LIZA
MARKLUND

CRIME

Testamentul lui Nobel

EȘTI GATA SĂ FACI ORICE PENTRU PREMIUL CEL MARE?

FICTION CONNECTION

TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Coperta colecției:
Faber Studio (Ioan Olteanu)
Foto copertă: Guliver/Getty Images/ © Mikko Lagerstedt

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Redactor:
Raluca Hurduc

Dtp:
Corina Rezai

Corectură:
Eugenia Țarălungă
Eugenia Ursu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MARKLUND, LIZA
Testamentul lui Nobel / Liza Marklund; trad.: Dina Litzica.
- București: Editura Trei, 2013
ISBN 978-973-707-752-3

I. Litzica, Dina (trad.)

821.113.6-31=135.1

Titlul original: Nobels Testament Autor: Liza Marklund

C. P. 27-0490, București
Tel. /Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro
ISBN: 978-973-707-752-3

Liza Marklund

TESTAMENTUL LUI NOBEL

Traducere din engleză și note de
Dina Litzica

FICTION CONNECTION

COLECŢIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

PARTEA I
Decembrie

Joi, 10 decembrie

Ziua decernării premiilor Nobel

Femeia cunoscută drept Pisicuţa simţea greutatea armei care-i atârna sub braţul drept. A azvârlit ţigara, şi-a ridicat rochia şi, cu multă grijă, a strivit mucul cu sandaua cu toc înalt.

Să văd dacă găsiţi vreo urmă de ADN acum!

Ceremonia de decernare a Nobelului dura deja de trei ore şi 39 de minute în sălile de evenimente ale Primăriei. Dansul era în toi, iar muzica răzbătea până afară, în frigul străzii. Ţinta părăsise masa din Sala Albastră şi urca scările spre Sala Aurie. SMS-ul primit pe mobil îi indica poziţia ţintei, cât se putea de precis în circumstanţele prezente.

A oftat, realizând cât era de iritată, ceea ce a făcut-o să-şi dea o palmă mentală. Trebuia să se concentreze. Nu avea timp pentru griji existenţiale sau cariere alternative. Aici era vorba de supravieţuire elementară.

S-a forţat să se concentreze asupra viitorului imediat, asupra secvenţei de evenimente, pe care-o învăţase pe de rost până la plictiseală, având certitudinea că-şi va duce treaba la bun sfârşit.

Aşa că a pornit la treabă, cu pas uşor şi măsurat - unu, doi, trei - pietrişul şi sarea erau aspre sub tălpile subţiri ale sandalelor. Temperatura scăzuse sub zero şi se formaseră petice îngheţate pe sol - un detaliu la care sperase, dar de care nu putuse fi sigură. Frigul o făcea să se ghemuiască, devenise palidă şi-i lăcrimau ochii. Poate că era mai bine să aibă ochii roşii.

Poliţiştii în uniformă şi cu veste galbene erau la locurile stabilite,

câte doi de fiecare parte a arcadei care forma intrarea Primăriei din Stockholm. Şi-a calibrat toate resursele interne.

Era momentul pentru primul reper: palidă şi frumoasă, îngheţată de frig, cu telefonul în mână. Ta daa, să înceapă spectacolul!

A păşit sub arcadă tocmai când din clădire ieşea un grup vesel şi cam afumat. Vocile lor sunau spart în aerul rece, iar râsetele se duceau departe, cu ecou. Lumina indirectă de pe faţada clădirii le arunca umbre lungi pe feţele vesele.

A privit în jos şi s-a îndreptat spre primul poliţist în momentul în care grupul gălăgios începea să strige după un taxi. Când poliţistul a încercat să-i vorbească, şi-a aruncat braţele în lături, prefăcându-se că alunecă. Bărbatul a reacţionat din instinct, aşa cum fac bărbaţii, şi a apucat-o de braţ, într-un gest de ajutor. Stânjenită, a bâlbâit ceva într-o engleză de neînţeles şi s-a îndreptat spre intrarea principală, 33 de paşi număraţi.

Al dracu' de uşor. Sub demnitatea mea.

Curtea Primăriei, încadrată de steaguri, era plină de limuzine cu geamuri fumurii; cu coada ochiului a recunoscut agenţii de pază. Oamenii se revărsau în valuri din clădire, aburul ieşindu-le din gură în rotocoale alburii. Lacul Mälaren se întindea dincolo de maşini şi de grădină, negru şi strălucitor.

Şi-a croit drum spre cel de-al doilea reper: intrarea în Sala Albastră. A trebuit să se oprească, pentru că un tip în vârstă bloca uşa. Omul s-a dat într-o parte pentru a lăsa un grup de bătrâne să iasă; şi-a muşcat limba şi a aşteptat tremurând în frig ca fosilele să se mişte. În timp ce se îndrepta spre garderobă cu telefonul în mână, un domn ameţit bine i-a adresat o remarcă impertinentă; l-a ignorat însă şi şi-a croit drum spre reperul numărul trei.

Annika Bengtzon s-a ridicat de la masa numărul 50, iar partenerul ei, redactorul-şef de la publicaţia *Science*, i-a ţinut scaunul. Femeia şi-a dat seama că nu se prea ţinea bine pe picioare. Şalul era gata să-i alunece şi l-a strâns mai bine în jurul taliei. Era atât de multă lume, atât de multe culori învolburate peste tot. Cu coada ochiului l-a zărit pe secretarul permanent al Academiei Suedeze, care trecea grăbit pe lângă masa ei. Mamă, ce tip bine!

— Mi-a făcut plăcere.

Redactorul-şef i-a sărutat mâna, după care s-a pierdut în mulţime. Annika a zâmbit politicoasă. Poate că omul fusese vexat de refuzul ei, când o invitase la dans.

Jucându-se cu şalul, s-a uitat la ceas. Putea să mai stea, nu trebuia să se întoarcă la redacţie aşa repede. Anders Wall, de la finanţe, a trecut pe lângă ea împreună cu soţia, intersectându-se cu directorul televiziunii suedeze.

A simţit că cineva se oprise în spatele ei. Era Bosse, reporterul de la celălalt mare ziar de seară.

— Câte stele acorzi pentru antreuri? i-a şoptit el, mult prea aproape de ureche.

— Patru capete de mort, a răspuns Annika, nemişcată, simţindu-i haina lipită de umerii goi. Câte puncte crezi că merită decolteul prinţesei Madeleine?

— Doi pepeni galbeni. Dar discursul tipului care a primit premiul pentru medicină?

— Opt somnifere...

— Îmi dai voie?

Bărbatul făcu o plecăciune teatrală, iar Annika aruncă o privire scurtă împrejur pentru a se asigura că redactorul de la *Science* nu era în preajmă. A dat apoi afirmativ din cap. Şi-a înghesuit poşeta elegantă de seară în geanta mai mare, pe care a aruncat-o pe umăr.

Şalul cel bun al bunicii îi acoperea jumătatea braţelor şi, în timp ce fusta-i foşnea, Bosse a luat-o de mână şi a condus-o spre treptele care duceau la Sala Aurie. S-au strecurat printre mese, flori şi pahare de cristal. Annika sărise peste vin, îl gustase doar pentru a şti despre ce scrie (ceea ce era o insultă faţă de cititori, nefiind pricepută la vinuri). Chiar şi aşa, se simţea ameţită, cam nesigură pe picioare. L-a luat pe Bosse de braţ, ţinându-şi fusta cu cealaltă mână şi au început să urce scările.

— Am să mă împiedic. Am să cad în fund şi o să mă duc la vale până o să dărâm cine ştie ce politician important.

— Nimeni n-a căzut niciodată pe scările astea. Când le-au construit, Ragnar Östberg, arhitectul, a pus-o pe nevastă-sa să urce şi să coboare scara o săptămână întreagă, în rochie de seară, ca să fie sigur că nu

poate cădea nimeni. Scara şi-a făcut perfect datoria de-atunci, dar pe nevastă-sa au lăsat-o nervii şi a divorţat.

Annika a început să râdă.

În curând va trebui să plece la redacţie şi să se apuce de scris. În curând vraja se va rupe, rochia lungă şi vaporoasă se va transforma într-un top de la H&M şi o fustă din poliester cu suficientă electricitate statică încât să funcţioneze binişor pe post de aspirator.

— Pe bune, e nebunie totală să participi la aşa ceva.

Bosse a luat-o de braţ şi a ajutat-o să urce ultimele trepte, aşa cum câştigătorul Premiului pentru Chimie o ajutase pe regină.

Au ajuns la balconul lung, care dădea deasupra Sălii Albastre, apoi au trebuit să se strecoare prin mulţimea care se înghesuia în jurul unei mese cu băuturi, chiar la intrarea în Sala Aurie.

— Un dans înainte de plecare? a întrebat-o Bosse, iar ea a aprobat din cap.

— Da, unul singur, după aia trebuie să plec.

Au păşit în Sala Aurie, fantastica sală de bal, cu pereţii plini de lucrări de artă şi mozaicuri lucrate în aur adevărat. Orchestra cânta, dar Annika n-o auzea, totul în jur era o tapiserie de sunete. Important era că se afla aici, că Bosse o ţinea în braţe şi că se învârtea odată cu mozaicul auriu.

Tavan arcuit, podele din piatră: femeia cunoscută drept Pisicuţa intrase în clădire. Mătăsurile foşneau şi se întindeau pe burţile pline, lavalierele se frecau de cefele înroşite. S-a strecurat neobservată printre celelalte rochii de seară, n-avea nevoie să privească în jur. În ultimele luni vizitase deja de câteva ori sălile şi galeriile Primăriei, cu tururi organizate, în trei limbi străine. A făcut fotografii şi a cercetat zona cu grijă, a făcut repetiţii, a făcut până şi teste de alunecare; îşi cunoştea lungimea pasului şi ştia unde se poate opri să-şi tragă sufletul.

Clădirea era impresionantă, trebuia să recunoască. Iar cea mai tare treabă era arhitectura.

Doisprezece paşi până în Sala Albastră.

S-a oprit sub stelele în şase colţuri din galeria mărginită de coloane şi şi-a adunat gândurile, înainte de a intra în sala ameţitoare, 1526 de

metri pătraţi uşor asimetrici, resturile dineului, oameni înghesuiţi pe pardoseala de marmură, lumina reflectată în mii de pahare. Familia regală plecase şi, odată cu ea, şi oamenii din Serviciul de Informaţii. Şi-a permis un scurt moment de meditaţie şi a realizat că i-ar fi plăcut mult mai mult să ia parte la dineu, decât să-şi facă treaba pentru care venise. Tema dineului fusese *Vânturile nordice,* ceea ce suna dezgustător, dar aranjamentele arătau bine.

La dracu', e cazul să-mi găsesc o altă meserie!

Asta e. Al patrulea reper. Coteşti la dreapta, strângi umerii, arunci o privire rapidă.

S-a îndepărtat de coloanele duble de granit şi a pornit spre scară, zece paşi cu tocurile alea înalte. Acum muzica din Sala Aurie se auzea cu claritate.

O secundă mai târziu în faţa ei stătea un bărbat care-i spunea ceva de neînţeles. S-a oprit, a făcut un pas în lături, apoi încă unul. Nenorocitul n-o lăsa să intre şi a trebuit să-l dea la o parte şi să urce în fugă cele 42 de trepte, fiecare treaptă înaltă de 13 centimetri şi lată de 39.

A urmat balconul lung al Sălii Albastre, şapte uşi până la Sala Aurie, şapte uşi până la capodoperele de acolo, *Regina din lacul Mälaren* şi *Sfântul Erik.*

Înainta fără efort acum, rapid, la căldură. A trecut de toate uşile şi a ajuns la ultima. Muzica se auzea mult mai tare, o schimbare de tonalitate; se apropia finalul piesei şi ea a păşit în mijlocul mulţimii de dansatori. Acum chiar trebuia să se concentreze.

Pentru prima dată de când începuse acest job, avea senzaţia familiară de excitaţie, simţea invazia de adrenalină care-i ascuţea simţurile, acel sentiment de satisfacţie copleşitoare. Milioanele de piese de mozaic îi sclipeau în ochi, înfigându-i-se în creier; a privit împrejur, muzicienii din colţul îndepărtat, lângă urâţenia de *Regină din lacul Mälaren,* se pregăteau pentru crescendo. A început să scaneze îmbrăcămintea, oamenii, trebuia să localizeze ţinta. *Acum.*

Iat-o.

Acolo, în linie dreaptă faţă de al cincilea reper se afla al şaselea reper, dansa şi se bâţâia încoace şi-n acolo. Ha!

90 de secunde de-acum încolo. I-a trimis un SMS scurt omului ei din

umbră, a ridicat mâna dreaptă, şi-a deschis poşeta de seară, a pus telefonul înăuntru, şi-a pipăit revolverul.

Chiar atunci a fost împinsă de o formă care râdea tare şi care se mişca la stânga ei. Ce dracu'? Podeaua i-a alunecat scurt sub picioare; şi-a pierdut echilibrul, a mai făcut un pas neplanificat, tocul i-a intrat în ceva moale, cotul s-a înfipt în nişte coaste, după care un schelălăit de durere în ureche.

Sunetul a venit atât de neaşteptat, încât şi-a ridicat capul şi a privit într-o pereche de ochi fardaţi din greu, în care se citeau surpriza şi durerea.

Rahat! La dracu'!

Şi-a mutat imediat privirea şi a făcut ultimii paşi.

Arma era grea şi masivă. Se potrivea bine în mână, iar concentrarea, care în sfârşit a cuprins-o, a avut darul să blocheze toate sunetele. Era calmă şi cu mintea clară. A ridicat geanta în direcţia cuplului care dansa şi a ţintit în piciorul bărbatului primul foc. Sunetul abia auzit, reculul, minor. Bărbatul a căzut în genunchi, lăsând femeia neprotejată. A ridicat din nou poşeta, a ţintit spre inima femeii şi a tras al doilea foc.

A dat drumul revolverului în poşeta găurită, care-i atârna din nou pe umăr. Şi-a îndreptat din nou privirea spre uşa de stejar; opt paşi până la uşa de stejar, reperul următor; unu doi trei patru cinci şase (acum au început ţipetele) şapte opt, a ajuns, a deschis uşa fără dificultate. Uşa s-a închis în urma ei fără zgomot, patru paşi până la liftul de serviciu, două etaje până la parter, apoi trei paşi pe panta spre intrarea de serviciu.

Concentrarea începea s-o părăsească, adrenalina se topea.

Mama dracului, încă nu, şi-a şoptit supărată. Asta-i partea cea mai complicată.

La ieşirea de sub arcada sudică, frigul era paralizant. 98 de paşi ai dracu' de alunecoşi spre apă, o goană de 100 de metri.

Gardienii din curte s-au îndreptat de spate şi, la unison, au dus mâna la ureche, la dracu'! Se aşteptase să poată ajunge puţin mai departe înainte ca ei să-şi dea seama ce se întâmplase. Şi-a scos revolverul din geantă, lăsând uşa să se închidă. Trei indivizi păzeau faţada care dădea spre apă; i-a împuşcat pe rând, conform planului, voia să-i imobilizeze, nu neapărat să-i omoare.

Scuze, băieți, n-o luați personal.

Un glonț tras de undeva din spate a lovit coloana de granit de lângă ea și o așchie de piatră a lovit-o în obraz, iar durerea neașteptată a făcut-o să se crispeze. S-a ghemuit repede, și-a scos pantofii și a luat-o la fugă.

Auzul îi revenea și a început să audă urletul puternic al motorului bărcii.

A părăsit umbra arcadelor, a făcut scurt la dreapta prin grădină, iarba înghețată îi scârțâia sub tălpi și i se înfigea în carne. Din spate curgeau împușcături, zbura, sprinta cu pistolul și pantofii în mână, încercând să-și tragă rochia în sus.

Motorul s-a oprit, iar șalupa s-a aliniat la cheiul Primăriei.

S-a aruncat pe treptele de granit, pătrunsă de vântul de gheață.

Valurile lacului Mälaren loveau tare marginile șalupei, ceea ce a făcut-o să aterizeze forțat la pupa.

Sentimentul victoriei s-a risipit aproape imediat, fiind înlocuit de unul de iritare. Și-a dus mâna la obraz și a simțit că sângera. Fir-ar să fie. Măcar să nu rămână vreo urmă. Și mai era și al dracului de frig.

Abia după ce au lăsat în urmă turnul Primăriei și a început să-și scoată rochia de seară, a observat că își pierduse un pantof.

Copilul comisarului de poliție Anton Abrahamsson era în vârstă de trei luni și avea colici. De două luni urla din toți rărunchii zi și noapte, iar comisarul și soția lui erau la capătul puterilor. El se ducea la serviciu și avea parte de o pauză, dar pentru biata femeie lucrurile erau mai complicate. Anton încerca, în zadar, s-o mai liniștească la telefon:

— Iubito, trebuie să se calmeze la un moment dat. A râgâit? Ai încercat să-i dai Miniform?

Apelul de urgență a venit prin biroul de comunicații al Serviciului de Informații, tocmai în momentul când soția lui Anton izbucnea în lacrimi de oboseală.

— Ajung acasă cât pot de repede, i-a spus Anton, după care i-a închis telefonul și, furios, a răspuns apelului de urgență. Reacția lui putea fi explicată prin faptul că apelul nu venise de la unitatea de pază sau de la altă unitate de-a lor, ci direct de la poliție.

Asta însemna că poliţia, printre ale cărei sarcini se numărau monitorizarea traficului şi îndepărtarea curioşilor de la locul unei crime, evaluase mai bine situaţia decât Serviciul de Informaţii.

Asta era prima concluzie pe care a tras-o Anton Abrahamsson.

A doua concluzie i-a răsărit în minte după o secundă:

Cineva o să intre într-un mare rahat din cauza asta.

A treia concluzie i-a făcut pielea de găină:

Rahat! Au venit aici. Acum.

Trebuie să sun la ziar, s-a gândit Annika.

Aterizase pe ringul de dans cu faţa în jos şi simţea marmura rece ca gheaţa pe braţele goale. În faţa ei vomita un bărbat, altul o călcase pe mână. Şi-a tras mâna fără să simtă vreo durere. Undeva, în dreapta ei, o femeie ţipa, iar rochia dată peste cap îi acoperea faţa. Orchestra s-a oprit brusc şi ecoul ţipetelor se răspândea în vidul sonor ca un val de gheaţă, din Sala Albastră în toate sălile Primăriei.

Unde mi-e geanta? s-a gândit şi a încercat să se ridice, dar cineva a lovit-o în cap şi s-a prăbuşit din nou.

După câteva secunde, lumea din jurul ei dispăruse, iar ea era ridicată de subsuori din grămada de oameni, un costum gri-închis o aşeza cu spatele la restul sălii. S-a trezit privind la o uşă din stejar, de culoare închisă.

Trebuie să dau de Jansson, s-a gândit şi a încercat să-şi caute geanta. O lăsase lângă uşile de aramă care duc spre Sala celor Trei Coroane, dar în jur nu vedea decât o masă de oameni, învârtindu-se de colo-colo şi bărbaţi în costume gri-închis care năvăleau în sală.

Au început să-i tremure genunchii şi a simţit o anxietate familiară, pe care a reuşit s-o controleze însă, nu, nu-i periculos, nu-i periculos. S-a forţat să respire adânc şi să privească situaţia exact cum era.

Nu putea face nimic.

Personajul de pe peretele opus, alcătuit din mii de bucăţele de mozaic, o privea încurajator, cu pletele încolăcite ca nişte şerpişori în jurul feţei. O grăsană în rochie neagră de dantelă a dat ochii peste cap şi a leşinat chiar lângă ea. Un bărbat tânăr ţipa atât de tare, încât venele de la gât i se umflaseră şi arătau ca nişte elastice. Un bătrân beat a scăpat paharul cu bere cu un zgomot puternic.

Unde o fi dispărut Bosse? gândi ea.

Pulsul i-a scăzut, covorul de zgomote din cap a început să se destrame şi a desluşit din nou cuvinte şi propoziţii. Auzea strigăte şi ordine, majoritatea venind de la oamenii în costume gri-închis. Vorbeau cu voci metalice în nişte fire care le ieşeau din spatele urechilor, veneau spre gură, coborau în buzunare şi în căptuşeala pantalonilor.

— Liftul de serviciu e prea mic, nu încape targa - trebuie să intrăm în turn pe intrarea principală.

Auzea cuvintele, dar nu-şi dădea seama cine vorbea.

— Clădirea e securizată, terminat. Da, am separat martorii şi acum golim sălile de banchet.

Trebuie să-mi găsesc geanta, se gândea ea.

— Trebuie să-mi găsesc geanta, a spus cu voce tare, dar n-o auzea nimeni. Pot să-mi iau geanta? Am nevoie de telefon.

S-a întors cu faţa spre sală. Masa de oameni se mişca încet acum, ca furnicile înainte de primul îngheţ. O femeie îmbrăcată în alb împingea în fugă o targă, venind dinspre Sala celor Trei Coroane, după aia un bărbat cu o altă targă, după aia mai mulţi bărbaţi cu stetoscoape şi măşti de oxigen şi perfuzii. În depărtare, invitaţii din Sala de Aur stăteau ca un zid, toţi albi ca varul şi cu gurile ca nişte găuri negre. Ţipetele încetaseră şi tăcerea era asurzitoare. Sunete fragmentate ale replicilor calme, venite de la oamenii în haine albe, răzbăteau până la Annika, după aceea, trupurile au fost puse pe tărgi şi abia atunci l-a observat pe bărbat, bărbatul care căzuse pe ringul de dans: era conştient, gemea. Femeia era nemişcată.

După câteva clipe au dispărut.

Zgomotul a crescut din nou, la intensitate maximă, iar Annika a făcut o nouă încercare. S-a strecurat pe lângă două costume şi a reuşit să pună mâna pe geantă, când unul dintre ele a apucat-o tocmai în momentul în care îşi găsise mobilul.

— Nu mergeţi nicăieri, i-a spus bărbatul, inutil de tare, iar Annika s-a smucit din strânsoarea lui.

L-a sunat pe Jansson, pe linia directă din redacţia de ştiri, dar a primit trei beep-uri înapoi.

Reţea ocupată.

Ce dr...!

Contacte, presă, Jansson, presă.

Reţea ocupată.

A privit împrejur, după ajutor. Nimeni nu se uita la ea.

— Numele dumneavoastră?

În faţa ei stătea un bărbat în jeanşi, care ţinea în mână un carnet şi un pix.

— Poftim? a răspuns Annika.

— Departamentul de anchete judiciare, numele, vă rog. Încercăm să aflăm ce s-a întâmplat. Aţi văzut ceva?

— Nu ştiu, a răspuns Annika, privind la sângele care, întunecat, se închegase deja pe podeaua de marmură.

Nu sunt îngeri, a gândit ea, slavă Domnului că îngerii tac.

A trecut-o un frison şi a realizat că-i alunecase şalul, şalul cel bun al bunicii, pe care-l purtase pe când era menajeră la Harpsund, reşedinţa de vacanţă a prim-ministrului. Stătea grămadă pe jos, chiar lângă balta strălucitoare de sânge.

Curăţătoria chimică, gândi Annika. Sper să iasă.

— Sunt Annika Bengtzon, i-a spus poliţistului. Relatez despre dineul de gală cu ocazia Premiilor Nobel, pentru *Kvällspressen.* Ce s-a întâmplat?

— Aţi auzit împuşcăturile?

— Împuşcăturile?

Annika a scuturat din cap.

— Aţi observat vreun suspect în legătură cu împuşcăturile?

— Dansam, era înghesuială. Cineva m-a împins, dar nu, nimic suspect...

— V-a împins? Cine v-a împins?

— O femeie. Încerca să-şi facă loc şi m-a călcat pe picior.

— E în ordine, a răspuns poliţistul, în timp ce-şi nota ceva în carneţel. Aşteptaţi aici şi o să vină cineva să vă conducă pentru interogatoriu.

— Nu pot să stau. Am de scris un articol. Cum vă numiţi? Vă pot cita?

Bărbatul în jeanşi s-a apropiat mai mult de ea şi a lipit-o de perete.

— Aşteptaţi aici până mă întorc.

— Asta s-o crezi dumneata, i-a răspuns Annika, pe un ton care amenința să se transforme în falset.

Polițistul a oftat și a târât-o în Sala celor Trei Coroane.

Trebuie să predau articolul, s-a gândit Annika. Cum dracu' scap de-aici?

Anders Schyman, redactorul-șef, tocmai se așezase pe canapeaua din living împreună cu soția lui și se pregăteau să vadă un film de Almódovar, când a sunat redactorul de noapte.

— A fost un incident cu focuri de armă la dineul de gală pentru Premiile Nobel, i-a spus Jansson. Au fost împușcate cel puțin cinci persoane, nu știm dacă trăiesc sau nu.

Anders Schyman i-a aruncat o privire soției, care se chinuia să găsească subtitlurile potrivite cu telecomanda.

— Butonul rotund, i-a arătat el, în timp ce vorbele redactorului i se înfigeau în creier.

— Annika Bengtzon și Ulf Ollson fotograful sunt acolo, a continuat Jansson. N-am putut lua legătura cu ei, rețeaua de telefonie e blocată. Prea mult trafic.

— Mai spune-mi o dată, și Schyman i-a făcut semn soției să pună filmul pe pauză.

— Prea mult trafic în rețeaua de telefonie mobilă; sunt 1300 de oameni care încearcă să sune în același timp din Primărie și rețeaua a căzut.

— Cine a fost împușcat? La dineul de gală pentru Nobel?

Soția sa a făcut ochii mari, scăpând telecomanda din mână.

— Unii erau agenți de securitate, dar nu știm despre ceilalți. Ambulanțele au pornit acum câteva minute în trombă spre spitalul Sankt Göran.

— La dracu', a zis Schyman, îndreptându-și spatele. Când s-a întâmplat? A aruncat o privire la ceas, 22:57.

— Acum 10 minute, cel mult 15.

— Vreun mort? I-a întrebat soția, dar Schyman i-a făcut semn să tacă.

— Curată nebunie. Ce-a făcut poliția? Au arestat pe cineva? Unde s-au tras focurile? În Sala Albastră? Regele și regina unde erau? Da' ăștia

nu aveau niciun fel de agenţi în clădire?

Soţia i-a pus o mână pe umăr, încercând să-l calmeze.

— Poliţia a interzis accesul în primărie, a spus Jansson. Nimeni nu iese, nimeni nu intră. Iau declaraţii de la toată lumea şi cam peste o jumătate de oră încep să le dea drumul. Oamenii noştri au plecat într-acolo pentru a obţine declaraţii de la martori oculari. Nu ştim încă dacă au arestat pe cineva, mai caută încă.

— Cum stau lucrurile în restul oraşului?

— Toate trenurile sunt oprite, ieşirile din oraş blocate, doar de pe Arlanda mai decolează avioane. Nu mai sunt zboruri multe în seara asta. Avem oameni în drum spre Gara centrală, spre ieşirile de autostrăzi, am acoperit cam totul.

Soţia l-a sărutat pe obraz, apoi s-a sculat şi a ieşit din cameră. Femeile lui Pedro Almodóvar s-au risipit într-un viitor incert, crizele lor de nervi iminente trebuind să mai aştepte.

— A spus ceva poliţia? a întrebat Anders Schyman. Terorism, extremişti, au idee de vreo ameninţare?

— Au anunţat o conferinţă de presă, dar e abia la unu noaptea...

Cineva striga în fundal şi pentru câteva clipe Jansson nu s-a mai auzit.

— Ei, asta e, a spus el când a revenit pe fir. E mare agitaţie aici. Am nevoie de decizii rapide: câte pagini putem adăuga? Putem reprograma o parte din publicitate? Pe cine crezi că ar trebui să aducem să scrie articolul de pe prima pagină?

Întunericul atârna greoi afară; redactorul-şef îşi privea reflexia în geam şi a auzit-o pe soţia lui când a dat drumul unui robinet în bucătărie.

Încep să îmbătrânesc, se gândea el. Prefer să-mi petrec seara cu Antonio Banderas şi Carmen Maura.

— Vin acolo, i-a spus redactorul-şef.

Jansson a închis fără să mai răspundă ceva.

Soţia lui stătea lângă bufet şi făcea o ceaşcă de ceai; s-a întors şi l-a sărutat când i-a simţit mâinile pe umeri.

— Cine a fost ucis? a întrebat.

— Nu ştiu, i-a răspuns şoptit bărbatul.

— Trezeşte-mă când te întorci.

Soţul a aprobat din cap şi a sărutat-o pe ceafă.

Pisicuţa a schimbat într-o viteză superioară şi a accelerat cu grijă. Mica motocicletă a mârâit încurajator, în timp ce farul sălta deasupra pietrişului de pe alee.

Era mult prea uşor.

Era conştientă că orice gând de superioritate nu era bun, sporea riscul de neglijenţă.

Dar de data asta greutăţile se terminaseră. Ce urma era floare la ureche.

Treaba îi fusese prezentată drept o provocare şi de asta a interesat-o. După verificarea iniţială şi-a dat seama cât de uşor avea să fie, dar nu intenţiona să-i spună aşa ceva celui care o angajase. Negocierile plecaseră de la premisa că jobul era extrem de periculos şi dificil, ceea ce a influenţat decisiv plata.

Ei, asta e, s-a gândit ea. Ai vrut să fie ceva spectaculos. Sper să-ţi placă.

A cotit pe o alee pentru biciclete. O creangă i-a lovit casca; era întuneric ca-ntr-o nucă. De obicei se spunea că Stockholmul era un oraş mare, o metropolă cu o viaţă de noapte strălucitoare, cu un serviciu de pază funcţional, dar toate erau nişte exagerări hilare. În afara zonei centrale, totul semăna cu nişte petice răzleţe de pădure. Era foarte posibil ca ăia doi cu câinele să fi văzut când ea şi ajutorul ei au luat-o în direcţii diferite, fiecare pe motorul său, dar de atunci n-a mai întâlnit pe nimeni.

Un oraş mare, şi-a zis în gând dispreţuitor, în timp ce trecea pe lângă un loc de camping părăsit.

Şi-a rotit umerii de câteva ori; era încă înţepenită de frig. Canadiana groasă nu reuşise s-o dezgheţe, iar drumul cu şalupa, în rochie de seară, o făcuse sloi.

Ei, nu-i nimic, nenorocita aia de rochie zăcea acum pe fundul lacului, împreună cu geanta şi cu opt cărămizi. Sacul era făcut dintr-o plasă, ca apa să poată spăla materialul şi orice urmă biologică să dispară în câteva ore. Mai avea încă arma, un pantof şi telefonul. Îşi făcuse socoteala să scape de ele în mijlocul Mării Baltice.

Gândul la celălalt pantof nu-i dădea pace.

Era sigură că lăsase amprente. Când şi-a început misiunea erau curaţi, nu aveau nicio urmă, dar şi-i scosese la urmă, înainte s-o ia la fugă şi-i ţinuse în mână.

Dumnezeu ştie unde l-a putut scăpa.

În faţa ei se vedeau lumini şi şi-a dat seama că a ajuns la singura stradă locuită de-a lungul întregii faleze. Şi-a scos nenorocitul de pantof din minte, a schimbat în viteza inferioară şi a intrat pe şosea. Felinarele străluceau în dreptul caselor înghesuite. A lăsat motocicleta uşor la vale, de-a lungul coastei. Câţiva puştani pierdeau vremea lângă un chei; i-au aruncat o privire indiferentă, după care au continuat să râdă şi să dea cu piciorul în pietriş.

Ştia că nu văzuseră decât o singură persoană de sex incert, pe o motocicletă mică, cu jeanşi de culoare închisă, cu o cască cu vizor, niciun fel de trăsături memorabile, nimic de care să-şi aducă aminte.

Strada s-a terminat şi a intrat din nou în pădure, a aruncat o privire rapidă la ceas.

Era puţin în întârziere, cam un minut, din cauza poleiului. Ploua în seara când îşi cronometrase traseul, dar drumul nu fusese alunecos.

A accelerat uşor şi în secunda următoare s-a întâmplat.

Roţile au pierdut aderenţa şi a simţit motocicleta fugind de sub ea. A luat prima lovitură în piciorul stâng, care a plesnit imediat sub genunchi. Apoi a dat cu umărul de pământ şi l-a dislocat instantaneu, după care a simţit o bufnitură şi s-a lovit cu capul de caldarâm; prin minte îi trecea un singur gând: nu am timp pentru aşa ceva.

Când şi-a revenit, zăcea întinsă cu faţa în jos.

Ce dracu' s-a întâmplat?

O durea toată partea stângă, din cap până în vârful degetelor. Motocicleta mârâia undeva în spate, cu farul strălucind în copaci.

A gemut. Căcat, căcat, căcat. Ce putea să facă?

Şi-a scos casca şi şi-a lipit faţa de pământul îngheţat preţ de câteva secunde, forţându-se să-şi limpezească mintea.

Cel puţin motocicleta mai funcţiona: îi simţea vibraţiile prin pământ. Ea, însă, era într-o stare mult mai proastă. Piciorul îi era rupt şi umărul făcut praf. Şi-a încovoiat cu grijă partea dreaptă a corpului.

Părea în ordine.

S-a ridicat şi braţul stâng îi atârna nefolositor pe lângă corp. Umărul

era dislocat; văzuse treaba asta la alţii, dar ei nu i se întâmplase niciodată. Durerea din picior era cruntă: simţea cum osul împinge pielea, chiar sub genunchiul stâng.

S-a târât încet, cu spatele, până a simţit un trunchi subţire de copac şi a gemut din nou.

Lista opţiunilor se scurta al dracu' de repede.

Folosindu-se de partea dreaptă a corpului s-a ridicat în picioare şi, cu o mişcare bine calculată, s-a aruncat în faţă, lovind trunchiul cu umărul.

Căcatu' dracului!

Când şi-a pus umărul la loc, durerea a fost aproape insuportabilă; ca să nu leşine, s-a agăţat cu braţul întreg de copac.

După ce a reuşit să se adune şi-a îndoit degetele, a mişcat încet braţul şi a văzut că mergea. Dar cu piciorul n-avea ce face.

S-a aplecat încet şi şi-a adunat casca de jos. A ridicat cu grijă motocicleta şi cu mare efort a reuşit să se urce. A trebuit să-şi muşte buzele când a pus stângul pe pedală. A trecut-o un val de transpiraţie când s-a aşezat mai bine în şa.

O secundă nu i-a fost clar în ce direcţie trebuia s-o pornească. Pădurea arăta la fel, nu-şi dădea seama de unde venise.

La dracu'!

A privit ceasul, 13 minute întârziere.

Ajutorul ei o aştepta jumătate de oră în şalupă, la Torö[1], după care trebuia să plece spre Ventspils[2], aşa cum îi ordonase ea.

Frica a lovit-o în piept ca un pumnal.

Misiunea asta căcăcioasă la împuţitul ăla de Pol Nord avea să fie ultima?

Şi-a pus casca, a coborât vizorul şi a băgat în viteză. A întors şi a luat-o înspre ceea ce spera să fie sudul, cu genunchiul stâng ieşit într-un unghi imposibil.

Annika îşi trăgea picioarele cu greu în urma poliţistului, pe culoarele întortocheate ale Primăriei, până ce au ajuns la un coridor lung. În

---

[1] Torö: insulă in arhipelagul Stockholmului. (N.t.).

[2] Ventspils: oraș în nord-vestul Letoniei. (N.t.).

depărtare se zăreau candelabre agăţate de bârne grele, totul era întunecat, plin de umbre şi linişte.

A grăbit pasul enervată şi l-a depăşit pe poliţist.

— Cât o să dureze? l-a întrebat, privindu-şi ceasul.

— Să văd dacă aici trebuia să venim, a spus ofiţerul şi s-a oprit.

A apucat-o de braţ, de parcă avea de-a face cu un suspect, gata să fugă. Şi-a smucit braţul, în timp ce poliţistul bătea la o uşă pe care scria Sala Bråvalla.

— Dacă voiam să fug, aveam timp de mult.

Înăuntru erau doi ofiţeri în civil şi o reporteră, pe care Annika a recunoscut-o de la ştirile TV. Femeia plângea aşa de tare, de-i tremurau umerii. Unul dintre ofiţeri a scos un ţipăt atât de furios, încât poliţistul care o însoţea pe Annika era gata să se lovească la nas când a închis uşa.

— Nu în sala asta, a spus el şi vârfurile urechilor i s-au înroşit.

Şi-au continuat drumul într-o tăcere ciudată, treceau pe lângă uşi cenuşii în pereţi cenuşii, apoi au ajuns la o uşă larg deschisă, era un birou în care tocmai începuse o altă serie de interogatorii, cu un membru al Academiei Suedeze. Annika nu a auzit ce se vorbea, dar l-a văzut pe poliţist luându-şi notiţe, în timp ce academicianul, nervos, bătea darabana pe piciorul scaunului.

Trebuie să-mi amintesc, gândi ea. Trebuie să fiu în stare să descriu toate astea.

A observat că scena era supravegheată de Ragnar Östberg, arhitectul Primăriei, al cărui bust din bronz urmărea evenimentele cu o expresie îngrijorată.

Te-ai gândit vreodată că aşa ceva se poate întâmpla în clădirea ta? s-a întrebat Annika, când mâna transpirată al poliţistului a oprit-o din nou.

— Puteţi să aşteptaţi aici, vă rog?

— Am de ales? răspunse ea, întorcându-i spatele.

Era ceva mai multă lumină aici. Detaliile erau mai vizibile: busturi de bronz deasupra uşilor, balamale şi clanţe de bronz, candelabre opulente.

— Ştiţi, am nevoie de timp ca să-mi scriu articolul, a spus Annika, dar poliţistul se îndepărtase deja.

O uşă s-a deschis şi şi-a auzit numele strigat.

Lumina plutea prin uşa deschisă, scoţând la iveală un tablou pe partea opusă a coridorului. A intrat fără să spună un cuvânt.

— Închide uşa, te rog.

Vocea a făcut-o să se oprească.

— Trebuia să ghicesc c-o să te găsesc aici, a spus Annika.

Inspectorul de poliţie Q era nebărbierit, arăta mult mai tras la faţă decât de obicei.

— Am cerut să mi se permită să mă ocup personal de tine, zise el, aşezându-se la capătul unei mese masive de stejar. Stai jos.

I-a făcut semn Annikăi să ia loc la stânga lui, şi-a pornit reportofonul şi şi-a turnat un pahar de apă.

— Declaraţie luată Annikăi Bengtzon, reporteră la ziarul *Kvällspressen,* data naşterii şi numele complet vor fi notate mai târziu, inspector Q, în sufrageria mică din Primăria Stockholmului, joi, 10 decembrie la ora...

A făcut o pauză pentru respiraţie şi şi-a trecut mâna prin păr. Annika s-a aşezat mai bine pe scaunul cu braţe negre şi tapiserie din piele roşie, aruncând o privire în sus, spre domnii serioşi, care-o priveau din tablourile în ulei, cu rame grele.

— ...la ora 23:21, a încheiat inspectorul. Ai văzut pe cineva în Sala Albastră, la aproximativ 22:45, care se comporta suspect. E corect?

Annika a dat drumul genţii pe podea, şi-a împreunat mâinile în poală; asculta zgomotul traficului din centrul Stockholmului, într-o altă lume.

— Nu ştiu dacă se comporta suspect, a venit răspunsul.

— Poţi să descrii ce s-a întâmplat?

— Nimic special, a răspuns Annika pe un ton care devenea strident. N-am timp să stau aici şi să fac conversaţie. N-am văzut nimic special, dansam şi m-a împins o femeie. Nu are niciun sens să stau aici când toată redacţia mă aşteaptă cu articolul...

Comisarul s-a aplecat în faţă şi a oprit reportofonul.

— Ascultă-mă bine, nenorocito, umbli numai după senzaţional, i-a spus el, aplecându-se spre ea, cu o privire foarte întunecată. Nu e momentul să fii egoistă. O să-mi spui acum şi aici tot ce ai văzut, exact cum îţi aminteşti. A trecut doar o jumătate de oră şi te aflai foarte

aproape când s-a întâmplat.

L-a privit în ochi timp de o secundă, după care privirea i-a alunecat spre cărţile grele, legate în piele, de pe rafturile întunecate, din stejar. Apoi a aprobat din cap.

Chiar aşa i-a spus, *că e o nenorocită care umblă după senzaţional?*

— O să urmeze un interogatoriu ceva mai complet mai târziu, i-a spus Q pe un ton mai calm şi parcă suna mai prietenos, dar şi mai obosit. Pentru moment avem nevoie de o descriere. Ia-o cronologic, din momentul în care ai văzut persoana şi lasă-ne pe noi să hotărâm ce e important şi ce nu.

Comisarul a privit din nou către reportofon. Annika şi-a dres glasul şi a încercat să-şi relaxeze umerii.

— O femeie, m-a împins o femeie, cu cotul; după aia m-a călcat pe picior.

— Cum arăta?

Camera venea peste ea, cu toate tablourile grele şi cu bibliotecile din stejar, închise la culoare. Şi-a dus mâinile la ochi şi a scos un oftat.

— Nu ştiu, a răspuns.

A început să-i sune mobilul; zgomotul a făcut-o să se adune. Au aşteptat amândoi în tăcere până ce soneria s-a oprit.

— Bine, încercăm altfel, a zis Q după ce s-a făcut linişte. Unde erai când te-a împins?

S-a străduit să revadă muzica, strălucirea, fericirea, întunericul, căzătura.

— Pe ringul de dans, dansam. În capătul Sălii Aurii, nu unde era orchestra, în celălalt capăt.

— Cu cine dansai?

A simţit un amestec de confuzie şi ruşine şi şi-a lăsat privirea în poală.

— Îl cheamă Bosse, e reporter la ziarul concurenţei.

— Un tip blond, bine făcut?

Annika a aprobat din cap, cu privirea tot în pământ; simţea cum îi ard obrajii.

— Poţi să răspunzi verbal, te rog?

— Da, a răspuns ea puţin cam tare şi şi-a îndreptat spatele. Da, el era.

— E posibil ca el să fi văzut ceva?
— Da, evident, deşi nu cred că l-a călcat şi pe el.
— Şi ce s-a întâmplat după aia?
Ce s-a întâmplat după aia? Nimic. Absolut nimic, asta era tot ce văzuse.
— Nu ştiu, a răspuns. I-am întors spatele femeii şi n-am mai văzut nimic altceva.
— Şi n-ai auzit nimic?
Zarva? Muzica? Propria respiraţie?
— Doar vreo două *puf*-uri.
— *Puf*-uri?
— Nişte zgomote înfundate, ca nişte pufăituri. M-am întors şi am văzut un bărbat căzând în genunchi. Dansa cu o femeie, care a părut foarte surprinsă când l-a văzut căzând aşa - a privit în sus, s-a uitat la mine, după aia s-a uitat în jos la pieptul ei, m-am uitat şi eu şi am văzut că sângerează - parcă sângele era pompat în afară şi ea s-a uitat din nou în sus, s-a uitat la mine şi după aia s-a prăbuşit şi toată lumea a început să ţipe...
— Când ai auzit al doilea *puf*?
Annika i-a aruncat o privire inspectorului.
— Al doilea?
— Ai spus „vreo două *puf*-uri".
— Aşa am zis? Nu ştiu. Am auzit un *puf,* după aia femeia s-a uitat la mine, apoi un alt *puf* - da, cred că *două puf*-uri...
— La ce distanţă te aflai de ei când au căzut?
S-a gândit câteva secunde.
— Doi metri, poate doi metri jumătate.
— Când ei se prăbuşeau, ai văzut-o pe femeia care te-a împins?
O văzuse? Văzuse vreo femeie? Văzuse nişte bretele?
— Bretele, a răspuns Annika. Avea bretele înguste. Sau poate că era o poşetă cu o curea îngustă.
Q a dat din cap şi şi-a notat ceva în carnet.
Annika şi-a apăsat vârful degetelor pe pleoape şi a încercat, căutând printre imagini, senzaţii - mai era ceva în spatele zgomotului?
Palma lui Bosse o ardea pe spate, prin ţesătura rochiei, palma lui o ţinea atât de aproape de el, încât îi simţea penisul presând în

abdomenul ei, îl ţinea cu mâna de ceafă, asta simţea, asta-şi amintea. Muzica era ca un şorţ, dens, bine călcat, îi ferea de restul lumii, ca să se poată ţine strâns unul de celălalt în lumina strălucitoare şi aurie.

— Cineva mi-a dat un cot în coaste, a spus după o ezitare. Şi m-a călcat pe picior. Nu ştiu ce a fost mai întâi.

Mobilul Annikăi a sunat din nou.

— Închide-l, a spus Q şi ea s-a conformat.

Era Jansson, bineînţeles.

— A făcut-o înadins, să te calce?

A pus telefonul deoparte, cu volumul silenţios şi l-a privit surprinsă.

— Categoric nu. Un tip mare şi gras încerca să se bâţâie chiar lângă noi, s-a lovit de ea şi ea a intrat în mine.

Ceva s-a întâmplat în privirea lui Q, o sclipire de interes.

— Femeia a zis ceva când s-a ciocnit de tine?

Annika a inspectat din priviri biblioteca şi ochii i s-au oprit la un volum legat în piele, cu procesele verbale ale şedinţelor de consiliu din 1964, la fel cum se uitase la femeia aceea, femeia cu bretelele.

— Căuta ceva în poşetă. Cureaua era cam scurtă şi a trebuit să ridice braţul puţin ca să poată căuta înăuntru, aşa...

A ridicat braţul drept şi i-a arătat cum căuta ceva într-o poşetă de seară imaginară.

— Ce culoare avea poşeta?

— Argintie, a răspuns spre surprinderea ei şi fără ezitare. Era un argintiu mat. De forma unui plic, cum sunt alea de la facturi.

— Ce a scos din poşetă?

Annika şi-a dezlipit privirile de pe procesele verbale din 1964, căutând întruna în minte.

Nimic, doar durerea din picior.

— M-a durut. Am tras un ţipăt şi ea m-a privit.

Annika a dat din cap, şovăitoare.

— Da, a răspuns, încercând să se convingă. M-a privit drept în ochi.

— A scos vreun cuvânt?

Privirea Annikăi a alunecat de-a lungul mesei lustruite.

— Avea ochi galbeni. Ochi foarte reci, galbeni, aproape aurii.

— Galbeni?

— Da, galben-auriu.

— Şi cum era îmbrăcată?

A închis ochii din nou, a auzit ritmul muzicii şi a văzut din nou breteaua, chiar în faţa ei. Era roşie ca sângele, sau poate că roşie era rochia femeii care sângera? Să fi fost sângele? Poate că breteaua era albă ca zăpada, pe pielea întunecată? Sau invers, umărul era palid şi breteaua închisă la culoare?

— Nu ştiu, a răspuns ea, dezorientată. Amintirile sunt în alb şi negru, după aia se schimbă, ca şi cum ar fi un negativ, nu am habar...

— Ochi galbeni... e posibil să fi purtat lentile colorate?

Lentile... da, sigur, puteau fi lentile, doar dacă nu erau galbeni, ci verzi?

Mobilul lui Q a început să vibreze, după care s-a auzit un cântec de la Eurovision, „My Number One”, cântecul grecesc care a câştigat acum câţiva ani. Comisarul a aruncat o privire spre telefon şi a mormăit: „Trebuie să răspund”. A oprit reportofonul şi după ce a răspuns s-a întors spre uşa închisă.

A vorbit mult, când mai tare, când mai încet. Annika s-a sculat de pe scaun şi s-a îndepărtat, atrasă de zgomotul traficului, care se prelingea prin ferestre. A suflat încet pe geamul rece şi priveliştea a dispărut o secundă; când a reapărut, a văzut Hantverkargatan, strada pe care locuia, mai departe era cartierul Klara, din Stockholm, trenurile care treceau în viteză, şi vechiul centru de sănătate Serafen, mai în stânga.

Spitalul ei! Doctorii ei, unde-l dusese pe Kalle chiar în dimineaţa aia, cu o altă infecţie la ureche.

Atât de aproape, într-o altă realitate, la patru străzi de casă.

A simţit cum i se pune un nod în gât - o, Doamne, nu vreau să mă mişc!

— Victimele au fost identificate, a spus Q, trăgând-o înapoi, spre centrul sălii. I-ai recunoscut cumva?

S-a întors la scaunul pe care stătuse; îi tremurau picioarele. S-a aşezat pe margine şi şi-a dres glasul.

— Bărbatul câştigase un Nobel. Pentru medicină, cred. Nu-mi amintesc cum îl cheamă, mi-am notat numele în carnet.

A întins mâna după geantă, voia să-i arate că ştie despre cine vorbeşte. S-a oprit cu braţul în aer.

— Aaron Wiesel, a răspuns detectivul. Israelian, a împărţit premiul

cu un american, Charles Watson. Femeia?

Annika a scuturat din cap.

— N-am mai văzut-o niciodată.

Q s-a frecat la ochi.

— Wiesel e în operaţie, la Sankt Göran. Femeia era Caroline von Behring, preşedinta Comitetului pentru Premii Nobel, de la Karolinska Institute. A murit aproape instantaneu pe ringul de dans.

Căldura i s-a risipit pe loc din mâini, frigul o pătrundea prin degete, se răspândea în tot sângele, toate încheieturile i s-au crispat. Cu mare greutate şi-a tras pe umeri şalul căzut.

Ochii femeii, când a murit, *se uita la mine când a murit.*

— Trebuie să plec, a spus. Îmi pare realmente rău, dar am o grămadă de făcut.

— Nu poţi scrie nimic despre cele întâmplate, i-a spus Q, lăsându-se greu pe spătar. Observaţiile tale despre femeia care te-a împins se potrivesc cu descrierea criminalei fugare. Eşti unul din martorii cheie, aşa că sunt obligat să-ţi pun interdicţie asupra oricărei dezvăluiri. Din momentul ăsta.

Annika era jumătate sculată de pe scaun, dar a căzut înapoi.

— Sunt arestată?

— Nu fi caraghioasă, i-a răspuns Q.

Şi-a strâns telefonul în mână în timp ce se ridica în picioare.

— Interdicţiile de dezvăluire se impun numai în cazurile de arest, a spus Annika. Cum poţi face aşa ceva atâta vreme cât nu sunt arestată şi n-a mai fost nimeni arestat?

— Nu eşti atât de deşteaptă pe cât crezi. Divulgarea se mai poate interzice şi conform capitolului 23, paragraful 10, clauza finală, din Codul de Procedură Judiciară. Se referă la relatările martorilor-cheie şi interdicţia poate fi impusă de conducătorul unei anchete, atunci când e suspectată o infracţiune serioasă.

— Libertatea de exprimare e protejată de Constituţie, i-a răspuns Annika, şi asta atârnă mai greu. Iar tu nu eşti conducătorul anchetei - într-un caz ca acesta ar trebui să fie un procuror.

— Nu, greşeşti şi aici. Încă nu a fost numit un conducător de anchetă, aşa că eu sunt conducătorul în funcţie.

Annika s-a ridicat în picioare, furioasă şi s-a aplecat peste masă.

— N-ai dreptul să-mi interzici să spun ce-am văzut! i-a spus aproape ţipând. Am tot articolul în cap, pot să scot o relatare strălucită, trei pagini duble ca nimic, poate chiar patru - am văzut criminalul în timpul crimei, am văzut victima murind...

Q s-a întors spre ea şi şi-a împins faţa chiar sub nasul ei.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Dacă faci aşa ceva o să primeşti o amendă atât de mare, că n-o să ştii pe ce lume eşti. Stai jos!

Annika a tăcut şi s-a lăsat să cadă pe scaun cu o bufnitură, cu umerii strânşi. Q i-a întors spatele şi a format un număr pe mobil. Şedea tăcută, sub tablourile imense, în vreme ce Q vorbea şi dădea ordine, supărat.

— Mă pui într-o situaţie imposibilă, dacă nu pot scrie nimic.

— De-aia nu mai pot eu, i-a răspuns Q.

— Ce-or să zică şefii mei? a continuat Annika. Ce-ar zice şefii tăi dacă ai refuza să anchetezi o crimă doar pentru că aşa spun eu, fiindcă trebuie să scriu despre tine?

Q s-a aşezat din nou, cu un oftat adânc.

— Îmi cer scuze, i-a spus bărbatul, cu o privire vinovată, apoi a făcut o pauză, înainte de a continua: întreabă-mă ceva şi s-ar putea să-ţi dau un răspuns.

— De ce?

— Pentru că, oricum, nu poţi scrie ce-ţi spun, i-a răspuns, zâmbind pentru prima dată.

Annika s-a gândit câteva clipe.

— De ce nu s-au auzit împuşcăturile?

— Tu le-ai auzit. Mi-ai spus-o singură.

— Da, dar erau doar nişte puf-uri.

— Un revolver cu amortizor ar încăpea în geanta lunguiaţă, pe care ai descris-o. Nu-ţi mai aminteşti nimic altceva despre cum arăta? Părul, hainele?

Ochi, doar ochi şi bretele.

— Trebuie că avea părul lung, altfel mi-aş fi amintit, dar nu cred că era ceva deosebit. Închis la culoare, cred. Nu cred că era lăsat pe spate, poate că era prins cumva? Şi rochia - să fi fost o rochie de seară? N-am remarcat nimic ciudat, aşa că bănuiesc că arăta ca toată lumea, nu? Cum a putut intra în Sala Aurie, ai vreo idee?

Q şi-a răsfoit notiţele.

— Încercăm să aflăm dacă putea fi pe vreo listă de invitaţi, dar n-avem nicio idee. Alte declaraţii ale martorilor spun că era posibil să fie un bărbat deghizat în femeie. Tu ce zici?

Un bărbat, pufni Annika.

— Era o femeie.

— Ce te face să fii aşa sigură?

A aruncat o privire spre procesele verbale din 1964.

— M-a privit direct şi ochii ei erau sub linia ochilor mei aşa că era mai scundă decât mine. Câţi bărbaţi sunt atât de scunzi? Se mişca repede, cu uşurinţă.

— Şi bărbaţii nu se mişcă aşa?

— Nu pe tocurile alea înalte. Îţi trebuie mult exerciţiu să te mişti ca ea.

— I-ai văzut tocurile?

Annika s-a ridicat în picioare şi şi-a pus geanta pe umăr.

— Nu le-am văzut, dar am vânătaia pe care mi-a lăsat-o în piciorul drept. Te rog mult, pot să te sun mai târziu?

— Încotro crezi că pleci?

S-a oprit, împotriva voinţei ei, avea impresia că se sufoca, deşi sala era bine aerisită.

— La redacţie. Trebuie să vorbesc cu ei. Asta doar dacă nu mă vei împiedica şi să muncesc.

— Trebuie să mergi la Secţia de psihologie criminalistică să faceţi profilul criminalului.

Annika şi-a aruncat braţele în sus, exasperată.

— Eşti nebun? Se închide ediţia în câteva ore. Cred că Jansson îşi smulge deja părul din cap.

Q s-a îndreptat spre ea, complet disperat.

— Te rog.

Uşa s-a deschis şi în încăpere a intrat un ofiţer în uniformă. Preţ de o secundă, Annika a crezut că era acelaşi bărbat care o adusese la interogatoriu, dar era altul, foarte asemănător, unul de aceeaşi rasă, stereotipul suedezului înalt, cu umeri laţi, absolvent al Academiei de Poliţie.

Annika s-a oprit în dreptul uşii, s-a întors şi l-a privit pe comisar.

— Chiar aşa mi-ai spus, că sunt *o nenorocită care umblă după senzaţional*? întrebă ea.

Fără s-o privească, inspectorul i-a făcut semn să iasă din sală.

A trecut pe lângă stereotip, şi-a căutat în geantă cablul de la dispozitivul hands-free şi şi-a scos mobilul de la fundul genţii. Poliţistul cel tânăr era gata să protesteze, dar Annika a privit drept către capătul coridorului şi s-a îndepărtat de el fără măcar să-i arunce o privire.

— Unde dracu' ai fost? a strigat Jansson până să apuce ea să zică ceva.

— Declaraţii, i-a răspuns Annika încet, ţinând microfonul la câţiva milimetri de gură. Am avut un fel de întâlnire de gradul trei cu ucigaşa, ei cred că m-a călcat pe picior.

Simţea durerea cu fiecare pas pe care-l făcea.

— Excelent, articol la a opta şi a noua. Altceva, ce mai ai?

— Hei, a strigat poliţistul din spatele ei, cu cine vorbiţi?

A grăbit pasul, dar a călcat pe tivul rochiei chiar înaintea uşii de la biroul cel mare şi i-a scăpat casca. Şalul i-a alunecat pe jos şi curentul rece de pe coridor a pătruns-o, lipindu-i-se de piele ca un prosop ud. A început să tremure şi a privit împrejur; locul academicianului fusese luat de doi chelneri în sacouri albe, care stăteau cu spatele la ea.

— Annika? l-a auzit pe Jansson după ce şi-a pus casca în ureche.

— Nu pot scrie nimic, Q mi-a dat interdicţie la dezvăluire. M-ar putea acuza pentru simplul fapt că vorbesc cu tine despre criminal. Trebuie să merg la Kungsholmsgatan[3] pentru alt interogatoriu.

— Gata, închideţi telefonul.

Annika s-a întors şi s-a uitat la poliţist.

— Ştii ce, am să vorbesc la telefon cât am chef. Şi dacă nu-ţi place, n-ai decât să mă arestezi.

L-a ignorat şi şi-a continuat drumul, încercând să scape de frigul pătrunzător.

— În sistemul judiciar suedez termenul „arest" nu se aplică în situaţia de faţă, i-a răspuns poliţistul.

— Te rog sună avocaţii ziarului şi află exact ce pot spune şi ce nu, a

---

[3] Kungsholmsgatan: stradă din Stockholm, unde se află sediul Poliției.

continuat Annika în microfon. Cum arată situaţia? Îţi trebuie ceva anume?

Îi simţea disperarea lui Jansson; îi împărtăşea frustrarea şi ar fi vrut să facă ceva pentru a-l ajuta.

— Orice. Totul. Toţi ceilalţi au text şi fotografii pe site-urile lor, suntem singurii care n-avem nimic altceva decât ce a publicat principala agenţie de ştiri. Când te întorci?

— Nu ştiu, cât pot de repede. Olsson a reuşit să scoată ceva?

Jansson a oftat înfundat.

— Nimic. I s-a părut că unghiul era prost şi lumina slabă, aşa că n-a făcut nicio fotografie.

— Glumeşti.

Poliţistul i-a deschis uşa Annikăi şi aceasta a ieşit în balconul de deasupra Sălii Albastre, chiar lângă prima uşă care dădea în Sala Aurie.

— Deloc. Nu putem folosi nimic din materialul lui. Practic, n-avem nicio fotografie.

Annika a simţit cum i se strânge inima.

Nu era vina fotografului, era întotdeauna problema reporterului şi mai ales în cazul ei, mai ales acum. Cu doar trei săptămâni în urmă îl forţase pe redactorul-şef să publice un articol care făcea dezvăluiri despre proprietarul ziarului şi în care se spunea că acesta era un mafiot cu apucături dictatoriale.

— De ce anume ai nevoie?

— Orice cu sânge şi poliţişti...

Annika a încheiat conversaţia şi a luat-o repede la stânga. A intrat în Sala Aurie înainte ca stereotipul s-o oprească.

Sala unde avusese loc banchetul era scăldată în lumină de lămpile puternice ale celor de la criminalistică. În depărtare, doi bărbaţi erau ghemuiţi chiar lângă locul unde femeia murise, sub Sfântul Erik fără de cap, rezultat al neînţelegerilor asupra înălţimii sălii[4].

Annika şi-a ridicat telefonul, a activat funcţia de cameră şi a apăsat

---

[4] Pictura murală reprezentându-l pe Sf. Erik, patronul Stockholmului, a rămas fără cap dintr-o greșeală de calcul a înălțimii sălii. Gâtul sfântului se află la îmbinarea peretelui cu tavanul, nemairămânând loc și pentru cap.

pe butonul *fotografiază.* A mai făcut doi paşi, *fotografiază,* încă cinci, *fotografiază.*

Poliţistul a apucat-o de mână, dar ea şi-a smuls braţul.

A fugit zece paşi, *fotografiază,* criminaliştii au observat-o şi au privit-o surprinşi, *fotografiază.*

— În regulă, pleci în momentul acesta, i-a spus poliţistul şi a luat-o pe sus, astfel încât ea a pierdut contactul cu duşumeaua, a scos-o afară din sală, pe balcon şi a pus-o jos abia când au ajuns în capul scării. A simţit piatra sub picioare şi şi-a dat seama deodată că se afla exact în locul în care membrii familiei regale şi câştigătorii premiilor Nobel erau fotografiaţi înainte de a coborî una dintre cele mai cunoscute scări din lume.

Cât era de diferită situaţia pentru ei, gândi Annika, privind la resturile dineului pentru 1 300 de oaspeţi. Ceva mai devreme, câştigătorii premiilor îşi plimbaseră privirile peste mesele aranjate cu grijă, se uitaseră la invitaţii îmbrăcaţi impecabil, la cristalurile strălucitoare şi porţelanurile cu dungă din aur adevărat, la flori şi trompete.

Sala Albastră, tăcută, cu pereţii din cărămidă, era tristă, mai abandonată ca niciodată. Doar masa centrală fusese debarasată, restul farfuriilor erau încă acolo, mâncarea se întărea pe feţele de mese pătate. Şervetele zăceau pe farfurii şi pe jos; peste tot erau scaune împrăştiate, unele erau răsturnate. Orice activitate încetase la 22:45 în Sala Albastră, timpul se oprise şi celorlalte mese nu le mai venise rândul la debarasat.

— Cât timp va fi închisă Primăria? a întrebat Annika.

— Cât va fi necesar. Unde ţi-e haina?

La garderobă era un ofiţer în uniformă. I-a întins haina matlasată, cu o expresie de adâncă dezamăgire faţă de rolul pe care-l avea de îndeplinit.

— Aveam o pungă cu cizme. Nişte cizme negre.

Pe faţa poliţistului se citea o frustrare fără margini, când a trebuit să se ducă să-i caute punga. Annika s-a întors cu spatele şi a scos mobilul. În timp ce poliţistul căuta printre cuiere, a adus fotografiile pe ecran şi a apăsat butonul *trimite.*

Şi-a aţintit privirea asupra lămpilor de bronz, în formă de scoică, în

timp ce mesajul plutea prin noaptea neagră de iarnă şi ateriza pe serverul de la *Kvällspressen.*

Vineri, 11 decembrie

Anders Schyman stătea în biroul lui de pe colţul clădirii şi se uita la Ambasada Rusă. Întreaga zonă era cufundată în întuneric, singurele excepţii erau cercul de lumină din jurul lămpii slabe de la intrare şi fanta care se strecura din ghereta cu soldatul îngheţat. Din când în când, soldatul făcea mici excursii, câţiva paşi în interiorul porţii de fier, după aceea înapoi, lovindu-şi braţele de-a lungul trupului, pentru a se încălzi.

Cât ar fi de surprins dacă realmente s-ar întâmpla ceva, s-a gândit redactorul-şef. Cât ar fi de uluit dacă cineva ar veni cu o maşină şi s-ar apuca să strige în faţa ambasadei, sau dacă ar sări gardul şi ar ateriza drept în faţa lui. N-ar avea nicio şansă, pentru că intrusul ar avea totul de partea lui: surpriza, decizia, cunoaşterea pasului următor în întregul şir al evenimentelor.

Suntem îngrozitor de expuşi, s-a gândit Anders Schyman. Atât de incredibil de vulnerabili. Este absolut imposibil să fii atent tot timpul, să nu treci cu vederea vreun detaliu privitor la securitatea ta. Întreaga lume avea de-a face cu aceeaşi problemă, nu numai Occidentul, nu numai democraţiile: toţi erau afectaţi la fel de criminali necruţători.

Banii, puterea, influenţa, a gândit Schyman. Lumea nu s-a pus niciodată la adăpost de indivizii gata să facă orice pentru a le obţine şi totul pare din ce în ce mai crud, iar lucrurile merg din rău în mai rău.

Există zvonuri că ucigaşul de la Premiile Nobel ar fi fost femeie. Poliţia nu a confirmat, nici nu a infirmat nimic la conferinţa de presă, n-au vrut să spună nimic despre posibilele ameninţări, sau despre aranjamentele de securitate. Măsurile de securitate au fost bune şi

deocamdată nu ştiau să fi fost încălcate. Totul mersese conform planului şi, în momentul de faţă, nu aveau date despre ce se întâmplase.

Începuse să ningă, fulgi singuratici pluteau nehotărâţi spre pământ. Îl înţepau ochii de oboseală; a clipit de câteva ori şi s-a aşezat la birou. S-a uitat la ceas.

La urma urmei poate nu asta ar trebui să fac, a gândit el. Dacă aşa arată era nouă, dacă aşa stau lucrurile, dacă terorismul a ajuns până la noi şi dacă toată atenţia se va îndrepta asupra securităţii de-acum înainte, poate ar fi cazul să las pe altcineva în locul meu. Dacă terorismul ne bate la uşă, atunci s-a dus libertatea individului. Securitatea va fi folosită ca argument justificativ pentru restricţii şi mai multe, vom avea mai mult control, aşa că principiul libertăţii informaţiei va fi subminat în mod grosolan. Probabil că va fi nevoie de un nou tip de jurnalist, capabil să aibă grijă de această nouă eră şi, probabil, va fi nevoie de un alt fel de conducător.

Pentru un scurt răstimp s-a lăsat cuprins de autocompătimire. Proprietarul ziarului nu avea încredere în el şi nu putea spera la alte funcţii importante.

— A venit Annika, i-a spus Jansson pe intercom.

A apăsat pe buton şi s-a aplecat înainte pentru a răspunde.

— Bine. Adu-o la mine.

Cine o fi îmbrăcat-o în dimineaţa asta? s-a întrebat, văzând-o. Cizme de cowboy, o jachetă neagră matlasată, o geantă imensă şi murdară şi o fustă din tulle roz. Părul îi era ridicat într-o căpiţă în vârful capului şi-şi înfipsese un creion în el, ca să-l ţină la un loc.

— Avocatul a confirmat că nu poate scrie nimic despre momentul crimei sau despre ce s-a întâmplat imediat înainte sau după, a spus Jansson, prăbuşindu-se pe unul din scaune. Nici nu poate fi intervievată, nu-şi poate transmite observaţiile asupra evenimentului într-un mod sau altul. Conform statutului, încălcarea interdicţiei de dezvăluire nu se pedepseşte, dar vorbim de amenzi mari, nu prea înţeleg cum se potriveşte asta…

— Ce-ai văzut? a întrebat-o Schyman.

— Ai auzit doar… a răspuns Annika, prăbuşindu-se la rândul ei pe un scaun, palidă, puţin transpirată şi uşor enervată.

Redactorul-şef a dat din mână ca pentru a-i îndepărta opoziţia, iar ea s-a făcut mică sub privirea lui, prea obosită pentru a protesta.

— Am văzut destul de bine persoana despre care se crede că ar fi comis crima. Evident, nu erau mulţi care...

Şi-a trecut mâna prin cap, a scos creionul şi părul i-a căzut pe faţă ca o cortină grea.

— Am petrecut trei ore jumate la Departamentul de anchete judiciare, încercând să facem portretul-robot al fetei. N-a ieşit exact cum trebuia, dar poliţia zice că-i mai bun decât o descriere scrisă...

— Ai văzut, deci, criminalul? a întrebat-o redactorul-şef, oarecum jenat de agitaţia care-l cuprinsese. Deci focurile au fost trase de o femeie. Dar ai văzut chiar momentul crimei?

Annika şi-a privit mâinile, şovăitoare.

— M-a privit, a răspuns Annika, ridicând ochii spre redactorul-şef. Se uita la mine când a murit.

— Caroline von Behring? Ai văzut când a împuşcat-o?

Fără să stea pe gânduri, şi-a ridicat părul din nou şi l-a prins cu creionul. Când a răspuns, se uita undeva în zare, la un punct deasupra acoperişului Ambasadei Ruse.

— Era ceva în felul în care m-a privit, a răspuns ea, cu ochii aţintiţi pe fereastră, cu mâinile aşezate în poală.

— Şi nu poţi să ne dai nimic, adică nouă, şefilor tăi?

L-a privit şi ceva i-a întunecat ochii.

— Nu ştiu nimic despre ce face poliţia, despre toate astea eşti mult mai bine informat decât mine; ştiu doar ce am simţit eu. Culoarea rochiei pe care a purtat-o Regina Silvia nu mai are importanţă, bănuiesc.

Anders Schyman şi-a reprimat cu greu enervarea şi s-a întors spre redactorul de noapte.

— Avem vreo posibilitate să ieşim din situaţia asta?

— Dacă ne luăm după avocat, nu.

Redactorul-şef s-a ridicat în picioare, nu mai avea stare.

— Exact de asta mă temeam, a spus el mult prea tare şi şi-a aruncat braţele în sus, în semn de exasperare. Avem o relatare unică de la faţa locului, dar mâinile ne sunt legate de poliţie. Deja funcţionează legile terorismului. Ne interzic să scriem despre una dintre cele mai

spectaculoase crime şi pe ce bază? Să dea dracu', trăim în democraţie!

Jansson a aruncat o privire rapidă la ceas, încurcat, ca de obicei, de astfel de ieşiri emoţionale.

— Capitolul 23 al Codului de procedură judiciară, paragraful 10, secţiunea finală, a spus Annika. Relatările martorilor-cheie pot fi protejate de către conducătorul unei anchete în care se suspectează o infracţiune serioasă. Este o lege foarte veche, păstrată tocmai pentru a se asigura că ancheta nu poate fi sabotată.

— Întotdeauna există motive suficient de bune pentru a limita libertatea de exprimare, i-a răspuns Schyman. Şi, oricum, cum dracu' s-a putut întâmpla aşa ceva? Primăria nu era păzită ca lumea?

Annika s-a frecat la ochi cu podul palmei.

— Bineînţeles că era, dar banchetul pentru Premiile Nobel a fost întotdeauna considerat un risc mediu de securitate. De ani de zile este acelaşi nivel de securitate. Nu e nimic special - poliţia cooperează cu forţele de securitate şi cu conducerea Primăriei.

— Poliţia se ocupă de intrări şi forţele de securitate de protecţia individuală, a conchis Schyman.

— Exact, a aprobat Annika, pe un ton foarte obosit. Niciodată cordoanele în jurul Primăriei nu au fost foarte stricte. Sala de concerte e mult mai greu de securizat. Închid în totalitate Hötorget[5] şi o mare parte din Kungsgatan[6]...

— Bine, şi bodyguarzii? a întrebat Schyman. Unde dracu' erau?

— Forţele de securitate nu fac niciodată comentarii despre protecţia persoanelor, dar regulamentele de escortă stabilesc modul în care poliţia transportă şi păzeşte membrii guvernului, familia regală şi vizitatorii pe timpul vizitelor de stat şi aşa mai departe; există o sumedenie de funcţiuni...

Schyman a ridicat mâna ca s-o întrerupă.

— Eu vorbesc despre eşecul total al poliţiei! i-a răspuns el. Cum a fost posibil aşa ceva? Vreau să mă concentrez pe asta. N-o să scape aşa uşor poliţia, plângându-se că e nevoie de o nouă lege...

— Vrei să ne uităm repede prin ediţiile de dimineaţă? a întrebat

---

[5] Hötorget: piaţă centrală din Stockholm.

[6] Kungsgatan: stradă centrală din Stockholm.

Jansson, foindu-se pe scaun, stingherit.

Schyman s-a aşezat din nou, cu faţa roşie după ieşirea nervoasă. I-a făcut semn cu mâna redactorului de noapte să înceapă.

— Nu există prea multe fotografii de la locul crimei, a spus Jansson. Ulf Olsson, ştii, tâmpitul ăla mort după evenimente de gală, a avut 500 de fotografii cu Prinţesa Madeleine şi niciuna din timpul atacului. N-a fost în stare să seteze diafragma sau să focalizeze şi dă vina pe rezoluţia camerei lui digitale. Annika are câteva cadre din Sala Aurie când toată Primăria era securizată - nimeni nu mai are aşa ceva - dar au fost făcute cu telefonul şi nu sunt de calitate foarte bună. Folosim una la pagina 8 şi pe cealaltă la 9 - doi criminalişti lângă o baltă de sânge, impactul e foarte puternic.

— Altceva ce mai avem? a întrebat Schyman.

— Stăm cu ochii pe televiziunea naţională să vedem dacă dau ceva din materialul pe care nu l-au publicat încă. Au avut o cameră de luat vederi în Sala Aurie, dar se pare că era plasată lângă orchestră, în celălalt capăt, întrebarea e dacă se vede ceva şi dacă au de gând să dea ceva publicităţii.

— Categoric n-or să dea, a zis Schyman. De ce ar face-o?

— Păi, a devenit un caz special, i-a răspuns Jansson.

Furia care l-a cuprins pe redactorul şef s-a ridicat ca o coloană de fum.

— De ce? De ce e crima asta atât de specială, în afară de faptul că a fost neobişnuit de publică?

— Triplu omor. Tocmai a murit al doilea poliţist şi al treilea e în stare critică. Nu cred că cineva poate zice că e o crimă obişnuită.

— Probabil că poliţiştii morţi au familii şi copii, a adăugat Annika.

Redactorul-şef s-a ridicat din nou în picioare.

— Vrei să zici că e un caz atât de special, încât avem nevoie să se schimbe legile? a întrebat el. Atât de special că brusc ne trebuie o serie nouă de reguli etice?

Annika s-a uitat la ceas, după care i-a aruncat o privire redactorului de noapte.

— Ce mai avem?

— Erau o grămadă de fotografi independenţi în faţa Primăriei, aşa că avem ceva mai mult material de acolo. Tot oraşul e blocat, avem

tone de fotografii cu poliţişti încruntaţi şi maşini mari. Paginile 10 şi 11, vânătoarea poliţiei de azi-noapte.

Schyman nu avea stare, s-a dus la fereastră şi s-a aşezat cu spatele la Ambasada Rusă.

— Poliţia se aşteaptă să facă arestări în viitorul apropiat?

— Şalupa cu care a fugit fata a fost găsită în Gröndal[7] şi ei bănuiesc că a fugit cu maşina spre sud, înspre Södertälje[8]. Probabil c-a avut ajutor, cineva a condus şalupa şi altcineva pe uscat.

Schyman a luat un pix şi a început să se joace cu el.

— De ce înspre sud?

— Poliţia spunea că erau pregătiţi pentru ceva de felul ăsta şi au blocat drumurile aproape imediat. Ar fi fost prinsă dacă o lua spre nord sau spre est, iar la vest nu-i decât apă. Avem un grafic al rutei pe care a fugit cu timpi destul de precişi; poliţia crede că a ajuns la sud de Skärholmen[9] înainte de 23:05, pentru că aia e ora la care s-au blocat drumurile.

A văzut că Annika privea fix pixul şi l-a aruncat pe birou.

— Ceva fotografii ale victimelor?

De când departamentul pentru permise auto şi registrul de paşapoarte nu mai permiteau accesul public la arhivele lor, obţinerea de fotografii ale victimelor devenise o veşnică problemă, o altă consecinţă a celor întâmplate la 11 septembrie, noua eră.

— Von Behring şi Wiesel erau persoane publice, aşa că avem o groază de fotografii cu ei. Pelle a scos un cadru din transmisiunea live din Sala Albastră, stau la masă unul lângă celălalt, râd şi ciocnesc un pahar. Fotografia nu-i prea bună, o avem la paginile 6 şi 7... Mai avem familia regală şi reacţia lor, bineînţeles că n-au văzut nimic, dar Berit a făcut totul să sune al naibii de dramatic. Erau în Galeriile Prinţului, stăteau de vorbă cu câţiva dintre cei premiaţi, când s-au tras focurile de armă. Dacă măsori distanţa dintre criminal şi familia regală, era de câteva zeci de metri, chiar dacă îi despărţeau pereţi groşi de piatră...

— Şi coperta primei ediţii? l-a întrerupt redactorul şef.

---

[7] Grönda: suburbie a orașului Stockholm, pe malui lacului Mälaren.

[8] Södertälje: oraș la 30 km sud-vest de Stockholm.

[9] Skärholmen: suburbie a Stockholmului.

— Aşteptăm portretul-robot, titlul o să fie „Portretul ucigaşului”, sau cam aşa ceva.

Schyman a simţit cum creierul lui obosit a făcut implozie, s-a zbârcit ca o stafidă în vârful coloanei vertebrale.

— Aşteptăm un portret-robot, la care a contribuit redactorul nostru, dar pe care nu-l putem publica pentru că un nenorocit de stat poliţienesc ne opreşte să ne facem căcatu’ ăsta de meserie, să informăm publicul…

S-a prăbuşit din nou pe scaun şi a dat din mână a lehamite.

— Plecaţi, terminaţi ziarul, dar vreau să văd prima pagină înainte să plece la tipar.

Cei doi şi-au strâns lucrurile şi au ieşit din birou, iar el s-a îndreptat spre fereastră să vadă ce făcea soldatul rus.

Ghereta era goală.

Soldatul plecase.

Annika s-a dus în biroul ei şi a scris tot ce-şi amintea. Şi-a notat exact ce s-a întâmplat, aşa cum îşi amintea, inclusiv dansul cu Bosse. Toate detaliile, ce spusese poliţia, tot ce văzuse şi simţise.

A ieşit un text chinuit, confuz, dar care, oricum, nu urma să fie publicat. Voia să aibă un ajutor pentru memorie; asistase la suficiente procese şi ştia că martorii uită. Amintirile se modifică cu timpul şi voia să aibă acces la experienţa ei originală.

Şi ca să nu rămână urme ale textului pe serverul ziarului, l-a scris direct în arhiva ei electronică de pe net, o cutie poştală pe internet, la adresa ei de email annika-bengtzon@hotmail.com. Acolo îşi arhiva textele la care voia să aibă acces de pe alte computere, sau lucruri pe care le ţinea departe de ochii celor de la ziar.

După ce a închis computerul a mai stat câteva minute, privind în gol spre redacţia de ştiri. Tot corpul îi ţipa de durere, dar era puţin probabil să poată adormi la noapte.

L-a văzut pe Jansson îndreptându-se către locul de fumat, cu o ţigară şi o cafea în mână, aşa că şi-a luat lucrurile şi s-a grăbit după el.

— Era al dracu’ de prost dispus, a spus Jansson, aruncându-i o privire.

Annika şi-a luat o cafea şi s-a aşezat lângă el.

— Așa se poartă când sunt de față, i-a răspuns ea, privind fix în paharul cu cafea. E furios pe ce am scris despre proprietarii noştri şi TV Scandinavia. Ai auzit că n-a fost ales preşedinte al Asociaţiei editorilor de ziare?

Jansson şi-a aprins a mia ţigară din noaptea aia şi a suflat fumul în cafea.

— N-o lua şi tu aşa de personal. La urma urmei e adult, are o grămadă de responsabilităţi. N-ar apuca să-şi termine niciodată treburile dacă şi-ar pierde vreme cu chestii din astea.

Annika simţea căldura lichidului prin plasticul subţire şi şi-a mişcat degetele.

— Îl cunosc pe Schyman, a răspuns ea rar. Mai bine decât îşi închipuie mulţi. Îi ştiu convingerile şi crede-mă, asta e una dintre chestiile pe care le ia în serios. N-o să-i treacă până n-o să-l ierte preşedintele. Mai vorbim peste şase luni şi atunci poate o să mă accepte înapoi.

Jansson a sorbit zgomotos.

— Ce vorbă-i asta? a întrebat, după ce a luat o gură de cafea. Să te accepte? Un reportaj despre banchetul de la Premiile Nobel este o treabă de prestigiu!

— Cu Olsson după mine? Glumeşti. Şi cu ţoalele astea?

A tras de fusta roz de poliester, care avea o gaură în tiv. I-a simţit privirea lui Jansson, privirea pe care i-o arunca câteodată, ca şi cum vedea o plantă neobişnuită sau o pasăre ciudată, nu era o privire răutăcioasă, mai mult mirată, de parcă era un botanist sau vreun ornitolog.

— Cum a fost, de fapt? a întrebat Jansson, trăgând adânc din ţigară.

Şi-a închis ochii pentru o clipă, încercând să-şi adune impresiile de la intrarea în Sala Albastră.

— Copleşitor, pentru început. Multă lumină, mulţi oameni. Mâncarea, groaznică, antreul nu s-a putut mânca. Dar era cald, nu gheţărie cum zice lumea de obicei…

Se trezise la aceeaşi masă cu Bosse, de la celălalt ziar de seară; se cunoşteau, ultima dată se văzuseră când au scris despre moartea lui Michelle Carlsson, la Castelul Yxtaholm. Au stat la taclale, au râs, şi-au dat coate şi au băut împreună.

— E adevărat că masa presei e mereu în spatele unui stâlp, ca să nu se poată vedea nimic?

Annika a aprobat din cap.

— Trei ore jumate n-am avut habar ce se petrecea la masa centrală. Cred că voi aţi văzut mai mult la televizor. Crezi c-ai pierdut ceva?

— Şi, pe bune, ai văzut crimele?

A respirat adânc şi şi-a adunat gândurile.

— Numai pe aia din Sala Aurie - a murit numai von Behring acolo.

A tăcut, amintindu-şi privirea femeii şi trupul întins pe jos, absolut nemişcat.

— Am văzut când a fost împuşcată şi după aia am căzut lângă ea...

A simţit că nu mai poate vorbi, un sunet ciudat i s-a ridicat, gâlgâind, în gât ca o smiorcăială mică, pe care a mascat-o cu o înghiţitură de cafea.

— Da' n-am văzut criminala în momentul ăla şi n-am văzut-o când trăgea.

Jansson şi-a aprins altă ţigară.

— Atunci cum i-ai ajutat să facă portretul-robot?

— M-am lovit de ea cu câteva minute înainte să tragă - m-a călcat pe picior.

Annika a lăsat jos paharul de plastic şi şi-a scos cizma. Prin ciorap se vedea o umflătură vânăt-albăstrie de mărimea unei monede de 5 coroane.

— La dracu', a spus Jansson.

— Poliţia o să publice fotografia mâine dimineaţă - pun pariu cu tine. Trebuie să mai vorbească şi cu alţi martori înainte.

— Şi cum procedează? Au vreun desenator acolo?

Annika şi-a simţit umerii relaxându-se pentru prima dată în toată seara.

— Nu, acum se lucrează digital. Te duci la sediul vechi al Poliţiei, pe de Kungsholmen, într-un birou normal, cu trei calculatoare. Încep să lucreze cu persoana care are informaţiile cele mai bune, despre care se crede că a văzut cel mai mult. După ce le-ai spus tot ce ştii, mai treci o dată prin toată povestea, de la coadă la capăt de data asta, ca să mai iasă la iveală alte detalii. Atunci când povesteşti ceva în ordine cronologică, cauţi lucrurile care se potrivesc, ca să duci naraţiunea mai

departe...

Era conştientă că vorbea aiurea, dar nu se putea abţine; cuvintele i se revărsau din gură ca şi cum ar fi fost oprite toată seara de un baraj. Jansson asculta, dădea din cap şi fuma, iar Annika simţea că vorbitul îi făcea bine.

— Am ieşit să beau o cafea, a durat cam un sfert de oră şi, când m-am întors, tehnicianul avea deja un portret pe ecran, după aia a trebuit să-i spun care era cea mai mare greşeală. I-am zis că părul; a râs şi mi-a zis că 9 femei din 10 încep spunând că părul arăta altfel. Am tot făcut schimbări, a durat atât de mult pentru că fiecare lucru care nu se potrivea cu amintirile mele trebuia schimbat...

— Şi el ce făcea, desena diverse nasuri?

Annika a luat o înghiţitură din cafeaua care se răcise şi a negat din cap.

— Totul se face cu un program, care are câteva sute de nasuri - pot fi schimbate între ele, mărite, micşorate. După aia ochii, buzele şi tot aşa...

— Uau!

A zdrobit paharul de cafea; ştia că Jansson îi tot punea întrebări pentru că-i păsa de *ea*, nu de portretul-robot.

— Mulţumesc, i-a spus ea, cu voce joasă.

Dintr-odată, redactorul de noapte şi-a stins ţigara în scrumieră şi s-a ridicat în picioare cu o smucitură.

— Mda, nu merge, a zis Jansson.

A rămas singură la locul de fumat, privind prin geamul pătat de nicotină la colegii ei din newsroom, care se adunaseră pentru o altă ediţie, o nouă zi.

La un moment dat, Thomas a devenit conştient de mişcarea legănată a petelor de lumină pe care felinarele din stradă le proiectau pe tavan; l-a trezit un sunet pe care nu şi-l mai amintea. A stat nemişcat preţ de câteva secunde, până l-a ajuns realitatea.

Afară zăngănea ceva, un autobuz sau o maşină sau altceva - toate zgomotele oraşului, toţi factorii constanţi de stres. Felinarele mişcătoare îi transformau dormitorul într-o barjă, pe mare, niciodată stabil, permanent în mişcare. Motoarele care urlau făceau din casa lor

o cameră acustică, o sală de concert pentru sunete urbane. Era sătul de apartamentul ăsta până peste cap, sătul de-i venea să urle. Cât ar fi de minunat să poată pleca de aici!

S-a întors brusc spre locul Annikăi, uitând de umbrele de pe pereţi.

Era gol.

Nu se întorsese încă.

L-a cuprins spaima - oare ce se întâmplase? De ce se băga mereu în belele? Dineul pentru Premiile Nobel n-avea cum să dureze toată noaptea, nu? Despre ce poţi scrie acolo, în afară de colierul Silviei?

A privit din nou spre tavan şi a înghiţit cu zgomot.

Recunoştea foarte bine sentimentul care-l invada. În ultima vreme, iritarea îl cuprindea foarte des şi-l sâcâia aşa cum te sâcâie o pietricică în pantof. Nu se gândea niciodată că era măritată şi că avea copii!

Tocmai atunci a auzit uşa de la intrare. Un curent subţire s-a strecurat pe podea, pentru că aerul de pe scară încerca să echilibreze diferenţa între apartamentul cu încălzire centrală şi frigul iernii.

— Annika?

Ea a aprins lumina şi a privit în dormitor, stând, pe vârfuri.

— Bună! Te-am trezit?

S-a ridicat pe coate, a tras cuvertura şi a încercat un zâmbet.

Nu era vina ei.

— Nu. Unde-ai fost?

S-a aşezat pe partea lui de pat, avea încă jacheta aia urâtă pe ea. Arăta foarte ciudat.

— N-ai auzit ştirile aseară?

Thomas a bătut pernele şi s-a ridicat puţin.

— M-am uitat la sport, pe Trei.

— S-a lăsat cu împuşcături la Premiile Nobel. Eram acolo şi am văzut cum s-a întâmplat. Toată noaptea am stat la poliţie.

A privit-o de parcă era departe, nu în cameră, lângă el. Dacă ar fi întins mâna n-ar fi fost în stare s-o atingă, n-ar fi putut să ajungă până la ea.

— Cum s-a putut întâmpla aşa ceva? a spus el fără vlagă.

Annika a scos un ziar din geanta ei veche şi oribilă.

Mirosul de cerneală proaspătă l-a lovit în timp ce aprindea lumina.

CRIME LA NOBEL - Poliţia urmăreşte o noapte întreagă

Reportaj complet despre atacul de la banchetul Premiilor Nobel

Mut de uimire, a luat ziarul şi s-a uitat la oamenii care ciocneau pahare: o femeie cu părul închis şi un bărbat chel, amândoi zâmbitori, amândoi îmbrăcaţi la patru ace.

— L-au împuşcat pe câştigătorul premiului pentru Medicină?

S-a aplecat deasupra lui şi i-a arătat cu degetul femeia.

— A fost omorâtă Caroline von Behring. Era preşedinta Comitetului Nobel de la Karolinska Institute. Am văzut-o murind.

Şi-a scos haina şi a oftat încet, s-a aşezat ghemuită, cu capul atârnând şi spatele îndoit. Parcă plângea.

Deodată era acolo, lângă el şi avea ocazia s-o liniştească, s-o împace.

— Anki, a zis Thomas, trăgând-o lângă el, rochia foşnea când a ajuns deasupra lui. Hai, s-a terminat, e-n ordine, eşti aici, cu mine.

Annika s-a depărat de el, şi-a luat haina, apoi s-a ridicat şi a ieşit în hol.

Distanţa pe care ea o pusese între ei l-a enervat din nou, era o combinaţie de dezamăgire şi ranchiună.

— În sfârşit mă întâlnesc azi cu Per Cramne, la Departament, a strigat după ea, inutil de tare. E o zi mare pentru mine!

I s-a părut c-a auzit-o cum deschide frigiderul şi-şi toarnă ceva de băut.

Annika nu i-a răspuns.

* * *

SUBIECT: În umbra morţii

CĂTRE: Andrietta Ahlsell

Emil, Emil, cel mai tânăr şi cel mai blond dintre fraţii Nobel, cel care dansează şi râde cel mai mult.

Cât de mult îl iubeşte Alfred.

Emil, cel care tocmai şi-a luat examenele finale şi care abia aşteaptă să-şi înceapă studiile la Institutul de Tehnologie, Emil care vrea să fie ca fratele lui mai mare, care vrea să fie ca Alfred.

În timpul liber îşi ajută fratele mai mare, o, cum mai munceşte - şi e deştept! A devenit atât de bun, încât a primit responsabilitatea

producţiei de nitroglicerină, care va fi folosită la construcţia principalei linii de cale ferată la nord de Stockholm, calea ferată cea nouă, din era nouă.

Este dimineaţa zilei de sâmbătă, 3 septembrie 1864 şi el stă în curtea împrejmuită a laboratorului lui Alfred; distilează nitroglicerină împreună cu C.E. Hertzman, un coleg de-al lui, tot student, aproape că le poţi auzi vocile în aerul curat, o părere de toamnă în vânt.

Poate că Alfred îi aude. Poate că fratele cel mare le ascultă râsetele şi conversaţia, în timp ce stă de vorbă cu Blom, inginerul, lângă fereastra deschisă de la parterul clădirii principale.

Apoi, la zece şi jumătate Södermalm[10] se cutremură, fundaţiile se sfărâmă, ferestrele se sparg pe Kungsholmen[11], de cealaltă parte a golfului Riddarfjärden. O flacără înaltă şi galbenă este vizibilă din toate cartierele Stockholmului, o flacără care în scurt timp devine o uriaşă coloană de fum.

Alfred este lovit de unda de şoc, este aruncat la pământ, cu răni faciale. Un tâmplar, Nyman, care tocmai trecea pe stradă, este făcut bucăţele. Un curier în vârstă de 13 ani, Herman Nord, şi Maria Nordqvist, o fată în vârstă de 19 ani, sunt ucişi şi ei. Trupurile lui Emil şi al prietenului său, Hertzman sunt într-o asemenea stare, că la început a fost imposibil să se stabilească numărul morţilor.

Distrugerile provocate complexului de laboratoare sunt imense. *Posttidningen* scrie laconic: „Din fabrică n-a mai rămas nimic altceva, decât nişte resturi carbonizate, aruncate ici şi acolo. Nu numai geamurile tuturor clădirilor din împrejurimi, dar chiar şi cele ale clădirilor de dincolo de golf erau sparte, până şi buiandrugii erau făcuţi praf.”

Locuitorii Stockholmului au vorbit despre explozia Nobel câţiva zeci de ani după aceea.

Alfred se duce la lucru a doua zi.

Nu vorbeşte niciodată despre accident. Scrie sute de scrisori, dar niciodată nu aduce vorba despre cele întâmplate.

Nu se va căsători şi nu va avea copii. Îşi lasă moştenire munca de-o

---

10 Södermalm - cartier insular în centrul Stockholmului. (N.t.).

11 Kungsholmen - insulă pe lacul Mälaren, la nord-vest de Sodermalm. (N.t.).

viaţă celor care fac ca umanitatea să progreseze prin pace, invenţii şi literatură.

Îşi descrie în scrisori marea singurătate, sentimentul adânc de inutilitate, neliniştile chinuitoare.

Niciodată acasă, permanent pe drumuri.

Annika păşea pe un coridor lung, al cărui capăt nu se zărea. Candelabre mari de cristal se legănau deasupra capului ei, ţurţurii din sticlă zornăiau şi se loveau unii de alţii, deşi nu era nici strop de curent.

În depărtare, atât de departe încât pereţii aproape se uneau, se vedea o lumină slabă.

Ştia despre ce era vorba.

Caroline era acolo. Caroline von Behring, femeia moartă - o aştepta pe Annika, dar ea trebuia să se grăbească, să alerge, era de importanţă vitală şi deodată a început să bată vântul, un vânt frontal groaznic, iar candelabrele au început să se lovească între ele, cu urlete, zăngănituri şi zornăieli, toate deasupra capului ei.

Vin, a încercat Annika să strige, dar vântul i-a luat vorbele şi le-a dus în direcţia opusă.

Trebuie să te grăbești, i-a şoptit vântul, *pentru că mor.*

Nu! Așteaptă! a strigat Annika.

În secunda următoare, Caroline era întinsă pe jos, în faţa ei. Se afla pe podeaua de marmură şi o privea pe Annika şi Annika era atât de uşurată, s-a lăsat în genunchi lângă ea şi s-a aplecat deasupra femeii ca să audă ce-i spune; atunci a realizat că pieptul îi fusese sfâşiat - vedea contracţiile ritmice ale inimii şi sângele ţâşnind la fiecare contracţie.

Nu! a strigat panicată, încercând să se ridice, dar parcă era lipită de pământ, braţele îi erau grele ca plumbul, nu le putea mişca. *N-am vrut să ajung prea târziu, nu asta am vrut!*

Dintr-o dată şi-a dat seama că nu Caroline von Behring era cea care zăcea întinsă: era Sophia Grenborg, fosta colegă a soţului ei. Într-o secundă groaza s-a transformat în fericire.

Să mori acum, a gândit triumfătoare, satisfacţia i se răspândea prin tot trupul, până în vârful degetelor.

În momentul următor, Thomas era acolo, în genunchi lângă Sophia; a luat-o în braţe şi a început să facă dragoste cu ea, în timp ce sângele

curgea din pieptul deschis al muribundei. Şi muribunda râdea cât putea de tare.

S-a trezit brusc. Lumina din cameră era subţire şi cenuşie. În colţurile camerei se mai auzea râsul cristalin al Sophiei Grenborg, rece precum acele de gheaţă.

S-a dus, a gândit Annika. N-o să ne mai deranjeze niciodată.

Thomas dusese copiii la grădiniţă, ea s-a întins după telefon, să vadă cât era ceasul. 10:46. Dormise trei ore şi jumătate.

Tot timpul cât a făcut duş şi s-a îmbrăcat, visul a urmărit-o ca o umbră stânjenitoare. A sărit peste micul dejun şi a sunat-o pe Berit să iasă şi să ia prânzul împreună, ceva mai devreme.

În cursul dimineţii a continuat să ningă, acoperind toate zgomotele. Autobuzul 62 a oprit încet în staţie, nu avea o formă precisă şi nu făcea zgomot. Când s-a urcat şi i-a arătat abonamentul, şoferul nu i-a aruncat nicio privire. Sentimentul nedefinit de disconfort, avut în vis, a urmărit-o în autobuz, îi sufla în ceafă în timp ce trecea pe lângă ceilalţi pasageri, toţi erau cenuşii ca nişte umbre, nimeni nu-i dădea atenţie.

Nu exist, s-a gândit ea. Sunt invizibilă şi m-am urcat într-un autobuz fantomă care merge în iad.

După 12 minte a coborât în faţa Ambasadei Ruse. Berit îşi amintise să ia bonurile de masă şi Annika a mai împrumutat unul, plină de vinovăţie.

— Ţi-l dau înapoi...

Colega ei i-a făcut semn să nu-şi bată capul şi s-a îndreptat către barul cu salate, având ultimele ediţii ale ziarelor sub braţ.

Citeau şi ciuguleau din mâncare.

Se vorbea despre victime: câştigătorul premiului, preşedinta Comitetului Nobel şi cei trei poliţişti. Informaţiile despre ultimii erau sumare; numele lor nu au fost cunoscute decât spre dimineaţă, aşa că nimeni nu putuse să ia legătura cu familiile.

— Trebuie să ne împărţim noi treaba asta după masă, a spus Berit, iar Annika şi-a notat ceva pe marginea ziarului.

Câştigătorul premiului fusese mutat de la terapie intensivă.

— Nu-mi imaginez că l-au pus într-un salon cu altcineva, a zis Annika şi a întors pagina.

— Ţi-e clar că-i păzit de jumate din Mossad, a răspuns Berit, înghiţind ultima bucăţică de pesmeţi Wasa fără grăsimi. Acum au de dat declaraţii cum naiba de-a putut fi împuşcat. Ştiau că există o mulţime de ameninţări la adresa lui.

Aaron Wiesel şi Charles Watson făceau cercetări în domeniul celulelor stem şi erau susţinători recunoscuţi ai clonării în scop terapeutic. Decizia de a le acorda premiul pentru Medicină a fost una controversată. A dezlănţuit un val de proteste din partea grupurilor de catolici şi de protestanţi radicali.

— Ai urmărit dezbaterea când a fost anunţat premiul? a întrebat Berit.

— Mărturisesc că nu, a răspuns Annika, muşcând dintr-o sărmăluţă. Vor să crească embrioni pentru celule stem?

— Da, vor să transplanteze nuclee de celule şi ăsta e un mod de a produce embrioni în scopuri pur experimentale. Bush a încercat să oprească tipul ăsta de cercetări în SUA, prin toate mijloacele de care dispunea. În Europa, treaba asta contravine atât convenţiei UE din 1997, cât şi recomandărilor făcute anul trecut de o comisie a Uniunii. Până acum, cercetările sunt permise numai în Anglia, Belgia şi la noi, în Suedia.

— Şi extremiştii religioşi din America spun probabil că se intenţionează crearea vreunui fel de monstru de-al lui Frankenstein şi că cercetătorii se joacă de-a Dumnezeu, nu?

— Nu doar extremiştii, o mulţime de oameni cred acelaşi lucru, numai că-l spun pe un ton mai blând. Nu sunt chestiuni simple.

Annika şi-a lovit furculiţa de farfurie.

— Şi cu Watson ce-au făcut?

— A fost transportat în State cu un avion privat aseară. Cred că-l trimit şi pe Wiesel imediat ce e transportabil.

Un redactor de care nu auziseră niciodată făcuse un articol sumar despre viaţa şi cariera Carolinei von Behring.

— Trebuie să fie cineva de la ediţia on-line, a spus Annika.

Articolul era plat şi prost scris. Spunea că preşedinta Comitetului Nobel avea 54 de ani când a murit. Se înrudea cu primul câştigător al Nobelului pentru Medicină, „doctorul militar german Emil Adolf von Behring, din Germania”.

Emil Adolf von Behring era omul din spatele teoriei imunizării şi descoperitorul vaccinului modern, sub forma unui ser împotriva difteriei, descoperire pentru care i s-a acordat Premiul Nobel pentru Medicină, în 1901.

Tânăra Caroline a mers pe urmele strămoşului ei, devenind expertă în imunologie. A făcut primele descoperiri în tinereţe şi a continuat cu o carieră strălucită la Institutul Karolinska. A primit titlul de profesor la vârsta de 38 de ani şi tot atunci a fost votată pentru a fi acceptată în Adunarea Nobel. Trei ani mai târziu a devenit membru asociat al Comitetului Nobel, organismul care ia decizia finală asupra acordării Premiului pentru Medicină, organism format din doar 6 membri. La vârsta de 52 de ani a fost numită preşedinta Comitetului şi a deţinut această poziţie pentru următorii 3 ani.

Era căsătorită a doua oară şi nu avea copii.

Palatul regal a transmis condoleanţe şi probabil că asta era tot ce avea să obţină presa pentru moment.

— Practic nu există informaţii private despre evreu, a spus Annika. Ce ştim despre el?

— Necăsătorit, fără copii, lucrează la Bruxelles, împreună cu americanul. Nimic spectaculos, după părerea mea.

— Gay? a întrebat Annika, ştergând resturile de sos din farfurie cu o bucată de pâine.

— Probabil. Cred că el şi Watson sunt un cuplu. Arată destul de drăguţ împreună.

O bună parte din ziar se axa pe încercarea poliţiei, nereuşită încă, de a găsi criminalul. Erau fotografii cu poliţişti pe poduri, poliţişti în tuneluri, poliţişti pe lângă diverse diguri. Portretul-robot era publicat atât pe copertă, cât şi pe o pagină întreagă la interior. Subtitlul spunea că portretul a fost realizat cu ajutorul „martorilor de la faţa locului”, nicio vorbă despre Annika. Practic, toate articolele despre caz erau scrise de Patrik Nilsson; el şi cu Berit erau acum tot departamentul „infracţiuni”.

— Ai văzut ziarul concurenţei? a întrebat-o Berit.

Annika a luat celălalt ziar şi l-a răsfoit rapid.

Aveau cam aceeaşi selecţie de articole şi fotografii, cu o singură excepţie: articolul lui Bosse.

În timp ce citea, Annika a simţit cum se îmbujorează. Acoperea trei pagini întregi şi relata dintr-o perspectivă personală evenimentele petrecute în Sala Aurie, era enervant, dar în acelaşi timp organizat. Bineînţeles că nu văzuse criminalul, nici nu observase când cei doi căzuseră la pământ, nici când criminalul a părăsit sala. Cu toate astea, a reuşit să scoată ceva: sala şi luminile, muzica şi dansul, căldura, sângele, ţipetele.

Iar ea dansează cu mine, dansăm în Sala Aurie sub privirile Reginei din Mälaren, este atât de uşoară în braţele mele şi aş vrea să nu se mai termine...

A citit fraza de trei ori şi simţea cum îi creşte pulsul.

— Vrei cafea?

Annika a aprobat din cap.

S-au aşezat pe canapele, la capătul celălalt al sălii, cu cafeaua şi ziarele.

— Cum erau măsurile de securitate la intrare? a întrebat-o Berit, după ce şi-a pus cana pe un şerveţel alb. Detectoare de metal? Poşetele trecute prin scanner? Percheziţie corporală?

Annika a împăturit ziarul şi a pufnit.

— Nici gând. Toată lumea a intrat pe intrarea principală, ştii, aia de pe Hantverkargatan, pe urmă prin curte şi pe uşile care duc direct în Sala Albastră. A trebuit să stăm la coadă acolo câteva minute şi să arătam invitaţiile şi după aia, gata.

— Pe bune? a spus Berit sceptică. Te rog spune-mi că invitaţia avea vreun fel de cip electronic, ceva.

Annika a luat o gură de cafea şi a negat din cap.

— Un card de culoare crem, scris cu negru. Ştii, cred în continuare că ceva nu-i în regulă, a spus în timp ce privea atent portretul-robot de pe prima pagină. Dar nu pot să-mi dau seama despre ce e vorba.

— Ai văzut-o bine, nu?

— Cam două secunde, a răspuns Annika. La început nu credeam să-mi amintesc ceva, dar poliţistul de la criminalistică era bun de tot. A scos imagini de care nici nu aveam habar că există înăuntru, adânc.

Annika şi-a lovit fruntea cu arătătorul.

— Trebuie c-a fost o experienţă tulburătoare, a zis Berit.

Annika s-a afundat un pic în sofa, cu ochii pierduţi într-o tapiserie

de pe perete.

— La început am crezut că mă pufneşte râsul, a spus şi vocea i-a devenit deodată mai slabă. Era aşa de caraghios, individu' ăla bătrân care se bălăbănea - credeam că era beat. După aceea a fost un ţipăt, undeva, în dreapta şi pe urmă totul a fost din ce în ce mai rău, până au început să ţipe cu toţii şi orchestra s-a oprit. Ţipetele s-au împrăştiat şi în celelalte săli, ca un val...

Berit a aşteptat câteva secunde după ce Annika a tăcut.

— Şi ce făceau oamenii de pază?

Costumele gri cu sârme pe cap.

— În timpul dineului erau răspândiţi pe balconul din faţa Sălii Aurii şi de-a lungul colonadei, până în curte. S-au risipit când a început dansul, dar erau mai mulţi în Galeriei Prinţului, în apropierea familiei regale. Cred că mai erau unii jos, la intrare. În preajma ringului de dans nu cred să fi fost vreunul. Dar când a căzut Caroline, au venit în fugă din toate părţile, au pus mâna pe toţi care eram în preajmă. Nu ne-au dat drumul să plecăm până nu ne-au luat interogatoriu.

— Deci ai văzut când a fost împuşcat bărbatul - pe ea ai văzut-o?

Annika şi-a trecut degetele prin păr, dându-l peste cap.

— Nu ştiu. Dar mă uitam la ea când şi-a dat seama că fusese împuşcată. Îi ţâşnea sângele din piept, aşa...

I-a arătat cu mâinile în aer.

— Şi după aceea am căzut - cineva m-a împins şi am ajuns pe jos, lângă Caroline. Un bărbat era aplecat deasupra ei, încerca să-i acopere inima cu mâinile şi sângele îi gâlgâia printre degete, roşu aprins, cu bule de aer...

Şi-a acoperit ochii cu mâna, pentru a se feri de privelişte.

— Dumnezeule, cât de groaznic! Nu crezi c-ar trebui să vorbeşti cu cineva despre treaba asta?

— Ce, terapie de grup? a întrebat Annika îndreptându-se. Nu cred.

— De ce nu? Pe mulţi îi ajută.

— Nu pe mine, a răspuns ea şi imediat i-a sunat mobilul.

Era Spike, şeful de la ştiri.

— Aveai de gând să vii la lucru azi, sau eşti liberă?

— Stau aici şi lucrez, i-a răspuns Annika.

— Bun. Atunci ştii deja ce s-a întâmplat?

Annika a înţepenit.

— Ce?

— Gruparea teroristă Neue Jihad a revendicat crimele de la Premiile Nobel.

Redacţia de ştiri era aproape goală. Annika Bengtzon şi Berit Hamrin au venit în fugă de la cantina salariaţilor, strângându-şi în braţe genţile şi hainele.

Patrik Nilsson citea telegrame la biroul central din redacţie; Spike vorbea agitat la telefon şi în acelaşi timp îi făcea semne cu mâna lui Pelle de la foto.

Anders Schyman şi-a scuturat zăpada de pe umeri şi şi-a azvârlit haina de doc pe un scaun gol.

— Mai trecem o dată prin toate astea? a întrebat el, ascultând cât de obosită îi suna vocea. Atacul ăsta este un tip de crimă de care Suedia n-a mai avut parte până acum. Şi asta înseamnă că trebuie să fim extrem de atenţi unde se plasează limitele etice şi să avem grijă ca legea să fie respectată.

A aruncat o privire rapidă peste tot biroul. Niciunul din colegii lui nu dormise mai mult de câteva ore, aşa că nu era momentul să se plângă.

Avem de-a face cu noua eră, gândi el, în timp ce s-a aşezat, greoi, pe canapea.

Spike a trântit telefonul şi a apucat un teanc de hârtii.

— Neue Jihad, a zis el. Un grup terorist musulman, cu baza în Germania. Serviciul de Informaţii presupunea că-i vorba de aşa ceva. Teroriştii au dat un comunicat acum o jumătate de oră, printr-un server de la Berlin, în care revendică „uciderea evreului fascist şi sionist Aaron Wiesel, un necredincios care a meritat să moară”. Până acum s-au dovedit un grup destul de creativ şi dacă ţinem seama de ce au reuşit să facă, sunt o forţă care va trebui luată în seamă în viitor. Patrik a luat legătura cu Ranstorp, expertul în terorism; încercăm să punem cap la cap o relatare despre atacurile lor trecute şi să vedem dacă au vreo legătură cu Al-Qaida.

— Ceva nu se leagă, însă, a spus Annika.

Ea şi Berit şi-au aruncat hainele peste haina udă a lui Schyman şi s-au aşezat la capătul mesei, pe scaunele care mai erau goale.

— Ce? a întrebat Patrik.

— Wiesel n-a murit, a răspuns Berit.

Spike şi-a pierdut şirul gândurilor şi le-a privit cu un amestec de surpriză şi resentiment.

— Da, dar pentru Dumnezeu, astea sunt doar detalii.

— Nu şi pentru Wiesel, îţi garantez, i-a răspuns Annika.

Schyman îi urmărea cu coada ochiului şi hotărâse să nu se amestece.

Spike a făcut un gest larg cu mâna.

— De unde să ştiu eu? Poate c-au scris mesajul înainte de atac şi nu l-au mai putut schimba. Au reuşit însă să-şi ducă planul la bun sfârşit, au pătruns înăuntru şi l-au împuşcat în timpul dineului.

— *Înainte*, a zis Berit. Înainte de atac?

Spike arăta mulţumit de sine.

— Exact. Poliţia ţine o conferinţă de presă la ora 14:00, mă gândeam că poate se duce Patrik, asta dacă nu lucrezi la altceva?

Patrik Nilsson a închis site-ul agenţiei de ştiri şi a căscat cu zgomot.

— Ei, aveam de gând să mă concentrez pe Ranstorp şi să mai iau legătura cu sursele mele de la Colegiul Naţional de Apărare.

— OK, Annika, atunci iei tu conferinţa de presă, a adăugat Spike, gata să treacă mai departe.

— Ei, a răspuns ea, maimuţărindu-l pe Patrik, aveam de gând să mă concentrez pe von Behring şi să mai iau legătura cu sursele mele de la Institutul Karolinska.

Berit a chicotit, iar Schyman simţea cum începe să se enerveze.

— Ne ducem la conferinţa de presă sau nu? a întrebat el puţin cam tare.

— Mă duc eu, a zis Berit, înghiţindu-şi râsul.

— Ce facem, vorbim cu familia? a întrebat Schyman. Probabil că avea familie - soţ, copii, părinţi?

— N-am primit niciun răspuns încă, a continuat Patrik.

Spike făcea eforturi să distribuie sarcinile, dar, ca de obicei, reporterii hotărau ce subiecte îşi alegeau.

Ziarul ăsta are nevoie de mai multă disciplină. Organizaţia nu mai funcţionează, are nevoie de o nouă abordare. Nimic n-o să mai fie la fel de-acum înainte.

— Gândiţi-vă la ediţia on-line cât sunteţi pe teren, le-a spus colegilor

lui, care se pregăteau de plecare. Acolo n-avem termene, doar actualizări permanente. Vorbim de lucru în echipă, ţineţi minte! Annika, putem vorbi un minut?

Femeia s-a oprit, cu braţele pline de haine şi hârtii şi note.

— Ce-i?

S-a apropiat mult de ea, ca să nu poată fi auzit de ceilalţi.

— Susţii în continuare că nu poţi scrie despre ce ai văzut?

Era palidă, avea cearcăne negre.

— Eu nu susţin nimic, avocatul ziarului susţine. Este de părere că legea trebuie respectată.

I-a întors spatele şi s-a îndreptat către biroul ei, din colţul încăperii, o claie de păr ciufulit pe spatele ei îngust.

Simţea cum i se ridică furia în gât. Gândul i-a răsărit în minte înainte să-l poată opri:

Trebuie să scap de ea.

Annika a închis uşa biroului ei din sticlă cu un zgomot înfundat. Schyman devenise insuportabil. Aseară părea dezechilibrat, iar acum îi pasa toate responsabilităţile lui Spike, omul cu cea mai proastă judecată din toată Suedia. Slavă Domnului că Spike era atât de uşor de manipulat.

Ar trebui să stau departe de chestia asta, a gândit ea, în timp ce-şi deschidea calculatorul.

Berit fusese la conferinţa de presă la sediul poliţiei şi se ducea acum să stea de vorbă la spital cu poliţistul rănit. Acesta îşi recăpătase cunoştinţa şi abia aştepta să-şi spună povestea.

Încă un aspirant la celebritate, a gândit Annika, după care i-a părut rău.

Familiile celorlalţi doi poliţişti refuzaseră să coopereze cu ziarul. Berit le-a dus flori şi le-a transmis condoleanţe, dar oamenii nu s-au arătat interesaţi. Corespondentul pe probleme medicale al ziarului avea să încerce să dea de Wiesel, care era încă în stare proastă. Sjölander, care era în America, încerca să afle mai multe despre creştinii de extremă dreaptă, iar Patrik, împreună cu câţiva ziarişti de la ediţia on-line, ţinea legătura cu poliţia şi cu anchetatorii.

A intrat în arhiva ziarului, după care a căutat pe net informaţii

despre Caroline von Behring.

Era extrem de discretă, ţinând cont de faptul că era o persoană atât de influentă, gândi Annika.

Lucrase tot timpul la Institutul Karolinska. Apărea în presă doar în legătură cu munca ei. Relatări scurte despre promoţii, mici citate la anunţarea câştigătorilor Premiului pentru Medicină.

Doar săptămânile trecute îi fusese legat numele de vreo controversă - acordarea premiului de anul acela lui Wiesel şi lui Watson.

A trecut rapid prin dezbaterea despre cercetările cuplului W&W, legate de celulele stem.

Unele articole susţineau că Institutul Karolinska era mâna diavolului, corupt, părtinitor şi total imoral. Pe un site american a găsit o caricatură a lui von Behring cu coarne şi coadă, iar în alta, Alfred Nobel apărea ca unul dintre monştrii lui Frankenstein, cu subtitlul: *Asta vrea Comitetul?*

Mai erau articole înfocate în favoarea deciziei, scrise de tot felul de eroi a căror intenţie era să scape omenirea de toate bolile.

Întrebarea care se punea era următoarea: cât este de acceptabil să fie folosite ovulele rămase de la inseminarea artificială, să li se adapteze celule stem şi să fie folosite în cercetări? Asta era tehnica, cunoscută drept clonare terapeutică, folosită de oamenii de ştiinţă pentru a obţine Oaia Dolly.

Cel mai fervent susţinător în Statele Unite al celulelor stem fusese Christopher Reeve, acum mort, care-şi frânsese gâtul într-un accident de călărie. Împreună cu şapte oameni de ştiinţă, l-a dat în judecată pe preşedintele Bush pentru că a oprit cercetările în domeniu. Reeve a sperat până în ultimul moment că noua tehnică l-ar putea ajuta să umble din nou.

Annika a continuat căutarea prin masa imensă de informaţii de pe internet. Oare cum se descurcase înainte de apariţia netului?

A dat peste un articol de fond despre o carte intitulată *Etică şi tehnologie genetică: perspective filosofice şi religioase asupra tehnologiei genetice, a cercetării celulelor stem şi a clonării*, care spunea că grupurile catolice şi cele protestante opun cea mai puternică rezistenţă. Cultura occidentală a devenit atât de individualizată, încât se consideră că embrionii au drepturi umane.

Iudaismul, de cealaltă parte, nu pare să aibă probleme cu modificarea embrionilor umani. Posibilitatea de a salva vieţi este percepută ca fiind mai importantă decât drepturile embrionilor. Fiinţele umane acţionează ca ajutoare ale lui Dumnezeu în scopul îmbunătăţirii creaţiei; datoria noastră este de a fi fertili, de a ne înmulţi şi popula pământul şi în cele din urmă de a-l lua în stăpânire. Iar dacă cercetările genetice ne ajută, cu atât mai bine.

Chiar şi Islamul pare să fie de acord că cercetările legate de celulele stem sunt rezonabile. Majoritatea experţilor religioşi permit astfel de cercetări, atâta vreme cât sunt în beneficiul umanităţii. În lumea lor, embrionul devine o fiinţă umană completă doar atunci când dobândeşte suflet, ceea ce se întâmplă la 120 de zile după concepţie.

Dacă Al-Qaida era amestecată, motivul nu erau eprubetele lui Wiesel, a gândit Annika, revenind la Caroline von Behring.

Femeia era înregistrată în cartea de telefoane cu trei numere. Era înregistrată împreună cu soţul ei, Knut Hjalmarsson. Adresa lor de acasă era în Lärkstan, în cartierul Östermalm din Stockholm. O zonă bună a oraşului.

Annika a sunat la toate trei. Primul a redirecţionat-o la un celular închis, preluat de serviciul de mesagerie anonimă al reţelei Telia. Al doilea era conectat la un fax. Al treilea a sunat în gol de 20 de ori.

A închis telefonul şi a oftat; era clar că n-avea cum să scoată un articol aşa. S-a uitat la ceas: douăsprezece şi jumătate. Trebuia să ia copiii la cinci, cel târziu. Trebuia să se ducă la cumpărături, azi era rândul ei să gătească. Şi era vineri, ceea ce însemna că totul trebuia să fie puţin mai special decât în alte zile. A oftat din nou, a ridicat receptorul şi a comandat un taxi.

Se făcuse şi mai frig. Parcă nu mai ningea atât de tare, dar asta era din cauză că fulgii se răriseră. Se roteau în vântul înteţit, făcându-i pe oamenii de pe trotuare să tremure şi să-şi ridice gulerele şi glugile. Ca o masă negru-cenuşie alunecau înainte prin zloată. Annika s-a lăsat pe spătarul banchetei şi a închis ochii ca să nu-i mai vadă.

Simţea cum se estompează realitatea şi a lăsat-o să-i scape. A moţăit chiar, cu capul pe tetieră, în timp ce maşina-şi făcea drum prin traficul aglomerat. A dormit cu gura deschisă tot drumul până la Institutul

Karolinska de la Solna, în afara oraşului.

S-a trezit cu o tresărire atunci când şoferul a luat curba strânsă în campusul universităţii. A plătit, uşor ameţită şi s-a văzut în faţa unei clădiri joase, de două etaje, din cărămidă roşu-maronie, cu ferestre alungite.

Forumul Nobel, la numărul unu, *Nobels väg.*

S-a îndreptat către uşă şi a sunat la intercom.

Clădirea părea rece şi pustie, parcă era toată în doliu. S-a îndreptat către birourile Nobel şi era gata să bată la uşă, când o femeie nearanjată, roşie de plâns a ieşit în prag.

— Ce vrei?

Era scundă, rotundă, avea părul roşu-henna şi purta o bluză albă şi pantaloni deschişi la culoare.

Annika a avut acelaşi sentiment de disconfort, pe care-l avea ori de câte ori avea de-a face cu rude sau colegi ai persoanelor care muriseră înainte de vreme.

— Aş vrea să te întreb câte ceva despre Caroline von Behring, a spus şi deodată nu mai ştia ce să facă cu mâinile.

Femeia şi-a tras nasul şi a privit-o neîncrezătoare.

— De ce? Ce fel de întrebări?

Annika şi-a lăsat geanta jos şi i-a întins mâna.

— Annika Bengtzon, a spus şi a păşit în birou. De la *Kvällspressen.* Normal că trebuie să scriem despre evenimentele de la dineul de aseară şi de aceea am vrea să scriem despre Caroline von Behring.

Femeia i-a strâns mâna, ezitantă.

— Înţeleg. Şi ce vrei să scrii?

— Se pare că a avut o viaţă privată foarte retrasă. Bineînţeles că vom respecta acest lucru. Dar a jucat un rol foarte public în viaţa profesională şi aş vrea să-ţi pun câteva întrebări despre munca şi poziţia ei de preşedintă a Comitetului Nobel.

— Cum m-ai găsit? a întrebat femeia.

Annika i-a arătat plăcuţa de pe uşă - Sediul Nobel.

— Nu, nu, a continuat femeia, scoţând o batistă din buzunar şi suflându-şi nasul. Nu lucrez aici.

A luat din nou mâna Annikăi.

— Birgitta, Birgitta Larsén. Fac parte din reţeaua lui Carrie. Sau, am făcut... presupun. Reţeaua există, doar că nu mai e a lui Carrie. Nu ştiu cum să-ţi spun, dar cred că - dumneata lucrezi cu cuvintele, nu-i aşa?

Annika se gândea cum să-i răspundă cât mai bine, dar Birgittei nu-i prea păsa, de fapt.

— Aici lucrează personalul, a continuat femeia, arătând cu mâna spre spatele ei, apoi a luat-o pe coridor. Din Adunare şi Comitet fac parte profesori activi, care sunt în diverse clădiri din campus. Ce anume vrei să ştii?

S-a oprit şi a privit-o pe Annika, de parcă abia o văzuse.

— Aş vrea să stau de vorbă cu cineva care a cunoscut-o pe Caroline. Cineva care poate să-mi spună cum era ca om şi coleg.

Birgitta Larsén s-a întors pe călcâie.

— Bine, a răspuns ea, hai să găsim un loc unde să stăm jos.

A luat-o înainte pe coridor, tocurile îi ciocăneau şi Annika s-a luat după ea, simţindu-se ciudat de amorţită. Simţea efectele moţăielii din taxi şi nu se putea dezmetici.

Aproape de intrare, Birgitta Larsén a făcut la stânga şi a intrat într-o sală de conferinţe fără personalitate, în care era un retroproiector şi un televizor mic, pe roţi.

— Sala asta e folosită pentru şedinţe mici, de exemplu când se reuneşte Comitetul Nobel. Lucrarea se cheamă *Oglinda,* arătând spre nişte pătrate albe şi negre, pe peretele de răsărit.

Annika a aruncat o privire în sală; ochii i s-au oprit asupra unei ferestre, plasată foarte ciudat, într-un colţ al unui perete mare.

Deja se întuneca; lumina de afară era cenuşie, aproape ca grafitul.

— Lucrezi la Institutul Karolinska, nu? a întrebat-o, aşezându-se la masa rotundă.

— Sunt profesoară la FBF - Departamentul de fiziologie şi biofizică, a explicat ea când a văzut că Annika nu pricepea. Carrie lucra la imunologie, la MEM, Departamentul de epidemiologie medicală şi biologie moleculară.

— Cât de bine o cunoşteai? a întrebat Annika, ţinându-şi carneţelul în poală.

Femeia s-a oprit lângă televizor, la fereastră şi privea la zăpada care se topea.

— Ne-am luat doctoratul în acelaşi timp. Am fost mai mulţi care l-am luat în aceeaşi lună, o bună parte eram femei. Era un lucru neobişnuit la vremea aia, deşi sunt numai douăşcinci de ani de-atunci.

S-a întors s-o privească pe Annika.

— E groaznic cât de repede trece vremea, nu?

Annika a dat din cap, fără să spună nimic.

— Caroline era cea mai tânără, bineînţeles, a adăugat Birgitta Larsén, mereu a fost.

— Avea foarte mult succes, din câte înţeleg.

Birgitta Larsén s-a aşezat pe colţul unei măsuţe mici.

— Avea mult succes, da, se poate spune şi aşa, a răspuns cu o voce obosită. Era unul din imunologii cei mai importanţi din Europa, încă de la începutul anilor ’80, chiar dacă aici, în Suedia, lucrul ăsta nu era recunoscut.

— În ce domeniu făcea cercetări?

— Primul succes l-a avut în octombrie 1986, cu un articol în *Science*, care a fost primit foarte bine de toată comunitatea ştiinţifică. A mers mai departe şi a dezvoltat descoperirea lui Hood şi Tonegawa, referitoare la identificarea genelor de imunoglobulină.

Birgitta Larsén s-a uitat la Annika, să vadă dacă pricepe ce-i spune, ceea ce nu s-a întâmplat, însă.

— Receptorii celulari T, a adăugat ea, pentru care Tonegawa a luat Nobelul.

Annika a dat din cap, deşi habar nu avea şi şi-a notat în grabă în carneţel *tonigawa imuglobal celule T recept.*

— Şi aţi rămas prietene bune?

Birgitta Larsén şi-a ridicat privirea către lucrarea de artă, *Oglinda*, şi Annika a văzut cum ochii umflaţi de plâns i se umpleau din nou de lacrimi.

— Pentru totdeauna, a răspuns ea şi şi-a scos batista din nou. Cred c-o cunoşteam mai bine decât oricine.

Annika şi-a privit carnetul; ştia că nu mai putea da înapoi acum, trebuia să obţină oricât de multe informaţii de la femeia asta plânsă şi în stare de şoc.

— Cum era, ca om?

Dintr-o dată, Birgitta Larsén a râs.

— Orgolioasă, a spus tare. Caroline era născută Andersson, şi-a luat numele von Behring de la primul soţ. A păstrat numele când s-a căsătorit cu Knut, un nume ca Hjalmarsson nu-ţi deschide nicio uşă în lumea medicală, da' von Behring, ho, ho! Era foarte mulţumită ca lumea să ştie că se înrudea cu bătrânul Emil. Ştii despre descoperirile lui, serul şi vaccinurile, nu?

Annika a aprobat din cap.

— Bineînţeles că nu avea copii, dar asta ştii deja. Nu c-ar fi avut ceva împotriva lor, dar nu s-a întâmplat niciodată şi nu cred că a afectat-o prea tare. Sună ciudat?

Annika a respirat adânc înainte să răspundă, dar cercetătoarea a continuat:

— Carrie a trăit pentru munca ei şi era o feministă convinsă. Întotdeauna avea grijă ca femeile din jurul ei să fie promovate, chiar dacă nu făcea mare tam-tam pe chestia asta. N-ar fi fost niciodată promovată preşedintă a Comitetului, dacă ar fi făcut - îţi dai seama, nu?

Annika a continuat să dea din cap.

— Evident că-i era greu, uneori, să încerci să te lupţi pentru femei, dar să n-o poţi face deschis, pentru că dacă ar fi făcut-o şi-ar fi pus în joc poziţia şi nu putea accepta aşa ceva, nu? Eu cred că era mai bună ca exemplu decât ca luptătoare în sine, cred că toată lumea e de acord cu asta...

Birgitta Larsén a tăcut şi a privit din nou pe fereastră. Era întuneric de-a binelea.

— Cum a primit Caroline criticile legate de decizia de a acorda premiul lui Wiesel şi Watson?

Răspunsul femeii a venit pe un ton fără expresie.

— Carrie a fost cea care s-a zbătut pentru premiul lor. Era conştientă că toată Adunarea avea să intre la apă, dar n-a renunţat.

— Crezi că atacul a avut ceva de-a face cu premiul?

Birgitta Larsén a privit-o de parcă o vedea pentru prima oară.

— Ce-ai spus? a răspuns cu o expresie dură.

Annika s-a simţit dintr-o dată lipsită de tact şi a înghiţit.

— Sau crezi c-a fost un simplu accident? Că ţinta a fost Wiesel şi Caroline s-a aflat din întâmplare în momentul nepotrivit la locul nepotrivit?

Femeia s-a sculat în picioare cu o mică smucitură şi a privit-o ţintă pe Annika.

— Nu cred că-mi place ce insinuezi, a spus ea, pe un ton dur, cu lacrimi în ochi. Te rog să pleci acum.

— Ce am spus greşit? a întrebat-o ziarista, surprinsă. Te-am supărat?

— Te rog să părăseşti acum clădirea!

Annika şi-a strâns lucrurile.

— Mulţumesc pentru timpul acordat, a mai adăugat, dar femeia îi întorsese spatele şi privea pe fereastră.

Ninsoarea se oprise de tot, dar fusese înlocuită de un îngheţ pătrunzător.

Picioarele i-au îngheţat bocnă cât timp a aşteptat taxiul.

— *Kvällspressen,* a spus şoferul, când i-a dat adresa. Părerea mea e că scrieţi o grămadă de rahaturi în ziarul ăla - parcă e un reality show, femei goale şi politicieni dubioşi mereu. Nu-l citesc niciodată.

— Păi, atunci, cum ştii ce scriem? l-a întrebat Annika, obosită, în timp ce-şi scotea mobilul din geantă.

— Uite că ştiu şi mai aveţi şi o groază de minciuni despre musulmani. Că violează femei şi pun bombe...

Omul era imigrant, avea un accent foarte puternic.

— Ieri am avut un articol care spunea că cei mai mulţi cercetători musulmani sunt de acord cu cercetările legate de celulele stem, deoarece Coranul recunoaşte că cercetarea este benefică omenirii, a minţit Annika. Te rog închide radioul, vreau să dau un telefon.

Şoferul a închis radioul şi n-a mai scos un cuvânt.

— Cum a mers conferinţa de presă? a întrebat ea, când i-a răspuns Berit.

— Poliţia colaborează cu colegii din Germania şi ne-au dat de înţeles că sunt pe cale să facă o arestare. Spike a avut dreptate când a zis că poliţia aşteaptă să se întâmple ceva. Mai spun că nu abandonează alte piste şi că îşi continuă anchetele pe alte fronturi. La tine cum a mers?

— OK. Am vorbit cu o colegă de-a ei, care era tare întoarsă pe dos. O să scriu ceva scurt. Da’ ce înseamnă „alte fronturi”?

— După câte înţeleg eu, investighează grupuri apropiate de Al-

Qaida. Bănuiala lor e că ţinta era evreul şi că moartea Carolinei a fost un accident.

Taxiul se îndrepta spre strada Solna, dincolo de autostrada Essinge. Traficul stătea pe loc în ambele sensuri, aşa că Annika s-a uitat la ceas. Trei şi un sfert, începuse aglomeraţia de vineri.

— Nu cred nicio secundă chestia asta cu Al-Qaida, a spus Annika. Dacă Al-Qaida ar fi vrut să atace dineul Nobel, ar fi aruncat toată Primăria în aer. Nu se bagă niciodată în atacuri asupra unei singure persoane, după care fug pentru că au împuşcat *pe cine nu trebuie.*

La capătul celălalt al firului, Berit a oftat.

— Ştiu, da' ce să facem? La asta lucrează poliţia acum, despre asta trebuie să scriem.

— Putem găsi pe cineva care crede că-i o mare prostie, a răspuns Annika. Cineva care poate face o paralelă cu Hans Holmér[12] şi felul în care toţi s-au concentrat pe kurzi după moartea lui Olof Palme.

Nu mai era niciun secret pentru nimeni faptul că asasinul premierului suedez nu a fost găsit întâi şi întâi pentru că şeful anchetei şi-a petrecut primul an închis în birou, unde a ţesut diverse teorii conspiraţioniste, care implicau PKK-ul, mişcarea kurdă de independenţă.

— Şi care ar fi şansele ca un astfel de articol să fie publicat? a întrebat Berit plictisită; Annika ştia că avea dreptate. Într-un moment ca ăsta ziarul n-ar publica niciodată un articol critic despre poliţie: rezultatul ar fi simplu - poliţia ar începe să vorbească doar cu concurenţa lor şi ei ar rămâne pe dinafară.

— Ne întâlnim în birou? a întrebat Annika.

— Cred că mai durează. Mă duc să-l vizitez pe poliţist. Lucrezi în weekend?

— Încă nu mi-a cerut nimeni, a răspuns Annika.

— Mai bine. Ţine-te departe, i-a spus Berit, gata să închidă.

---

[12] Hans Holmér: Director al Serviciului Naţional de Informaţii şi ulterior director administrativ al Poliţiei din Stockholm. A devenit foarte cunoscut, mai ales în calitatea de şef al echipei speciale de anchetă în cazul morţii premierului Olof Palme, când a hotărât să îndrepte cercetările către anumite grupuri de imigranţi, în special cei kurzi.

— Încă ceva. De ce ar vrea cineva s-o omoare pe Caroline von Behring?

— Să sperăm că „alte fronturi”, cum zice poliția, sunt suficient de cuprinzătoare, ca să răspundă și la întrebarea asta... i-a răspuns Berit.

Annika a luat-o pe Ellen de la grădiniță doar cu un sfert de oră întârziere. Fetița dormise la prânz, ceea ce însemna că o să stea trează jumătate de noapte.

Școala lui Kalle era în clădirea alăturată. S-a prăbușit la pământ când a trebuit să-și pună haina.

— Mai bine eram mort! s-a văitat el și Annika și-a lăsat geanta jos, s-a așezat pe băncuța joasă și l-a luat în brațe.

— Știi că-l iubesc pe băiețelul meu special, i-a șoptit, legănându-l. Știi bine că ești ce-am mai scump pe lume. Ți-a mers bine azi?

— Toți sunt niște tâmpiți! a strigat băiețelul. Toți sunt niște tâmpiți și tu ești cea mai tâmpită și mai bine eram *mort*!

Annika amuțise când băiatul și-a manifestat aceeași dorință, prima dată. Discuția cu o soră de la clinica de copii a mai liniștit-o: la șase ani copiii trec printr-o mică pubertate, cu schimbări bruște de dispoziție, care iau uneori forme extrem de dramatice.

Acum Ellen, care avea patru ani, stătea lângă ei tăcută și se uita la fratele ei cu ochi mari. Annika a luat-o și pe ea în brațe.

— Vreți să mergeți la cumpărături cu mine? Și puteți să vă alegeți niște chipsuri și bomboane!

Kalle și-a șters lacrimile și-a început să se agite ca un vierme.

— *Eu* aleg bomboanele! Și vreau și *suc*!

Annika l-a apucat de haină și l-a zgâlțâit.

— Nu mai țipa, a spus ea, puțin prea tare. Tu-ți alegi bomboanele tale și Ellen pe-ale ei. Da’ azi nu primiți suc.

— Vreau un suc! a țipat băiatul, luptându-se să se elibereze din strânsoare.

— Kalle, i-a spus Annika, încercând să nu strige. Kalle, te potolești, că altfel nu primești niciun fel de bomboane. Mă auzi? Ți-aduci aminte ce-ai pățit data trecută?

Copilul s-a îndreptat, a deschis ochii mari și respirația i s-a mai calmat.

— N-am avut voie bomboane, a răspuns şi a început să-i tremure buza de jos.

— Exact. Dar azi o să primeşti, pentru că te-ai potolit cu ţipatu' şi pentru că nu mai ceri suc. OK?

Copilul a dat din cap, iar Annika s-a întors spre fetiţă.

— Cum ţi-a mers azi, drăguţo? a întrebat-o şi a sărutat-o pe frunte.

— Ţi-am făcut un desen, mami, a spus şi a cuprins-o cu braţele după gât.

— Ce frumos, a şoptit Annika, simţind cum i se umplu ochii de lacrimi de oboseală.

Şi-au făcut cumpărăturile într-un haos total, la magazinul de la colţul străzii Kungsholmsgatan cu Scheelegatan. Ellen şi-a scăpat bomboanele pe jos şi, în secunda următoare, au fost călcate de roţile unui cărucior, iar Kalle a mai făcut o scenă pentru că nu avea voie să-şi cumpere suc.

Fruntea Annikăi era plină de broboane de transpiraţie când, în sfârşit, a tras ultima sacoşă de cumpărături din lift.

— Dacă deschideţi televizorul, în câteva minute începe programul pentru copii, a strigat în urma lor.

Le-a atârnat hainele în cuier şi le-a aliniat ghetuţele sub bancheta din hol, după care a dus cumpărăturile în bucătărie şi le-a desfăcut.

La dracu', uitase să ia sare.

A curăţat cartofii, a tăiat câteva cepe şi a tăiat cotletele de porc în fâşii. În timp ce cartofii fierbeau, a prăjit ceapa până s-a făcut transparentă, apoi le-a pus pe toate într-un vas termorezistent. După aceea, pentru că nu avea sare, a prăjit carnea împreună cu nişte bacon; a folosit sarea rămasă în tigaie şi a diluat-o cu puţină smântână.

Tocmai terminase de pus masa şi de aprins lumânările când Thomas a intrat pe uşă.

A venit în bucătărie, desfăcându-şi cravata.

— Cred că-s pe drumul cel bun, i-a spus şi a sărutat-o pe obraz. Jobul ăsta e făcut pentru mine. CV-ul meu e perfect şi, cu contactele pe care le am în departament, nu văd cum mi-ar putea-o lua cineva înainte. N-ai făcut salată?

Stătea lângă masă şi se uita la ce gătise Annika.

— Credeam că ne-am înţeles să mâncăm ceva verde la fiecare masă,

a spus el, întorcându-se cu faţa spre ea.

— Da, aşa e.

Şi mie mi-a mers excepţional azi, a gândit ea. Am fost la Institutul Karolinska şi am vorbit cu colega unei victime. Poliţia e pe cale să aresteze un grup terorist german, eu m-am dus la cumpărături şi după aia am gătit.

Dar din gură i-a ieşit:

— Vezi tu de copii până fac eu salata?

S-a întors spre frigider, cu lacrimile în gât.

Sâmbătă, 12 decembrie

Jemal Ali Ahmed a fost smuls din somn de un zgomot înfiorător şi o lumină orbitoare. Într-o clipă a ştiut ce se întâmpla, i-o striga toată fiinţa lui: era o lovitură planificată. Începuse războiul şi casa i-a sărit în aer, doar că nu era casa părintească, casa copilăriei, în munţi, mai sus de Al Azraq ash Shamali; auzea caprele zbierând şi bârnele trosnind.

Copiii, a gândit el, întinzând mâinile în lumina care-l ardea, Allah, păzeşte-mi fetele, ai grijă de fetele mele...

Înainte să-şi dea seama unde se afla, s-a ridicat în picioare şi s-a rostogolit neajutorat din patul improvizat - slavă cerului, era în apartament.

Surprinderea a înlocuit pentru o secundă panica. Ce se întâmpla cu casa lui? Unde îi era nevasta?

— Fatima, a strigat, dar fumul i-a înecat vocea.

Era înconjurat de o lumină groaznică, orbitoare, care îi dizolvase toate simţurile. Zgomotul se propaga prin casă în valuri, nu se mai sfârşea. Îl durea groaznic nasul şi ochii îi şiroiau.

— Jemal! a strigat soţia lui, de undeva din stânga, arde casa!

Ăsta nu-i foc. E altceva, a gândit el.

— Jemal, a ţipat ea din nou, cu vocea plină de groază. Fetele, Jemal, scoate fetele...

A închis ochii din cauza luminii chinuitoare şi s-a târât în pijama până în uşa de la living. Orice-ar fi fost, trebuia să scoată fetele până nu era prea târziu! Se mişca atât de greu, ca într-un coşmar. A încercat să le strige, dar vocea i se oprea în gât şi nu ieşea niciun sunet. A început să plângă şi a încercat să se sprijine de tocul uşii.

— Sabrina, vine tata, dar a realizat că nu era tocul uşii, ci o formă întunecată care îndrepta o armă automată înspre el; a urlat până ce a simţit că funcţiile organismului au cedat şi şi-a golit intestinele în pantalonii de pijama.

Thomas ţinea în sus paginile de sport ale ziarului de dimineaţă, ca pe un scut împotriva întregii lumi, în timp ce copiii se ciorovăiau pe un sandvici. Annika încerca să citească secţiunea de ştiri, dar a renunţat când Ellen a vărsat ciocolata cu lapte pe covor.

— Ştiţi ce? Faceţi curăţenie amândoi şi după aia vă duceţi să vă spălaţi şi să vă îmbrăcaţi, le-a spus ea.

— Da' de ce trebuie să fac eu curat? a întrebat Kalle. *Ea* l-a vărsat.

— Ia hârtie! a spus Annika şi i-a întins câteva bucăţi de prosop de hârtie. Şterge. Ellen, hârtie. Şterge tot.

— Ţii minte că mergem să bem vin fiert azi? a zis Thomas din spatele ziarului.

Copiii au strâns murdăria şi au aruncat prosoapele în coşul de gunoi, Annika şi-a luat sandviciul, ceaşca de cafea şi ziarul şi s-a mutat în living. A întins ziarul pe măsuţa de cafea şi a deschis televizorul.

O armată de poliţişti în echipament de asalt au umplut ecranul, au trecut pe lângă camera de filmat şi au intrat într-un apartament. Imaginea s-a zgâlţâit, era mult zgomot, după aceea ecranul s-a făcut complet alb. În colţul din stânga sus se putea citi: BANDHAGEN, AZI-DIMINEAŢĂ.

— Ce dracu'? şi Annika şi-a lăsat sandviciul pe farfurie. Thomas, ai văzut asta?

Drept răspuns, a auzit duşul pornind.

O voce impersonală anunţa că Unitatea de reacţie rapidă a Poliţiei a spart uşa unei proprietăţi închiriate din cartierul Bandhagen, sâmbătă

la ora 6:18. Poliţişti în echipament de asalt au pătruns în apartament şi i-au găsit dormind pe suspecţii de terorism. Capul celulei a fost prins dormind pe patul improvizat din living, iar cele două fiice adolescente dormeau în camerele lor.

Pe ecran se derulau imagini cu o femeie în cămaşă de noapte, escortată spre o dubă a poliţiei.

— Să fie al dracu', a spus Annika, privind fix la televizor. Au înnebunit de tot. Uită-te la femeia aia, n-are nimic în picioare. Thomas!

Prezentatorul a revenit pe ecran şi a explicat că arestările de dimineaţă aveau o legătură directă cu atacul de la dineul Nobel, deşi poliţia nu a precizat încă despre ce legătură era vorba. Serviciul de informaţii a dat foarte puţine date despre întreaga operaţie.

Bineînţeles că poliţia înregistrase operaţiunea şi că a distribuit înregistrarea atât la televiziunea suedeză, cât şi la TV4, la timp pentru a prinde ştirile de dimineaţă.

Thomas a venit în living, cu periuţa de dinţi în gură.

— Ce s-a întâmplat?

— Du-te şi scuipă ce-ai în gură, i-a răspuns Annika, iar el a dispărut în baie.

A urmat un reportaj înregistrat, cineva de la Serviciul de securitate al poliţiei dădea explicaţii referitoare la faptul că operaţiunea se desfăşura în conformitate cu regulamentele aplicabile acestui fel de situaţii.

— Toate autorităţile poliţieneşti au obligaţia de a informa imediat Serviciul Naţional de Poliţie, prin intermediul centrului de comunicaţii naţionale, dacă pe raza lor de acţiune a fost comis vreun act terorist sau dacă există date că un astfel de atac este iminent, a continuat bărbatul de la Serviciul de securitate.

— Aşadar, nu există nicio îndoială în acest caz? a întrebat o voce respectuoasă de reporter.

— Nicio îndoială, a venit răspunsul ofiţerului. Nu a existat nicio îndoială, deoarece ne temeam de un atac terorist şi deoarece paragraful trei din regulament prevede că principala responsabilitate a unităţii naţionale de urgenţă este aceea „de a combate acte de terorism înăuntrul graniţelor naţionale".

A încheiat spunând că operaţiunea a fost considerată sută la sută un

succes.

După aia au dat din nou imaginile dramatice.

La început, clădirea era în totală beznă, greu vizibilă pe cerul nopţii.

A urmat grenada de diversiune, detonată la etajul doi, o explozie uriaşă, care a izbucnit în faţa obiectivului aparatului de filmat şi a albit tot ecranul timp de câteva secunde. La ferestre se mişcau umbre; camera de filmat a tremurat. Un şir de dube blindate, ale poliţiei, a frânat brusc în faţa uşii, din maşini au început să curgă poliţişti în echipament de asalt, cu armele automate pregătite.

Kalle a venit în cameră şi s-a cuibărit lângă ea; l-a cuprins cu braţele, fără a-şi dezlipi ochii de pe ecran.

— Ce fac, mami? a întrebat copilul, văzând-o atât de concentrată.

— Poliţia a ridicat o familie ca să le pună nişte întrebări.

— Şi oamenii ăştia sunt periculoşi?

Annika a oftat.

— Nu ştiu, dragule, da' nu cred. Oricum, fetele nu sunt, în niciun caz. Da' tu ce crezi? Ţi se pare că arată periculos?

Două adolescente pe jumătate goale, cu cătuşe la mâini, era împinse spre două dube diferite.

Copilul a dat din cap.

— Cred că arată speriate.

A sunat telefonul şi băiatul a folosit prilejul pentru a fugi din cameră. Era Berit.

— Ai auzit ce s-a întâmplat în Bandhagen? a întrebat ea.

— E la televizor acum. Auzi, care-i legătura cu crima de la Premiile Nobel, despre care zic ei?

— De asta te sun, i-a răspuns Berit. N-ai auzit nimic?

— Eu? Abia m-am trezit. Ce spune poliţia?

— Afacerile interne.

— Vai, nu, a oftat Annika. Cineva a strâns şurubul şi i-a forţat să găsească ceva.

— Probabil; asta în cazul în care mama nu seamănă cu portretul-robot la care ai contribuit şi tu. Imaginea e proastă, dar poate îi vezi faţa?

Annika a deschis gura să răspundă, dar s-a oprit.

Ce putea spune? Cât de mult avea voie să confirme sau să nege?

— Ştii că au dat portretul-robot şi că nu seamănă deloc, a răspuns Annika, precaută. Şi nu mi-e clar dacă am voie să spun ceva.

Berit a oftat încet.

— E al naibii de complicat, a spus ea. Îmi dau seama că eşti într-o situaţie imposibilă, care ne face şi nouă viaţa grea. Trebuie să mergem pe vârfuri în jurul tău, să-ncercăm să aflăm lucruri pe care tu le ştii deja.

— Fii atentă, i-a răspuns Annika, îndreptându-şi spatele. Nu ştiu nimic altceva decât că o femeie m-a călcat pe picior când dansam în Sala Aurie. Poliţia nu mi-a spus nimic despre Bandhagen sau Berlin; n-am habar ce pun la cale. Simplul fapt că am fost acolo nu mă împiedică să scriu despre caz.

A auzit-o pe Berit fâşâind ceva la celălalt capăt al firului.

— Ştiu, a spus ea, calm. Cred c-ar fi bine s-o iei mai încet weekendul ăsta. Patrik se ocupă de poliţie şi eu de restul, aşa că ne vedem luni?

S-a lăsat o linişte ciudată.

— Sigur, i-a răspuns Annika. Bine.

A închis telefonul cu un gol greu de descris.

Când a mai sunat-o cineva să-i spună că nu trebuia *să lucreze*!

— Cine era? a întrebat-o Thomas din uşă, ştergându-şi cu prosopul bărbia proaspăt bărbierită.

— Berit, de la ziar, a...

Thomas a lăsat să-i cadă prosopul pe jos.

— E al dracu' de tipic, a exclamat el. Tocmai când am hotărât să mergem azi la ai mei la un vin fiert, bineînţeles că tu trebuie să te duci la muncă. *Ştiam* eu!

— Ştii care-i treaba, nu trebuie să mă duc la muncă, i-a răspuns Annika, ridicându-se de pe canapea.

A luat de pe jos prosopul lui Thomas şi când i l-a întins a văzut pe el o mică urmă de sânge de la bărbierit. Thomas i-a întors spatele fără să ia prosopul, iar ea s-a uitat la umerii lui laţi, în timp ce dispărea în baie. A stat acolo un timp şi a simţit cum un ghem de sentimente contradictorii îi macină stomacul. Cât de mult voia să se poată apropia de el. Cât de mult ura aroganţa lui, care creştea pe zi ce trece. Cât de tare se înfuria când se gândea la el fiind împreună cu Sophia Grenborg, curva aia mică şi blondă de la consiliul districtual.

Avuseseră o legătură, dar Annika l-a obligat să-i pună capăt.

E gata, s-a terminat, gândi ea. Toate-s în ordine, din nou.

Vizita la socri, la Vaxholm[13], s-a dovedit încordată, exact cum s-a temut. Vila lor, de la începutul secolului, dădea pe-afară de vecini entuziaşti, în sacouri şi cu pantofii bine lustruiţi. Annika a făcut turul casei, cu un copil de fiecare mână. Erau frumos îmbrăcaţi, pieptănaţi şi supuşi. Înghesuiala era atât de mare la fiecare uşă, încât în curând s-au creat blocaje. A simţit cum începe să-i curgă transpiraţia sub sâni şi pe palmele copiilor; în curând mânuţele lor aveau să devină atât de alunecoase, că n-o să-i mai poată ţine.

Mulţi oaspeţi făceau parte din asociaţia firmelor active pe plan local, în care tatăl lui Thomas fusese membru în consiliul de conducere peste 30 de ani. S-a vorbit despre turişti: câţi au venit, cum să atragă mai mulţi. S-a bârfit despre firmele deschise doar în lunile de vară, care fură clienţi de la cele deschise tot anul. S-a mai povestit despre piaţa de Crăciun, care mai era deschisă încă o săptămână.

Şi, caz rar, s-a vorbit despre evenimentele la zi.

— E-o treabă bună că i-au prins pe teroriştii ăia de la Nobel, îi spunea o femeie cu părul bleu cendré alteia, cu părul alb, în vreme ce Annika trecea pe lângă ele, încercând să vâneze ceva de mâncare pentru copii.

— Poţi să-i imaginezi, Al Qaida la Stockholm? spunea un bărbat. Cine ştie, poate că sunt şi aici, în Vaxholm!

Şi-a continuat drumul, împingându-i pe copii înspre bucătărie.

— Da, da, să fim cinstiţi, dineurile alea de la Nobeluri sunt mult supraapreciate... Până primeşti mâncarea, e rece ca gheaţa.

Vorbele veneau de la unul din musafirii mai tineri, un tip obez, care lucra la banca unde era şi fosta nevastă a lui Thomas.

— Nu, nu-i adevărat, a spus Annika, oprindu-se. Astea sunt poveşti împrăştiate de cei care n-au fost niciodată invitaţi.

În jurul ei, conversaţia s-a oprit şi un grup de bărbaţi au privit-o, surprinşi.

— Înţeleg, i-a răspuns bărbatul cel obez, uitându-se urât la jeanşii ei

---

[13] Vaxholm: orăşel în districtul Stockholm.

negri şi la jacheta prea mare pentru ea. Adică ştii tu mai bine?

— Mâncarea e caldă. Proastă, dar caldă, a continuat Annika, trăgând copiii după ea în bucătărie.

Şi acolo era plin, majoritatea femei, cu pantofi comozi şi rochii îngrijite. Discutau, râdeau şi gesticulau cu paharele, pline acum cu vin de Burgundia, obligatoriu după vinul fiert.

— Annika, mă ajuţi să duc tăvile astea? a rugat-o Doris, soacra ei. Nu mă descurc singură, ştii cum mă doare şoldul...

Lângă ea se afla Eleonor, fosta soţie a lui Thomas. Eleonor şi soacră-sa ţinuseră legătura după divorţ, ceea ce o făcuse pe Annika să se simtă şi mai prost.

— Copiii trebuie să mănânce întâi ceva, i-a răspuns ea, prefăcându-se că n-o vede pe Eleonor. După aceea îţi servesc musafirii cu plăcere. Pot să fac nişte sandviciuri?

Buzele subţiri ale lui Doris au devenit şi mai palide.

— Dar, draga mea, uite câtă mâncare avem, i-a spus Doris pe un ton rece.

Annika a aruncat o privire la tăvile de pe bufet: sandviciuri cu hering, sandviciuri cu creveţi, sandviciuri cu scoici.

S-a aplecat spre Kalle.

— L-ai văzut pe tati? l-a întrebat încet şi băiatul a dat din cap.

Şi-a luat copiii de mână şi a pornit-o din nou prin marea de oameni.

Când l-a găsit în cele din urmă în cramă, transpiraţia îi curgea pe spate. Stătea de vorbă cu Martin, actualul soţ al lui Eleonor.

Martin părea amuzat, iar Thomas nu era în largul lui şi pe deasupra era uşor afumat.

— Problema n-ar fi că poliţia urmăreşte grupurile criminale, a spus el, puţin cam tare şi cu prea multă emfază, ceea ce l-a făcut să verse din pahar puţin vin fiert. Problema e că activităţile lor nu sunt reglementate şi nu pot fi controlaţi, şi că nu avem legislaţie care să stabilească modul în care poliţia să gestioneze cantitatea de informaţii pe care o primeşte...

— Thomas, i-a spus Annika, încercând să-i atragă atenţia, copiii trebuie să mănânce. Mă duc să le cumpăr ceva.

— Ne prefacem că nu avem nevoie de nişte legi noi, dar asta nu înseamnă decât că ne băgăm capul în nisip...

— Thomas! Thomas, plec acasă cu copiii. Crezi că poate să te aducă cineva cu maşina în oraş mai târziu?

S-a întors spre ea şi a privit-o, enervat de întrerupere.

— De ce? Unde te duci?

— Copiii trebuie să mănânce. Nu pot să le dau heringi şi scoici.

Martin urmărea discuţia amuzat; şi-a încrucişat braţele şi s-a rezemat de perete, omul de afaceri bogat, distrându-se la auzul grijilor mărunte ale clasei de mijloc.

— Nu poţi să le dai altceva, sau să vezi dacă poţi să le faci un sandvici?

În mod evident, Thomas era încurcat de apariţia ei în cramă.

Annika şi-a înghiţit furia şi sentimentul că nu era suficient de bună.

— Fă cum vrei, i-a spus ea.

S-a întors pe călcâie şi a plecat, cu copiii după ea.

Annika s-a oprit la McDonald's de pe E18, în drum spre Stockholm. Le-a luat copiilor câte un Happy Meal, dar ea n-a putut băga nimic în gură. După ce au mâncat aproape tot şi şi-au desfăcut jucăriile din plastic, i-a trimis la locul de joacă.

Şi-a luat o cafea şi s-a aşezat lângă locul de joacă să răsfoiască ziarele de seară.

Celălalt ziar reuşise să adune material pentru un supliment special şi publicase pe prima pagină o fotografie a arestării familiei din Bandhagen. Articolul era semnat de Bosse. Şi-a trecut degetul peste numele lui, iar apoi s-a uitat împrejur, jenată, să vadă dacă n-o observase cineva.

Kvällspressen nu avea nimic, cel puţin nu în ediţia de dimineaţă. Nu-şi făcea iluzii că ziarul la care lucra ar fi putut da dovadă de o judecată mai selectivă, sau că ar fi avut altă opinie faţă de ştirile importante: mai simplu spus, nu au avut timp.

În afară de asta, ambele ziare aveau cam acelaşi lucru, cum te-ai fi putut aştepta. Ambele înghiţiseră povestea cu terorismul german şi pretindeau că Al-Qaida se afla în spatele atacului. Ambele ziare susţineau că Aaron Wiesel a fost ţinta a atacului şi că femeia fără noroc, Caroline von Behring, le-a stat în drum. Subtitlul fotografiei lui Bosse era folosit drept titlu pentru un articol despre viaţa Carolinei.

Scrie despre aceleaşi lucruri ca şi mine, a gândit ea, după care i s-a făcut ruşine de propriul sentimentalism.

Ziarul lui Bosse susţinea că ancheta din Germania se apropia de final la primele ore ale dimineţii, iar *Kvällspressen* cita trei surse anonime, care pretindeau că în seara precedentă trei bărbaţi fuseseră arestaţi la Berlin.

În ambele ziare, poliţistul rănit povestea despre împuşcăturile de pe malul lacului şi arăta la fel în ambele fotografii. Se pare că Wiesel părăsise ţara, destinaţia fiind necunoscută, însă.

Articolul Annikăi despre Carolina von Behring avea două coloane scurte şi era publicat în încheierea materialului.

Ziarul celălalt mai avea două pagini duble, pline de schiţe, comentarii şi analize, care nu aduceau nimic nou.

Kvällspressen avea însă un lucru în plus.

Pe pagina de comentarii, un anume Profesor Lars-Henry Svensson, de la Institutul Karolinska, pretindea că cei din Comitetul Nobel erau lipsiţi de etică şi corupţi, dar argumentaţia lui era uşor confuză şi lipsită de structură.

Activităţile Institutului Karolinska sunt conduse de o serie de companii în căutare de profit, scria profesorul. *Priorităţile Comitetului Nobel în materie de cercetări legate de originea vieţii sunt discutabile. Folosirea Premiului Nobel pentru orice fel de profit este condamnabilă din mai multe motive, primul fiind că este în discordanţă cu testamentul lui Alfred Nobel...*

— Mami, Kalle aruncă cu mingi în mine, a strigat Ellen din mijlocul grămezii de mingi.

— Aruncă şi tu, i-a răspuns Annika şi a continuat să citească:

Faptul că Watson şi Wiesel au primit Premiul Nobel pentru medicină este cel puţin scandalos. Caroline von Behring a fost o adeptă înfocată a controversatelor cercetări legate de celulele stem şi a făcut eforturi importante pentru ca Watson şi Wiesel să primească premiul anul acesta. Ar fi cazul să ne punem întrebări referitoare la motivele ei. Nu trebuie pierdută din vedere dezbaterea legată de consecinţele clonării terapeutice. Discuţia despre etică şi valoarea vieţii omeneşti nu trebuie să moară odată cu Caroline von Behring.

Cine dracu' a acceptat articolul ăsta? s-a întrebat Annika. Era

periculos de aproape de o calomnie la adresa moartei.

E foarte probabil că profesorul încercase să-şi plaseze articolul în ziarul de dimineaţă, care era mai influent, apoi se dusese la celălalt ziar de seară, probabil că mai trecuse pe la câteva înainte să ajungă la ei; ceilalţi trebuie că au avut motive foarte bune pentru a-l refuza.

— Mami! a strigat Kalle. Mă loveşte!

Annika a strâns ziarele şi le-a înghesuit în geantă.

— OK, a spus ea, ridicându-se. Ştiţi ce-o să facem? O să mergem să vedem casa.

Se lăsase seara când a intrat încet cu maşina pe Vinterviksvägen, în Djursholm[14]. Drumul era îngust, cu petice de nisip de o parte şi de alta a asfaltului.

A oprit maşina la bordură, a scos din viteză şi a tras frâna de mână.

— Ce ziceţi, copii, i-a întrebat, întorcându-se spre ei. V-ar plăcea să locuim aici?

Copiii şi-au ridicat ochii din jocurile electronice şi au privit oarecum confuzi spre vila albă, profilată pe întunericul cerului.

— Are leagăne? a întrebat Ellen.

— O să aveţi fiecare leagănul vostru. Vreţi să mergem să ne uităm?

— Putem să intrăm? a întrebat Kalle.

Annika a privit din nou spre casă.

— Azi nu.

Vedere la mare. Grădină mare cu meri, parchet de stejar în toată casa, bucătărie şi dining deschise, gresie albastră ca marea în amândouă băile, patru dormitoare.

Şi-a amintit fotografiile din anunţul de pe internet, dormitorul în culori deschise, aerisit şi spaţiile largi.

— De ce nu putem să intrăm? a întrebat Kalle. Oamenii care stăteau aici s-au mutat, nu?

— Kalle, nu am cumpărat casa încă. Aşa că nu avem chei. Putem să intrăm doar cu agentul de la agenţia imobiliară şi omul ăla nu e aici acum.

— Unde-i tati? a întrebat Ellen deodată, când şi-a dat seama că Thomas nu era în maşină.

---

[14] Djursholm: cartier suburban în Stockholm.

— Tati vine mai târziu, mai stă puţin la bunici.

A întors cheia în contact, motorul a murit şi i-a înghiţit întunericul.

— Mami, aprinde lumina! a spus Elen, care se temea de întuneric şi Annika a aprins repede plafoniera.

— Cobor puţin să mă uit. Vreţi să veniţi şi voi?

Amândoi copiii au ignorat-o, cufundaţi din nou în jocurile lor video.

Annika a deschis portiera şi a păşit cu grijă pe asfaltul îngheţat. Vântul bătea cu putere dinspre mare; simţea umiditatea, chiar dacă marea nu se vedea. „Vederea la mare” din anunţ era de fapt o fâşie îngustă, vizibilă dintr-un singur dormitor de la etaj, dar asta nu conta prea mult.

A închis portiera în urma ei şi s-a îndreptat spre gard.

Cu doar trei săptămâni în urmă descoperise o veche reţea maoistă în Luleå şi în timpul investigaţiei dăduse peste o pungă cu euro, ascunsă într-un cofret. Convertiţi în coroane suedeze, banii făceau 128 de milioane. Anul următor, la sfârşitul lui aprilie, urma să primească a zecea parte din sumă drept recompensă pentru că predase banii. Cu alte cuvinte, 12,8 milioane de coroane.

Găsise casa din Djursholm înainte să-i pice pleaşca. Era practic nouă, liniştită, plină de pace, doar 6,9 milioane.

A dat pe ea şase milioane jumate. Nimeni nu a oferit mai mult.

Contractele aveau să fie semnate la 1 mai, după ce-şi va primi recompensa. Îşi vor vinde apartamentul de pe Hantverkargatan la primăvară; luase deja legătura cu un agent imobiliar, care a evaluat casa. Era foarte posibil să ia cam trei milioane jumătate.

— Poate cumperi o şalupă, a spus Annika şi s-a cuibărit mai bine în braţele lui Thomas.

El a sărutat-o şi a ciupit-o de un sfârc.

— Ce-ar fi să mergem şi să ne-ntindem puţin? i-a şoptit Thomas, dar ea s-a tras deoparte.

Nu putea, nu voia. Ori de câte ori el voia să facă sex, îi răsărea el înaintea ochilor, împreună cu Sophia Grenborg, sărutându-se în public, în faţa magazinului NK, unde a dat peste ei din întâmplare. Îşi imagina mereu trupurile lor transpirate, feţele extatice.

— Mami, vreau pipi, i-a spus Ellen prin portiera crăpată.

Annika s-a întors la maşină.

— Hai, vino, că te ajut eu, şi a scos fetiţa din scaunul de maşină.

A privit de jur împrejur, în căutarea unui loc mai ferit, a privit spre cer, spre vârfurile copacilor, înspre clădiri. Cerul era curat, stelele se aprindeau una câte una. Liniştea era densă şi întunecată.

Casa, casa ei, se afla la un colţ de stradă. Era înconjurată de case în diferite stiluri, de la vile aristocrate, construite la începutul secolului trecut, până la clădiri mari, din cărămidă, din anii 1950, cu ferestre uriaşe şi subsoluri generoase. Se aprindeau luminile şi ferestrele străluceau precum ochii de pisică în întuneric. Printre copacii desfrunziţi se vedea casa de alături; terenurile erau mari toate, separate de tufişuri şi gărduleţe.

I-a trecut un gând prin minte: casa ei era singura nouă. Şi era printre cele mai mici, avea numai 190 de metri pătraţi.

— Unde fac pipi, mami?

Annika a înconjurat maşina.

— Uite aici, nu ne vede nimeni.

În timp ce fetiţa îşi dădea jos dresul şi se lăsa pe vine la marginea trotuarului, Annika a auzit motorul unei maşini. Sunetul creştea, maşina mergea repede.

Apoi au apărut farurile, care au tăiat întunericul şi au trecut peste ea şi peste maşina lor. Era un Mercedes de culoare închisă, care venea cu faza mare. Şi-a dus instinctiv mâna la ochi, dar maşina a virat.

A virat pe aleea de parcare, ceea ce urma să fie aleea *ei* de parcare, a trecut de casă, a luat-o pe iarbă până la casa vecină.

— Ce dracu'...? s-a mirat Annika şi a făcut câţiva paşi spre gard.

— Mami, am terminat, i-a spus Ellen din spate.

— Treci în maşină că vin şi eu imediat, şi Annika s-a îndreptat spre aleea de parcare.

Era brăzdată de urme de roţi, toate duceau spre casă şi de acolo în mai multe direcţii.

A făcut câţiva paşi pe peluza îngheţată, urmărind din ochi dârele roţilor.

Cele mai adânci şi mai late duceau spre locul în care dispăruse Merţanul. Printre tufe a văzut luminile roşii ale stopurilor şi a auzit cum s-a oprit motorul.

Un bărbat înalt, masiv, cu şapcă, s-a dat jos şi a încuiat maşina. Apoi

şi-a ridicat privirea, parcă se uita fix la ea, ceea ce a făcut-o să se tragă instinctiv în tufe.

Probabil că o ia pe scurtătură fiindcă e goală casa. Cât de leneş.

Bărbatul şi-a curăţat cu grijă zăpada de pe tălpi şi a intrat; era o vilă mare, de la începutul secolului trecut, plină de turnuleţe şi foişoare.

S-a uitat la iarbă din nou, încercând să desluşească în întuneric celelalte urme. Dispăreau pe alte terenuri, la alte case.

— Mami, când plecăm?

Insistenţa din glasul lui Kalle a făcut-o să abandoneze concluzia evidentă, referitoare la urme, înainte ca aceasta să se finalizeze.

— Acuma, i-a răspuns şi s-a întors spre stradă.

Pe drum se apropia o femeie care plimba un câine.

— Bună seara, i-a spus femeia, cu un zâmbet timid.

— Bună seara, a răspuns Annika, dându-şi seama că îngheţase.

— Ai cumva idee dacă a fost vândută? a întrebat femeia, făcând semn cu capul spre casă.

— Da, eu am cumpărat-o.

Femeia s-a oprit, cumva surprinsă, iar câinele trăgea de lesă.

— Ce bine, a spus ea, scoţându-şi mănuşa şi întinzându-i mâna. Ebba Romanova, locuiesc acolo.

Cu mâna în care ţinea lesa a făcut un semn spre o casă din apropiere; Annika a observat o altă vilă impunătoare, cu verandă şi o căsuţă de vară în curte.

— Şi el e Francesco, a adăugat ea, mângâind câinele.

— Ne mutăm abia în mai, a spus Annika, deschizând portiera.

— Oh, minunat. Aici e splendid în mai. Sper că o să fiţi fericiţi aici...

Annika a făcut un pas spre femeie, arătând cu degetul spre casa unde se oprise Merţanul.

— Ai cumva idee cine locuieşte acolo?

Ebba Romanova i-a urmărit privirea.

— Ah, Wilhelm Hopkins, preşedintele asociaţiei de proprietari.

A făcut o grimasă.

— E puţin cam excentric, a subliniat ea cu un zâmbet.

Annika nu s-a putut abţine să nu râdă.

— Ei bine, pe curând, a spus doamna Romanova, după care şi-a pus mănuşa la loc şi a pornit-o la drum.

Annika a ridicat mâna, voia s-o oprească şi s-o întrebe ceva. Dar femeia deschisese deja poarta şi intra în curte. Annika n-a mai apucat s-o întrebe nimic.

De ce mi-e curtea plină de urme de roţi?

Traficul înspre oraş era lent. N-a găsit niciun loc de parcare în apropiere de Hantverkargatan şi a ajuns în apropierea primăriei, unde a găsit un loc mai mult sau mai puţin legal. Copiii erau obosiţi şi înfriguraţi, aşa că a hotărât să ia autobuzul numărul 3 pentru cele două staţii până acasă.

A privit către cer. Din oraş nu se vedeau niciodată stele. Niciodată linişte adevărată şi niciodată întuneric.

Îmi place. E bine să nu fii niciodată singur, a gândit ea.

Privirea i s-a oprit asupra intrării principale din primărie, la vreo 20 de metri. Porţile grele erau închise; încă nu s-a spus nimic despre sălile de bal, cât timp vor mai rămâne sigilate.

Acum două zile, a gândit ea şi a trecut-o un fior.

Au ajuns acasă la timp pentru doza zilnică de televizor - calendarul de Advent pentru copii.

S-a dus în bucătărie şi l-a sunat pe Thomas pe mobil. Nu i-a răspuns. A pus masa şi a scos câteva resturi din frigider, nişte cotlete de ieri şi ceva cârnaţi Stroganoff de joi.

Tocmai când punea cârnaţii în cuptorul cu microunde, a sunat soneria.

Probabil că Thomas şi-a uitat cheile, a gândit ea, în timp ce se îndrepta spre uşă.

Dar era Anne Snapphane, prietena ei cea mai bună.

— Doamne, urăsc mutările, a spus Anne, prăbuşindu-se pe bancheta din hol. Nu pot să cred că am atâtea lucruri, eu care nu sunt deloc materialistă.

— Hm, a oftat Annika, aruncând o privire spre jeanşii Armani şi topul Donna Karan, pe care le purta prietena ei.

— Nu mă lua pe mine cu „hm”. Sunt aproape gata cu despachetatul. Poţi să-ţi imaginezi că am opt tăietoare de brânză? Nu-i ridicol? Şi cutii pline cu viniluri... Apropo, nu vrei să te uiţi prin ele, poate te interesează ceva? Ei, asta e...

A oftat în timp ce Annika şi-a ridicat palmele într-un gest defensiv.

— Nu te-a încântat niciodată muzica prea tare, nu? a spus Anne.

— Miranda e cu Mehmet? a întrebat-o Annika, îndreptându-se spre bucătărie, unde cuptorul scotea semnale sonore.

Anne nu a răspuns din prima. A urmat-o în bucătărie şi s-a rezemat de maşina de spălat vase, cu braţele încrucişate pe piept.

— Se joacă de-a familia fericită, cu el şi cu logodnica lui gravidă, a răspuns ea cu voce joasă.

Annika a arătat înspre cârnaţi.

— Vrei să mănânci ceva?

— Nu, vreau a mai mare sticlă de vin roşu.

A început să râdă când a văzut-o pe Annika îndreptându-şi spatele.

— Glumesc. Nu mă mai ating. La urma urmei, am promis.

— Îţi place apartamentul? a schimbat Annika vorba, în timp ce umplea o carafă cu apă.

— Nu pot să spun că-mi „place”. E clar că-i mai bine să stăm mai aproape de Mehmet, e mai bine pentru Miranda, da’ nu-s convinsă că mă dau în vânt după art nouveau.

Annika a golit carafa şi a umplut-o din nou, cu apă mai rece, proaspătă. Îi ardeau obrajii şi se simţea prost, dintr-un motiv pe care nu-l înţelegea. Anne Snapphane se mutase în oraş pentru ca fiica ei să fie mai aproape de tată, să meargă la aceeaşi şcoală ca înainte, să aibă aceiaşi prieteni. Când a dat norocul peste Annika şi s-a umplut de bani, cel mai firesc lucru a fost să-i ofere Annei un împrumut fără dobândă, ca fata să-şi poată aranja viaţa. Anne a făcut o criză de nervi când a aflat că banii nu aveau să apară mai devreme de luna mai. Trebuia să se mute *acum*, apartamentul visurilor era de vânzare *acum* şi nu putea trăi *în altă parte*.

Aşa că Annika i-a fost girant pentru împrumutul pe termen scurt, pe care l-a luat până la plata recompensei. Dar iată că acum Anne avea impresia că toată chestia era o bătaie de cap.

— Ai mai auzit ceva de la TV Scandinavia? a întrebat Annika pentru a schimba subiectul.

Anne a pufnit.

— Fostul meu angajator a anunţat că n-au de gând să dea niciun fel de plăţi compensatorii; asta-i tot ce-am auzit de la ei. Iar dacă am

obiecţii la decizia lor, pot să depun plângere la tribunalul din New Jersey. Aşa că mă gândesc ce să fac, poate o să mă urc în avionul meu particular să dau o fugă până acolo...

A oftat tare.

— Abia mă descurc să găsesc bani pentru abonamentul de călătorie...

— Copii, la masă! a strigat Annika spre living.

— M-am gândit că aş putea să ţin nişte prelegeri, a spus Anne, aşezându-se pe blatul bufetului. Cred c-aş fi în stare să pun cap la cap nişte chestii despre cum să-ţi aranjezi viaţa, e ditai piaţa pentru treburi de-astea - abilităţi de leadership, realizare personală, rahaturi de genu' ăsta. Ce zici?

— Ai zis că vrei ceva de mâncare, c-am uitat? Ne aşezăm la masă.

— Cârnaţi? Nu, mersi.

— Pot să-ţi fac o salată dacă vrei, s-a oferit Annika.

Anne şi-a făcut de lucru pe tejgheaua bufetului, enervată.

— Zi-mi ce crezi de ideea mea!

— Haideţi, că se răceşte! a strigat Annika din nou. Da, nişte prelegeri ar fi ceva. Da' despre ce o să vorbeşti?

— Despre mine, normal! a răspuns Anne, deschizându-şi braţele. Cum am rezolvat cu alcoolismul, cum am ieşit din rahat după ce mi-am pierdut postul de director la un post de televiziune, cum reuşesc să menţin o relaţie apropiată şi satisfăcătoare cu fostul soţ, care-şi reface viaţa între timp.

Copiii au venit în bucătărie şi s-au cocoţat fiecare pe scaunul său.

— Cârnaţi stocunof, miam, a spus Ellen.

— Se zice Stroganoff, a corectat-o Kalle. Şi e la fel de bun ca mâncarea de la banchetul de la Nobel, nu mami?

Annika i-a zâmbit băiatului, iar Anne a ridicat din sprâncene.

— Chiar, ai intrat în toată chestia aia, nu-i aşa? Săraca de tine, să trebuiască să scrii despre toată prostia aia, nu puteai să refuzi?

— N-a fost prea rău, i-a răspuns Annika. Până... ei, ştii tu.

A tăcut şi a făcut cu furculiţa un gest înspre copii.

— Ia zi, ce crezi? Aş putea să-mi câştig o pâine? a întrebat-o Anne.

— Sigur. E destul de specializat, da' tu eşti bună la aşa ceva, poţi să ţii o prelegere. E foarte plăcut să te asculte omul atunci când

povestești. Cred că i-ar ajuta pe mulți să te asculte.

Anne a zâmbit larg și a sărit de pe bufet.

— Așa zic și eu. Auzi, n-ai cumva 500 în plus să-mi împrumuți? Mutatul și toate astea m-au costat așa de mult, că simt că trebuie să mă duc la cinema.

— La cinema? a întrebat-o Annika.

— Păi, nu pot să mă duc să beau un pahar, așa că ce să fac?

— Mda, nu poți, a spus Annika sculându-se de la masă. Stai puțin, mă duc să ți-i aduc.

A scos ultimii 500 din portofel și i-a dat Annei, gândindu-se că Thomas o să fie furios pe ea că rămâne fără niciun ban în casă cu 12 zile înainte de Crăciun.

— O, ești o dulce, i-a spus Anne, dansând înspre hol.

Annika a auzit ușa închizându-se în urma prietenei ei și a simțit cum o trece un fior pe cât de necunoscut, pe atât de neplăcut.

Thomas nu răspundea la mobil.

Luni, 14 decembrie

Avionul a aterizat la aeroportul Bromma, luni dimineață, la ora 5:32. Era un Raytheon Hawker 800XP, cu numărul de înmatriculare N168BF, un avion particular mic, care transporta de obicei șase până la opt pasageri.

În dimineața aceasta înghețată, luminată de stele, avionul avea să transporte un singur pasager. Îl chema Jemal Ali Ahmed, 47 de ani, tatăl a doi copii, care locuia în Bandhagen, la sud de Stockholm.

Anton Abrahamsson, ofițer al Serviciului de Informații suedez, împreună cu doi dintre oamenii săi, erau la fața locului ca reprezentanți ai autorităților suedeze, pentru a supraveghea operațiunea de extrădare a celui suspectat de terorism. Îl băgase pe

prizonier într-una dintre încăperile terminalului. Acesta era cooperant şi extrem de obosit.

Anton Abrahamsson a ieşit să aştepte avionul.

— Mă duc să vorbesc cu americanii, le-a spus subordonaţilor săi.

Conducea prima oară un grup pentru o astfel de operaţiune.

Nu mă miră că m-au ales pe mine, a gândit el, bătând din picioare pentru a-şi pune sângele în mişcare.

Fusese implicat de la bun început, de la primul telefon la primărie, la descinderea din apartament. Era logic să fie el cel care duce lucrurile la bun sfârşit.

În mod ciudat se simţea agitat de toată situaţia asta, deşi nu avea niciun motiv. Poliţia suedeză coopera în fiecare zi cu autorităţi poliţieneşti străine; era o chestie de rutină. Guvernul decisese extrădarea cu o seară înainte şi totul era în ordine. De acord, decizia fusese luată foarte rapid - de obicei, treburile astea erau rezolvate în şedinţele de guvern de joia dimineaţă - dar asta nu însemna că o asemenea decizie nu putea fi luată şi altfel. Era stresat de tot aranjamentul.

Îi plăceau aeroportul, ora imposibilă, sarcina foarte clară pe care o avea de îndeplinit. Americanii promiseseră că vor veni să-l ia pe terorist şi să-l ducă în Iordania, nimeni nu a protestat, americanii oricum treceau pe acolo, iar asta economisea banii publici. Pe lângă toate astea, se presupunea că exista riscul ca teroristul să încerce să fugă, deşi lui nu i se comunicase în ce mod, însă lucrurile puse cap la cap întregeau importanţa misiunii.

E posibil ca amintirile legate de capturarea teroristului să contribuie la sentimentul de satisfacţie generală. A stat în scara blocului atunci când echipa de asalt a spart uşa şi a aruncat grenada, el însuşi a fost afectat de şoc şi a avut o paralizie temporară, deşi se afla la mare distanţă de explozie. Evident că teroristul a reuşit să iasă din încăpere, ceea ce indica un anume grad de pregătire profesională, cât şi o motivaţie extraordinară. Cu alte cuvinte, o piatră tare.

O să fie bine să scăpăm de el, a gândit Abrahamsson, în timp ce, pentru o secundă, i s-a ivit în minte imaginea băieţelului lui, chinuit de colici.

Avionul a rulat şi s-a oprit chiar în faţa terminalului prost iluminat.

Instinctiv, Abrahamsson s-a dat în spate şi s-a lipit de perete. Motoarele vuiau atât de tare, de zăngăneau geamurile clădirii.

Aerul era plin de gheaţă şi de combustibil. A mai tropăit de câteva ori, mai tare, ca să nu amorţească. Dintr-o dată, s-a simţit foarte singur. Aeroportul abia se deschisese, dar zborurile de linie începeau doar peste câteva ore.

Apoi, un bărbat s-a apropiat de el. Era masiv, proaspăt bărbierit, purta o canadiană groasă şi ghete zdravene.

— *Salut,* i-a strigat bărbatul, luându-l de mână.

În sfârşit, motoarele şi-au micşorat turaţia şi conversaţia a devenit posibilă.

Bărbatul s-a prezentat drept George şi i-a explicat că lucra pentru statul american. Avea privirea deschisă şi prietenoasă.

— Suntem bucuroşi că putem colabora şi că putem rezolva chestiunea într-un mod atât de eficient, a mai adăugat el, pe un ton relaxat.

Anton a zâmbit larg şi i-a răspuns în aceeaşi notă.

— Bineînţeles, nu e ca şi cum am transporta o încărcătură oarecare. Avem câţiva tipi de la CIA, care vor sta cu ochii pe prizonier în timpul zborului. Nu vrem să riscăm nimic în aer.

Abrahamsson a clipit de câteva ori din cauza gerului şi a dat afirmativ din cap. Bine, deci aşa stătea treaba. Da, cât erau în aer, căpitanul prelua comanda şi regulamentele internaţionale erau în vigoare, aşa că nimic din ce se întâmpla în avion nu era treaba lui.

— Oamenii or să aibă cagule pe faţa, pentru securitatea lor, fireşte.

Anton a dat din nou din cap.

— Şi va trebui să facem propriul nostru control al prizonierului, sper că veţi aprecia treaba asta.

Anton începea să fie deranjat de turnura pe care o lua conversaţia, în ciuda tonului liniştitor al americanului.

— Ştii, doctorii noştri l-au examinat pe individ şi te pot asigura că...

— Uite cum stă treaba, i-a răspuns americanul calm. Am fi foarte recunoscători să ne putem face singuri o idee. OK?

Anton a deschis gura să spună ceva, după care a închis-o.

— Înţeleg, a spus în cele din urmă. În acest caz, va trebui să fiu de faţă pe durata examinării.

— Nu, i-a replicat americanul pe un ton politicos. Am preluat responsabilitatea odată ce avionul a aterizat. Am crezut că este clar.

Anton s-a văzut silit să protesteze.

— Reprezint poliţia suedeză, a adăugat el pe un ton puţin mai ridicat. Suntem pe teritoriu suedez, iar poliţia suedeză este răspunzătoare de exercitarea autorităţii aici.

Americanul a părut puţin mirat.

— Dar bineînţeles, bineînţeles. Normal, totul se va desfăşura legal şi corect.

A făcut un pas înainte şi l-a bătut uşor pe Anton pe umăr.

— O să fie în ordine. Mergem?

Abrahamsson s-a urnit greoi după american, incapabil să depăşească starea de disconfort.

Au intrat în clădirea terminalului şi s-au îndreptat repede spre încăperea din fund, care fusese pusă la dispoziţia poliţiei.

Acolo îl ţineau prizonier pe Jemal Ali Ahmed, cu mâinile şi picioarele legate. Stătuse acolo aproape toată noaptea şi era cenuşiu la faţă. Cei doi colegi ai lui Anton moţăiau pe scaunele de lângă uşă.

— OK, a spus George, întorcându-se. Controlaţi-l.

Din spatele lui Anton a apărut un şir de bărbaţi, toţi cu glugi pe cap. Purtau salopete şi măşti şi aveau diverse tipuri de echipament.

Abrahamsson a deschis gura să protesteze, dar George l-a luat deoparte.

— Mai durează puţin, i-a spus americanul zâmbind.

Colegii lui au fost împinşi într-un colţ al încăperii.

Fără grai, urmăreau cum doi bărbaţi mascaţi l-au tras pe bărbat în picioare. Jemal Ali Ahmed, care nu-i văzuse venind, a reacţionat instinctiv şi s-a tras lângă perete, ţipând.

— La podea, a ordonat George.

— N-ai de gând să faci nimic? l-a întrebat pe Anton unul din poliţişti.

— Ce să fac, mai exact?

Prizonierul a fost împins la podea şi privirea lui a întâlnit-o pe cea a lui Abrahamsson.

— Ajutaţi-mă! a strigat el în suedeză. Vă rog, ajutaţi-mă!

Abrahamsson îl privea fără a putea reacţiona. Agenţii CIA i-au scos pantofii, în timp ce el dădea din picioare şi ţipa. Trei oameni îl ţineau,

iar el se zvârcolea ca un vierme. I-au tăiat hainele, ciorapii şi pantalonii, lenjeria, sacoul, cămaşa.

— Controlaţi cavităţile, le-a ordonat George şi bărbaţii l-au tras în picioare din nou. Avea ochii injectaţi şi faţa plină de salivă. Agenţii i-au rupt toate hainele de pe el, până ce a rămas gol în încăperea rece, cu mâinile şi picioarele legate. Suspina şi horcăia şi ei i-au deschis gura cu forţa, tremura din tot corpul. L-au controlat în gură, i-au băgat lanterna în ochi, i-au băgat chestii în urechi, i-au ridicat testiculele şi i-au examinat penisul.

A urlat de durere când un bărbat i-a băgat degetul în anus.

Abrahamsson s-a întors către colegii lui.

— Cred că-i timpul să mergem acasă să completăm raportul.

Echipa suedeză de poliţie a părăsit încăperea.

Uşa închisă în urma lor a întrerupt strigătele prizonierului.

Annika a intrat pe poarta grădiniţei cu copiii şi cu braţele încărcate de pungi cu beteală, costume de elf şi cornuri cu şofran, toate pentru serbarea de Sfânta Lucia, care urma să înceapă abia după-amiază, cu o zi întârziere. Dar ăsta era un detaliu. Copiii repetaseră de câteva săptămâni bune şi acum aveau de cântat, era treabă serioasă!

În sala cea mare a grădiniţei era cald şi aglomerat. Ellen i-a scos încet şi cu grijă pe Poppy şi pe Ludde, jucăriile ei preferate din pluş, la fel şi coroniţa de lumânări electrice, şi le-a pus pe raft. Annika a simţit cum o trec toate transpiraţiile şi a aruncat o privire la ceas. Un program strict însemna că trebuia să plece de la serviciu cel mai târziu la patru fără un sfert, dacă voia să fie de faţă la procesiunea Luciei. Thomas îi spusese deja că nu putea veni. Avea încă o şedinţă cu Per Cramne şi i-a cerut să nu-l deranjeze.

În sfârşit, Ellen a terminat de aranjat lucrurile, aşa că a dat-o în primire educatoarelor, care tocmai puneau micul dejun.

— A mâncat deja, a spus Annika, după care l-a dus pe Kalle la grădiniţa de alături.

Imediat ce s-a văzut înăuntru, băiatul s-a prăbuşit într-o grămadă de braţe şi picioare, împreună cu ceilalţi copii, ceea ce se întâmpla în fiecare zi. Dimineaţă s-a plâns zgomotos că nu vrea să fie elf şi să i se dea voie să fie vampir. Annika i-a explicat că nu se potrivea cu

procesiunea Luciei; după o lungă serie de bâzâieli şi scrâşnete de dinţi, a cedat.

Duminică a fost o zi calmă. Thomas, care se întorsese de la Vaxholm înspre dimineaţă, a fost mahmur şi şi-a petrecut aproape toată ziua la calculator. Împreună cu copiii, Annika a început pregătirile de Crăciun, după aceea a reuşit să termine de spălat toate rufele şi să citească câte ceva despre profesorul Lars-Henry Svensson şi legătura lui cu Institutul Karolinska.

Au comandat pizza pentru cină.

Acum şi-a lăsat copiii la grădiniţă şi a fugit.

Simţea o mare uşurare ori de câte ori închidea în urma ei poarta grădiniţei. Avea în faţă ore de concentrare neîntreruptă; îşi putea lua în primire creierul până la 15:45. Soarele urca pe cer; se arăta o zi rece, însorită.

Şi-a scos rapid mobilul din geantă şi l-a sunat pe Spike pe linia directă. Bărbatul a răspuns cu mormăitul obişnuit.

— În jumătate de oră e o conferinţă de presă în Sala Wallenberg de la Forumul Nobel, acolo, la Institutul Karolinska. Crezi c-ar trebui să mergem?

Spike a gemut, părea că a băgat în gură un mănunchi de tutun de mestecat.

— Nu prea cred că ne pasă, nu-i aşa? Sau ne pasă?

— Probabil că or să facă vreun anunţ. Credeam că Nobelul şi Institutul Karolinska sunt subiecte destul de interesante la momentul ăsta, dar se vede că n-am habar.

Spike a fâşâit nişte hârtie.

— „Destul de interesant” nu e suficient pentru azi. Du-te şi asigură-te că nu ratezi nimic, dar nu te aştepta să scoţi un roman.

Bărbatul a închis telefonul fără să-i mai aştepte replica.

Annika a prins autobuzul numărul 1 în staţia de la intersecţia dintre Fleminggatan şi Scheelegatan, a mers până la Sankt Eriksgatan, unde l-a luat pe numărul 3, care mergea până la spitalul Karolinska.

Intrarea pe Nobels väg era plină de maşini şi oameni.

O mulţime de costume cenuşii, îmbrăcate cu paltoane cenuşii, se mişca de colo-colo şi vorbea în gulere. Annika a făcut slalom până la intrarea de la Nobels väg numărul 1, aceeaşi clădire unde mai fusese şi

vineri.

— Acreditarea, vă rog.

În faţa ei o figură cenuşie, cu un fir în ureche, a întins mâna.

— Ăă...

Annika nu avea habar de acreditare.

— E cu mine, a auzit o voce din spate şi s-a întors pe călcâie.

Bosse, de la celălalt ziar de seară, i-a întins bărbatului legitimaţia de presă şi documentele. Purta o căciulă de lână, trasă pe frunte, şi un fular tricotat. Ochii îi erau de un albastru strălucitor. Annika a simţit un fior în stomac şi i-a zâmbit încurcată.

Şi dansează cu mine, dansăm în Sala Aurie, sub privirile reginei din Mälaren, e atât de uşoară în braţele mele, aş vrea să rămân aici pentru totdeauna...

— Nu ţi-ai prea făcut lecţiile, văd! i-a şoptit el; pe după urechi îi ieşeau şuviţe de păr blond.

Annika a râs domol; trebuia să râdă, deşi situaţia nu era deloc amuzantă.

— Intrăm? a întrebat-o Bosse, oferindu-i braţul.

Au luat-o pe un coridor lung, cu ferestre până la podea, prin care intra strălucirea dimineţii. Peretele opus era plin de uşi care ascundeau săli necunoscute. Câţiva universitari şi ziarişti mergeau în aceeaşi direcţie.

— N-ai scris nimic despre dineu, i-a spus Bosse, aruncându-i o privire.

— Am motivele mele.

S-a oprit în faţa ei şi a privit-o intens.

— E adevărat că i-ai ajutat să facă portretul-robot?

Era conştientă că făcuse ochii mari şi s-a oprit să tragă aer în piept.

— N-o să scriu nimic. Îmi fac doar griji pentru tine. Ai cu cine vorbi?

Femeia a aprobat din cap, el a făcut un pas în lături şi au mers mai departe.

— Ştii, mie poţi să-mi spui. Nu-mi dezvălui sursele niciodată.

Au ajuns la un alt punct de control, au trecut printr-un detector de metale, după care li s-a permis să intre în amfiteatru.

Sala Wallenberg se afla la capătul coridorului de la parter. Au fost

îndrumaţi spre o uşă disproporţionat de mică şi au intrat într-o sală roşie, cu vreo 20 de rânduri curbe de scaune şi o scenă mică, în faţă; n-avea cum să se umple nici pe departe.

Annika şi Bosse s-au aşezat mai în spate. Picioarele le erau prea apropiate, dar niciunul nu a făcut vreo mişcare. Contactul i-a dat senzaţia unei călduri electrice prin tot corpul.

— Ai auzit ceva despre anchetă? i-a şoptit ea, aplecându-se şi mai mult spre el.

— Şalupa cu care au fugit a fost furată în august în Nacka[15], i-a şoptit la rândul lui şi mâna i-a alunecat de-a lungul braţului Annikăi.

S-a întors repede, speriată de propria reacţie. La dracu', ar fi fost în stare să sară în pat cu tipul ăsta, chiar atunci.

Şi-a mutat piciorul şi şi-a îndreptat atenţia spre restul publicului, încercând să-şi dea seama cine erau ceilalţi ziarişti. L-a recunoscut pe redactorul de la secţia de ştiinţă de la *Fina Morgontidningens* - prestigiosul ziar de dimineaţă şi a bănuit că şi ceilalţi aveau acreditări similare.

Pe scenă se aduna încet un grup - cu siguranţă nu erau ziarişti. Reporterii prezenţi la o conferinţă de presă aveau întotdeauna ceva impenetrabil, nu şuşoteau şi nu vorbeau atât de mult unii cu ceilalţi, iar limbajul corpului nu dezvăluia niciodată atâtea emoţii.

— Ştii cine-s ăia? i-a şoptit Bosse, arătând cu degetul, dar fără s-o atingă; în momentul acela Annika a recunoscut în mulţime părul roşu-henna al Brigittei Larsén.

— Cercetători, posibil membri ai Adunării sau ai Comitetului Nobel. Femeia cu sacoul în dungi e profesoară aici. Am întâlnit-o o dată.

Câţiva din ei s-au depărtat şi stăteau de vorbă, cu capetele apropiate. Annika a observat că ceilalţi păstrau distanţa.

Mă-ntreb despre ce-or fi vorbind, s-a gândit ea.

Locurile au început să se ocupe, cu un amestec de oameni de presă, cercetători şi studenţi. Sala era ocupată pe jumătate când s-au închis uşile.

Un portret mare al lui Caroline von Behring, zâmbitoare, era plasat pe scenă, iar alături de el, o coroană din flori. Annika s-a uitat în ochii

---

[15] Nacka: orăşel în zona suburbană a Stockholmului.

femeii moarte, regăsindu-i privirea. Lângă portret se afla o masă cu scaune, microfoane şi cartoane cu nume, iar la masă s-au aşezat trei bărbaţi.

— Ei bine, haideţi să facem linişte şi să începem, a spus primul, bătând uşor în microfon.

Era un bărbat îndesat, aproape gras, îmbrăcat într-un costum negru şi cu o cravată roşu-aprins. Cartonul din faţa lui îl identifica drept profesor Sören Hammarsten, vicepreşedinte al Comitetului Nobel. Avea mâinile mici şi neobişnuit de albe, parcă suferea de dereglarea de pigmentaţie pe care se spunea c-a avut-o Michael Jackson.

— Vă doresc bun-venit la această conferinţă de presă; avem ceva extrem de îmbucurător şi interesant să vă anunţăm, a spus Sören Hammarsten. Înainte, însă, aş vrea să spun câteva cuvinte în memoria preşedintei noastre, recent decedate.

S-a întors înspre portret. Bărbatul de lângă el, al cărui cartonaş zicea că e Ernst Ericsson, director al MEM, şi-a scos batista şi şi-a suflat nasul încet.

MEM, a gândit Annika, asta înseamnă Departamentul de epidemiologie medicală şi biologie moleculară. Departamentul unde lucrase von Behring.

— Dragă Caroline, a spus Hammarsten cu vocea sugrumată de emoţie. Vei fi mereu alături de noi, în inimile noastre, în munca şi în istoria noastră. Ai îndrumat întreg institutul spre recunoaşterea meritată şi ţi-ai îndeplinit minunat sarcina de custode al testamentului lui Alfred Nobel...

— Blasfemie! a strigat un bărbat din rândul întâi şi toată sala s-a ridicat, încercând să vadă cine era.

Hammarsten s-a prefăcut că nu-l aude.

— Oricât de greu ne-ar fi astăzi, este datoria noastră să privim în viitor. Este ceea ce Caroline şi-ar fi dorit. Iată de ce trebuie să continuăm să muncim pentru viitor, de dragul ei şi în spiritul lui Nobel.

— Trădezi memoria lui Nobel! A strigat din nou bărbatul din rândul întâi. Vrei să te joci de-a Dumnezeu şi te foloseşti de testamentul lui Nobel ca să-ţi justifici ambiţiile egoiste.

Sören Hammarsten s-a aplecat spre microfon, chelia îi strălucea în lumina reflectorului.

— Lars-Henry, te rog ţine-ţi obiecţiile pentru tine, altfel va trebui să părăseşti sala.

Bărbatul cel zgomotos a răspuns ridicându-se în picioare. Şi-a fluturat pumnul către prezidiu şi vocea i-a devenit stridentă.

— Nemesis! a strigat el. Păzeşte-te, Nemesis a lovit o dată şi va lovi din nou!

— Cine-i ăsta? a întrebat Bosse, iar Annika s-a aplecat spre el pentru a-i răspunde.

— Cred că-l cheamă Lars-Henry Svensson. E profesor şi membru al Adunării Nobel. Sâmbătă a scris pentru noi un articol de opinie destul de confuz.

— Pedeapsă divină! Ai reuşit s-o superi pe Nemesis!

— Paza, puteţi chema paza în Sala Wallenberg, vă rog? a spus Hammarsten în microfon.

Uşa îngustă a fost dată de perete şi în sală a intrat o întreagă divizie de costume cenuşii.

Cel de-al treilea bărbat de pe scenă s-a lăsat pe spătarul scaunului, incapabil să-şi ascundă amuzamentul. Se pare că era Bernhard Thorell, directorul general de la Medi-Tech Group Ltd.; era considerabil mai tânăr decât ceilalţi. Avea în jur de 40 de ani şi arăta complet diferit: bronzat, într-o formă fizică bună, purta un costum italienesc, închis la culoare.

— Testamentul lui Nobel e inviolabil! a mai strigat Svensson. Cu toate astea îl încălcăm cu toţii, iar şi iar. Şi o ţinem bine ascunsă pe Nemesis, ultima lui dorinţă...

Toată lumea privea cum costumele cenuşii l-au înconjurat pe profesorul gălăgios şi l-au târât afară din sală. În urma lor, tăcerea era densă.

— Îmi cer scuze, a spus într-un târziu Hammarsten, transpirat, împreunându-şi mâinile mici şi albe pe masă. Moartea lui Caroline ne-a afectat pe toţi în moduri diferite.

— Ce naiba a vrut să spună? a şoptit Annika, privind în spate, spre uşa prin care dispăruse bărbatul.

— N-am nici cea mai vagă idee, i-a răspuns Bosse, tot şoptit.

— Este o mare plăcere să vă prezint una dintre cele mai influente figuri ale industriei farmaceutice mondiale: Dr. Bernard Thorell,

directorul companiei farmaceutice Medi-Tech, care a venit tocmai de la Los Angeles, California, a continuat Hammarsten.

Bărbatul care stătea lângă el, Ernst Ericsson, s-a lăsat pe spate şi şi-a încrucişat braţele pe piept, într-un gest demonstrativ. Thorell a dat din cap, binevoitor, spre public, iar Hammarsten torcea de mulţumire.

— Suntem încântaţi să vă anunţăm că Medi-Tech a semnat un parteneriat cu Institutul Karolinska. Este vorba despre un program extrem de important şi benefic, care se va întinde pe câţiva ani. Bernhard?

Profesorul s-a lăsat pe spate şi i-a făcut semn bărbatului mai tânăr că era rândul lui.

— Doresc să încep prin a spune că am fost deosebit de afectat de moartea Carolinei, a spus Thorell cu o voce adâncă, melodioasă.

Atitudinea lui amuzată, de mai devreme, dispăruse cu totul.

— Caroline a fost primul meu îndrumător în lumea ştiinţifică şi nu aş fi putut visa un început mai bun pentru cariera mea. Voi fi mereu îndatorat Institutului Karolinska pentru că m-a lansat în lumea ştiinţifică.

Sören Hammarsten părea foarte mişcat de cuvinte, dar Ericsson arăta atât de stânjenit, încât parcă i se încreţise pielea pe faţă.

— Despre ce-i vorba? a şoptit Bosse.

— Parcursul meu, cât şi recomandarea pe care am făcut-o, au contribuit la decizia Medi-Tech de a alege acest institut pentru proiectul de cercetare, dar ele nu au constituit factorul decisiv, a continuat Thorell, făcând apoi o pauză dramatică.

Peste sală s-a lăsat o linişte adâncă. Bernhard Thorell i-a şoptit ceva lui Hammarsten şi Annika a avut impresia că toţi cei din sală s-au aplecat spre podium, într-o mişcare colectivă.

— O sută de milioane de dolari, a continuat Thorell, pe un ton neutru. Medi-Tech a decis să pună o sută de milioane de dolari la dispoziţia Institutului Karolinska. O sută de milioane de dolari, care vor fi folosiţi pentru cercetări în domeniul sistemului imunitar, al interleukinelor sale, al transducţiei de semnal şi al altor structuri...

Deodată, în jurul lor a început o activitate febrilă, mai ales în rândul cercetătorilor aşezaţi în faţă. Murmurul a crescut şi a atins un nivel aproape insuportabil, oamenii se sculau în picioare. Singurii care nu

afişau vreo reacţie emoţională erau ziariştii.

— Trei sferturi de miliard de coroane, i-a şoptit Annika lui Bosse. În contextul ăsta e mult sau puţin?

— Păi, eu zic că-i mult.

Hammarsten a cerut linişte, după care a luat din nou cuvântul.

— În calitate de director al MEM, lui Ernst Ericsson îi va reveni sarcina să administreze proiectul pentru următorii cinci ani, a spus el. Ernst?

Ericsson era un bărbat subţire, îmbrăcat în gri, cu ochii umflaţi şi injectaţi. Costumul îi atârna lălâu pe spatele subţire. S-a aplecat spre microfon.

— Actul nostru constitutiv stipulează că trebuie să acceptăm orice finanţare de proiect care ne este oferită.

A tăcut şi a privit de jur împrejur în sală, s-a foit pe scaun şi s-a apropiat şi mai mult de microfon. Annika a observat că-i tremura bărbia.

— Doresc să protestez împotriva raţiunilor comerciale şi de profit, care au devenit o caracteristică a activităţilor de la Institutul Karolinska.

— Ernst! a spus Hammarsten sever. Nu este nici locul, nici momentul…

— Taci! i-a spus bărbatul în costum gri colegului său îmbrăcat în negru, cu o voce surprinzător de puternică. Ştii la fel de bine ca şi mine că problema există, n-o putem ignora. Nu numai că pune sub semnul întrebării independenţa cercetărilor noastre, dar ne aduce în faţa acuzaţiilor de interferenţe în ceea ce priveşte Premiul Nobel…

Doi bărbaţi din rândul întâi s-au ridicat din nou în picioare şi au început să strige la Ernst.

— Paza! a spus Hammarsten în microfon. Paza, în Sala Wallenberg!

S-a ridicat şi Ernst Ericsson şi, odată cu el, cele două grupuri de cercetători, care stăteau în faţă; toţi vorbeau, gesticula şi strigau în acelaşi timp.

— Ce circ nenorocit, a spus Bosse. Ai mai văzut aşa ceva?

Şirul de costume cenuşii a năvălit a doua oară în sală, dar de data asta n-au mai ajuns la scenă. Birgitta Larsén, îmbrăcată cu sacoul în dungi, a făcut un pas în faţă şi s-a adresat costumului conducător,

arătând cu degetul şi explicându-i ceva, după care costumele s-au întors pe călcâie şi au ieşit din sală.

— Sunt agitaţi ca nişte lei în cuşcă, a spus Annika. Sar în sus din orice.

— E Nemesis, îi urmăreşte, i-a răspuns Bosse.

— Pe bune c-ar trebui să le fie teamă. Unul dintre ei e deja mort.

Pisicuţa şi-a îndesat cârpa în gură şi a muşcat atât de tare, că aproape i s-au încălecat maxilarele. Când şi-a rupt piciorul pe nenorocitul ăla de drum, la Polul Nord, durerea a fost nimic pe lângă ce suporta acum. Osul începuse să se sudeze într-o poziţie greşită şi măcelarul ăla beţiv, care-şi zicea doctor, a trebuit să i-l rupă din nou.

— Acum am să întind piciorul şi am să-l pun în poziţia bună, după aia îl pun în ghips. Îmi pare tare rău, dar n-am niciun fel de analgezice, i-a spus el, scuzându-se.

Stătea întinsă pe masa din bucătăria lui mizerabilă, într-o periferie din Jūrmala, la 47 de kilometri de aeroportul din Riga. Toată casa era incredibil de dezgustătoare şi neîngrijită. N-a putut să înţeleagă niciodată de ce nenorociţii ăştia de est-europeni erau atât de cretini încât să nu-şi îngrijească casele. Pereţii erau jupuiţi, trăgea curentul peste tot şi era frig ca dracu'. Pe interiorul geamului din bucătărie se formaseră flori de gheaţă uriaşe.

— Gata, a spus doctorul şi Pisicuţa a urlat în cârpa dintre dinţi, *băga-mi-aş picioarele în căcatu' ăsta!*

Transpiraţia îi curgea pe ceafă şi respira atât de tare pe nas, încât i se lipeau nările la fiecare inspiraţie.

Ajutorul ei i-a şters fruntea cu o cârpă murdară, iar ea şi-a întors capul, furioasă. Amator nenorocit, a gândit ea, m-a aşteptat o oră jumate la Torö, când i-am spus clar să dispară după 30 de minute.

Nu putea lucra cu amatori, nu încăpea nicio îndoială, ce dracu'...

— Mă duc să pregătesc ghipsul, a spus doctorul şi a luat cârpa murdară cu care fusese ştearsă pe faţă. Amatori comunişti, nişte nenorociţi.

— Ce-a fost mai greu a trecut, i-a zis ajutorul, grijuliu şi a luat-o de mână, dar ea şi-a tras-o repede şi a scuipat cârpa din gură.

Da, pentru mine, a gândit ea.

— Maşina-i afară. Cutie automată, cum ai zis. Am folosit cartea de credit letonă.

— Cretinule, ţi-am spus să plăteşti cash.

— Ştiu, dar asta însemna că trebuia să returnez maşina aici, în Jūrmala şi aşa putem s-o lăsăm la aeroport.

— Reguli comuniste de tot căcatu'. Unde sunt cheile?

— Aici, a răspuns el, făcând un semn spre buzunarul din dreapta al pantalonilor. Da' nu poţi să pleci în seara asta, trebuie să se usuce ghipsul. Uite nişte cârje, lângă uşă.

Impostorul a revenit cu o găleată ruginită.

— O să am grijă, i-a spus şi s-a apucat să-i aplice ghipsul pe piciorul umflat şi rănit.

Căcatu' dracului, cât de încet se mişca! Se fâţâia, înfăşura şi se învârtea şi de câte ori o atingea, fata scotea un geamăt.

A închis ochii şi simţea cum totul în jurul ei se clătina.

Traversarea în şalupa aia mică a fost un coşmar. Au avut parte de zăpadă, ploaie, vânt, toate una după alta, valurile treceau peste prova, Pisicuţa era sigură că aveau să se înece, dar nu mai avea energie să-i fie frică. Durerea din picior o făcea să-şi piardă cunoştinţa.

Nu-şi putea aminti cum ajunsese pe motor la Torö, dar ăsta era singurul lucru de care se bucura în toată afacerea asta nenorocită.

Lucrase aşa cum o făcea întotdeauna: îşi programase creierul cu sarcini numerotate, atât de amănunţit, încât totul funcţiona chiar şi atunci când era semiconştientă; era tare bine că lucrul ăsta i se confirmase din nou.

— Gata, a spus doctorul strângându-şi sculele. Acum trebuie să se usuce.

Ajutorul ei se pricepea la bărci, de-asta îl alesese. Şi de-asta probabil că au reuşit să traverseze Baltica fără să se înece, ce-i drept, e drept. Dar nu se pricepea să găsească un doctor ca lumea, care să facă ore suplimentare şi să-şi ţină gura. Ăsta o să-nceapă să turuie în momentul în care or să iasă pe uşă.

— Cât durează până se usucă? a întrebat ea, nemulţumită că vocea îi era atât de slabă.

— Depinde, i-a răspuns doctorul, ştergându-şi mâinile pe cârpă. Căldura şi umiditatea nu-i fac bine, da' nu-ţi face griji. Poţi să te

odihneşti aici până se usucă.

— Poţi să mă ajuţi? l-a rugat pe ajutorul ei, care s-a repezit s-o sprijine. *Te rog* dă-mi geanta!

A întins mâna dreaptă şi a apucat geanta Chanel de cureaua de umăr, simţind greutatea pistolului în balans.

— Şi nişte apă, se poate? iar cei doi bărbaţi s-au întors spre chiuvetă pentru a-i satisface rugămintea modestă.

A scos arma, care mai avea încă amortizorul şi l-a împuşcat pe doctor în coloană. Bărbatul s-a prăbuşit în faţă, cu capul în chiuvetă.

Ajutorul ei s-a întors, cu o privire plină de uimire şi l-a împuşcat şi pe el, între ochi.

— Amator nenorocit!

Era un mare noroc că se răzgândise şi nu aruncase revolverul în mare. L-a băgat la loc, în geantă.

OK, rezolvase.

A privit în jur şi a simţit ghipsul; era moale.

Cât dracu' trebuia să stea aici cu bombele astea împuţite?

— Bine, hai să vedem, a spus şi s-a dat jos de pe masă.

A ţopăit până la cadavrul ajutorului, i-a pipăit buzunarul, a scos cheile de la maşină şi mobilul. l-a controlat şi celelalte buzunare, avea numai un portofel cu paşaportul şi cărţi de credit. False, normal, da' nu era o problemă.

A băgat portofelul şi telefonul în geantă şi a ţopăit până la uşă. O durea ca dracu', ghipsul era deja deformat.

A apucat cârjele, a deschis uşa şi s-a împins în afară.

În secunda aia i-a vibrat geanta.

Ce rahat? Era derutată.

S-a oprit din drum, legănându-se nesigură pe piciorul cel bun (ei, da, mai mult sau mai puţin bun) şi a scos căcatu' de telefon din geantă. Aveţi un mesaj nou.

A ştiut ce înseamnă înainte de a apăsa tasta *citeşte:* complicaţii.

Anders Schyman era deosebit de îngrijorat. Ori de câte ori apărea câte o ştire importantă, ieşeau la iveală punctele slabe şi cele forte ale tuturor tipurilor de presă.

A făcut câţiva paşi în jurul biroului, rozând un pix.

Gândindu-se la crimele de la Nobel, *Kvällspressen* s-a descurcat relativ bine din punct de vedere jurnalistic, deşi le-ar fi fost de ajutor o relatare de la faţa locului din partea Annikăi Bengtzon. Tehnic vorbind, au fost lăsaţi mult în urmă de ceilalţi. Bineînţeles că şi ei aveau o variantă on-line, chiar şi nişte imagini filmate, mai puneau din când în când şi nişte documente audio, dar nimeni nu le asculta. Nimănui nu-i păsa. Schyman n-a crezut niciodată că internetul era o modă trecătoare - nu era atât de naiv - dar i-a subestimat importanţa, dovedită de crimele de la Nobel. Un sondaj de opinie a confirmat că 56 la sută din suedezi au luat informaţia despre crime de pe net.

Şi-a făcut ordine în hârtiile de pe birou, apoi s-a îndreptat nervos către fereastră şi s-a uitat la paznicul de la ambasadă. Ca de-obicei, un soldat stătea în postul de pază; poate că era acelaşi tot timpul. Oricum, toţi semănau între ei, aceeaşi căciulă de blană şi aceeaşi expresie plictisită. Tânărul a făcut ochii mici şi a inspectat cu privirea maşina care se apropia încet de poarta redacţiei.

— E jos, i-a spus secretara pe intercom.

Ştiu, a gândit redactorul-şef, îl văd.

Herman Wennergren, preşedintele consiliului de administraţie, a coborât încet din maşină, grijuliu cu pantofii bine lustruiţi.

Ar fi bine să-mi accepte propunerea, altfel e cazul să m-apuc să joc golf, gândi Schyman.

Peste câteva minute, când a păşit în birou, preşedintele arăta foarte concentrat.

— Ce treabă urâtă! Dineul de la Premiile Nobel e una dintre puţinele petreceri decente pe care le avem în ţara asta. Aţi găsit criminalul? a întrebat el.

— La asta lucrăm, i-a răspuns Schyman şi s-a oprit la timp, înainte de a se repezi să-i ia haina. Şi-a luat teancul de hârtii şi l-a invitat să se aşeze la masa cea mare.

— Nu înţeleg ce-i aşa de important, a spus Wennergren, punându-şi servieta din piele şi fularul de mătase pe canapea. Ce nu putea să aştepte până la următoarea şedinţă de consiliu?

— Am făcut o schiţă de propunere pentru dezvoltarea departamentului de ştiri, în lumina provocărilor şi a oportunităţilor oferite de noua eră, a răspuns Schyman, aşezându-se.

A făcut o pauză de efect, în timp ce Wennergren s-a aşezat în faţa lui.

— Este o propunere cuprinzătoare, care acoperă totul, de la tehnologie, la resurse umane, la atitudini şi infrastructură.

Wennergren a tăcut, privea doar extrem de sceptic, în vreme ce Schyman i-a pus în faţă prima foaie de hârtie.

— Să fim cinstiţi, a adăugat Schyman, simţindu-şi mâinile transpirate. De când ora de tipar s-a mutat mai devreme, termenele de predare au fost devansate cu câteva ore. Ştirile de televiziune au mult mai multe ediţii şi asta presupune că acelaşi număr de reporteri trebuie să scoată mai multe ştiri într-un timp mai scurt. Iar internetul înseamnă că informaţia poate fi publicată în fiecare moment. Toate astea nu au dus la o extindere a mijloacelor, dimpotrivă. Mai puţin timp de gândire înseamnă că toţi jucătorii pieţei trebuie să ajungă la o înţelegere. Atâta vreme cât toate mediile scriu despre aceleaşi subiecte, doar abordarea lor diferită le va departaja pe cele bune de cele mai puţin bune.

— Hmm, a făcut Wennergren, aruncând o privire spre ceas.

Schyman şi-a impus să vorbească mai rar; realiza că putea părea prea agitat.

— Presa *serioasă* s-a orientat mereu spre tehnologie, legislaţie, economie şi politică, percepute în mod tradiţional ca subiecte masculine. Poziţia adoptată de o astfel de presă a plasat-o permanent în mijlocul vieţii publice, a fost percepută mereu ca fiind respectabilă şi serioasă. Şi aici se cam termină presa de calitate: ziarele de dimineaţă, televiziunea naţională suedeză şi ştirile de pe radioul naţional.

S-a rezemat de spătarul scaunului şi a încercat să-şi relaxeze umerii.

— În Suedia, jurnalismul de *tabloid,* pe care noi îl reprezentăm, bineînţeles, se regăseşte în ziarele de seară. Ne mulţumim să ne axăm pe chestiuni personale, private, un punct de vedere perceput, în general, ca fiind un domeniu de interes al femeilor. În centrul ştirii e plasată o singură persoană, totul fiind reflectat prin prisma sentimentelor şi a experienţelor acelei persoane.

— Despre ce vorbim? a întrebat preşedintele consiliului de administraţie, total confuz.

— Când e vorba de vreo crimă sau catastrofă, este vital ca oamenii să poată avea o empatie faţă de reacţiile celor implicaţi. Trebuie să

simtă disperarea rudelor, să se poată confrunta cu motivaţiile distructive ale celor răspunzători. În presa străină, acest rol de jurnalism „personal” a fost preluat de televiziune, dar aici, în Suedia, emisiunile de ştiri au ales o direcţie mult mai respectabilă. Şi aici intervine noul nostru proiect.

— Mărturisesc că m-ai pierdut, i-a răspuns Wennergren, clipind din ochi neliniştit. Adică, vrei să spui c-ar fi cazul să ne orientăm mai mult spre subiecte feminine?

Schyman s-a aplecat din nou în faţă şi a vorbit mai încet.

— Este singurul spaţiu de media care n-a fost abordat încă în Suedia, a continuat el, lovind cu pixul în masă la fiecare cuvânt. Televiziune tabloidă, cu un punct de vedere personal.

— Televiziune? A venit răspunsul lui Wennergren, ca un ecou.

— Categoric. Televiziunea este un mijloc absolut inutil pentru a transmite fapte, dar e minunat pentru emoţii, dramă, oameni, apropiere, toate lucrurile care au fost monopolul ziarelor de seară. În ziua când cineva o să se gândească serios să facă televiziune tabloid pentru un public larg, o să şteargă podelele cu concurenţa.

Wennergren l-a privit uimit.

— Dar acţionarii noştri majoritari, familia, au o grămadă de canale TV. De ce n-au făcut-o până acum? a întrebat el, făcând ochii mari.

— Pentru că până acum era vorba de limitări de tehnologie şi de licenţe de emisie, i-a răspuns redactorul-şef. Toate erau prohibitiv de scumpe şi nu erau reglementate. Acum, rezistenţa este în mare parte o chestiune de idei preconcepute şi tradiţii învechite.

Ajuns aici, i-a întins a doua foaie de hârtie.

— Astăzi nu ne mai stă nimic în cale. E vorba despre cine ajunge primul şi cine are primul iniţiativa; după care, putem sta de vorbă despre forma exactă şi priorităţi.

— Treaba asta sună extrem de vizionar, a spus Wennergren, dar nu prea realist. Unde am găsi spaţiul fizic pentru aşa ceva?

Schyman a simţit cum îl părăseşte tensiunea din umeri şi nu s-a putut abţine să nu zâmbească.

— Aici intră în scenă infrastructura şi tehnologia.

— Nu poate fi vorba de nicio mutare. Nu ne permitem aşa ceva.

Zâmbetul de pe faţa lui Schyman s-a lăţit şi mai tare.

— M-am gândit şi la aspectul ăsta. Şi am o sugestie.

* * *

Spike mânca o banană când Annika a intrat în redacţia de ştiri.

— A meritat să te duci? a întrebat-o când ea a ajuns în dreptul pupitrului de ştiri.

— Tu chiar mănânci şi altceva în afară de pizza... i-a spus Annika, nedezlipindu-şi privirea de la bucata de fruct.

Şeful ştirilor radia.

— A apărut regele? Da' careva de la concurenţă?

Şi-a luat o faţă serioasă şi a reuşit să-i răspundă pe un ton nonşalant.

— Era acolo tipu' ăla, Bosse, da' regele n-a putut să vină. A fost puţin cam haotic. Institutul Karolinska a pus mâna pe o sută de milioane de dolari pentru cercetare, dar n-au fost în stare să se pună de acord cu restul. Şi-s cu toţii tulburaţi de moartea Carolinei.

— E-n ordine. Las-o baltă. Avem aşa de multă publicitate la patru culori, că mă-ndoiesc c-am avea loc să-l băgăm pe rege, dac-ar muri.

Annika s-a dus în biroul ei, a închis uşa, şi-a aruncat hainele grămadă şi a pornit calculatorul. În vreme ce se încărcau programele, a căutat ceva comestibil prin sertare, dar fără succes.

Ce-o apucase? Flirta de-i cădeau chiloţii cu un reporter de la ziarul concurenţei, cea mai nepotrivită persoană pe care ar fi putut-o alege, lăsând la o parte faptul că era măritată, că avea doi copii şi că era pe punctul de a cumpăra o casă în Djursholm.

Gândurile nu înseamnă infidelitate. Pot să simt şi să gândesc ce vreau atâta vreme cât nu fac nimic. N-o să fiu ca Thomas.

Şi din nou a văzut-o înaintea ochilor pe femeia aia, Sophia Grenborg, blondă şi îmbrăcată bine, atât de plăcută şi respectabilă, o variantă mai tânără a fostei lui soţii de gheaţă, Eleonor.

Fără să se gândească prea mult, a căutat-o pe Sophia Grenborg pe net, pe Google, pe Yahoo şi pe Eniro News şi a găsit câteva rezultate interesante.

Titlul unei secţiuni de pe site-ul consiliului regional, care se ocupa de informaţii interne, era *Oportunităţi noi.* Annika a citit cu multă atenţie ultima informaţie:

Noua angajată a departamentului de siguranţa traficului va fi fosta şefă de proiect Sophia Grenborg. Cel mai recent proiect al său a fost coordonarea grupului în vederea congresului.

„Cred că este o oportunitate foarte interesantă, spunea Sophia. *Mi-a plăcut întotdeauna să încerc lucruri noi şi sunt foarte recunoscătoare conducerii pentru încrederea acordată.*"

A citit de două ori. Fata asta era ironică, sau era atât de plină de clişee? O fotografie mică îi înfăţişa zâmbetul ăla fals de tot căcatu'.

Să arzi în iad, curvă, a gândit Annika.

A ieşit de pe pagina cu fotografia şi a tastat *informaţii despre sumele puse la dispoziţia universităţilor.*

Îmi sare ţandăra prea repede. Ar trebui să fac ceva cu stările mele de furie. Nu mai vreau să continue să-mi otrăvească viaţa. S-a dus şi n-o să se mai bage în treburile noastre.

A aflat că universităţile şi colegiile suedeze au primit un total de 1,6 miliarde de coroane anul trecut, pentru ceea ce se numea cercetare comandată. Împărţită pe cinci ani, suma de la Medi-Tech ajungea la aproximativ 150 de milioane pe an, ceea ce era considerabil, dar nu senzaţional. Din arhivă mai reieşea că Institutul Karolinska primise 150 de milioane donaţii din surse particulare.

Faptul că o singură companie le dădea bani nu era chiar atât de ciudat. A mai citit că 43 la sută din fondurile lor de cercetare veneau de la firme suedeze şi străine.

Ăsta nu-i material pentru *Kvällspressen,* şi-a spus ea.

— Ai mâncat? a întrebat-o Berit pe intercom şi a fost atât de fericită, încât îi venea să sară în sus.

S-au aşezat în sala angajaţilor, şi-au luat cafea şi sandviciuri cu brânză.

— Ceva nu e în ordine cu Neue Jihad, a zis Berit, turnându-şi lapte în paharul de plastic. O sursă sigură mi-a spus alaltăieri că Serviciile Secrete germane au arestat trei tineri vinerea trecută, dar nu pot primi nicio confirmare oficială de nicăieri. Tocmai ce-a vorbit cu sora unuia din băieţi şi ea o ţine sus şi tare că poliţia a intrat peste el în casă şi că l-au luat la ora patru după masă.

Annika a amestecat în cafea.

— Şi ce-i aşa de ciudat?

— Nimeni nu e-n stare să confirme că au avut loc arestări, i-a răspuns Berit. Poliţia zice că nu ştie nimic. Oamenii nu au fost acuzaţi, nu au rămas în custodie la Stockholm sau la Berlin; pur şi simplu, au dispărut.

— Trebuie să fie undeva, a zis Annika, muşcând din sandvici. Şi care-i legătura cu Bandhagen, despre care vorbea poliţia?

Berit s-a aplecat în faţă.

— Ei, aici ai pus degetul pe ceva urât de tot. Tatăl a dispărut şi el, la fel ca băieţii de la Berlin. Mama şi fetele au fost eliberate, dar nu se poate da de urma tatălui de când a fost ridicat din apartament.

— Ai vorbit cu mama?

Berit a mestecat şi a negat din cap.

— Au plecat în altă parte. Am dat de profesoara fetei celei mici, care s-a dovedit foarte vorbăreaţă. Fata e în clasa a noua şi căpitan al echipei de baschet. Sora cea mare e în anul doi sau trei, la un colegiu de şase ani din oraş - se pare că-i atât de deşteaptă, că-i practic un geniu.

— De unde sunt?

— Profesoara crede că din Iordania sau Siria. Au venit când fata cea mare era mică de tot şi cealaltă s-a născut aici. Mama a căpătat reşedinţă permanentă, dar dintr-un motiv sau altul, nu şi tatăl. Locuiesc de 13 ani în acelaşi apartament de două camere în Bandhagen. Părinţii au o dugheană de făcut chei şi de cizmărie undeva, într-o staţie de metrou.

— Par destul de periculoşi, a adăugat Annika.

— Da, cam aşa, i-a răspuns Berit. Le-am lăsat o notă în cutia poştală şi un mesaj pe robotul de la telefon, acasă şi la prăvălie, aşa că vom vedea dacă ne caută.

Au rămas tăcute câtăva vreme, mestecându-şi sandviciurile. Annika avea impresia că tăcerea era cam apăsătoare, dar nu era sigură că nu era doar o părere. Să fi fost Berit supărată în continuare şi să creadă că ea are informaţii pe care nu vrea să le dea nimănui?

— N-am auzit nicio vorbă despre ancheta de la Premiile Nobel. Ai vreo idee cum se mişcă? Au reuşit să afle cum a intrat fata aia în sală?

— Un lucru e sigur - nu era pe lista de invitaţi. Se pare că n-a stat prea mult în Sala Albastră sau în cea Aurie. Trebuie c-a intrat în clădire

după zece jumate, dar încă nu e clar cum.

Annika şi-a golit paharul cu cafea.

— Dar au habar cum a ieşit?

— A luat un lift de marfă şi a ieşit pe o uşă de serviciu. În mod normal, liftul funcţionează cu cartelă şi cu un cod, dar într-o seară atât de plină, câteva lifturi sunt deblocate, pentru că altfel n-ar putea face faţă. Scriu un articol pe tema asta mâine.

— Şi au vreun ţap ispăşitor?

— Încă nu, a răspuns Berit. Se acoperă cu toţii unul pe celălalt.

Annika s-a ridicat în picioare, a adus cafetiera şi a umplut paharele.

— Am auzit că şalupa a fost furată în august la Nacka. Despre asta ştii ceva?

Berit a dat din cap aprobator.

— Un lucru nu înţeleg, a spus ea. Au găsit şalupa la Gröndal şi părerea lor e că fata a fugit cu maşina înspre sud.

— Şi?

— De la Gröndal nu e nicio intersecţie care să facă legătura cu şoseaua spre sud. Trebuie să mergi până la intersecţia de la Nyboda, ca s-o iei pe autostrada spre sud şi e mai complicat. Ai nevoie de cel puţin cinci minute în plus.

Annika şi-a golit al doilea pahar de cafea.

— Dacă alternativa ar fi fost s-o ia spre nord, cu siguranţă că intersecţia de la Nyboda era mai logică, nu?

Berit a dat deoparte resturile de sandvici.

— Dar dacă s-ar fi îndreptat spre sud cu maşina, de ce n-a lăsat şalupa la Stora Essingen? Ar fi fost mult mai scurt drumul pe apă şi ar fi ajuns direct la autostradă. Nu înţeleg. OK, tu ce-ai făcut azi?

— M-am dus la Karolinska. N-am făcut nimic. Ceea ce-mi aduce aminte - îţi spune ceva numele de Bernhard Thorell?

S-a gândit dacă să-i spună ceva despre Bosse, dar s-a hotărât să-şi ţină gura.

Berit a mai încercat să ia o gură din sandvici şi a mestecat, gânditoare, câteva secunde.

— Frate, ăsta a fost făcut acu' o săptămână! a spus ea, înghiţind cu greu. Thorell? Rudă cu Simon Thorell?

Annika a ridicat din umeri şi şi-a abandonat sandviciul.

— Simon Thorell, a continuat Berit, pe gânduri, rupând pâinea uscată în bucăţele. Nu recunoşti numele? A fost un mare capitalist în anii 1970, a făcut bani mulţi. A murit împreună cu nevastă-sa într-un accident de maşină în Alpi, dacă-mi aduc aminte bine. O poveste tragică.

— Tipul ăsta e şeful unei companii farmaceutice din State.

Berit şi-a şters degetele pe un şerveţel şi şi-a golit paharul.

— Scrii ceva pentru mâine? a întrebat-o, sculându-se.

— Spike nu s-a arătat interesat, a răspuns Annika, urmând-o afară din sală.

— Ai văzut cât spaţiu avem? Vânzările de Crăciun o să bată recordul anul ăsta, dacă ne luăm după câtă publicitate avem în ziar.

— Încă ceva, i-a spus Annika. Ştii ce-i aia Nemesis?

Berit a aruncat paharul, sandviciul şi şerveţelul în coşul de gunoi.

— Nemesis. E numele zeiţei răzbunării şi pedepsei la greci. De ce?

— Doar aşa.

SUBIECT: Preţul iubirii
CĂTRE: Andrietta Ahlsell

Bertha Kinsky ajunge la Paris la începutul lui mai 1876, pentru a lucra ca secretară a lui Alfred. Are 32 de ani, e contesă austriacă, frumoasă, nemăritată, extrem de inteligentă - şi foarte săracă.

Se întâlnesc la trenul de dimineaţă şi iau taxiul cu care venise Alfred, ca să meargă să ia micul dejun la Grand Hotel. Bertha, care va deveni o autoare recunoscută pe plan internaţional, descrie astfel călătoria: *razele de lumină se jucau cu fântânile sclipitoare din piaţă şi străluceau în felinarele şi-n harnaşamentele nenumăratelor trăsuri.*

Discută despre lume şi oameni, despre afaceri curente şi probleme eterne, Alfred îi poate vorbi despre experimentele lui şi ea-l înţelege. Vorbesc despre artă şi viaţă, despre pace.

Alfred este îngrijorat de rezultatul invenţiilor lui. Nu este un om violent - din contră! Este convins că arta războiului este la începuturile ei, că este iminentă o cursă a înarmării. Concluziile sale sunt curate previziuni: atunci când armele distructive îşi vor ajunge potenţialul maxim, frica îi *va forţa* pe oameni să trăiască în pace.

Au doar o săptămână la dispoziţie. O săptămână la Grand Hotel din Paris. Alfred a găsit ceva ce nu va mai găsi niciodată. Înţelege asta aproape imediat, că e ceva unic, iat-o! Şi o întreabă deschis dacă inima ei este dăruită cuiva.

Ea îi răspunde cinstit - există un bărbat, un tânăr nobil, cu care nu se poate mărita. E prea săracă şi prea bătrână, dar inima îi aparţine.

Alfred pleacă; pleacă de la Grand Hotel și, când revine, ea nu mai e. Și-a vândut ultimul colier cu diamante pentru a-şi plăti camera de hotel.

A fugit în Rusia cu tânărul iubit. La 12 iunie 1876 se căsătoreşte cu Arthur von Suttner și petrece nouă ani în exil, în munţii din Caucaz, într-un loc pe nume Mingrelia. Devine autoare şi activistă pentru pace, dar nu uită. Ţine legătura cu Nobel, aproape exclusiv prin scrisori. Se întâlnesc de câteva ori după teribila vară a lui 1876.

Cât de mult a suferit Alfred în apartamentul de la Paris! Cât era de mâhnit în frumoasa lui casă de pe Avenue Malakoff, dureros de trist de golul din viaţa lui. În vara lui 1876, când orbit de durere, se împiedică, întinde mâna şi acolo, într-o florărie din Baden bei Wien, o întâlneşte pe Sofie Hess. E tânără (are doar 20 de ani), orfană şi *singură* (ca şi el), e frumoasă şi-i aminteşte, cel puţin la suprafaţă, de Bertha.

Ar putea deveni ca *ea.* Ar putea-o transforma într-o *dame du monde.* Ar putea deveni contesă, capabilă să discute despre marile probleme ale vieţii.

Cât de mult încearcă Alfred! Cât se chinuie! O educă, o formează, o echipează pentru viaţă. Poate c-o iubeşte chiar, pentru că-i dăruieşte o vilă la Ischl şi un apartament mare la Paris (nu departe de al lui). Sau poate că doar o posedă, cumpărând ceva ce nu poate avea.

Dar Sofie nu-i chiar atât de tânără. Are aproape 30 de ani. Şi nu-i nici orfană, tatăl ei, Heinrich, trăieşte.

E doar singură, în apartamentul cel mare de la Paris, de pe Avenue d'Eylau, singură şi plictisită.

Alfred e atât de *anost.* Nu face decât să ridice pretenţii. Călătoreşte între fabrici, scrie scrisori luuuungi despre proiecte şi experimente şi probleme legale şi fabrici de dinamită, iar Sofie cască, îi răspunde cu scrisul ei copilăresc, îi spune toate bârfele şi-i cere mai mulţi bani.

Dragă Alfred, când ai de gând să-ţi dai seama c-ai fost tras pe sfoară?

Când ai să afli că tata Heinrich trăieşte? Când o să vină Sofie la Viena şi o să-şi spună Doamna Nobel?

Când o să recunoască că aşteaptă copilul altui bărbat?

Rugăminţile ei cochete îşi duc ecoul peste ani:

Dragul meu Alfred,

Nu mai ştiu nimic de tine de multă vreme. Sunt extrem de îngrijorată pentru că eu însămi sunt atât de săracă şi nu am pace... Nu am bani să trăiesc şi azi trebuie să-mi amanetez ultima broşă. Niciodată nu mi s-a întâmplat aşa ceva. Mă simt foarte prost. Şi bietul copil - oare ce soartă-l aşteaptă?

Cele mai bune urări şi sărutări de la a ta

Sofie

Ce-o fi crezut industriaşul când a citit scrisoarea asta, scrisă cu litere rotunde şi mari? Oare ce sfori trage fata care nu a reuşit să devină doamnă?

Oare ce-o fi în tonul ei mieros care-l face să trimită bani *iar şi iar*?

Alfred, de ce te laşi exploatat în halul ăsta?

Dragul meu Alfred,

Nu găsesc niciun apartament, pentru că sunt mult prea scumpe... sunt disperată. E foarte deprimant să-ţi petreci iarna într-o cameră de hotel cu un copil mic, cu mâncare îngrozitoare... Îmi permiţi să folosesc numele tău de familie? Poţi să-mi trimiţi nişte bani? Eşti tot ce am pe lume.

Îţi trimit sărutări din tot sufletul.

De la iubita ta eternă,

Sofie

Trei milioane de coroane. Atât îi trimite, anual, echivalentul a trei milioane de coroane!

Cât de incredibil de înfometat trebuie să fi fost, cât de singur şi abandonat?

Cât plăteşte de mult şi ce primeşte în schimb.

Marţi, 15 decembrie

Anders Schyman a bătut uşor în uşa de sticlă a biroului Annikăi. Femeia a ridicat, surprinsă, capul din ziarul pe care-l citea şi i-a făcut semn să intre.

— Cu ce te ajut? l-a întrebat şi s-a ridicat să ia hainele aruncate pe celălalt scaun.

Schyman a tras uşa glisantă în urma lui şi a adoptat ceea ce spera să fie o expresie deschisă, neutră.

— Voiam să ştiu ce se mai întâmplă cu interdicţia de dezvăluire şi cu munca ta, i-a spus el, cu un aer pedagogic, dar şi prietenos. Care mai e treaba? Există în continuare un conflict?

Annika s-a aşezat din nou, a scos un oftat adânc şi a aruncat la coş o jumătate de corn. Îşi periase părul şi arăta de parcă reuşise să doarmă de data asta.

— Eu nu văd nicio problemă, dar am impresia că Berit şi ceilalţi au o problemă. Ei cred că deţin o groază de informaţii, pe care, de fapt, nu le am şi merg pe vârfuri în jurul meu, deşi chiar nu e cazul.

Redactorul-şef s-a aşezat pe celălalt scaun şi a dat din cap.

— Da, asta e şi impresia mea şi cred că situaţia e complicată. Ştiu că nu-mi poţi răspunde, dar eu te întreb totuşi: ştii ceva ce încă nu ne-ai spus? Ceva care ar putea fi cât de cât interesant?

Annika îl privea; avea ochii fardaţi foarte puternic. Fata asta avea ceva care-l nelinişteа tot timpul, de parcă deţinea vreun adevăr despre el, la care n-ar fi trebuit să aibă acces.

Acum l-a privit în tăcere, preţ de câteva secunde.

— Două lucruri, a spus ea, în cele din urmă. Am observat două lucruri, despre care n-a spus nimic. După câte-mi dau seama, nu au nimic interesant pentru reportajele noastre, dar nu au fost făcute publice încă, probabil din motive legate de anchetă.

— N-am să te întreb despre ce-i vorba, dar îţi dai seama că treaba se complică atâta vreme cât există lucruri pe care nu ni le-ai spus.

— Ochii. Avea ochii galbeni. Sunt absolut sigură, pentru că n-am mai văzut niciodată asemenea culoare de ochi. Dar lucrul ăsta n-a fost

menţionat nicăieri. Au schimbat şi în portretul robot - acolo are ochii verzi.

Redactorul-şef a aprobat-o din cap, surprins de dezvăluire. A hotărât s-o aştepte pe cea de-a doua, fără să scoată vreo vorbă.

— Şi geanta. Avea o geantă de seară lunguiaţă, argintie, cu o cureluşă subţire de umăr. Inspectorul Q mi-a spus că ar fi încăput perfect o armă mică cu amortizor.

Schyman a dat din nou din cap.

— Şi astea sunt cele două lucruri.

— Aşa e, a confirmat ea.

— Nu prea e cine ştie ce, nu merita atâta tapaj, a adăugat bărbatul, zâmbind.

Reportera a oftat din nou şi s-a întins după o tabletă de ciocolată, neîncepută.

Redactorul-şef a hotărât să pună cărţile pe masă.

— Ştii, i-a zis el, încercând să nu pară forţat, cred c-ar fi bine pentru toată lumea dacă ţi-ai lua nişte zile libere cât mai durează toată povestea asta.

Annika şi-a îndreptat spatele şi a lăsat ciocolata deoparte, fără să se atingă de ea.

— Ce vrei să spui?

— Prezenţa ta încarcă atmosfera din redacţie, colegii se tem să nu te bage în vreo încurcătură şi sunt reticenţi în relaţia cu poliţia, ca să nu lase impresia că ştiu ceva de la tine. Ca să-ţi spun mai pe şleau, prezenţa ta ne limitează acţiunile şi-ţi strică legăturile cu colegii.

Annika a privit spre tableta de ciocolată, jucându-se cu folia de aluminiu.

— Ai pus totul la cale foarte frumos, i-a răspuns ea, fără să-şi ridice privirea.

— Ce? a întrebat Schyman, după care şi-a muşcat limba, pentru că ştia exact despre ce era vorba.

Annika a început să râdă, s-a sprijinit pe spătarul scaunului şi l-a privit drept în ochi.

— Ştiu că eşti supărat. Nu ai primit postul de şef al Asociaţiei editorilor de ziare şi eşti convins că-i din cauza mea.

A râs din nou.

— Pe cine încerc să păcălesc? *A fost* vina mea - te-am făcut să publici articolul care zicea că proprietarii noştri sunt o gaşcă de hiene ipocrite; îmi dau seama că sunt furioşi şi ştiu că ţi-au retras nominalizarea. Ai de gând să mă dai afară?

— Nici nu mă gândesc, i-a răspuns Schyman, simţindu-se ciudat de uşurat de faptul că ea înţelegea gravitatea situaţiei. Sunt cât se poate de serios în legătură cu interdicţia de dezvăluire, poziţia ta în grup e greu de apărat. Eu, unul, n-am nimic împotrivă, pot să trăiesc cu toată chestia asta, la fel şi proprietarii. N-a făcut prea multe valuri în presă...

— Normal că nu. Sunt mulţumiţi c-a dispărut TV Scandinavia.

Redactorul-şef a ridicat din umeri.

— Opinia generală a fost că democraţia va supravieţui în absenţa unui canal american pe cablu, comercial, pe deasupra. Vreau să-ţi iei o vacanţă până se calmează lucrurile pe frontul terorismului.

— Vacanţă, nu. Concediu cu salariu întreg. Acces la arhive şi la bazele de date cu parola mea, ca să pot lucra de acasă, de pe calculatorul meu. Zece drumuri gratuite pe lună cu taxiul.

Schyman a fost cuprins de un sentiment de uşurare - totul mersese mult mai uşor decât se aşteptase.

— Salariu întreg şi parolă, dar fără taxiuri.

Annika a ridicat din umeri şi a rupt o bucăţică de ciocolată.

— Pot să plec chiar acum?

Annika a rămas ca o statuie în timp ce redactorul-şef a ieşit din birou şi a tras uşa după el.

Rahat! N-am crezut c-o să fie în stare s-o facă. Practic m-am aruncat din lac în puţ, a gândit ea.

S-a lăsat pe spătarul scaunului cu o vagă senzaţie de cădere, semnalul obişnuit al unui iminent atac de panică, înaintea corului de îngeri, dar nu s-a întâmplat nimic şi îngerii n-au deschis gura.

De fapt, o să fie chiar mai bine să scape de locul ăsta pentru o vreme, a gândit ea, după care a cuprins-o o tristeţe, simţind deja absenţa încurajatoare a unui context, sentimentul vital de apartenenţă.

Pot să-mi găsesc o altă casă, şi-a spus, realizând c-o podideau lacrimile. S-a adunat, şi-a suflat nasul într-un şerveţel vechi şi şi-a trimis autocompătimirea la plimbare.

S-a logat la calculator şi a început să caute prin dosare. A trimis la arhiva ei on-line, de la adresa annika-bentzgon@hotmail.com, tot ce considera că-i va putea fi de folos.

— Ce-a vrut Schyman?

Berit îşi băgase capul pe uşă.

— M-a trimis în concediu pe termen nelimitat, i-a răspuns Annika, respirând adânc. Nu vrea să mă vadă înapoi până nu se termină toată povestea asta cu terorismul.

Berit a intrat în birou şi a închis uşa.

— Ţi-a spus de ce?

— Pentru că voi consideraţi că-i o bătaie de cap prea mare să lucraţi cu mine aici, i-a explicat Annika şi a făcut un efort să nu sune prea îndârjită.

— Ţi-e clar că asta-i doar o scuză. Şi care au fost condiţiile?

Femeia a oftat din nou, puţin cam prea adânc, ceea ce a sunat a suspin.

— Concediu cu salariu integral şi acces la arhive, a zâmbit ea cu jumătate de gură. Ştii ceva? Nu-i aşa de rău pe cât ar părea. N-am nimic împotriva unei vacanţe. Ne mutăm în primăvară la Djursholm, aşa că poate m-apuc de împachetat, mai organizez din lucruri şi mai citesc câte ceva fără să fiu stresată. Nu-i chiar atât de rău, nu?

Berit i-a zâmbit înapoi.

— Categoric, nu.

— Şi vrei să mai ştii ceva? a adăugat Annika. Banii ăia chiar îmi sunt de folos. Mi-e clar că nu mai trebuie să muncesc dacă nu vreau. M-am tot gândit că pot să-mi dau demisia şi să m-apuc de ceva cu totul diferit. Să studiez dreptul sau să mă duc la universitate să învăţ rusa.

Berit era singura persoană care ştia cu exactitate cât urma să fie recompensa Annikăi. Nici chiar Thomas sau Anne Snapphane nu ştiau suma.

— O să trebuiască să-ţi găseşti ceva de făcut, altfel înnebuneşti.

— Şi se pare că Thomas o să primească un post nou, aşa că probabil o să fie şi mai ocupat de-acum înainte. E atât de plin de el, că mai are puţin şi pocneşte...

— De ce? a întrebat Berit, întinzându-se după tableta de ciocolată.

— Ştii că lucra la proiectul ăla despre conduita politicienilor,

împreună cu Asociaţia consiliilor comunale şi Ministerul de Justiţie. Acum se pare că vor să-l includă într-un grup care să rescrie legislaţia referitoare la interceptarea convorbirilor telefonice. Nu ştiu exact ce-o să iasă, dar deja le povesteşte tuturor despre importanţa noilor legi. Trebuia să-l auzi sâmbăta trecută, când am fost la părinţii lui.

Berit a dat din cap.

— Legile astea sună cam urât. Vrei să mergem la masă înainte să pleci acasă ultima oară pe anul ăsta?

— Stai, vreau să văd dacă am tot ce-mi trebuie...

A trecut prin ultimele dosare, şi-a trimis în arhivă nişte notiţe despre o crimă mai veche, apoi a închis calculatorul. S-a uitat prin sertare, dar şi-a dat seama că nu voia să ia nimic.

S-a ridicat, şi-a luat haina şi geanta.

— OK, hai, eşti invitata mea, i-a spus lui Berit.

Uşa de la intrarea principală în clădirea guvernamentală Rosenbad[16] era încuiată, rece. Thomas a apăsat cu grijă clanţa de alamă, sculptată cu cele trei coroane, a împins încet, dar uşa nu s-a mişcat. S-a uitat de jur împrejur, să vadă dacă-l urmăreşte cineva, apoi a tras tare şi uşa s-a deschis.

— Hopa! a spus cu voce tare, dându-şi seama apoi cât de caraghios sună. A păşit înăuntru.

Pantofii plini de noroi lăsau urme maronii pe marmura albă. A încercat în zadar să se şteargă pe picioare înainte de a intra pe uşile batante.

O scară de marmură albă ducea la etaj, spre un hol, iar tălpile pantofilor pline de pietricele scârţâiau sub tavanul boltit. Inima i-a urcat în gât şi mâinile-i erau transpirate.

Trecuse şapte ani prin faţa Guvernului, în drum spre Asociaţia consiliilor locale, de pe Horhsgatan. Şapte ani, în care privise în sus, la faţada trandafirie a clădirii, lăsându-şi imaginaţia să zburde: cum ar fi să lucreze aici? Să meargă la serviciu în palatul solid, art nouveau, al lui Ferdinand Boberg? Să fie o rotiţă mică în maşinăria puterii?

---

[16] Rosenbad: clădirea guvernamentală care adăpostește biroul prim- ministrului și cancelaria guvernului.

Treaba era că nu călcase niciodată în clădire. Cât timp au lucrat la proiectul anterior, care se ocupa de ameninţările la care erau expuşi politicienii, se întâlneau sau la Asociaţia consiliilor comunale, la consiliile locale, sau în vreun bar. Per Cramne, reprezentantul Ministerului de Justiţie, îl prefera întotdeauna pe cel din urmă.

Privea acum împrejur, incapabil să-şi ascundă fascinaţia, podeaua albă cu triunghiuri de granit, cele patru statui de-a lungul peretelui din stânga, coloanele din marmură, tavanul boltit.

La punctul de control, doi muncitori în salopete păreau că se ceartă cu cineva. Nu mai era nimeni în hol, în afară de ei. Thomas s-a dus în spatele lor, s-a aşezat la rând şi a privit la ceas. Perfect. Trebuie să ai grijă, nu vrei să pari nerăbdător, dar nici prea neglijent.

— Nu aveţi aprobare, le-a spus femeia de la punctul de control, returnându-le legitimaţiile prin fanta mică de la baza ecranului de sticlă.

Muncitorii s-au privit resemnaţi.

— E o neînţelegere, a spus unul dintre ei. Avem de lucru aici.

Femeia era tânără, era pieptănată cu cărare şi purta cravată.

— N-am ce face, le-a răspuns scurt. Numele nu sunt pe listă, n-aveţi aprobare.

— Scuze, poţi să-mi dai drumul?

Femeia l-a privit scrutător.

Thomas şi-a scos carnetul de conducere din portofel şi l-a împins prin fanta de sticlă, în timp ce femeia îl suna pe şeful celor doi muncitori.

— Mă aşteaptă Per Cramne, la justiţie, a spus el, simţind privirile celor doi bărbaţi în ceafă.

Femeia a tastat ceva la calculator şi a ridicat receptorul.

— Sus pe scări, a zis ea, întorcându-se la muncitori.

În timp ce trecea de porţile guvernului, Thomas a încercat să pară relaxat şi încrezător. A apăsat butonul liftului celui mai apropiat, apoi şi-a ridicat privirea şi s-a trezit că-l avea în faţă pe viceprim-ministru.

— Bună ziua, i-a spus acesta. La dreapta, sau la stânga?

— Mă scuzaţi? a răspuns Thomas, nesigur c-a auzit bine.

— Dreapta sau stânga? a repetat bărbatul.

— Ăă, vreau să merg sus.

— În cazul acesta vă recomand să-o luaţi la stânga. Dumneavoastră vă duceaţi spre liftul de marfă. Se opreşte la fiecare jumătate de etaj. Ca în mintea lui John Malkovich.

Bărbatul, recunoscut pentru modul direct de-a vorbi când nu era prea multă lume în jur, i-a zâmbit vesel şi i-a ţinut uşa de la liftul din dreapta.

— După dumneavoastră.

Nu-i adevărat, a gândit Thomas.

Cramne îl aştepta în faţa uşilor de la etajul şase.

— Poftiţi, vă rog, i-a spus subsecretarul de stat, strângându-i mâna cu căldură. Bine aţi venit! Aţi mai fost aici vreodată?

— N-am mai fost de mult.

— Bine, hai să facem un tur scurt al coridoarelor puterii şi după aceea vă arăt unde o să lucraţi - ce ziceţi?

Cramne s-a întors şi a descuiat o uşă, fără a aştepta un răspuns. Thomas transpira abundent în paltonul de iarnă şi abia aştepta să şi-l scoată.

— Justiţia are 16 departamente, plus secretariatul juridic şi cancelaria metropolitană, i-a zis Cramne. Cel mai mare departament e PO, care se ocupă de poliţie şi problemele generale de lege şi ordine. Aici o să fim amândoi. Oh, dar scoateţi-vă haina, o să vă topiţi.

Uşurat, Thomas a lăsat haina să-i cadă de pe umeri, a luat-o pe braţ şi s-a grăbit să-şi ajungă din urmă noul coleg.

— Aici au birourile ministrul, directorii generali ai departamentului juridic, secretarul de presă şi consilierii politici, i-a explicat Cramne, făcând un gest vag, în timp ce treceau pe un coridor cu pereţi albi.

Covorul era gri-deschis şi gros ca o saltea. Înghiţea cel mai mic sunet şi lăsa aerul curat şi tăcut. Thomas trecea pe lângă încăperi şi avea impresia că-i simţea pe oameni concentraţi la birourile lor, discutând cu voce joasă.

— Aici, de exemplu, i-a spus Cramne în dreptul unei uşi întredeschise. A început să vorbească mai încet şi i-a arătat cu degetul o femeie care vorbea la telefon, pe jumătate ascunsă de uşă. E director general pentru afaceri juridice, la L5, jurisdicţie infracţională. Fată al naibii de deşteaptă, are multă experienţă în probleme de violenţă sexuală, toată chestiunea asta cu compensaţii pentru copiii violaţi...

Directorul general - nu, acolo - se ocupă de procedurile juridice, tribunale, poliţie şi tot restul. A trebuit să se ocupe de raidurile la transporturile alea de securitate...

Thomas s-a îndreptat, simţind cum puterea începe să-i gâdile ceafa.

— Sala albastră, i-a arătat Crame înspre colţul coridorului. Lunea avem şedinţe de departament şi aici se ţin briefingurile. Fiecare secţie îi prezintă activităţile ministrului şi totul se desfăşoară rapid. Fiind funcţionar, vei ajunge la un moment dat şi aici.

— Unde e biroul meu? a întrebat Thomas, mutându-şi haina pe braţul celălalt.

Cramne a râs.

— Nu aici, o să fiţi cu mine, jos la patru, i-a răspuns, după care a luat-o după colţ.

Alt coridor, cu uşi albe, asemănătoare şi cu aceeaşi mochetă gri se întindea în depărtare. Pe pereţi atârnau, pe trei rânduri, fotografii ale miniştrilor de justiţie din diferite timpuri. Vocile se auzeau mai tare acum, cineva râdea, semnale sonore ale ştirilor de prânz la radio.

— Aici e biroul ministrului, a spus Cramne, în faţa unei uşi pe partea stângă şi a aruncat o privire la ceas.

— E în şedinţă de guvern; în fiecare zi au şedinţă între 12 şi 1. În mod normal nu trebuie să participe - cinci miniştri sunt suficienţi pentru cvorum - dar azi au vot deschis şi el conduce şedinţa. Nu poţi absenta de la aşa ceva. Secretara lui are biroul chiar aici, la intrare.

Thomas a băgat capul pe uşă. Locul aducea cu un mic apartament, biroul secretarei era în holul de la intrare, apoi urma un birou comun, cu mobilă deschisă, modernă, un tablou, un birou plin de hârtii şi un calculator, un raft jos cu dosare şi fotografii ale copiilor, încăperea dădea spre clădirea parlamentului şi spre apele Norrströmului, cenuşii ca plumbul.

— În spate e un mic dormitor şi o baie. E specialist în Sudoku[17]; îl bănuim că stă acolo şi exersează. Mergem mai departe?

---

[17] *Sudoku* (din japoneză 数, sû - cifră și 独, doku - unică), este un joc în formă de grilă inventat în 1979 și inspirat de pătratul latin și de problema celor 36 ofițeri a lui Leonhard Euler. Scopul jocului este de a umple această grilă cu cifrele de la 1 la 9 respectând anumite condiții, cu unele cifre fiind de la început dispuse în grilă.

A făcut un gest înspre o uşă la stânga.

— Secretarul de presă. Dacă ministrul zboară, zboară şi ea, la fel subsecretarul şi toţi consilierii politici. Vine administratorul, deşurubează plăcuţele de pe uşă şi gata.

— Despre câţi oameni vorbim? l-a întrebat Thomas.

— Vă referiţi la cei numiţi politic? O mână de oameni, şase sau şapte. Nu-s mai mulţi. Noi, ceilalţi, servim cu loialitate orice stăpân. Vă e foame?

Thomas a negat din cap.

— Bine. Aţi cunoscut-o pe Karin, şefa de la planificare? Ea s-a ocupat de numirea dumneavoastră. Hai să-l salutăm pe subsecretar.

Cramne a luat-o înainte şi a trecut de câteva uşi.

— Jimmy, ai un moment să-l cunoşti pe noul nostru consilier în metode de interceptare?

Subsecretarul de stat de la Ministerul de justiţie a ieşit în coridor; purta jeanşi şi o cămaşă bej, cadrilată, iar părul îi stătea în toate direcţiile.

— Bună! a spus, cu un zâmbet larg. Bun venit! Când începi?

Au dat mâna.

— După Anul Nou, i-a răspuns Thomas, începând să se relaxeze.

— Interceptarea comunicaţiilor este un câmp minat, a zis Jimmy Halenius. Trebuie să-ţi cântăreşti bine vorbele dacă o să reuşim să băgăm proiectul. Care e calendarul?

Ultima întrebare îi era dresată lui Per Cramne.

— Investigaţiile iniţiale în şase luni, a răspuns şeful de departament. Apoi la consultări în Consiliul legislativ în toamnă şi o propunere de guvern în februarie viitor.

— Aşadar, o lege nouă la 1 iulie, cam în şase luni, a continuat Halenius ideea. Un ritm puţin diferit de cel al soţiei tale. Lucrează la unul dintre ziare, nu?

Thomas şi-a dat seama că nu ştie ce să răspundă şi a simţit cum roşeşte. Cum dracu' ştia omu' ăsta cine-i Annika?

— Prietenul meu cel mai bun a cumpărat odată o maşină de la ea, a explicat Halenius, amuzat. Acum nouă sau zece ani. I-a spus că merge ca un vis şi a mers până s-a stricat.

— Ăăă, a reuşit să scoată Thomas, neştiind ce să facă cu mâinile.

— Mergem să aruncăm un ochi în biroul dumneavoastră? l-a întrebat Cramne.

Thomas s-a gândit că lui Cramne nu-i place să fie exclus din conversaţie, aşa că i-a strâns din nou mâna subsecretarului de stat.

Au mers în tăcere şi au ieşit din nou pe uşile de sticlă, la lifturi.

— Unde e biroul dumneavoastră?

— La trei birouri distanţă. Apăsaţi la patru, vă rog.

S-a trezit în aceeaşi arhitectură a locului ca la etajul şase, doar că se simţea mai puţin influenţa puterii. Pe hol erau mai multe suporturi de reviste, aviziere şi o tapiserie mare, colorată.

Biroul lui Thomas dădea pe Fredsgatan, spre intersecţia cu Drottninggatan. Avea o suprafaţă rezonabilă, dar poziţionarea lui în clădire îl făcea întunecos.

S-a aplecat şi a privit pe geam. Nu se vedea Tegelbacken. Niciodată nu privise din stradă spre fereastra asta.

— Ştiţi despre ce-i vorba? a întrebat Cramne, trăgându-şi un scaun. Iniţiezi o propunere, care va fi trimisă celorlalte departamente pentru consultări. Fiecare are un cuvânt de spus şi ştim deja cum vor răspunde cei mai mulţi. Poliţia şi procuratura sunt pentru, ministrul justiţiei e pentru şi avocatul poporului e împotrivă. Federaţia avocaţilor e împotrivă - ăştia mereu sunt împotrivă -, iar autorităţile care au de-a face cu victimele infracţiunilor şi organizaţiile care sprijină femeile vor fi probabil pentru.

— Şi apoi începe munca pe secţiuni, a spus Thomas.

— Exact. Trebuie să-l asculţi pe Dumnezeu, pe mătuşica lui Dumnezeu şi pe toţi ceilalţi, după care tragi concluziile cu şeful de secţie, adică eu. Apoi mergem împreună la directorul general pentru afaceri juridice, care va spune „gândeşte-te la asta, asta şi asta”, după care îi spunem lui Halenius şi dacă el ne dă aprobarea, ne prezentăm la o şedinţă de luni în Sala Albastră. Iar atunci e momentul să-i arătăm ministrului dificultăţile de care ne lovim.

— Şi care ar fi acelea, în cazul de faţă?

— Probabil că vor fi câteva modificări, i-a răspuns Per Cramne. Nivelul de suspiciune necesar, ce infracţiuni vor fi incluse, sincronizarea cu legislaţia altor state şi după aceea, posibil, calendarul de acţiune.

În glumă, i-a dat lui Thomas o palmă peste umăr.

— La naiba, o să vedeţi, e o joacă de copii.

Thomas a zâmbit şi a înghiţit cu zgomot.

Când a plecat de la redacţie, Annika avea impresia că i se învârtea capul şi că nu simţea pământul sub picioare. Vremea era mai blândă azi, era aproape cald şi vântul o acoperea ca un prosop umed. Fără niciun motiv i-a venit în minte o amintire, prima zi minunată, nesfârşită, din restul vieţii ei, când alerga pe pajiştea bunicii, spre lacul Hosjön, iarba şi frunzele îi zgâriau călcâiele şi gleznele, în timp ce se îndrepta spre prima baie din anul acela.

N-am de gând să privesc împrejur, a gândit ea. N-am de gând să mă-ntorc şi să privesc intrarea. S-ar putea să nu mai revin niciodată şi vreau să-mi amintesc locul ăsta aşa cum arăta când eram de-a casei, când exista un loc şi pentru mine…

S-a oprit şi a scuturat din cap, pentru a se debarasa de sentimentalism.

S-a îndreptat spre staţia de autobuz, încet şi cu paşi nesiguri; trotuarul era perfid de alunecos. Următorul autobuz trebuia să vină în 13 minute. S-a gândit dacă s-o ia pe jos spre casă sau dacă să-l aştepte. Dar încotro se grăbea?

S-a aşezat pe banca de lemn şi şi-a scos mobilul.

Pe cine să sune?

Telefonul lui Thomas era închis.

Anne Snapphane nu răspundea.

A ezitat câteva secunde, după care a format numărul inspectorului Q. A răspuns.

— Bună, la telefon *nenorocita care umblă după senzaţional.* Mi-au dat vacanţă de la ziar, să mă duc să dau la peşte. Interdicţia voastră de dezvăluire mi-a adus concediu pe termen nedefinit, dar cu salariu întreg.

— Felicitări! Să-ţi cumpăr un tort?

— Nu, da' mă gândesc să-ţi aduc eu unul. Eşti la serviciu după masă?

— Vin şi plec. Nu-mi place marţipanul.

A urcat în autobuz, i-a arătat şoferului abonamentul lunar şi s-a aşezat pe ultimul scaun.

Parcul Rålambshov se întindea dincolo de fereastra autobuzului, într-o totală lipsă de culoare. Dincolo de el, abia se vedeau prin ceaţă apele cenuşii ale golfului Riddarfjärden.

E cea mai nasoală perioadă a anului şi mai sunt luni bune până se schimbă vremea, a gândit ea.

A coborât la Clinica de oftalmologie Sankt Erik pe Fleminggatan şi a luat-o pe Polhemsgatan, spre sediul poliţiei. Probabil că lăsase Q vorbă la recepţie, pentru că i-au permis să intre imediat. S-a îndreptat spre biroul lui, cu privelişte spre Kungsholmsgatan.

— Unde-i tortul? a întrebat-o inspectorul, arătându-i un scaun de cealaltă parte a biroului.

— La dracu', am uitat! a răspuns Annika, scoţându-şi haina. Cum merge treaba?

— Fie-mea cea mică are o infecţie la ureche, dar în rest totul e OK. Tu?

— Da' tu n-ai nicio fată, a spus ea şi s-a aşezat.

— Aşa e, ai dreptate.

— Vezi, ştiu o grămadă de lucruri, dar nu suflu o vorbă.

— Şi acum te-au pus pe liber şi-i vina mea.

— Exact. Aşa că poate-mi spui dacă a meritat.

— Ce să merite? Să-ţi ţii gura? Doamne, da, absolut!

Inspectorul s-a ridicat şi Annika a observat că purta pantaloni roz de gabardină.

— Da' ce faci, te-ai dat cu muzica pop? l-a întrebat ea, surprinsă. Eşti cumva şi membru în fanclubul Eurovision?

— În comitet! Lapte şi zahăr?

A dat din cap afirmativ şi a aruncat o privire în biroul inspectorului, în timp ce el a dispărea pe hol după cafea. Gustul excesiv pentru cămăşi hawaiiene şi muzică pop nu lăsase nicio urmă vizibilă asupra biroului.

Trecuseră aproape zece ani de când se cunoşteau. Pe vremea aceea, el conducea ancheta în cazul morţii unei stripperiţe, Josefin Liljeberg, o fată tânără, care visa să devină jurnalistă şi care a fost găsită strangulată lângă o piatră funerară din cimitirul evreiesc din Kronoberg Park. Au schimbat, de-a lungul anilor, o sumedenie de informaţii, de cele mai multe ori în beneficiu reciproc. De câteva ori, Q i-a spus că relaţia lor a luat sfârşit, dar s-a răzgândit repede, iar Annika

nu s-a întrebat niciodată de ce.

Q avea nevoie de o voce publică în presă. Ştia că ziarista publica, aproape fără excepţie, tot ce scria, ceea ce însemna că putea să planteze orice informaţie necesară bunului mers al anchetei, de o manieră relativ sigură.

— Ia aici, să nu spui că nu ne dăm silinţa, i-a spus Q şi i-a pus pe birou un pahar cu cafea, din care a reuşit să verse puţin.

— Poate nu aici, în birou, dar asta nu se întâmplă peste tot.

Inspectorul Q a oftat, s-a aruncat pe scaun şi şi-a pus picioarele pe colţul biroului.

— Da, ai dreptate. O treime din ofiţerii de poliţie soluţionează aproape toate cazurile şi restul cam stau degeaba. E o mare problemă, tinerii ofiţeri care termină academia sunt mult mai deştepţi decât şefii lor.

Annika a suflat în cafea. Era fierbinte şi amară ca dracu'.

— Adică?

— În vremurile bune era atât de greu să-ţi faci numărul de cursanţi, aşa că erau acceptaţi toţi doritorii. Azi, numai unul din zece intră, deci vorbim de-o elită. Şi asta înseamnă că în poliţie nu există un standard clar. Ofiţerii tineri sunt talentaţi şi motivaţi, cei în vârstă sunt înceţi şi greoi.

— Şi atunci, soluţia e să închidem secţiile de poliţie din zonele suburbane şi de la ţară? a întrebat Annika.

— Ştii care-i treaba? Problema nu e că închidem secţii de poliţie în toată Suedia, probleme avem cu cele care rămân deschise.

— Pe bune?

— Sunt deschise din joi în Paşti între 10 şi 12 şi-n restul timpului băieţii stau şi dezleagă cuvinte încrucişate, în cel mai bun caz. De bun-simţ ar fi să fie închise toate secţiile astea, să scapi de cei mai proşti ofiţeri şi să-i înlocuieşti cu oameni talentaţi.

— Şi crezi că atunci aţi fi putut rezolva mai multe crime, cum ar fi cele de la Nobel?

— Resursele există, i-a răspuns Q.

— Da, ştiu, Neue Jihad şi o familie în Bandhagen.

— N-are nicio legătură cu crimele de la Nobel. Acum ne e destul de clar ce s-a întâmplat.

Annika a deschis gura să spună ceva, dar s-a răzgândit.

— Serios?

— Ştim că la ora 22:41 criminala a intrat pe intrarea principală. La ora aia dineul se terminase şi începuse dansul; primii oaspeţi plecau deja şi se aflau în curte.

— Era haotic în momentele alea. Chelnerii curăţau mesele, oamenii se învârteau de colo-colo, se duceau la baie sau spre Sala Aurie… cum Dumnezeu a intrat? Avea invitaţie?

— Bănuim c-a citit *Kvällspressen,* i-a răspuns Q. La urma urmelor, aţi dat programul serii.

În mintea Annikăi s-a făcut un gol total.

— Cum adică?

— *Cum am intrat la Dineul Nobel.* L-aţi publicat acum câţiva ani, probabil că lucrai deja acolo. Una dintre colegele tale şi-a pus o rochie lungă şi pantofi cu tocuri şi s-a strecurat pe lângă pază la aproximativ 22:30, spunând: „Doamne, ce frig e!" N-avea niciun fel de invitaţie, dar a reuşit să ajungă în preajma cuplului regal fără să fie oprită. Cred c-aţi publicat o fotografie a ei, dansând cu prim-ministrul.

Annika a încercat să zâmbească, dar nu i-a reuşit.

— Ah, dineul ăla.

— Criminala a făcut cam acelaşi lucru. Presupunem că avea o invitaţie falsă, pentru orice eventualitate, dar n-a fost nevoită s-o folosească. Poliţiştii de la intrarea principală şi-o amintesc bine: stătea şi fuma pe Hantverkargatan, se juca cu un telefon, chiar la intrarea în curte. După ce a terminat cu telefonul, a intrat, pe umăr îi atârna poşeta de seară. Băieţii au văzut că dârdâia, dar au bănuit că ieşise să dea un telefon şi să fumeze şi că se întorcea înăuntru.

— Şi n-au oprit-o.

— Unul dintre băieţi i-a întins mâna s-o ajute, pentru că alunecase pe gheaţă. I-a bolborosit un „mulţumesc" în engleză, fără să-l privească. Omul ne-a spus că avea mâinile foarte reci.

— Da' cum pot fi siguri că era ea?

— Au recunoscut-o după portretul-robot.

— Au spus cu ce era îmbrăcată?

— Amintirile tuturor băieţilor sunt extrem de clare. Din păcate nu se potrivesc. Unul ne-a spus că purta o rochie roşie, altul că era gri sau

bej. Unii au zis că avea un şal, alţii că avea umerii goi. Credem că o confundă cu două femei dintr-un grup care tocmai ieşea când a intrat ea.

— Avea o baretă pe umăr. Sunt sută la sută sigură. Ziceai că fuma. A aruncat mucul pe undeva?

— L-a stins cu pantoful într-o baltă îngheţată de pişat de câine. Pe urmă, relatările sunt mai confuze, când a trecut pe holul cu coloane, între intrare şi Sala Albastră. A urcat spre sălile de consiliu şi Sala Aurie. Un tip care sărise calu' la băutură a oprit-o şi-a invitat-o la dans. Fata nu l-a privit şi a încercat să treacă pe lângă el fără să-i răspundă. Bărbatul a insistat, a apucat-o de braţ, ea l-a împins cu pumnul în piept şi s-a strecurat pe lângă el. Omul s-a înfuriat şi a încercat s-o ajungă din urmă, dar fata s-a pierdut în mulţime. Ne-a contactat când a văzut portretul-robot.

— Dar oare nu-i posibil să inventeze?

— Ba da, dar atâta vreme cât femeia se afla acolo în momentele alea, presupunem că el spune adevărul. Dar nu ştim pe ce uşă a intrat în Sala Aurie, nu ştim cât de rapid şi-a identificat victimele şi nu ştim de ce le-a împuşcat.

— Aveţi idee ce armă a folosit?

— Probabil că un Walther 7,65, o armă belgiană destul de comună. Nimeni n-a văzut-o scoţând arma din geantă, aşa că nu putem fi siguri. Mai vrei cafea?

Annika a încercat să-şi amintească imaginea femeii cu cotul ridicat, în timp ce căuta în geantă.

— N-a scos arma din geantă? A tras prin ea, vrei să zici?

— Aşa se pare. Gloanţele erau israeliene, cu vârf moale. Eu mai vreau o cafea.

Q şi-a coborât picioarele de pe birou şi s-a ridicat.

— Gloanţe dum-dum? Credeam că-s interzise.

— Aiurea. Chiar şi poliţia suedeză le foloseşte. Sindicatul poliţiştilor e de părere că-i mai eficient să foloseşti muniţie letală. Şi noi aveam Walther-uri 7,65 ca armă de serviciu, dar mulţi poliţişti erau trăgători atât de slabi, încât nu le puteau folosi. Acum folosim arme de 9 mm: sunt mult mai puternice şi poţi omorî pe cineva chiar dacă nu eşti un trăgător foarte bun.

— Dar criminala era o trăgătoare bună, înţeleg, a spus Annika, pentru a aduce conversaţia pe făgaşul dorit.

— Exact. A ochit inima şi i-a făcut praf aorta. Taie tu tortul până mă întorc.

A dispărut din nou în hol şi a lăsat-o pe Annika cu gândurile confuze. Unde era locul Catherinei von Behring în toate astea? Şi ce aveau crimele de-a face cu Aaron Wiesel?

Neliniştită, s-a ridicat şi s-a dus la geam. Pe trotuarul de vizavi trecea un grup de copii de grădiniţă, cu pantaloni matlasaţi şi căciuliţe de lână; se ţineau de mână şi mergeau în şir. Educatoarele mergeau una în faţă şi cealaltă în urma şirului, glumeau şi râdeau cu ei. Procesiunea plină de culoare se clătina încet spre Kronberg Park, iar braţele lor, care se balansau, lăsau să înţeleagă că ei cântau.

Dintr-un motiv neînţeles, îi venea să plângă ori de câte ori vedea grupuri de copii de grădiniţă plimbându-se prin oraş. Şi uite-o, urmărind copiii de la o fereastră la etajul trei şi uite cum i se strânge gâtul - la naiba, ce se-ntâmplă cu tine? Cum o să treci prin viaţă?

Erau atât de mici, cu picioruşe atât de scurte, dar îi aveau pe adulţi care să-i ajute, să-i păzească de maşini şi de realitatea periculoasă. Doamne, nu voia să se mute din Kungsholmen, nu voia să părăsească oraşul, aici îi era locul - ce era-n capul ei să se mute într-o suburbie idilică?

— Nu-s şanse să se îndrepte, i-a spus Q. Am stat şi eu acolo, mult şi bine şi am invocat toţi zeii vremii, dar încă nu mi-a ieşit. Recepţia era proastă, cred.

A închis ochii, i-a lăsat pe copii să treacă, apoi s-a întors, i-a deschis şi a privit lung spre pantalonii roz-aprins al inspectorului.

— De ce von Behring? De ce Wiesel? I-a luat la întâmplare, sau i-a căutat?

Q s-a lăsat pe spătarul scaunului.

— Tu ce crezi, Einstein? De ce a luat clădirea de la un cap la celălalt înainte să tragă?

Annika s-a aşezat şi ea.

— A intrat pe intrarea principală la 22:41.

— Exact.

— A intrat prin Hantverkargatan, a trecut prin toată curtea, prin

Sala Albastră, până în Sala Aurie, şi-a identificat victimele, le-a ucis şi totul a durat patru minute.

Q a luat o gură de cafea, a dat aprobator din cap şi şi-a pus din nou picioarele pe birou.

— Înseamnă că ştia clar încotro se îndreaptă şi pe cine trebuia să împuşte, a spus Annika.

— Corect.

— Cum dracu' ştia toate astea?

Q a privit-o în tăcere, preţ de câteva secunde.

— A primit un SMS care i-a spus unde se aflau victimele, a răspuns el, într-un târziu, fără a o pierde din ochi. De la cineva care se afla înăuntru, la dineu. Aşa considerăm noi, cel puţin.

Annika a simţit cum i se ridică părul pe ceafă.

— De unde v-a venit?

Q a mai tăcut câteva secunde, măsurând-o din priviri.

— Un SMS, i-a răspuns calm. Printr-un anume releu, a fost trimis un SMS de pe un telefon cu cartelă spre un alt telefon cu cartelă, cu textul *dansează în apropiere de st erik.* Ambele telefoane erau pe reţeaua Telia, cumpărate în acelaşi timp din Gara Centrală, în august. Au fost cumpărate cu cash, nu cu carte de credit. Şi pentru că prin Gara Centrală trec aproximativ 100 000 de oameni pe zi, cumpărătorul nu poate fi identificat.

Annika şi-a lins buzele şi s-a aşezat mai bine pe scaun.

— De unde ştiţi ce SMS-uri s-au trimis? Şi de la ce numere şi când? De unde ştiţi *conţinutul*?

Q s-a jucat puţin cu cana de cafea.

— Nu-mi închipuiam că-i posibil din punct de vedere tehnic, a continuat Annika, sprijinindu-se de spătar. Adică se urmăreşte fiecare convorbire şi fiecare SMS?

— Bineînţeles. De unde crezi că sunt plătite reţelele?

Femeia a tăcut puţin şi a procesat informaţia.

— Sunt plătite pentru că ştiu cine a sunat pe cine, durata convorbirii, dar nu ştiu ce s-a spus sau scris într-un SMS. Aşa ceva nu-i posibil. Detaliile astea nu sunt stocate, a adăugat ea.

— Corect. Şi ce-ţi spune ţie treaba asta?

S-a gândit câteva secunde.

— Că aţi găsit un telefon.

Q şi-a lăsat capul pe-o parte şi a zâmbit.

— Bravo! Într-un coş de gunoi, la staţia de autobuz din faţa intrării principale, chiar vizavi de centrul de sănătate Serafen. Fără amprente, doar urme de la săpunul folosit de primărie. SIM-ul era şters, da' avem nişte tipi, într-un garaj în Nacka şi ei pot reconstitui chestii de-astea.

— La fel ca-n Knutby[18]? l-a întrebat Annika.

— La fel ca-n Knutby. Atunci, ce-nseamnă mesajul?

Annika l-a privit şi s-a încruntat, concentrată.

— Un complice. A avut ajutor din interior.

Q a afirmat din cap şi a băut restul de cafea.

— Cel puţin unul, nu-i aşa şi încă unul afară: cel care a condus şalupa. Dar n-avem habar cine erau. Există o listă de suspecţi, fără dovezi concludente, însă.

Annika l-a privit şi simţea cum i se învârteşte capul.

— Ziceai că telefoanele au fost cumpărate în august, nu? Acum trei luni?

— În acelaşi timp cu barca furată. Ceea ce sugerează că fata ştia exact ce are de făcut.

— Înseamnă că n-a împuşcat la întâmplare. Nu l-a ratat pe Wiesel şi n-a ochit-o din greşeală pe von Behring.

Q s-a ridicat în picioare, s-a dus la fereastră, apoi s-a întors spre Annika.

— Se pare că nu.

Annika a simţit cum informaţia a lovit-o drept în piept.

— Ştiam eu, a răspuns ea, privind din nou în ochii Carolinei. Ştiam că ea e ţinta şi ştia şi ea.

L-a privit din nou pe Q.

— Au fost emise ameninţări împotriva Carolinei? Cineva care voia să scape de ea?

— N-a ieşit nimic la lumină până acum.

---

[18] Crima de la Knutby: crimă în satul Knutby, în Suedia, care a avut loc pe 10 decembrie 2004. Criminala le-a mărturisit anchetatorilor că fusese influențată de SMS-urile primite, pe care le ștersese, dar care ulterior au fost recuperate de poliție.

— Trebuie să fie ceva, a continuat Annika. Trebuie să săpaţi mai adânc. Caroline nu era deloc surprinsă când a murit, am văzut asta în ochii ei.

Q s-a întors şi a privit-o gânditor.

— Aşa zici? Te mai frământă ceva?

Annika a privit pe fereastră. Aşadar, Caroline a fost ţinta, cineva chiar voia să scape de ea.

— Ce s-a întâmplat după ce s-au tras focurile?

Q s-a aşezat din nou, s-a uitat în paharul de cafea şi văzând că e gol, l-a aruncat la coş.

— Avem mai mulţi martori aici, dar nu atât de mulţi pe cât ţi-ai închipui. Ştim că a ieşit folosind liftul din holul de serviciu care duce la Sala Aurie. Iar de acolo sunt mai puţin de 100 de metri până la apă.

Q s-a ridicat în picioare, a tras un sertar şi a scos o hartă mare, rulată.

— Fii atentă. După ce treci de Liljeholmen nu mai există zone cu clădiri pe malul lacului Mälaren, până ajungi la Södertälje, cu excepţia drumuleţului ăstuia aici, Pettersbergsvägen, din Mälarhöjden. Avem un martor care a văzut două persoane urcându-se pe două motociclete mici, în Gröndal. Dacă voiau, ar fi putut călători tot drumul fără să fie văzuţi, din centrul Stockholmului până la Marea Baltică. Şi cred că asta s-a întâmplat.

— Imposibil, oriunde te-ai duce, există câţiva oameni.

— Stockholmul are enorm de multă verdeaţă. Protecţia zonei de coastă şi fasciştii ăia de la mediu au făcut tot ce le-a stat în putinţă, crede-mă. Ai cumva idee cât e de lungă coasta Suediei? Suficient cât să facă înconjurul pământului de nouă ori jumate şi nimeni n-are voie să construiască acolo.

Annika a încercat să-i urmeze argumentul.

— Atunci cine a făcut-o? Vreun grup anume? Ce-au încercat să obţină?

Inspectorul s-a aşezat din nou şi dintr-o dată arăta serios, normal.

— Avem un suspect. Avem identitatea unei persoane, care se potriveşte. Şi asta pe baza informaţiei tale.

Annika a clipit.

— Glumeşti?

— Ochii, i-a răspuns Q. Ochii galben-aurii. Am avut noroc cu CIA. E americancă, asasin de profesie, scumpă şi extrem de talentată.

Annika a simţit cum i se strânge gâtul, îi venea greu să respire.

— Cum o cheamă? a întrebat, cu vocea sugrumată.

— Foloseşte o sumedenie de identităţi şi cetăţenii, dar cei de la CIA o ştiu după poreclă. I se trage de la ochi. E cunoscută drept Pisicuţa.

— Pisicuţa?

— Da, Pisicuţa, a spus Q sculându-se în picioare. Îţi spun toate astea doar ca să înţelegi cât a fost de important să-ţi ţii gura.

— Despre ochi?

— A fost detaliul decisiv, dar după câte-ţi dai seama, informaţia asta rămâne aici.

— De ce? Mare parte din treburile astea nu-s controversate. Şi oricât aţi încerca, până la urmă tot se află.

— Nu şi detaliul ăsta.

— Ba da, i-a răspuns Annika. Totul se află. E doar o chestie de timp.

— Dacă se află, va fi din cauza ta. Detaliul ăsta e ţinut foarte secret, doar un număr foarte mic de oameni ştiu, pentru că nu-i vorba doar de noi şi de crimele de la Premiul Nobel.

Annika a încercat să proceseze într-o oarecare ordine tot ce-i spusese inspectorul.

— Aşteptaţi şi alte servicii secrete, nu? Lucraţi cu poliţia din alte ţări, la alte crime. Unde?

Q părea relativ amuzat.

— America, Franţa şi Columbia, printre altele.

— Mai aveţi ceva pe lângă asta. Despre ce-i vorba? I-a descusut Annika.

— Am reuşit să-i legăm amprentele de identificare şi e prima oară că s-a reuşit aşa ceva.

— Cum? a întrebat ea, cu respiraţia tăiată.

Q nu şi-a putut reprima un zâmbet.

— Şi-a pierdut un pantof pe scările care duc spre apă. Îţi vine să crezi?

— Cenuşăreasa morţii, a răspuns Annika.

— Bănuiesc că vezi deja titlul în faţa ochilor.

A strâns harta şi a pus-o la loc în sertar.

— Când pot să folosesc informaţia?

— Toate la timpul lor, i-a răspuns Q, îndreptându-se spre uşă. Dacă mi-ai mâncat destul din tortul cu marţipan, spală farfuriile la bucătărie, că eu trebuie să-mi încarc arma cu nişte gloanţe dum-dum şi să prind câţiva oameni răi. Nu vreau să ajung în cele două treimi care freacă menta.

S-a oprit în dreptul uşii.

— Încă nu-i lăsăm pe ăia de la CIA să preia conducerea anchetei. Mai avem de rezolvat probleme aici, acasă.

— Pentru că încă nu ştiţi cine a angajat-o.

— Corect!

S-a ridicat de pe scaun, şi-a pus haina pe ea, şi-a aruncat geanta pe umăr şi a ieşit. S-a oprit pe coridor şi s-a întors spre Q.

— Ai vreo bănuială?

Bărbatul a închis uşa în urma lor.

— În mod cert n-a fost Neue Jihad.

PARTEA A DOUA
Mai

Sâmbătă, 22 mai

Johan Isaksson şi-a trecut cardul prin cititorul electronic. A aşteptat clicul de deblocare, apoi a deschis uşa masivă.

Odată intrat pe coridorul laboratorului, a aruncat o privire rapidă spre stânga, pentru a-şi controla sertarul cu corespondenţă. S-a oprit şi s-a uitat la avizierul de deasupra mesei unde se sorta corespondenţa:

Cărţile de identitate trebuie să fie vizibile pe timpul şederii în clădirile FBF

şi

Folosiţi plicuri pe coduri de culori pentru corespondenţa externă!

iar ultima

În cazul funcţionării defectuoase a echipamentelor, vă rugăm sunaţi la...

Nimic nou, aşadar. Cele mai multe erau afişate de când îşi luase în primire jobul, după absolvirea studiilor, acum patru ani. Absenţa noutăţilor îl făcea să se simtă puţin mai în siguranţă.

Cu o oarecare nelinişte, s-a îndreptat către sertarele individuale.

Într-al lui a găsit două circulare, una despre noul program de vară al cantinei şi cealaltă, care anunţa că tuburile de bioxid de carbon se pot schimba numai între orele 8:00 şi 9:00 dimineaţa, de luni până vineri. A aruncat o privire rapidă prin alte câteva casete - toţi colegii primiseră aceleaşi înştiinţări.

A răsuflat uşurat.

Nicio ofertă generală, nicio invitaţie ciudată de a face bani rapid, nimic care să se adreseze tuturor, dar, de fapt, să-i fie destinat lui.

Nimic care să semene cu *Angajăm chelneri pentru dineul de la Premiile Nobel! Vreţi să câştigaţi un ban în plus? Ajutaţi-ne să facem o*

glumă și faceți o economie! Sunați...

Şi a sunat. De fapt, s-a aruncat asupra telefonului. A fost încântat când a primit jobul, credea c-o să fie înghesuială. Abia după aia și-a dat seama că notița xeroxată nu fusese pusă în toate sertarele. Mesajul îi fusese adresat lui.

De unde știau că se pricepea să servească la masă?

Şi de unde știau că avea nevoie de bani?

Şi-a frecat bărbia și și-a dat seama că l-au trecut transpirațiile.

Acum, într-o sâmbătă seara, se afla aici, în loc să fie la petrecerea lui Agnes, dar se simțea mai bine. În ultima vreme și-a cam neglijat munca de cercetare, dar asta s-a terminat acum. Decizia de a explica totul poliției, într-o scrisoare anonimă, l-a făcut să se simtă mult mai bine.

S-a îndreptat spre biroul său plin de lucruri. Era întuneric, iar pe coridor plutea un miros acru, ca de bacterii E. Coli vechi.

Ar trebui să aerisesc puțin, s-a gândit.

A trecut de sala cu instalații, unde se aflau instrumentele de măsurătoare și secvență a ADN-ului, a trecut de sala cu centrifuga, pe dreapta, de laboratorul cu bacterii, pe stânga, toate goale. S-a oprit la depozit, în spatele copiatorului, de unde a luat o tavă cu vase Petri și un stativ cu retorte. A întârziat câteva secunde în fața raftului cu eprubete de 10 ml, după care și-a adus aminte că avea câteva. A mai luat o tavă cu ace sterile. A introdus codul pentru a deschide ușa biroului, a lăsat echipamentul jos, apoi a rămas lângă ușă și a ascultat.

Undeva suna o alarmă. Semăna cu cea pentru bioxid de carbon, care se declanșa atunci când procentajul de gaz din incubator scădea prea mult și atunci trebuia să treci de la tubul A la tubul B. În primăvară laboratorul mai avusese probleme cu fermenți și cu moartea celulelor și acum celulele vreunui ghinionist aveau să se sufoce dacă nu le salva careva.

A lăsat ușa să se închidă în urma lui și s-a îndreptat spre locul de unde venea zgomotul. Pe măsură ce se apropia de coridorul din capăt, alarma se auzea mai tare. O fată subțire, îmbrăcată cu un halat de laborator și cu părul strâns în coadă de cal, stătea confuză în fața sasului unuia din laboratoarele cu celule.

— Ai nevoie de ajutor? a întrebat-o el și fata a sărit în sus.

— La dracu'! a strigat ea în engleză, privindu-l cu groază. Doamne,

ce m-ai speriat. Poţi să faci ceva să opreşti treaba asta?

E clar că era americancă.

— E alarma de bioxid de carbon, i-a răspuns el, tot în engleză. Ai încercat să schimbi tubul?

— Sunt mai mult de două? l-a întrebat fata, în timp ce-i deschidea uşa sasului.

S-a îndreptat spre instrumentele din dreapta uşii şi a controlat indicatorul de presiune. Ambele tuburi erau goale - cineva uitase să-l înlocuiască pe cel de rezervă. A clătinat din cap.

— Nu mai e gaz. Poţi schimba tuburile numai între 8 şi 9 dimineaţa. E de vise rele. Îmi pare rău.

Fata stătea să izbucnească în lacrimi.

— Da' ce-o să se întâmple cu celulele mele? Abia am făcut rost de o serie nouă săptămâna trecută şi cu toate problemele astea cu fermenţii şi mai ştiu eu ce, înseamnă că nu mai pot face nimic. Bioxidul de carbon din incubator a ajuns deja la 1,1% - n-or să trăiască până luni. Ce mă fac?

Arăta atât de disperată, cu sandalele ei mari cu talpă de lemn şi cu ochelarii caraghioşi, încât s-a simţit dator să stea şi s-o ajute.

— Te-ai uitat în celelalte laboratoare, să vezi dacă au tuburi în plus?

Fata era din ce în ce mai îngrozită.

— Da' n-avem voie să facem aşa ceva, i-a răspuns ea.

A zâmbit şi şi-a reprimat impulsul de a-i pune o mână pe umăr.

— Bine, atunci îţi împrumut tubul de rezervă din laboratorul meu. Pe coridorul următor, la dreapta.

— Pe bune? şi fata şi-a scos ochelarii; şi-a dat seama că, de fapt, era foarte drăguţă. Avea o cicatrice roşie pe obrazul drept, de forma unei păsări mici.

— Pe bune. Te ajut să-l duci. Poţi să-mi dai aia?

I-a arătat cu mâna o cheie mare, care stătea pe radiatorul din spatele tubului; fusese lăsată acolo pentru această eventualitate.

S-a ţinut după el pe coridor, l-a urmărit cu ochii mari cum a închis valva şi a deşurubat unul dintre cilindrii din laboratorul lui şi l-a pus pe un cărucior.

— Sunt cam grei, i-a spus bărbatul, cu ton de scuze, luând-o înainte pe coridor.

În mai puţin de trei minute a fixat tubul în laboratorul fetei.

Îmi foloseşte la ceva că fac atâta treabă la motoretă, a gândit el, punând cheia la loc, pe radiator.

Fata aproape că plângea de bucurie când a văzut că nivelul bioxidului de carbon a crescut suficient de mult pentru a amuţi alarma.

— Cum pot să-ţi mulţumesc? Îmi dai voie să te invit la cină?

Johan Isaksson a râs, puţin încurcat.

— Am de lucru în seara asta, îmi pare rău.

— Atunci măcar o bere. Aproape că mi-am terminat treaba aici, te rog, o *cerveza* mică?

Fata şi-a lăsat capul pe-o parte şi a fluturat din gene.

Bărbatul a râs din nou, ceva mai relaxat.

— O berică n-are ce să strice.

Fata a bătut din palme şi a sărit în sus de câteva ori, făcându-şi coada de cal să salte odată cu ea.

— Excelent! O clipă, mă duc să le iau...

A dispărut în laborator şi a revenit cu două sticle de Budweiser.

— Sper că-ţi place berea americană, a adăugat fata, scoţându-şi halatul.

I-a dat sticlele, timp în care şi-a azvârlit sandalele din picioare şi a încălţat o pereche de cizme de piele cu toc.

— Cilla, a spus el, citind numele de pe sandale, în timp ce fata le punea lângă uşa sasului. Aşa te cheamă?

— Rahat, nu, a răspuns ea, întinzându-i mâna. Mă cheamă Janet.

I-a luat mâna şi a zâmbit.

— Pe mine Johan. Unde vrei să ne aşezăm?

Fata s-a dus spre masa de la capătul coridorului şi Johan a observat că şchiopăta puţin de piciorul stâng. Fata a deschis ambele sticle şi i-a întins una.

— *Para mi héroe*, i-a spus ea, ridicând sticla.

A început să bea cu înghiţituri mici. Berea era amară, puţin acră şi nu s-a putut abţine să nu se strâmbe.

— Ce-i? Nu-ţi place? I-a întrebat ea, îngrijorată.

Şi-a dres glasul.

— E bună. Doar că nu prea beau din asta... Vorbeşti şi spaniolă?

Fata a ridicat din umeri, într-un fel ciudat şi a râs.

— Ai mei sunt din Mexic. Sunt prima din familie care a mers la universitate - o chestie foarte importantă pentru ei.

Bărbatul a dat din cap, înţelegător - trebuie să fie deşteaptă.

— Am traversat înot Rio Grande, aveam cinci ani, la vest de Ciudad Juárez.

A făcut ochii mari. Unii chiar au trecut prin multe.

— M-am împiedicat în nişte sârmă ghimpată, pusă acolo ca să-i oprească pe ăştia ca noi, să nu ajungem la visul american, a adăugat ea, arătând spre obraz şi piciorul stâng. Nu m-am vindecat nici până azi.

— Doare?

Fata părea tristă.

— Doar aici, a spus ea şi a dus mâna la inimă.

— Ţi-e dor de ai tăi?

Janet a dat din cap, cu un zâmbet trist.

— Trebuie să-mi înec amarul.

Şi-a ciocnit sticla de bere de a lui.

— Noroc! a mai adăugat şi a golit sticla dintr-o răsuflare.

Bărbatul a tras aer adânc şi i-a urmat exemplul, terminând berea din câteva înghiţituri mari. Nu se omora după bere, iar asta avea un gust groaznic.

— Mai vrei una? l-a întrebat ea şi el s-a grăbit să ridice mâna ca s-o oprească.

Fata şi-a lăsat din nou capul pe-o parte.

— Aş mai avea nevoie de puţin ajutor. Mostrele mele sunt pe raftul de sus în camera frigorifică şi nici dacă mă urc pe scaun nu ajung să le iau. Vrei să mă ajuţi, te rog?

I-a zâmbit - era, într-adevăr, foarte drăguţă.

— Ştii că ai ochi frumoşi?

Zâmbind, Janet a făcut gropiţe.

— Mulţumesc. Şi tu eşti un tip bine.

Bărbatul şi-a terminat berea cu o grimasă.

— Mostrele mele... a spus ea, arătând spre uşa camerei frigorifice.

Bărbatul s-a îndreptat spre panoul de control din dreapta uşii, a aprins lumina în interior şi a controlat termostatul: minus 27 de grade Celsius.

— Unde sunt?

— În fund de tot, pe raftul de sus, a răspuns fata, deschizându-i ușa.

A pășit înăuntru și instantaneu a început să tremure. Era crunt de frig.

Între rafturi spațiul era îngust și înghesuit de tot felul de lucruri. Cutii cu lamele, lăzi cu mostre, șiruri lungi cu țesut celular congelat. S-a uitat la etichete, cu un sentiment ciudat.

— Ce ziceai că scrie pe mostre? a întrebat fără să întoarcă capul și în momentul ăla ușa s-a închis.

A rămas cu ochii pe ușă, fără să înțeleagă la ce privește, a observat comutatorul pentru ieșirea de urgență și instalația de răcire din stânga ușii.

— Janet?

S-a auzit un clic și neonul din tavan a pâlpâit, după care s-a făcut beznă.

— Janet? Ușa-i închisă! a strigat în întuneric.

A întins mâinile în față și a început să bâjbâie, a răsturnat o retortă, care s-a spart. A ajuns la ușă și a apăsat butonul de ieșire de urgență.

Nimic.

A apăsat din nou, mai tare.

— Janet!

A împins în ușă cu tot corpul. Nu s-a clintit.

A urlat și a urlat și a urlat, după care s-a făcut liniște.

Pisicuța a oftat și a tras de șorțul cu dungi galbene și albe, cu manșete din elastic. Ceva o rodea la ceafă. Sandalele Cillei erau prea mari, îi scăpau din picioare la fiecare pas. Și-a ridicat ochelarii falși pe nas, s-a uitat la ceas și a oftat din nou.

S-a jucat de-a șoricelul de laborator mult prea mult - era sătulă până peste cap.

Încă un sfert de oră.

A aruncat o privire prin geamul ușii etanșe; coridorul întunecat era gol. După-amiaza de primăvară devenea mai întunecată, lumina nu mai ajungea în străfundurile coridoarelor.

Doamne, cât era de sătulă de toată chestia asta! Și-i trebuia o țigară, rău de tot! A inspirat adânc, a închis ochii și s-a forțat să se concentreze pe firul evenimentelor. Toată treaba asta era o chestie de timp și de

aşteptare, iar aşteptarea era punctul ei cel mai slab, fără urmă de îndoială.

Se săturase de oraşul ăsta şi de toată afacerea asta ca de mere acre. Totul era de căcat la Polul ăsta Nord. Cel puţin, ultima misiune fusese cam *rock'n'roll,* iarna asta a fost plictisitoare. Atitudinea ambivalentă faţă de ţară nu era doar rezultatul cicatricei de pe obraz şi al durerii din picior. Avea de-a face cu arhitectura insipidă şi cu peisajul monoton, cu naivitatea oamenilor, cu expresia lor plină de speranţă.

Un popor mulţumit de sine. O gaşcă de imbecili, care umblă de colo-colo şi privesc lumea prin ceaţa unei atitudini blânde. Fii atent: dacă toată lumea ar fi la fel de drăguţă ca noi, ar fi pace pe pământ, aleluia - nişte cretini, înapoiaţi mintal!

Palavragiu' arierat din frigider nu făcea nicio excepţie. Nu şi-a ţinut gura şi uite cum a trebuit să se termine totul. Ce baftă a avut c-a păstrat mobilul tipului care-o ajutase! Ca să fie sigură, l-a ţinut deschis şi încărcat, o precauţie intuitivă, care s-a dovedit pe deplin justificată.

Potaia aia mică trimisese primul SMS tocmai când a terminat de curăţat după boul ăla de doctor comunist. Mesajul fusese trimis de pe numărul privat al palavragiului, era scurt şi, mai mult ca sigur, rezultat al panicii: *Sună-mă! Vreau să vorbim!*

Clar că nu i-a răspuns, dar a bănuit că-şi setase telefonul să-l anunţe când au fost livrate mesajele; asta pentru că următoru' SMS zicea: *Ştiu că eşti acolo. Ştiu ce-ai făcut. Sună-mă!*

A aşteptat următoarea lui mişcare şi parcă a fost un hobby. Normal că nu i-a răspuns, l-a lăsat să fiarbă în suc propriu în igluul lui nenorocit.

Marţi n-a mai fost distractiv.

Bine. Cum vrei. Mă duc la poliţie.

Şi-a adunat lucrurile, a părăsit apartamentul fără grabă, a încuiat uşa şi s-a îndreptat spre aeroport. În aceeaşi seară, i-a percheziţionat camera de student. A găsit în calculator o ciornă a scrisorii, o scrisoare anonimă adresată poliţiei, în care explica tot ce făcuse Potaia, câţi bani primise, ce făcuse ajutorul ei (cât de prost lucrase!) şi informaţii despre numărul de telefon folosit de ajutorul ei.

A lăsat scrisoarea neatinsă. Nu exista conexiune broadband în cameră şi n-a găsit niciun modem, aşa că băiatul nu putea folosi

internetul. A ţinut Potaia sub observaţie toată săptămâna. N-a pus nicio scrisoare la poştă, înseamnă că a ajuns la el la timp.

A scos un oftat adânc şi s-a îndreptat spre tuburile de bioxid de carbon de lângă uşa laboratorului. Durerea de sub genunchiul stâng o înjunghia de fiecare dată când îşi lăsa greutatea pe el. Osul s-a sudat strâmb, din cauza nenorocitului ăluia de comunist.

S-a întrebat dacă cineva avea să observe că ambele tuburi normale erau goale. Probabil - oamenii de ştiinţă erau atât de căcănari de grijulii cu mostrele lor. Drumul parcurs prin clădirea de laboratoare, împingând un cărucior de curăţenie, a învăţat-o exact cât erau de pisălogi. Probabil că aveau să observe tuburile şi să vorbească despre ele, dar nu aveau să zică nimic despre persoana care a făcut curat şi a dezinfectat totul. Nimeni nu-i vede pe oamenii de la curăţenie; nimeni nu va putea s-o descrie.

A deschis uşa de la coridor şi a ascultat. Nimeni, în afara Potăii, nu rezervase un laborator în seara aia sau peste noapte, dar nu se ştia niciodată. Pe coridor se simţea încă miros de gaz şi asta nu era în ordine, dar n-avea ce face. Bioxidul de carbon nu era prea periculos - se informase - dar golise două tuburi, aşa că mai dura câteva ore până ce aerul revenea la normal.

S-a uitat la ceas şi a oftat din nou.

Până la urmă reuşise să dea pe gât toată sticla, dar ce fel de bărbat era ăla căruia nu-i plăcea berea? Da, bine, substanţele pe care le turnase îi dădeau un gust de căcat, dar nu era suficient de proastă ca un bărbat tânăr şi însetat să n-o bea.

Pe bune acuma, era ditamai ghinionul să trebuiască să repare greşelile altora. Nu ea a angajat Potaia, era clar: fusese greşeala ajutorului ei, amatorul ăla nenorocit!

Slavă Domnului că treaba nu era mai gravă.

S-a uitat din nou la ceas.

O oră şi cincizeci şi trei de minute.

Ar cam fi destul. Combinaţia de frig cu medicamente omoară un elefant în două ore. Era timpul să se ducă să ia mobilul şi să cureţe calculatorul din căminul studenţesc.

Şi-a scos hainele de protecţie şi ochelarii, i-a pus în pungă, laolaltă cu sticlele goale de bere. Mănuşile nu le-a scos încă: ştersese deja toate

suprafeţele atinse şi nu voia s-o ia de la capăt.

Şi-a tras rapid cizmele şi jacheta de denim, apoi a mai dat o tură în biroul Potăii, a controlat prin lucruri şi i-a luat mobilul. A lăsat uşa crăpată, exact aşa cum o găsise.

La sfârşit a scos cheia şi s-a dus la camera frigorifică. A ascultat câteva secunde, deşi ştia clar că nu va auzi nimic.

Apoi a descuiat uşa.

Miercuri, 26 mai

Annika mergea pe o cărare, în pădure. Vântul era cald, soarele strălucea, aproape fierbinte, şi ea păşea fără griji, pentru că se afla pe teritoriu familiar. Era poteca spre Lyckebo, căsuţa bunicii ei, în pădurile de lângă lacul Hultsjön.

Deodată a văzut o femeie care mergea în faţa ei, era blondă, cu o tunsoare paj, se mişca încet printre pini, aproape că plutea. Purta o rochie albă, cu mâneci largi, atât de lungi, că aproape atingeau pământul.

La un moment dat, femeia a început să râdă, un râs care suna ca un ciripit de păsări; când şi-a dat seama cine e, aproape că Annika şi-a pierdut respiraţia.

Întâi mi-a luat bărbatul, iar acum vrea să-mi ia şi bunica!

A scos un ţipăt şi a început să alerge după Sophia Grenborg; striga atât de tare, încât ecoul fugea prin pădure - în curând avea s-o prindă. Apoi Annika a realizat că ţinea în mână un pistol, un Walther 7,65, încărcat cu gloanţe cu vârful plat, israeliene.

— Nenorocito! a strigat Annika după ea.

Sophia s-a întors încet şi Annika şi-a dat seama că în mână nu ţinea un pistol, ci o ţeavă de metal, ţeava cu care-l omorâse pe Sven; a ridicat ţeava şi a lovit atât de tare, încât a simţit gust de sânge în gură.

Dar când ţeava a lovit tâmpla femeii, şi-a dat seama că nu era Sophia, ci Caroline von Behring şi nu era femeie, ci un înger cu aripi lungi şi albe, care ajungeau până la pământ.

* * *

S-a trezit şi nu şi-a dat seama unde era. Soarele strălucea direct pe pat şi căldura umezise aşternutul. O pasăre cânta ca nebuna în fereastră; a gemut şi şi-a tras perna pe faţă pentru a goni realitatea.

Se afla în dormitor, în casa lor din Djursholm.

Bineînţeles.

A oftat şi s-a ridicat din patul transpirat. Thomas plecase deja - n-avea nevoie să se uite la perna lui, ştia. Ajungea la serviciu înainte de ora şapte, motivul oficial fiind acela că voia să evite aglomeraţia. Motivul real era că-şi iubea minunatul job mai mult decât familia absolut comună. Cel puţin aşa credea ea în cele mai întunecate momente.

Şi-a pus pe ea halatul şi a coborât în bucătărie să pregătească micul dejun pentru copiii ei, absolut comuni. Soarele inunda încăperea, strălucind pe parchet, iar cireşul din faţa casei era plin de flori. S-a aşezat în faţa ferestrei, uitându-se la copăcel.

Casa asta nu-i comună, a gândit ea. Ar trebui să fiu fericită. La urma urmei, sunt acasă.

Şi-a înghiţit nodul din gât şi a pus două căni cu lapte în cuptorul cu microunde, ca să le facă ciocolată caldă. A prăjit pâine şi a uns-o cu unt de arahide. Apoi a tăiat o banană, două portocale şi le-a aranjat pe două farfurii. Cuptorul cu microunde a sunat de patru ori, Annika a deschis uşa, enervată - toate făceau atâta gălăgie aici. Dacă nu cântau păsările, erau cu siguranţă cine ştie ce aparate prin casă. Cuptorul ei din oraş suna doar de trei ori, cu aşa ceva se obişnuise. Dar de patru ori?

A pus farfuriile şi ciocolata caldă pe masă şi s-a dus să-i trezească pe Ellen şi Kalle.

A fost o întreagă complicaţie până a găsit grădiniţă pentru copii. Pentru început, consiliul a făcut nazuri, declarând că nu pot începe

până-n toamnă, dar Annika s-a pus pe treabă şi a găsit o grădiniţă particulară, care avea grupă mică şi clasă pentru copiii de şase ani. Cum grădiniţa era dornică să atragă cât mai mulţi copii, cei doi au fost primiţi. Grupele erau mari, mult mai mari decât în oraş, dar pe de altă parte aveau şi mai mult spaţiu aici. Cât despre copii, nu erau mult diferiţi faţă de cei din oraş, din Kungsholmen. Îşi protejau teritoriul şi nu erau pregătiţi să accepte alţi copii aşa, simplu. Mai ales Kalle avea probleme: niciun băiat nu voia să se joace cu el. În general, cea mai mare diferenţă consta în faptul că nu existau imigranţi.

Şi-a dus copiii la grădiniţă cu SUV-ul ei cel nou, o variantă ceva mai mică a monstrului ales de Thomas. Ca de obicei, copiii s-au luat la ceartă cine să stea în faţă, iar amândoi au sfârşit prin a sta pe bancheta din spate. Kalle a plâns încet aproape tot drumul şi Annika simţea cum enervarea îi strânge stomacul.

— Hei, ce faci, Kalle-Balle? a întrebat, privindu-l în oglinda retrovizoare.

— Nu-mi mai spune aşa, *vacă proastă*!

Annika a frânat brusc şi a tras pe dreapta. După ce maşina s-a oprit, s-a întors spre băiat.

— Cum mi-ai spus?

Copilul a privit-o cu ochii mari, speriat de faptul că opriseră atât de brusc.

— Tu ai început, a răspuns el, îmbufnat.

— Îmi pare rău dacă te-am supărat şi nu-ţi place să-ţi spun aşa, dar ţi-am zis mereu Kalle-Balle. Dar dacă vrei, n-o să-ţi mai spun.

— Tu ai început, a repetat copilul supărat, agitându-şi pumnul în aer.

I-a apucat pumnul încleştat.

— Ştii care-i diferenţa? Eu n-am vrut să te supăr, dar tu mi-ai spus *vacă proastă* pentru că ştiai că mă supără, da?

Kalle a privit în jos şi a lovit cu piciorul în scaunul din faţă.

— Nu mai lovi şi uită-te la mine, i-a spus, reuşind să-şi menţină vocea cât de cât calmă. În familia noastră nu vorbim aşa. Acum ai să-ţi ceri iertare şi n-ai să-mi mai spui niciodată aşa. E clar?

Băiatul a privit în sus spre ea, cu faţa vinovată şi a dat din cap. Era gata să plângă din nou.

— Îmi pare rău, mami.

— Dragule! i-a spus Annika şi i-a desfăcut centura. Vino încoace...

A tras copilul între scaune, l-a luat în braţe şi a început să-l legene; i-a suflat părul din ochi.

— Haide, eşti cel mai bun băieţel din lume, ştii asta. Te iubesc mai mult decât pe toţi băieţii din lume. Ştii cât de tare te iubesc?

— Până la stele? a întrebat băiatul, ghemuindu-i-se în braţe.

— Mult mai departe, până sus, la îngeri! Hai, distracţie bună la grădi, auzi? Să te joci, să cânţi, să joci fotbal şi te rog să mănânci tot. Şi să fii drăguţ cu ceilalţi copii, da?

A aprobat, cu capul în piept.

— Acu' pot să stau în faţă?

— Nici să nu te gândeşti. Hai, treci în spate.

O femeie a trecut cu maşina pe lângă ei, mult prea aproape şi a claxonat, enervată. Annika i-a arătat degetul mijlociu.

— Eu n-o să zic niciodată cuiva că-i o văcuţă proastă, a zis Ellen.

După ce a reuşit să-şi depună copiii la grădiniţă, cu o atitudine matură, naturală şi relaxată, s-a simţit complet stoarsă. S-a rezemat de maşină şi a privit grădiniţa cu o durere în suflet, greu de definit. O clădire joasă, cu un singur etaj, cu ferestre mari, care lăsau să intre lumina şi cu peluze de un verde proaspăt, cu un loc de joacă cât o junglă, câteva leagăne care se mişcau încet în vânticelul slab şi cu o învălmăşeală de triciclete lângă gard. Soarele strălucea ezitant, aşa cum străluceşte primăvara; mirosea a pământ şi a iarbă şi simţea cum îi zvâcnea teama în suflet.

Cât era de mare responsabilitatea pe care şi-o asumase când a adus copiii pe lume... Cum ar putea garanta că vor avea o viaţă decentă? Făceau deja parte dintr-o lume la care ea nu va avea niciodată acces; îşi croiau deja propria soartă. Poate că traumele lor viitoare fuseseră deja induse şi posibilităţile ei de a le abate erau atât de limitate.

Ce-ar fi putut face dacă cineva de vârsta lor ar fi fost rău cu ei? Dacă vreun nenorocit periculos face vreun gest necugetat pe socoteala lor? Dacă le exploatează cineva credinţa fantastică în viaţă?

Evident. Lucrul ăsta se va întâmpla; a păţit-o ea şi au păţit-o şi majoritatea oamenilor. Iar multe din lucrurile care i s-au întâmplat au fost groaznice - a trăit 33 de ani şi tot nu poate înţelege rostul tuturor

rahaturilor.

Poate că-s deprimată, s-a gândit brusc şi i s-a făcut ruşine.

Of, sunt prea răsfăţată.

A avut privilegiul de a sta acasă toată primăvara, cu salariul întreg, a împachetat toate lucrurile şi a golit apartamentul, totul în linişte şi pace; a început să facă jogging şi să meargă la sală. Câţi oameni aveau o asemenea viaţă?

Recompensa pentru predarea banilor i-a fost plătită cu câteva săptămâni în urmă, pe 1 mai, exact cum i se promisese. Nu a crezut că se va întâmpla, până în ziua în care s-a aflat în faţa băncii, cu notificarea în mână: în contul ei au fost depuse 12,8 milioane de coroane.

Pe bune, normal era să fie un moment de care să-şi amintească cu mare bucurie, dar simţea doar un disconfort. Discuţia cu Thomas, în faţa băncii, a ajuns unde nu trebuia.

— Ar trebui să investim banii. Am nişte prieteni buni, care sunt consilieri de investiţii; ne pot ajuta să obţinem cele mai profitabile dividende. Îi sun după-amiază.

— Ce-s alea „cele mai profitabile dividende”? l-a întrebat Annika. Ce vrei să spui? Export de arme, să exploatăm munca minorilor, sau...

— Nu fi proastă.

— ...sau poate găseşti ceva şi mai lucrativ? Vreo fabrică nenorocită unde muncitorii sunt ţinuţi în lanţuri, să moară, dacă ia foc coşmelia?

Thomas şi-a luat servieta şi a pornit să caute un taxi.

Annika a fugit după el, vrând să-l ia în braţe, aşa cum îl lua pe Kalle.

— Banii nu vin de nicăieri, a strigat în urma lui. E cineva care munceşte să-i facă şi banii câştigaţi dintr-un pont bun sunt rezultatul muncii unuia care şi-a rupt cârca. Nu pricepi?

— Astea sunt căcaturi sentimentale, i-a răspuns Thomas, după care a sărit într-un taxi, a trântit portiera şi s-a dus la serviciul ăla nenorocit.

Nu era foarte încântat de casă.

Era mai bine decât apartamentul lor din oraş, dar îi lipsea „stilul clasic”.

— Ca şi cum nenorocita ta de casă din Vaxholm din anii 1960 era clasică, i-a replicat Annika.

Amintindu-şi cum se purtau unul cu celălalt şi-a acoperit ochii cu mâna.

Trebuie să fiu fericită la un moment dat, trebuie să m-adun.

O să găsesc ceva de făcut, chiar dacă nu-mi caut de lucru. O să fiu drăguţă cu vecinii şi n-o să mai fac scenarii cum s-o omor pe Sophia Grenborg.

S-a urcat în SUV şi a pornit-o spre Vinterviksvägen.

Casa era acolo, pe un colţ al străzii, strălucind în soarele dimineţii - căsuţa ei iubită.

A parcat în stradă, ca s-o vadă aşa cum o vedeau ceilalţi oameni.

Nu era nimic special într-o zonă ca asta, dar fusese construită cu cele mai bune materiale şi era bine proiectată. Lotul de pământ fusese unul oarecare, dar consiliul local îl vânduse pentru a mai face rost de bani. Din păcate, nu existau copaci maturi, dar vechii proprietari plantaseră pomi fructiferi şi câţiva stejari mici, care vor arăta bine în câţiva ani.

În stânga casei era un mic alpinariu. Era cam umbrit, cu excepţia dimineţilor, şi Annika s-a gândit că ar putea cumpăra nişte plante cărora să le priască acolo.

În general, locul nu era prea generos pentru a crea o comuniune cu natura. Avea un strat de flori în faţa casei, nu mare lucru, dar problema cea mare era iarba. Era toată brăzdată de urme de roţi, de pe vremea când casa era goală şi vecinii o foloseau drept scurtătură, iar gândul o înfuria pe Annika. N-avea habar cum putea îndrepta situaţia - câteva camioane de pământ? Nişte role de gazon? Sau să toarne asfalt?

A oprit motorul şi a coborât. Îşi cumpăraseră maşinile imediat ce au primit banii şi, trebuia să recunoască, şi-o iubea foarte tare pe a ei.

— Bună dimineaţa!

Annika s-a întors şi a văzut o tânără care făcea jogging spre ea. Un căţel îi alerga alături, urmărindu-i fiecare pas, fără lesă. Femeia s-a oprit lângă Annika. Purta o bandă pe frunte şi o jachetă matlasată şi transpira consistent.

— V-aţi mutat deja? a spus ea, zâmbind.

Abia acum a recunoscut-o Annika: locuia în casa de peste drum. Cea cu câinele, pe care o întâlnise astă-iarnă.

— Da, ne-am mutat, i-a zâmbit şi Annika, amintindu-şi decizia de a fi drăguţă cu vecinii.

— Bine aţi venit, atunci! Cum vă place?

Annika a râs, puţin încurcată.

— Nu ştiu ce să zic, n-am prea avut timp, abia am despachetat...

— Da, înţeleg. Noi ne-am mutat acum cinci ani şi tot mai găsesc cutii nedespachetate. Oare de ce păstrăm atâtea lucruri inutile? De ce le-oi fi cumpărat, dacă n-am avut nevoie de ele cinci ani?

Annika nu s-a putut abţine să râdă.

— Câtă dreptate ai!

Cum o chema pe femeie? Eva? Emma?

— Vrei să vii să bem un ceai? a invitat-o femeia. Sau o cafea? Locuiesc...

— Da, ştiu. Îmi amintesc. O cafea ar fi minunată, mulţumesc.

Ebba, da. Ebba Romanova. Trebuie că era de origine străină. Şi câinele avea un nume italienesc.

Annika s-a aplecat şi l-a mângâiat.

— Francesco, nu-i aşa?

Ebba Romanova a aprobat din cap şi a scărpinat căţelul după urechi.

— Fac doar un duş, îmi ia numai un sfert de oră.

A fugit în jos pe stradă şi s-a oprit în dreptul porţii ei, a deschis-o, după care a fost înghiţită de verdeaţă.

Annika a rămas pe loc, privind împrejur. Majoritatea caselor vecinilor erau vizibile în timpul iernii, dar acum erau acoperite, aproape în totalitate, de tufe şi copaci. Abia vedea faţada casei doamnei Romanova, cu veranda şi chioşcul ei.

Ce dracu' fac cu iarba? s-a întrebat în timp ce şi-a întors privirea spre locul ei.

— Dar unde te trezeşti?

Vocea înfuriată din spate a făcut-o să tresară.

În spatele ei stătea un bărbat solid, cu o burtă de bere urâtă şi o şapcă pe cap. O privea arogant, cu o atitudine ostilă.

— Poftim? Ce-am făcut?

— Blochezi traficul! Nu poa' să treacă nimeni de tancul dumitale!

Annika şi-a privit maşina cu uimire, era parcată la marginea trotuarului, apoi s-a uitat de-a lungul străzii pustii.

— Parcatul nu e interzis în locul ăsta.

Bărbatul a mai făcut câţiva paşi spre ea, burta impresionantă obligându-l să meargă cu picioarele depărtate şi labele picioarelor în afară. Avea ochii mici şi înfundaţi, iar faţa îi era roşie de furie.

— *Mută maşina*! a urlat el. Nu se parchează aici - de câte ori să-ţi spun: *parcarea interzisă*!

— Îmi pare rău, n-am văzut niciun semn... a răspuns Annika, clipind des.

— Muţi maşina acum, pentru că aşa-i aici. Asta-i tradiţia, de mult.

Îşi strângea şi desfăcea pumnii, îşi mişca degetele, furios.

— Bine, bine. La dracu'...

S-a urcat în maşină, a pornit motorul şi a lăsat-o să alunece în parcarea din faţa casei.

— Mulţumit? a întrebat ea, după ce a coborât.

Nu i-a venit să creadă când l-a văzut pe bărbat mergând pe peluza ei. Trecea pe urmele de roţi, lovind pământul, după care a dispărut după colţul casei lui.

Bărbatul din Merţan. Preşedintele asociaţiei de proprietari, s-a gândit ea.

Ebba Romanova se schimbase în nişte jeanşi negri şi o bluză albă. Se fardase puţin, ceva rimel şi ruj roz.

— Intră, te rog, a spus ea, deschizând uşa larg. Înţeleg c-ai făcut cunoştinţă cu Wilhelm?

— Ai văzut ce-a făcut? Ca să ajungă la el acasă a trecut pe peluza mea.

— L-am auzit. Se enervează foarte tare dacă cineva parchează pe drumul lui. S-a născut în casa aia şi are impresia că tot cartieru-i al lui. Şi este înfiorător de rasist împotriva tuturor celor care nu stau de cel puţin şapte generaţii în Djursholm.

Annika a schiţat un zâmbet.

— Deci nici pe tine nu te are la inimă?

— O, pe mine mă tolerează, pentru că-i convins că sunt rudă cu familia regală rusă. Dar nu, nu sunt. Cafea ai zis, nu? Stai jos, o aduc imediat.

A făcut un gest către uşa dublă şi a dispărut în bucătărie. Annika a

aruncat o privire spre holul de la intrare şi a rămas surprinsă. Casa era enormă, camerele erau înalte de cel puţin trei metri. Interioarele, după câte-şi putea da seama, nu erau departe de Palatul de iarnă din Sankt Petersburg. Întreg mobilierul era vechi, pereţii erau plini de tablouri în rame grele.

Uşile duble duceau spre o bibliotecă mare şi Annika a păşit cu grijă pe covoarele groase. Peretele din dreapta era ocupat de un şemineu de înălţimea unui om; Annika mai văzuse aşa ceva doar în filme englezeşti. Canapelele erau maro sau roşu-închis, pline de perne în modele diferite. Pereţii erau acoperiţi de biblioteci făcute pe comandă, din cine ştie ce lemn exotic, interzis acum, pline cu cărţi moderne. Ochii i-au căzut pe un exemplar din *Cine decide pentru viaţa ta*, de Åsa Nilsonne. Era bună, o citise.

Erau romane şi cărţi poliţiste, cărţi non fiction în engleză şi un raft întreg numai cu romane ruseşti, în rusă.

Multe erau legate în piele; Annika şi-a trecut degetele peste literele chirilice de pe cotoare.

— Lapte sau zahăr? i-a strigat Ebba din bucătărie?

— Puţin lapte, te rog.

În cameră era un singur tablou, o pictură mică, întunecată, închisă într-o casetă de sticlă, pe peretele cel mai depărtat. Annika s-a dus să o privească.

Vopseaua părea veche, acoperită de urme subţiri de crăpături, greu de observat. Subiectul tabloului era o femeie tânără, posomorâtă, cu o tristeţe adâncă în ochi. Privea peste umăr, direct în ochii tăi. Avea gura întredeschisă; era aproape un copil.

— Cine e? a întrebat-o Annika pe Ebba, care venise în încăpere, cu câte o cană de cafea în fiecare mână.

— Beatrice Cenci, i-a răspuns Ebba, privind tabloul. A fost executată la Roma, la 11 septembrie 1599. Decapitată.

I-a întins Annikăi una din căni.

— Puţin lapte, fără zahăr…

Annika a luat cana fără să-şi dezlipească privirile de pe chipul fetei.

— Mulţumesc. Ce-a făcut?

Ebba s-a aşezat pe una din canapele cu picioarele sub ea.

— Şi-a omorât tatăl. Papa Clement al VIII-lea a condamnat-o la

moarte. Tabloul e foarte vechi, din păcate nu e cel mai bun loc de expunere, dar dacă te uiţi bine, caseta are senzori şi termostate pentru temperatură şi umiditate.

— Ai o casă foarte frumoasă, i-a spus Annika, aşezându-se pe canapeaua cealaltă. Locuieşti singură?

Femeia a suflat în cafea şi a luat o înghiţitură mică.

— Doar cu Francesco. Crezi că-i vulgar?

Annika aproape s-a înecat cu înghiţitura de cafea.

— Nuuu, deloc, doar... neobişnuit. Ştii, am văzut încăperi ca astea doar în filme.

Ebba a zâmbit.

— Mobila e în mare parte moştenită. A fost a mamei mele. A murit. Alzheimer.

— Îmi pare rău. De curând?

— Acum cinci ani, când eram pe punctul să cumpăr casa. I-ar fi plăcut. M-am îmbogăţit cu puţin înainte de moartea ei.

Annika a sorbit din cafea, nu ştia ce să spună. Da, bine, te-ai îmbogăţit, bravo - şi eu. Ăsta era genul de conversaţie practicat aici, în suburbii?

— Mi-am vândut afacerea, a continuat Ebba. Sau, mai bine zis, am fost scoasă din cărţi, după ce am pus o afacere pe picioare. Aşa că m-am trezit cu o grămadă de bani la care nu m-am aşteptat, cel puţin nu atunci... Dar mai bine spune-mi, cu ce-ţi umpli timpul, ce faci toată ziua? Înţeleg că ai copii.

Annika şi-a pus cana pe o masă elegantă, cu tăblia din marmură; i se părea foarte ciudat să stea aşa, aici. Mutarea îi adusese vecini total diferiţi de lumea ei.

— Doi. Kalle şi Ellen. Au şase şi patru ani. Am trăit în oraş până acum, dar am hotărât că-i mai bine să ne mutăm acum, înainte ca ei să meargă la şcoală. Eu sunt ziaristă şi bărbatul meu lucrează la Ministerul de Justiţie...

A tăcut, s-a oprit pentru că se temea să nu pară prea arogantă. Era de-ajuns că Thomas se lăuda la toată lumea cu slujba lui cea minunată.

— Ce fel de afacere era? a întrebat repede, pentru a schimba subiectul.

— O companie de biotehnologie. Am studiat medicina şi după ce am

terminat m-am îndreptat spre cercetare. Şi când eram la studii postuniversitare, am descoperit un tip complet nou de adjuvant - o substanţă care îmbunătăţeşte efectul vaccinurilor - l-am combinat cu ceva care se cheamă vectorul modificat pentru vaccin şi am obţinut rezultate fantastice. Când mi-am luat doctoratul, aveam deja brevetul.

— Wow, a fost tot ce-a putut spune Annika, în lipsă de ceva mai inteligent.

— Logodnicul meu era la Facultatea de ştiinţe economice la vremea aia şi a fost ideea lui să începem afacerea asta - ADVA Bio - dacă aţi auzit cumva.

Annika a dat din cap.

— Tocmai se răspândea epidemia de SARS, erau primele cazuri de gripă aviară în Asia de sud-est aşa că tot ce era legat de vaccinuri devenise foarte interesant. Logodnicul meu, împreună cu un prieten, au renunţat la cursuri şi au început să negocieze drepturile pentru brevet cu o serie de multinaţionale. Prima ofertă a fost de 10 milioane de dolari, iar a doua, de 50. Cam la vremea aia, băieţii şi-au dat seama că nu mai aveau nevoie de mine. După spusele lor nu mai aveam o contribuţie substanţială în companie, care ajunsese să valoreze 75 de milioane de dolari, mai mult de jumătate de miliard de coroane suedeze. Mi-au cumpărat partea pentru 185 de milioane de coroane.

Annika a simţit că trebuie să se sprijine de spătarul canapelei. Şi ea, care se credea bogată...

— Ai fost mulţumită când ţi-au cumpărat partea?

Ebba a zâmbit crispat.

— N-am prea avut de ales. Acum însă, privind în urmă, nu mai sunt supărată. În săptămâna când am primit partea mea de bani, foştii mei parteneri au luat avionul şi s-au dus în SUA să negocieze termenii cu o multinaţională farmaceutică. Xarna, îi zicea. Au băut atât de multă şampanie în prima seară, că logodnicul meu, sau mai bine zis fostul meu logodnic, a adormit pe canapeaua din departamentul de cercetare dezvoltare. Nu asta a fost problema. Problema a fost că partenerul lui n-a adormit, l-a luat gura pe dinainte şi s-a aşezat la discuţii cu cercetătorii şi cu conducerea, s-a lăudat, a vorbit despre brevet şi cum funcţiona descoperirea mea, până le-a explicat cam totul. A doua zi au fost daţi afară pe uşă, fără un bănuţ.

— Nuuu!

Ebba a ridicat uşor din umeri.

— Multinaţionala a folosit o metodă alternativă, care obţinea aceleaşi rezultate ca ale mele şi asta a însemnat că ADVA Bio şi brevetul meu au devenit mai mult sau mai puţin inutile. ADVA Bio a falimentat, avea datorii de un sfert de miliard de coroane.

— Nu-i adevărat!

— Cine râde la urmă... a spus Ebba, zâmbind. Mai vrei cafea?

— Da, te rog. Ebba s-a ridicat şi a dus amândouă cănile în bucătărie.

Stătea pe canapeaua confortabilă, cu un uşor vâjâit într-o ureche şi cu sentimentul ciudat că ascultase o născocire. De ce i-ai spune o asemenea poveste unei persoane pe care abia ai cunoscut-o? Şi era clar că mai spusese povestea şi altora - dar de ce s-o spui de prima dată?

Probabil că tot şirul evenimentelor îi este încă proaspăt în minte, şi-a dat seama Annika. Probabil că se gândeşte la treaba asta în fiecare zi, o traumă netratată, care nu-i dă pace în momentul când se relaxează, când face jogging, sau la duş.

Cât e de important să ai un context, să ai un loc care să fie al tău.

Ebba s-a întors cu cafea şi o farfurie cu fructe. Avea un zâmbet discret pe buzele roz.

— Şi cum îţi petreci timpul? a întrebat-o Annika, după ce gazda ei s-a aşezat, cu privirea pierdută în farfuria cu fructe.

— Fac cercetări în domeniul căilor de semnalizare celulară, a răspuns Ebba, luând un măr. Am donat 15 milioane Institutului Karolinska pentru finanţarea unui proiect de cercetare a cauzelor bolii Alzheimer, cu condiţia să conduc cercetările. Mica noastră echipă lucrează deja de trei ani.

— Wow! Şi aţi descoperit ceva?

— Doar că în creierul pacientului are loc un dezechilibru, a zis Ebba şi a muşcat dintr-un măr. Pentru un motiv sau altul, în creierul acestor oameni există prea multe proteine hiperfosforilate, adică proteinele încep să se grupeze în interiorul celulelor, formând noduri şi ăsta e primul stadiu al bolii. Încercăm să aflăm cauza dezechilibrului şi cum îl putem încetini sau opri.

— Ar fi nemaipomenit dacă aţi reuşi.

— Ar fi. Ai cunoscut pe cineva care se pierde din cauza

Alzheimerului? E groaznic. Mama mea vorbea şapte limbi pe lângă rusă, limba ei maternă. Le-a pierdut pe toate, a pierdut noţiunea timpului, a spaţiului, a pierdut tot ce are un om întreg. Trăiesc cu speranţa c-o să găsim piesa aia din puzzle care o să ne-ajute să scăpăm de boală.

— E foarte departe de ceea ce făceai înainte.

— Nu pe cât ai crede. Există o teorie care spune că Alzheimerul se dezvoltă ca rezultat al unei inflamaţii. Ştim că interleukinele sistemului imunitar joacă un rol aici şi că sistemul de semnalizare celular e acelaşi…

A tăcut din nou, privind în depărtare.

— E ereditar?

— Doar în proporţie de cinci la sută; majoritatea cazurilor depind de altceva. Evident că scopul este să descoperim un vaccin care să-i oprească dezvoltarea, care să-i dea organismului ceva care să-l ajute să prevină gruparea proteinelor, care să oprească dezechilibrul din capul locului.

— Crezi că veţi reuşi?

A ridicat din umeri.

— Poate vom reuşi noi, poate vor reuşi alţii. Cel care ajunge primul face avere. Doar la Karolinska mai sunt două proiecte de cercetare pe aceeaşi temă.

— Modalitatea asta de a obţine fonduri private pentru proiecte specifice este din ce în ce mai des folosită, nu? a întrebat-o Annika, realizând că Ebba nu-i răspunsese dacă au găsit ceva sau nu.

— E o metodă foarte frecventă. Chiar în departamentul meu avem câteva proiecte comandate din exterior. Am primit unul mare în iarnă, o companie farmaceutică americană încearcă să dezvolte un vaccin împotriva unui agent patogen rezistent la mai multe medicamente.

— Vechiul tău teritoriu.

Ebba şi-a şters colţurile gurii cu un şerveţel bleu. Annika a observat dâre de ruj pe hârtie.

— Da, într-un fel. Încearcă să descifreze mecanismele care guvernează mutaţiile virusului, pentru a-l controla.

— Medi-Tech, a spus Annika.

Ebba a ridicat din sprâncene.

— E o companie imensă, care face cercetări într-o mulţime de domenii. O ştii?

— Am fost la conferinţa lor de presă. Directorul lor general era acolo, a inaugurat proiectul; e suedez.

— Bernhard Thorell, a răspuns Ebba şi Annika a aprobat din cap - da, aşa îl chema.

— Cam tinerel. Şi cam drăguţ.

— Cam dezagreabil. Nu ştiu de ce, dar nu am încredere în el. I-ai luat un interviu la conferinţa de presă?

Annika a râs, dar era un râs trist.

— N-am mai luat un interviu nimănui de şase luni. M-au pus pe tuşă, concediu cu salariu integral. Am o întâlnire cu redactorul-şef mâine; am impresia c-o să vrea să-mi dea papucii.

Ebba a înclinat capul şi a privit-o, pe gânduri.

— Vrei să renunţi la serviciu?

— Nu ştiu, i-a răspuns, privindu-şi mâinile. Şi eu am primit nişte bani, aşa că n-am nevoie să muncesc, cel puţin nu pentru moment, dar nu ştiu...

— Gândeşte-te bine înainte să faci un pas. Poate fi foarte dificil să treci peste sentimentul că nu mai eşti necesar.

Da, s-a gândit Annika, asta-i rezolvată.

— Mi-ar plăcea să fac altceva, un timp, a spus cu voce tare. Să studiez, poate să-ncep ceva pe cont propriu.

— E bine să ai mai multe opţiuni. Unde lucrezi?

E cazul să dau cărţile pe faţă. Sau mă place, sau nu, şi-a făcut ea socoteala.

— *Kvällspressen.* Scriu în general pentru departamentul de investigaţii. Din când în când mai am parte de câte o variaţie - celebrităţi, scandaluri politice, alte tipuri de violenţă. De fapt, ultimul subiect de care m-am ocupat a fost dineul de la Premiile Nobel, care a fost ceva mai special.

— De acolo te ştiu! Citesc mereu ziarele de seară. Am crescut cu ele. Mamei îi plăceau tabloidele - îi plăcea faptul că erau lipsite de respect. Ea a crescut cu *Pravda* - a scăpat abia la 20 de ani.

— Cum?

— A trecut graniţa în Karelia finlandeză. Grănicerii au tras în ea, dar

a avut convingerea că intenţionat n-au ochit-o. Aşa era mama, întotdeauna credea lucruri bune despre oameni... Îţi place munca pe care o faci?

— Uneori, a răspuns deschis.

— Nu te-ai gândit niciodată să scrii despre lumea academică? Despre cercetarea în sine, bineînţeles, dar e nevoie şi de relatări despre instituţiile în sine, despre finanţare şi metodele de lucru.

— Cum adică? a întrebat-o, devenind interesată.

— Există oameni care ar face orice ca să iasă în faţă, i-a explicat Ebba şi ochii au început să i se întunece. Îşi spionează colegii, le fură rezultatele, publică lucrările altora sub nume propriu. În unele locuri, oamenii au ajuns chiar să-şi încuie materialele în momentul când ies din birou.

— E de necrezut.

— Nu tocmai. Miza e foarte mare. De exemplu, proiectul pe care l-a primit anul trecut - trei sferturi de miliard de coroane şi nicio vorbuliţă în presă.

— N-am avut impresia c-ar fi vorba de atât de mulţi bani în contextul ăla.

— Aşa e, i-a răspuns Ebba. Şi exact despre asta e vorba. Ai putea găsi o grămadă de subiecte dacă te-ai apropia mai mult de comunitatea ştiinţifică.

— Da, nu cred că-i o idee rea, a adăugat, uitându-se la ceas. O să mă gândesc.

— Dacă ai nevoie de ajutor, dă-mi un semn, a continuat Ebba, ridicându-se de pe canapea. Mă duc la laborator după-amiază. Poate vrei să vii odată cu mine.

Annika şi-a luat cana şi s-a ridicat.

— Mi-ar plăcea. Mulţumesc pentru cafea...

S-au îndreptat spre bucătărie, era imensă, de modă veche, cu dulapuri mari pe perete şi o masă mare în centru.

— Vai, lasă-mă pe mine, i-a spus Ebba; a luat cănile şi s-a îndreptat către maşina de spălat vase.

La jumătatea drumului s-a oprit şi s-a întors spre Annika.

— Stai puţin, dacă ai fost la dineul de la Premiile Nobel, înseamnă că ai văzut ce s-a întâmplat.

Annika şi-a frecat fruntea cu palma.

— Caroline von Behring mă privea în ochi când a murit. O visez de câteva ori pe săptămână şi devine din ce în ce mai neplăcut.

Ebba s-a întors şi a pus cănile în maşina de spălat vase.

Anders Schyman stătea în biroul său, cu pereţi din sticlă şi privea în redacţia de ştiri.

Treaba era că-i plăcea mai mult, din toate punctele de vedere, noul birou, mai modest, decât vechiul birou de pe colţ, cu vedere spre Ambasada Rusă. Cel mai bun lucru era accesul direct spre redacţia de ştiri, oameni care vin şi pleacă, lumina albastră a monitoarelor din timpul nopţii - avea vedere spre ceva care era realitate, în cel mai bun caz, sau cel puţin, ceva viabil din punct de vedere comercial.

Singurul lucru care-i lipsea era soldatul în ghereta lui, de lângă poarta ambasadei.

Probabil că bătrânul e fericit, s-a gândit redactorul-şef, urmărindu-l cu privirea pe Herman Wennergren, preşedintele consiliului de administraţie, care tocmai intrase în redacţia de ştiri.

— Hm, e puţin cam strâmt, a spus Wennergren, în timp ce Schyman îi deschidea uşa biroului.

Schyman nu şi-a dat seama dacă se referea la redacţie, la biroul lui sau la sacoul cam ţeapăn.

— Cred că-i cel mai bine să mergem la cantină, i-a spus Schyman. Nu am niciun scaun în plus. Daţi-mi mie haina, s-o pun în cuier...

— Hm, a făcut Wennergren, întinzându-i haina şi fularul. Văd că nu ţi-ai pierdut timpul pe aici.

Preşedintele nu părea deosebit de încântat de ritmul schimbărilor de la ziar.

— Am început etapa experimentală cu televiziunea şi radioul. Website-ul a fost schimbat complet. Credem că-i important să pornim totul cât se poate de repede, pentru a da consiliului posibilitatea să ia deciziile în cunoştinţă de cauză.

Folosesc pluralul majestăţii, a gândit Schyman, e mai bine să continui aşa.

— Aşadar ritmul schimbărilor nu e o încercare de a preîntâmpina decizia consiliului? a întrebat Wennergren cu oarecare acreală. La

urma urmei, e mult mai greu să refuzi ceva care există şi funcţionează.

Schyman a scos un dosar cu schiţe şi alte documente.

— Trebuie să recunosc că reorganizarea a mers mult mai simplu decât ne-am fi imaginat. Şi odată ce fiecare departament a primit mai puţin spaţiu, inclusiv conducerea, nici sindicatul, nici forumul angajaţilor nu au avut obiecţii.

— Mentalitatea suedeză, a zis Wennergren. Atâta vreme cât se ia de la fiecare câte puţin, totul e cinstit.

— Categoric, a răspuns Schyman, ieşind din încăpere; l-a condus pe preşedinte de-a lungul unui coridor îngust. Daţi-mi voie să vă arăt, toată redacţia de sport încape acum în vechiul meu birou...

S-au oprit în faţa uşii deschise, unde fusese teritoriul redactorului-şef şi preşedintele şi-a băgat capul în birou.

— Remarcabil, aţi reuşit să înghesuiţi atâtea calculatoare într-un spaţiu atât de mic.

— Şi merge foarte bine, a răspuns Schyman şi a pornit mai departe. Aici, la stânga, am desfiinţat toate birourile individuale şi am instalat departamentul de marketing. Şi asta ne-a adus nişte avantaje neaşteptate, pentru că acum marketingul şi publicitatea colaborează mult mai bine.

— Ce era aici înainte?

— Reporterii din tura de zi. Le-am dat tuturor laptopuri şi-i încurajăm să lucreze cât mai mult de acasă. Şi toată lumea e mulţumită.

— Hmm. Personal prefer să-mi ţin angajaţii la un loc, să-i am sub ochi.

Spike a venit spre ei, lăsând impresia că voia ceva.

— Mâine iese raportul Avocatului Poporului în legătură cu problemele de securitate de la dineul Nobel. Pe cine am putea folosi să-l obţinem azi?

Schyman era extrem de agasat de întrerupere şi mai ales de faptul că nu şi-a putut ascunde enervarea.

— Pe cine vrei, nu mi se pare atât de important.

— Am vorbit cu câţiva băieţi de la ediţia on-line, a continuat Spike. Nici nu prea au habar ce-i aia Avocatul Poporului.

Redactorul-şef a evitat privirea preşedintelui şi tot ce-şi dorea era dispariţia lui Spike.

— Descurcă-te, a spus el, apoi s-a întors către Wennergren. Aici era departamentul de lifestyle. Acum am băgat planificarea şi publicitatea. Salarizarea nu se vede de aici, i-am băgat în colţul din stânga. Am reorganizat sala de recreere ca studio de televiziune şi depozitul de rechizite a devenit dispecerat. Practic, am reuşit să facem loc unui întreg departament de emisie într-un spaţiu care nu era bine folosit...

Wennergren s-a întors spre Schyman cu o privire cam încordată.

— Drept să-ţi spun, nu mă prea interesează chestiunile de spaţiu. De ce nu avem un redactor capabil să rezolve problema cu raportul ăla?

Schyman a avut impresia că i s-a pus un nod în gât, dar s-a abţinut să-şi dreagă glasul.

— Dacă-mi daţi voie...

A întins mâna şi i-a arătat drumul spre cafeteria cea nouă, care era de fapt un spaţiu mic lângă lift, cu un automat de cafea şi unul de vândut sandviciuri. Câţiva ziarişti stăteau într-un colţ, vorbind la mobil. Schyman a adus două cafele şi le-a pus pe o măsuţă cam instabilă. Şi-a deschis dosarul cu documente şi contracte şi a început să-l răsfoiască.

— În prezent negociez cu câteva posturi de radio comerciale pentru emisiuni de ştiri şi, posibil, pentru nişte talk-show-uri. Site-ul a fost reorganizat, astfel încât orice transmitem să poată fi încărcat imediat. E vorba de un potenţial imens - televiziune prin broadband.

Wennergren şi-a scos ochelarii.

— Dar fără redactori care să fie-n stare să dea un telefon la Avocatul Poporului?

— Reţeaua de televiziune digitală va fi integrată pe internet, a continuat Schyman, prefăcându-se că nu-l aude pe Wennergren. E doar o chestiune de timp şi-i va afecta pe toţi din industrie. Cum va reacţiona guvernul în faţa libertăţii totale din domeniu? Ce înseamnă asta pentru organismele de reglementare? Pentru impozitele din publicitate? Sunt multe de luat în considerare. Ceea ce ne diferenţiază de ceilalţi în această abordare este faptul că exploatăm piaţa pe care media n-a accesat-o până acum. Cu alte cuvinte, ştiri tabloide pe televiziune.

Preşedintele şi-a pus la loc ochelarii şi a reflectat câteva secunde.

— Concret vorbind, la ce ne referim? Transmisii live cum sunt alea

de la cursele de maşini americane?

— Curse de maşini, categoric. Interviuri în extenso, relatări cu camera ascunsă despre personaje importante, scandaluri şi accidente. Dezastre naturale, incendii, copii în lacrimi la fiecare transmisiune, politicieni care se ascund, celebrităţi adulterine. Imagini din culisele evenimentelor mari, cum este Eurovisionul, de exemplu. Îmi menţin punctul de vedere că e vorba de nota personală şi asta va fi elementul unic în abordarea noastră. Oamenii îşi deschid sufletul, ne dezvăluie experienţe personale, lucruri mici sau mari.

— Înţeleg, a spus Wennergren, oftând. Dar aud deja obiecţiile proprietarilor. Ultimul lucru pe care şi-l doresc oamenii este jurnalismul de mahala.

— Nu-i aşa. Îşi doresc cel puţin o sută de milioane ca să acopere dezastrul financiar al ilustrului nostru ziar de dimineaţă, l-a contrazis Schyman.

— Poate ar fi cazul să-ţi alegi cuvintele mai cu grijă. După cum îţi dai seama şi singur, în momentul de faţă nu te numeri printre favoriţii lor.

— Mi s-a explicat cu vârf şi îndesat lucrul ăsta, i-a răspuns Schyman tăios, dorindu-şi ca bruscheţea răspunsului să nu fie chiar atât de evidentă.

Wennergren şi-a mai scos o dată ochelarii şi s-a aplecat în faţă, atât de aproape, încât Schyman i-a văzut porii de pe nas.

— Înţeleg că eşti supărat pe persoana care a scris articolul despre TV Scandinavia, i-a spus el. Am explicat familiei că n-ai avut de ales. Dacă te-ai fi opus, probabil că l-ar fi publicat în altă parte. Aşa, cel puţin, am putut controla toată treaba şi am pus accentul pe moralitate.

S-a rezemat de spătar şi sacoul i-a pârâit uşor.

— Oricum, ce s-a mai întâmplat cu ea? Nu i-am mai văzut de mult numele în ziar.

— E în concediu, a răspuns Schyman, fără a menţiona detaliile legate de plată şi celelalte condiţii.

— Excelent, a continuat Wennergren, ridicându-se în picioare. Putem spera că această situaţie va deveni permanentă?

Dacă nu l-ar fi cunoscut, Schyman ar fi putut jura că bărbatul zâmbea, dar era, probabil, felul în care cădea lumina. Herman Wennergren nu zâmbea niciodată.

— Mă ocup şi de chestia asta.
— Şi găseşte pe cineva care poate să sune la Avocatul Poporului.

Annika era în bucătărie şi curăţa cartofi, când a auzit uşa de la intrare deschizându-se şi apoi închizându-se.
— Da? a strigat peste umăr.
Niciun răspuns.
A pus cuţitul pe tocător şi a ascultat.
— Thomas? Tu eşti? a întrebat puţin mai tare.
În continuare niciun răspuns.
S-a întors, a făcut câţiva paşi spre uşă, brusc îngrijorată.
— Cine-i acolo? Alo!
Uşa de la debaraua de sub scară era întredeschisă şi de acolo venea un zgomot de umeraşe mişcate. A fugit într-acolo şi a deschis uşa; înăuntru, o femeie blondă, ghemuită, căuta ceva pe jos.
I-au trebuit câteva secunde să-şi dea seama că era prietena ei, Anne Snapphane. A pufnit-o râsul de uşurare şi a simţit cum i se relaxează umerii.
— Ce dracu' faci? M-ai speriat cumplit!
Anne a privit-o.
— Salutare ţărăncuţo! M-am gândit să-mi caut pantofii ăia pe care ţi i-am împrumutat, până nu uit. Sunt aici sau în dormitor?
— Care, ăia cu tocuri înalte? a întrebat-o Annika, surprinsă. Da' ţi i-am dat înapoi când te-ai dus la Crazy Horse.
E mai mult de şase luni de-atunci, s-a gândit Annika. Era pe vremea când Anne încă mai bea.
— Căcat! Ai dreptate. Şi mi s-au rupt tocurile chiar în seara aia, c-a trebuit să-i arunc. Da, asta era... Crazy Horse e o bombă nenorocită. Să nu calci vreodată pe acolo!
S-a ridicat şi şi-a scuturat câteva fire de praf inexistente.
— Da' mi le împrumuţi pe astea? şi a ridicat cizmele de cowboy nou-nouţe, pe care Annika şi le cumpărase de la NK.
Annika a simţit cum îi piere zâmbetul.
— N-am apucat să le port nici măcar o dată.
— Bine, las-o baltă, şi Anne a dat drumul cizmelor.
— Nu, ia-le, n-am nevoie de ele, că dacă stau aici tot timpul...

Anne a privit-o câteva secunde, apoi s-a aplecat şi a luat din nou cizmele.

— E al dracu' de drăguţ din partea ta, i-a spus zâmbind. Ştii, trebuie să mă schimb între conferinţe. Nu pot să apar îmbrăcată la fel, una după alta - ar începe presa să facă mişto de mine.

A privit cizmele cu admiraţie.

— Sunt foarte frumoase. Ce baftă avem că purtăm acelaşi număr la pantofi!

— Vrei să mănânci cu noi? a întrebat-o Annika, ducându-se înapoi spre chiuvetă. Fac un grătar cu cartofi gratinaţi şi pun la copt o pâine cu usturoi.

— Ţi se cam rupe de indicele glicemic, nu? a întrebat Anne şi a pornit să dea un tur prin spaţiul deschis al parterului: bucătăria, sufrageria şi livingul, toate deschise, dintr-una într-alta.

— Rămâi sau nu?

— Nu, mulţam. Încerc să mănânc un pic mai sănătos. Trebuie să mai dau jos. Agentul meu vrea să-mi facă nişte fotografii pentru afişele noi şi aparatul de fotografiat te face mai grasă cu cinci kile - aveai habar?

— Cum se poate aşa ceva? a întrebat Annika, în timp ce scotea robotul pentru a tăia cartofii în felii. Dacă-i aşa, înseamnă că ceva nu-i în ordine cu lentila - nu redă corect perspectiva, sau ceva. Poţi să-mi dai smântâna?

— Nu-i drept. Eşti atât de slabă şi mănânci chestii de-astea în fiecare zi. Ei, da' unde-i bărbatul care-o să ne salveze de terorism?

— Pe câmpul de luptă, normal. Credeam că el e, când ai venit. Unde-i Miranda? Stă cu Mehmet?

Anne a aruncat rapid o privire împrejur, să se asigure că nu erau copiii prin preajmă, după care s-a apropiat de Annika.

— N-ai aflat nimic de la Sophia Grenborg?

Annika a umplut robotul cu cartofi şi apoi i-a dat drumul.

— De ce mi-ar fi spus? a strigat, peste zgomotul aparatului.

Anne a luat o bucată de cartof, a muşcat şi a ridicat din umeri.

— Poate are pe altcineva, a strigat ea. Odată ce-ncep, o duc tot aşa...

Vasul robotului s-a umplut de fâşii de cartofi, Annika l-a oprit şi a turnat cartofii într-o formă pentru cuptor. S-a lăsat o linişte grea, în timp ce adăuga mirodenii, nişte ceapă tăiată şi usturoi, pe deasupra, a

acoperit totul cu brânză rasă şi a turnat smântâna.

— Mi-e teamă doar să nu suferi din nou, i-a spus Anne, calmă. Cum te descurci cu îngerii? Ai vorbit cu cineva despre treaba asta?

— Îngerii? şi Annika a pus vasul în cuptor.

— Ar trebui să faci nişte terapie. Crede-mă, funcţionează. Am învăţat să văd lumea într-un mod cu totul nou, acum îmi înţeleg mult mai bine vechile tipare de comportament. Da' tu nu poţi să stai jos o secundă? Nu mi-ai zis ce părere ai de conferinţele mele.

Annika şi-a clătit mâinile, s-a şters cu un şervet şi s-a aşezat pe o canapea.

— Am trecut în viteză prin varianta aia nouă. Ştiu că ţi-am promis, dar săptămâna trecută a fost de groază, cu copiii care au început grădiniţa...

Anne şi-a aruncat mâinile în aer, în semn de renunţare.

— Ştiu, ţi-am promis şi o să te ajut să le scrii, dar n-aveam habar că treci azi pe aici.

— Bine, dar ce zici despre ce *am scris* deja?

Annika a aruncat o privire spre bucătărie, simţindu-se foarte stânjenită.

— Cred că-i bine, numai că seamănă foarte mult cu aia dinainte.

— Eram sigură! a răspuns Anne, triumfătoare. Nenorociţii de la agenţie se vaită degeaba!

— Dar nu ţi-au cerut să scrii ceva complet nou? Ca să poţi să ai mai multe înscrieri? Dacă aşa stă treaba, cred că trebuie s-o iei de la zero. Alege altceva despre care să poţi vorbi - ai atâtea experienţe din care poţi alege...

Anne a privit-o lung.

— Ce vrei să spui mai *multe înscrieri*? Nu crezi că am căutare?

— Ba da, ba da, nu asta am vrut să spun, dar credeam că agenţia zisese...

— Nu-ncepe şi tu! Măcar *un singur om* să fie de partea *mea*, din când în când!

— Vin să te văd săptămâna viitoare şi scriem împreună. Când eşti liberă?

Timp de câteva secunde Anne a părut îngândurată.

— Sunt foarte ocupată săptămâna viitoare. Dar poate că marţi după-

amiază ar merge.

— OK, trec pe la tine atunci. Altfel, cum merge treaba? Îţi place apartamentul?

Anne a ridicat ochii în tavan.

— Aseară am avut o întâlnire a asociaţiei de locatari. Vin, tartine, toată şmecheria. Avem un preşedinte nou, von Dummkopf, de la trei, se piaptănă cu pieptenul ud şi poartă lavalieră de mătase. Pe bune, oamenii din clădirea asta sunt aşa plini de ei, că ţi se face greaţă. Trebuie să fie la fel de nasol ca aici.

Annika a simţit cum îi înţepeneşte ceafa.

— Mai devreme m-a invitat la cafea vecina de peste drum. O fată cam de vârsta noastră, care şi-a vândut compania de biotehnologie pentru milioane bune şi acum face cercetări legate de Alzheimer la Karolinska...

— Doamne, ce minunat! a spus Anne. Acum staţi frumuşel aici şi vă comparaţi conturile. E foarte drăguţ din partea voastră, că ne primiţi aici, pe noi, gaşca de la mahala, să mai respirăm din aerul vostru.

A lăsat să-i scape un râs răguşit, în timp ce Annika a înghiţit în sec.

— Trebuie să termin de gătit, a spus şi s-a ridicat de pe canapea.

— Ai o pungă? a întrebat-o Anne şi a luat cizmele.

Annika a scos o pungă de plastic dintr-un sertar.

— Nordéns ICA, din Djursholm, a citit Anne numele magazinului. Ce s-a întâmplat, Anki? Te-ai lăsat de magazinul Co-op după atâţia ani?

Annika s-a întors cu faţa spre ea, s-a rezemat de bufet şi şi-a încrucişat braţele pe piept.

— De ce eşti atât de rea? a întrebat, calmă şi zâmbetul s-a topit de pe faţa Annei.

— Rea? a răspuns Anne, surprinsă. Ce vrei să spui? Hai, într-o prietenie trebuie să fii cinstit. Asta e una dintre chestiile pe care le spun în conferinţele mele, cât e de importantă autocritica şi că nu trebuie să fii mereu în centrul atenţiei.

Annika a simţit cum i se urcă sângele în obraz.

— Nu asta am vrut să spun. Aş fi vrut să rămân în oraş, dar e mai bine pentru copii, înainte să înceapă şcoala...

— Eu cred că trebuie să fii în stare să trăieşti cu deciziile tale, i-a spus Anne. Să fim serioşi, n-ai fost obligată să te muţi în locul cu cei

mai mulţi milionari pe metrul pătrat şi cu cele mai mici taxe din ţară. Hai, cinstit, ai făcut asta pentru altcineva sau pentru a-ţi satisface anumite nevoi?

Annika a deschis gura să-i răspundă, dar nu şi-a găsit cuvintele.

În momentul acela a început să sune soneria.

— Mută maşina! a strigat, furioasă, o voce masculină. N-ai voie să parchezi pe stradă – e aşa de greu de priceput?

— O, nuuu! a zis Annika disperată. Unde ai parcat?

Anne a făcut ochii mari.

— În faţa casei. De ce?

— Strada asta nu-i parcare publică! a strigat Wilhelm Hopkins. Deschide uşa!

— Te rog mult, fii bună şi mută-ţi maşina, i-a spus Annika Annei, cu răsuflarea tăiată. E vecinul nostru şi se înfurie dacă cineva blochează strada.

— Dar nu blochez nimic, am parcat la bordură, a răspuns Anne cu ochii mari.

Bărbatul continua să ţină degetul pe butonul soneriei şi Annika a fugit şi a deschis uşa.

Corpul imens al lui Hopkins umplea tot cadrul.

— Dacă o ţineţi tot aşa, sun la *poliţie*! a urlat el.

— Prietena mea tocmai pleacă.

— Căcat nenorocit! a zis Anne, împingând-o pe Annika la o parte şi aruncându-i bărbatului o privire batjocoritoare. Cum suporţi să stai aici?

Punga cu cizmele se agăţase de clanţă, aşa că Anne a smucit-o şi a pornit către maşină.

Bărbatul a făcut doi paşi în antreu.

— Îmi pare groaznic de rău, s-a scuzat Annika, făcând doi paşi înapoi. Era prietena mea - n-a ştiut...

— Mereu e cineva ca voi, ştiu exact ce fel de oameni sunteţi! a continuat el, cu o voce răguşită.

Annika a clipit.

— Ce...?

— Sunteţi d-äia care vă mutaţi aici să *schimbaţi* lucruri, dar nouă nu ne place treaba asta. Nu ne place deloc.

Bărbatul a privit-o lung, preţ de câteva secunde.
S-a întors apoi şi a pornit-o spre casa lui, direct peste peluza făcută praf.

* * *

SUBIECT: Teama cea mai mare
CĂTRE: Andrietta Ahlsell

Cât de abandonat se simte, cât de neliniştit şi expus! Cu zece ani înainte să moară, Alfred Nobel îi scrie Sofiei Hess:

Când te afli singur pe lume la 54 de ani şi când unica persoană care-ţi dă vreo dovadă de prietenie este un servitor, atunci te cuprind cele mai întunecate gânduri...

Teama lui cea mai mare nu este moartea, ci drumul în singurătate către ea: să zaci uitat, pe patul de moarte.

Îşi face griji pentru înmormântare şi pentru ce se va întâmpla după aceea. Mai presus de orice, nu vrea să fie îngropat, îi scrie fratelui său, Robert:

Până şi incinerarea mi se pare prea înceată. Vreau să fiu aruncat în acid sulfuric fierbinte. Toată povestea se va termina repede, într-un minut...

Are prieteni, bineînţeles, deşi de cele mai multe ori aceştia îi sunt angajaţi. Are rude, bineînţeles, dar şi ele lucrează la firmele lui. Sofie Hess s-a măritat cu un maestru de călărie, Kapy von Kapivar (iar acum ambii îi scriu ca să-i ceară bani).

Are doi prieteni în Anglia, Frederick Abel şi James Dewar. Lucrează la firma lui englezească şi Alfred e generos; îi plăteşte bine.

La un moment dat este informat despre un patent nou: cineva a înregistrat o descoperire în Anglia, identică cu *balistita* lui.

Cineva i-a furat munca.

Frederick Abel şi James Dewar.

Alfred refuză să creadă. Refuză! Şi refuză să folosească legea împotriva lor, a prietenilor săi, dar nu are de ales. Procesul tărăgănează ani buni şi până la urmă Alfred pierde.

La momentul acela, mai are de trăit un an sau doi.

La data de 7 decembrie 1896, se afla la masa de scris, în vila lui din San Remo şi scria scrisori, mereu scria scrisori. De această dată comentează despre un transport de mostre de pulbere, de la uzinele Bofors, sunt deosebit de frumoase... şi atunci se întâmplă. Simplu. Se prăbuşeşte.

Nimeni nu-i prin preajmă - prieteni, rude, colegi. Servitorii îl transportă în dormitorul de la etaj; un doctor italian pune diagnosticul de hemoragie cerebrală masivă.

Încearcă să vorbească; îi vorbeşte valetului, dar memoria nu-l ajută. El, gentlemanul cosmopolit, care putea comunica în rusă, franceză, engleză şi germană, îşi aminteşte doar limba copilăriei, suedeza.

Mai trăieşte trei zile.

Trei zile în care zace în pat, paralizat, încercând să vorbească.

Angajaţii înţeleg doar un singur cuvânt - *telegramă.* Aceştia trimit vorbă colegilor lui din îndepărtata Suedie, dar e prea târziu.

Aşa că moare, la ora două, în dimineaţa de 10 decembrie, exact cum s-a temut: complet singur, fără ca cineva să-i poată înţelege ultimele cuvinte.

Joi, 27 mai

Ploua cu găleata. Annika s-a adăpostit sub refugiul pentru biciclete de la grădiniţă şi privea la zidul de apă care-o înconjura. Maşina era parcată pe stradă, la 10 metri, dar le despărţea un ocean.

Nu pot, s-a gândit. Nu pot continua aşa.

Simţea permanent o durere în piept. A încercat să respire adânc şi să-şi maseze locul dureros.

Copiii erau în siguranţă, erau uscaţi, stăteau în cerc, fiecare în clasa lui. Erau înconjuraţi de oameni, puşi acolo să le poarte de grijă. Erau copii de aceeaşi vârstă, care se simţeau bine şi voiau să fie cu ei.

Nu pot să mai stau aici. Or să se uite toţi la mine şi n-or să ştie ce am, stau aici şi mă smiorcăi, gândindu-mă ce efect are ploaia asupra copiilor. Fiţi atenţi la cucoana aia ciudată, de sub adăpostul pentru biciclete - e cumva mama lui Kalle şi a lui Ellen? Kalle, de ce-i mama ta aşa de ciudată? Ellen, de ce stă acolo? N-are serviciu?

Ba da, s-a gândit Annika. Are serviciu, dar n-are voie să se ducă, pentru că n-o vor ăia.

Deodată n-a mai putut să stea în picioare. S-a prăbuşit peste rastelul de biciclete. Apa care sărea din bălţi i-a udat tot spatele.

Mutarea a ţinut-o în priză, dar acum se terminase şi viaţa îşi urmează cursul: rutină, aşteptare, răbdare, întreţinere minimală. A privit lung la şiroaiele de apă şi i-a venit să plângă.

Trebuie să găsesc ceva de făcut. Trebuie ca viaţa mea să aibă un sens.

Şi-atunci, cum rămâne cu copiii?

A tresărit, mirată de propria indiferenţă. Cât poate fi de egoistă o femeie de 33 de ani?

Am responsabilităţi; totul se sprijină pe umerii mei; trebuie să rezist.

Din geantă s-a auzit un bâzâit - primise un SMS.

A scormonit la fundul genţii şi a scos mobilul, a apăsat tasta *citeşte.*

Bună, Annika! Plouă pe la tine? Sper că mutarea a mers OK. O cafea săptămâna viitoare? Semnat: *Plouat şi singur.*

Căldura i s-a împrăştiat din stomac în tot corpul, uşurându-i puţin greutatea din piept.

Bosse.

A pufnit-o râsul. Nu se dădea bătut niciodată. Indiferent că restul lumii o uitase, el nu. Nimeni de la ziar n-o căuta, în afară de Berit şi Jansson, de câteva ori, dar unuia de la ziarul concurenţei îi păsa de ea.

Poate. Mă văd cu Şeful cel mare azi, n-am habar ce vrea. S-ar putea să am tot timpul din lume... semnat *Nu e niciodată prea târziu să renunţi.*

A dat drumul telefonului în geantă, s-a ridicat şi şi-a şters pantalonii de apă cât a putut de bine. Şi-a aruncat geanta pe umăr şi a pornit în fugă spre maşină.

Tocmai îşi căuta cheile când a început să sune telefonul. Suna încontinuu, ploaia îşi făcuse drum pe ceafă, şiroindu-i pe spate.

— Alo? a strigat, în timp ce încerca să descuie maşina, să ţină telefonul şi în acelaşi timp geanta în echilibru pe genunchi.

— Stai în mijlocul Niagarei? a întrebat-o Q.

Maşina s-a descuiat, ea a reuşit să deschidă portiera, dar a scăpat geanta şi toate lucrurile s-au împrăştiat în ploaie.

— Să le ia dracu' pe toate! a zis, gata să plângă.

— Şi eu mă bucur să te aud. Vreau să-ţi arăt un portret.

S-a aplecat să-şi adune din baltă agenda, portofelul, rujul de buze, cutia de pastile de cap şi jumătate de pachet de tampoane.

— Nu ştiam că te-ai apucat de pictură, i-a răspuns, aruncându-şi geanta udă pe scaunul pasagerului.

Doamne... şi a promis să nu se urce niciodată murdară în maşină...

— E vorba de un bărbat. Vreau să-l vezi şi să-mi spui dacă-l recunoşti.

S-a urcat în maşină, a închis portiera şi a tras aer în piept.

— Mamă, ce ploaie, respira greu şi şi-a rezemat capul de tetieră.

— Aici, pe Kungsholmen, nu plouă. De fapt, nu plouă niciodată pe Kungsholmen. Cât de repede poţi să ajungi?

Era de aşteptat ca traficul să fie mai lejer deja, dar ploaia şi-a făcut de cap.

N-are rost să mă enervez, s-a gândit ea. În situaţii din astea, nu reuşeşti decât să te stresezi şi să faci un infarct. A dat drumul la radio, pe Easy-Listening Favorites, pe 104,7.

Şi s-a gândit la Bosse.

Trebuia să ajungă la ziar abia după-amiază.

Schyman îi trimisese un mail că o aştepta la ora 3 şi simplul gând că avea să-l vadă îi întorcea stomacul pe dos.

Bine, dacă vrea să scape de mine, ar fi cazul să aibă teşchereaua plină!

A încercat să gândească raţional, în cifre: cu cât era dispusă să-şi vândă jobul? Pentru câţi bani era gata să părăsească ceva la care muncise atât de mult?

Ebba Romanova primise 185 de milioane şi se pare că nici măcar banii ăştia nu i-au cumpărat liniştea. Probabil că nu poţi vinde lucrurile care dau un sens vieţii.

Doamne, fă să treacă timpu' mai repede, să terminăm odată!

Şi-a amintit brusc ce zicea o milionară americană la televizor, cam cu o săptămână în urmă: *Cei care spun că nu poţi cumpăra fericirea n-au habar unde să caute.*

Maşina din faţă a înaintat doi metri.

— La naiba, eşti fleaşcă, a întâmpinat-o Q la el în birou. Te-ai mutat deja?

— N-am găsit loc de parcare decât pe Pipersgatan. Cred c-au fost nişte schimbări climaterice importante pe Kungsholmen după ce-am vorbit.

Q a privit la ploaia care şiroia pe geamuri.

— Da, fii atentă! Du-te şi te usucă, îmi strici covoarele persane.

— Unde-i fotografia? l-a întrebat, prăbuşindu-se într-un fotoliu.

Q i-a întins fotografia unui bărbat - avea cam 25 de ani şi stătea în faţa unui iaht mare. Părul, închis la culoare, îi era răvăşit de vânt; avea ochii albaştri, un zâmbet dulce, era bronzat. Şi-a reprimat impulsul de a-i zâmbi.

— Drăguţ. Care-i treaba?

— Îl recunoşti?

L-a privit atent. Era fotografiat numai bust, nu-şi putea da seama de înălţime sau postură.

— Nu ştiu, nu cred.

Şi-a mijit ochii şi a privit fotografia mai de aproape.

Îl văzuse undeva? Avea ceva familiar? Şi l-ar aminti dacă ar da nas în nas cu el?

A lăsat fotografia în poală.

— Bănuiesc că are legătură cu dineul de la Premiile Nobel.

Q a oftat.

— Minunat, am trecut deja la *Ştii şi câştigi.* Poţi să te gândeşti dacă e posibil să-l fi văzut pe individul ăsta?

Annika a luat din nou fotografia.

— Nu. Nu l-am văzut niciodată, a răspuns, după câtva timp.

A pus fotografia pe birou.

— Îmi pare rău. E mort, nu-i aşa?

— Mort prin îngheţare, i-a răspuns Q şi a luat fotografia. A fost găsit

mort, luni dimineaţă, într-una din camerele frigorifice ale laboratoarelor de la Institutul Karolinska.

Annikăi i-a trecut un fior pe şira spinării.

Mort prin îngheţare?

Înaintea ochilor i s-a derulat o imagine - baraca îngheţată a unui compresor, la capătul căii ferate de la exploatarea de minereu de fier, oameni care îngheţau de frig.

— Cum e posibil?

— Nu ştim, a răspuns Q şi a băgat fotografia într-un sertar. Nu există niciun fel de indicaţie care să ne conducă la crimă, aşa că nu putem începe o anchetă preliminară. Uşa era descuiată şi sistemul de deblocare de urgenţă funcţiona.

— Atunci cum s-a putut întâmpla aşa ceva? a întrebat Annika, abia şoptit. Cât era de frig? Cât timp a fost închis acolo? De ce n-a putut ieşi?

Şi-a amintit de frigul din baraca compresorului, frig care se transformase în cuţite încinse, care ardeau.

— Are o legătură cu Premiile Nobel, nu-i aşa? Cum? În ce fel?

— Gata, timpul a expirat, i-a răspuns Q şi s-a ridicat în picioare. Vă mulţumim frumos pentru participarea dumneavoastră la *Cine ştie câştigă.* Vă mulţumim mult că aţi venit.

În urma Annikăi au rămas mici băltoace de apă pe jos şi pe scaun.

— Cum îl cheamă?

— Johan Isaksson.

Johan Isaksson. Avea toată viaţa înainte.

— Stai puţin, a zis Annika, oprindu-se. Înseamnă că era student sau cercetător la Karolinska, atâta vreme cât nu vi s-a părut ciudat să-l găsiţi în camera frigorifică. Înseamnă că sau a câştigat un bilet la tombola pentru studenţi, sau a fost chelner...

A studiat expresia feţei lui Q.

— Chelner, a continuat ea. A lucrat la dineu. Bănuiţi că a fost implicat în vreun fel. Putea fi contactul din interior? Cel care a trimis SMS-ul *„dansează în apropiere de st erik”*? Ce vă face să credeţi asta? Ce-a făcut ca să vă conducă la concluzia că era implicat?

Q a oftat.

— E posibil să nu fi fost implicat. Nu e sigur că ştia la ce avea să folosească informaţia.

— Şi atunci a început să se poarte ciudat după crimă? Vinovat? Iraţional? Ceilalţi studenţi nu-l mai recunoşteau? Şi toată primăvara voi aţi controlat tone de SMS-uri şi apeluri ale unor oameni nevinovaţi ca să vedeţi dacă puteţi găsi vreo legătură între contactul din interior şi Pisicuţă, dar, probabil, nu aţi găsit nimic? Şi de asta vă gândiţi că poate i-am văzut eu împreună?

— Tipul a fost mereu un student de nota 10, i-a răspuns Q. După atac a început să-şi neglijeze cercetările. Autopsia a indicat că a consumat diferite lucruri înainte de deces şi probabil c-a strigat ca un nebun. Corzile vocale îi sunt praştie. Cu toate astea, nu putem suspecta nicio crimă.

Annika l-a privit lung.

— Pisicuţa?

— Nimeni n-are habar dacă ăsta e modul ei de operare.

— Dar care-i modul ei de operare?

Q a privit-o şi deodată arăta foarte obosit.

— Se vede c-ai stat pe bară cam mult. Nu-ţi merge mintea suficient de repede.

— Hai, lasă prostiile.

Q a oftat din nou.

— Tot ce ştim e că a împuşcat doi bărbaţi în Jūrmala, în Letonia, la patru zile după dineu; un doctor şi un american, un fost puşcaş marin.

A privit-o cu atenţie timp de câteva secunde.

— Şi de unde ştim asta?

Annika nu şi-a mutat privirea, făcea toate conexiunile posibile.

— Arma, a continuat ea. Erau aceleaşi gloanţe şi aceeaşi armă şi amprentele erau alea de pe pantoful pe care l-aţi găsit pe trepte. Aţi găsit amprentele ei la locul crimei, în Letonia.

— Aproape corect. Colegii noştri de-acolo le-au găsit. Casa era plină de amprente. Ai cumva o teorie de ce?

— De ce i-a împuşcat sau de ce a fost atât de neglijentă? Ceva n-a mers conform planului. Spuneai că una dintre victime era doctor? Probabil că era rănită.

— Lângă cadavre s-a găsit o găleată cu ghips întărit. Acum vă rog să mă scuzaţi, e timpul să-i aducem pe ceilalţi concurenţi.

Annika s-a oprit în uşă.

— Cât pot să scriu din toate astea?

— Credeam că ești în carantină.

— Dacă am baftă, mă primesc înapoi azi.

Sau mă dau de-a rostogolul pe scări, a gândit ea.

— Te anunț când e timpul. Acum trebuie să-i aruncăm o fumigenă clientului Pisicuței.

— Ce știți despre el? a întrebat Annika, aruncându-și geanta udă pe umăr. Pe lângă faptul că are acces la o sumă mare de bani?

— Dacă e un *el*, a răspuns Q și i-a închis ușa în nas.

A ieșit din lift, a intrat în redacția de știri și a pătruns într-o lume total nouă.

Biroul știrilor dispăruse, la fel ca și secția de sport, iar în cămăruța pentru cafea se aflau trei camere TV, pereții erau acoperiți cu hârtie albastră.

S-a oprit câteva secunde să se adune, neștiind încotro s-o apuce. Berit îi spusese despre schimbări, dar nu și-a dat seama cât erau de profunde. De jur împrejur era o mare de figuri noi; biroul știrilor era în locul editorialelor, lifestyle și cultura stăteau împreună în locul IT-ului. O lume nouă, o eră nouă.

Sper că Schyman știe ce face, a gândit ea, în timp ce se îndrepta spre biroul ei, de la capătul redacției de știri.

Duse erau și perdelele, stofa aia bej, atârnătoare și prăfuită, fusese pusă acolo odată cu facerea lumii. Acum pereții din sticlă erau acoperiți cu aceeași hârtie albastră ca și pereții de la cantină. Deasupra ușii glisante era un semn luminos cu textul *on air;* s-a oprit câteva secunde înainte de a intra.

În locul biroului ei era instalată o masă de mixaj mare, cu sute de luminițe aprinse și cursoare. O fată cu un inel în nas și cu niște căști enorme pe urechi stătea cocoțată pe un scaun de bar și vorbea într-un microfon imens și, în același timp, ajusta două cursoare. S-a uitat la Annika cu o privire goală, în timp ce vorbea în microfon despre un accident rutier pe autostrada Essinge.

Annika s-a oprit, înghețată, în timp ce fata continua să vorbească, după care a împins unul din cursoare și a început să cânte Madonna.

— Ce cauți aici?

— Cum adică? i-a răspuns fata şi şi-a scos căştile. Fac o transmisie în direct. Ce vrei?
— Ăsta era biroul meu.
— Când? În Evul Mediu?
Şi-a pus căştile la loc, i-a întors spatele şi a început să scrie ceva la calculator. Annika a făcut un pas înainte şi a văzut cum pe ecran apare o listă de hituri.
A ieşit din încăpere şi a închis cu grijă uşa în urma ei.
Berit lucra la laptop lângă fosta cameră de rechizite. Annika i-a recunoscut vechiul raft de cărţi şi fişetul cu documente.
— Te-au lăsat să-ţi păstrezi mobila? a întrebat şi Berit a privit-o peste rama ochelarilor.
— Annika! a exclamat ea, scoţându-şi ochelarii. Ce bine! Te-ai întors de tot?
— Nu ştiu, a răspuns ea şi şi-a tras un scaun. Mă văd cu Schyman la 3.
A privit în jur.
— Locul ăsta s-a schimbat complet! În biroul meu vorbeşte o fată la radio.
Berit a oftat.
— Fii mulţumită c-ai ratat tot circul. A fost un haos total, îmi venea să plec acasă, să mă ascund. Acum lucrurile s-au potolit, cel puţin din punctul de vedere al mutării.
— Ce s-a ales de biroul de investigaţii? a întrebat ea, lungindu-şi gâtul înspre locul în care fusese biroul lui Berit.
— Acum e ediţia de on-line acolo. Iar „investigaţiile" suntem numai Patrik şi cu mine. Stai pe scaunul lui. Aici ne facem veacul, dar putem lucra de acasă cât vrem.
— Nu sună rău. Ai şi laptop nou, a adăugat ea, arătând înspre laptopul lui Berit.
— Da. Ca să nu ne târâm la muncă şi ziarul să nu trebuiască să ne găsească loc tuturor. Care-i treaba cu tine?
— Nu cine ştie ce, să-ţi spun drept, a răspuns şi umerii i-au căzut. Mă îngrijorează ce are să-mi spună Schyman. N-aş vrea să-mi dea papucii. Nu-ţi poţi vinde ambiţiile de-o viaţă, oricâţi bani ţi s-ar oferi. Trebuie să-mi umplu timpu' cu ceva.

Berit a privit-o, gânditoare.

— Poţi avea o conversaţie normală cu Schyman. Nu te lăsa, nu da înapoi! Şi ţine minte, nu-i dai niciun răspuns pe loc. Te duci acasă şi te gândeşti bine, oricare ar fi oferta.

Annika a aprobat din cap, gata să plângă.

— La dracu', a zis, înghiţindu-şi lacrimile. Şi tu, cum stai? Ai ceva ca lumea pe ţeavă?

Berit şi-a arcuit spatele şi a luat câteva foi.

— Da, stai să vezi. Cum stai cu timpul?

— Sunt liberă până la 14:59.

— Bandhagen. M-am dus să văd femeia şi fetele de câteva ori şi povestea devine din ce în ce mai ciudată.

Blocul în întuneric, filmul supraexpus, umbre la ferestre, poliţia în echipament de atac. Annika a dat din cap.

— Tatăl lipseşte în continuare?

— E în închisoare, lângă Amman. A existat o legătură ipotetică între familie şi crimele de la Nobel, dar e trasă de păr rău. Fii atentă...

Berit şi-a pus ochelarii şi şi-a răsfoit hârtiile.

— Îţi aduci aminte de Noul Jihad?

— Tipii care au dispărut la Berlin, a răspuns Annika.

— Exact. Mama din Bandhagen, Fatima Ahmed, e verişoara celui mai tânăr dintre ei. Acum cinci ani, când avea 14, băiatul a fost trei săptămâni în vacanţă aici, la familia Ahmed.

Berit a fluturat o foaie de hârtie.

— Asta-i o copie a cererii de viză, când familia l-a invitat pe băiat în Suedia. Adeseori, cei care nu sunt din Europa trebuie să dovedească faptul că au unde să stea. Este singurul document din Europa care-i leagă în vreun fel, aşa că, probabil, stă la baza descinderii în apartament.

A lăsat hârtia şi a luat alta.

— Asta e o scrisoare care-i anunţă că permisul de rezidenţă temporară în Suedia al lui Jemal a expirat şi nu va fi înnoit.

— Dar pot decide aşa ceva fără să treacă printr-o întreagă procedură? a întrebat Annika. Nu se poate face apel împotriva deciziei?

— Întrebarea e bună. N-avem răspuns.

— Şi nevasta şi fetele? Le dau şi pe ele afară?

— Fatima şi Dilan, fata cea mare, au rezidenţă permanentă, aşa că sunt în siguranţă. Fata cea mică, Sabrina, e cetăţean suedez, pentru că s-a născut aici.

— Atunci de ce nu are şi tatăl drept la rezidenţă permanentă?

— O simplă chestie tehnică. Dacă vrei să obţii rezidenţa, nu ai voie să stai mai mult de 10 luni în afara Suediei. Jemal a petrecut ceva timp în Iordania, ajutându-şi părinţii în vârstă - au o fermuliţă, pe lângă Al Azraq ash Shamali. La un moment dat, a stat un an şi două luni, dar asta a fost acum câţiva ani. Era în capul listei pentru rezidenţă şi ar fi primit-o la începutul anului, dacă n-ar fi fost arestat şi scos din ţară.

— Bine, dar pentru ce-i închis? Cu siguranţă nimeni nu mai crede povestea aia cu Noul Jihad, nu?

— Nu fi aşa de sigură, i-a răspuns Berit. De şase luni n-am auzit vorbindu-se de altă teorie.

— Poliţia nu a crezut niciun moment în Noul Jihad.

Şi-a tras scaunul mai aproape de biroul lui Berit şi s-a aplecat spre ea.

— Uite cum stă treaba. Femeia care i-a împuşcat pe Wiesel, von Behring şi pe agenţii de pază este o asasină americană - i se spune Pisicuţa. A fugit cu o motocicletă pe potecile de lângă lacul Mälaren şi a ajuns în Letonia cu o şalupă. Complicele ei din şalupă era probabil un puşcaş marin american.

Berit a făcut ochii mari.

— Pisicuţa e foarte bună şi foarte scumpă, a continuat Annika. Cine a angajat-o are acces la foarte mulţi bani.

— Dar probabil c-a făcut greşeli, a zis Berit cu voce joasă, altfel n-ai avea de unde să ştii toate treburile astea.

— A făcut câteva, a şoptit Annika. A scăpat un pantof pe treptele care duceau la lac şi pe el erau amprentele ei; după aia, când a fugit, ceva s-a întâmplat, şi-a rupt piciorul sau aşa ceva, pentru că a ajuns la un doctor din Jūrmala, lângă Riga. După aia, i-a omorât pe doctor şi pe complice.

— Cenuşăreasa morţii, a şoptit Berit.

Annika a zâmbit.

— Cum dracu' au reuşit să ţină toate treburile astea secrete? s-a mirat Berit. Şi de ce ţi le-a spus ţie Q?

— Biroul Criminalitate şi Serviciul de Informaţii au colaborat cu diverşi colegi din străinătate, aşa că obligaţia de a păstra secretul a fost mult mai mare decât dorinţa lor de a mai lăsa să se scurgă informaţii. Mie mi-a spus, aşa e, dar a reuşit să mă facă să tac. Înţelegi? N-am scos un cuvânt timp de şase luni! Ceea ce nu s-ar fi întâmplat dacă m-ar fi lăsat să scormonesc eu după detalii.

— Dar acum îmi spui mie...

— Mi s-a părut normal să fiu loială şi să las ancheta să curgă, iar Q a înţeles treaba asta. Acum însă, nu ştiu ce dracu' se întâmplă. N-am habar dac-o să mai am serviciu în câteva ore. Dacă-mi păstrez slujba, atunci e cazul să scriu ceva. Dacă mă pun pe liber, cu drag îţi dau ţie totul.

— Mulţumesc frumos, i-a răspuns Berit, cu o voce obosită.

S-a lăsat pe spătarul scaunului şi şi-a frecat rădăcina nasului.

— Cât de sigură e poliţia de toate astea? Merg pe bâjbâite sau se bazează pe fapte?

— Depoziţii ale martorilor. Au amprente, sprijin de la poliţia din alte ţări şi pe urmă e toată afacerea asta cu telefoanele mobile. Au controlat SMS-uri, numere de telefon...

— Putem pierde multă vreme pe subiectul ăsta, a zis Berit şi s-a întins după un alt dosar. Interceptarea comunicaţiilor e un aspect foarte interesant al noii legislaţii de la Ministerul de Justiţie.

— Nu vrei să ştii ce crede bărbatu-meu despre asta, i-a răspuns Annika.

— Fii atentă, şi Berit a început să-i citească dintr-un dosar. *„Înţelesul termenului de «implicare» va fi interpretat în sens mai larg decât simpla referire la cei suspectaţi de acţiuni care cad sub incidenţa legii. Ceea ce înseamnă că nu e necesar ca o persoană să fie un presupus vinovat, pentru a fi considerată un potenţial infractor. Sunt considerate motive suficiente atunci când se bănuieşte în mod obiectiv că o persoană poate promova un viitor act infracţional."*

A lăsat foaia să-i cadă în poală.

— Şi, de fapt, ce înseamnă asta?

— Înseamnă că în viitor poţi încălca legile împotriva terorismului fără să faci nimic. Planificarea unei infracţiuni sau comiterea ei sunt deja un lucru împotriva legii, iar de-acum înainte va fi posibil să

condamni pe cineva pentru terorism doar pentru că acea persoană poate fi suspectată că plănuieşte o infracţiune pentru un anume moment în viitor.

— Asta-i curată nebunie, a zis Annika, dar era conştientă de tonul ei, extrem de sceptic.

Asta făcea oare Thomas toată ziua la serviciu?

— Sunt doar supoziţii, a continuat Berit. Serviciile secrete stau liniştite şi ascultă să vadă dacă oamenii au gânduri rele, sau dacă e posibil - şi *deplin* obiectiv, desigur - să fie în stare de gânduri rele în viitor.

— Poate că toată chestia asta e necesară? a întrebat Annika fără convingere, încercând să-i apere pe cei care luau asemenea decizii. Poate că lucrurile astea sunt necesare pentru a proteja democraţia?

— Democraţia? Şi care zici tu că sunt ameninţările reale împotriva democraţiei?

— Şi ce te faci, când terorismul, să spunem Al-Qaida, vrea să distrugă tocmai democraţia...

— Zău? a continuat Berit. Au declarat că atacurile au fost răzbunarea pentru prezenţa militară americană în Orientul Apropiat, pentru diversele războaie americane, un milion şi ceva de irakieni morţi, sprijinul arogant al Americii pentru politica ocupaţionistă a Israelului. Au ales ţinte care reprezentau puterea supremă, globală, financiară şi militară a Statelor Unite: Pentagonul şi World Trade Center.

— Dar poate că motivul real a fost ura faţă de democraţia occidentală şi statutul femeilor libere în lumea noastră, a încercat Annika să-i sugereze.

— Asta înseamnă că apărăm democraţia punându-i *restricţii*? Nu-ţi dai seama cât de stupid sună? a întrebat Berit.

— De ce n-ai scris niciun articol pe tema asta?

Berit a tăcut câteva momente.

— Am încercat, a răspuns în cele din urmă. Articolul a fost respins. Se pare c-a fost prea părtinitor.

S-a ridicat în picioare.

— OK, hai să mergem să mâncăm ceva. Cel puţin cantina a rămas la locul ei şi nici mâncarea nu s-a schimbat, încălzesc aceeaşi mâncare de

când ai...

Berit a lăsat fraza neterminată şi părea încurcată.

— De când am plecat? a continuat Annika, zâmbind. Nu-ţi face griji. Am luat o decizie, m-am obişnuit cu ea, aşa că nu trebuie s-aştept să cadă ghilotina.

— Eu tot cred că e cazul să ceri cât de mulţi bani poţi scoate.

Annika a strâns cureaua genţii în pumn.

Pisicuţa a descuiat uşa apartamentului, s-a oprit să asculte sunetele din jur, vuietul autostrăzii în depărtare, semnalul sonor al unui camion în marşarier, câţiva copii care se jucau în piscină şi râdeau.

Totul era normal.

A deschis uşa şi a păşit pe pardoseala din marmură.

Locul ăsta era unul dintre preferatele ei.

A oftat mulţumită şi şi-a lăsat jos sacul de mână.

Apartamentul era complet alb. Marmură albă pe jos, pereţi albi, terasa sudică, spre Mediterana, albă. Mobila era în totalitate albă sau bej-deschis. Îi plăcea să se simtă bine atunci când nu avea de lucru.

Era unul dintre cele patru apartamente pe care le deţinea pe coasta spaniolă, prin intermediul mai multor firme. Atunci când nu lucra sau când nu punea la cale vreun job nou, se muta dintr-unul în altul. De trei ori pe an le dădea unei agenţii spre închiriere, vecinii nu mai înţelegeau cine-i proprietarul şi le trecea cheful să afle detalii.

Ce-i drept, nimeni nu dăduse vreodată semne c-ar fi vrut s-o cunoască.

Costa del Sol părea făcută după pofta inimii ei.

În micul port din Puerto Banús, pe străduţele de lângă Piaza de los Naranjos din Marbella, se adunau mereu o mulţime de oameni, aşa că nu-şi făcea probleme - se putea integra liniştită şi putea face naveta între apartamente fără ca cineva să bage de seamă. De-a lungul coastei zăceau goale cu lunile zeci de mii de apartamente, până ce proprietarii bogaţi din nordul Europei catadicseau să apară ca să joace golf şi să stea la plajă. Nimeni nu ţinea socoteala vecinilor în noile complexe, cum era ăsta de aici.

Trecea drept agentă de asigurări, ceea ce, conform cercetărilor pe care le făcuse, era ocupaţia ideală din punctul de vedere al vecinilor. În

puţinele ocazii în care le spusese cu ce se ocupă, toţi fugeau, îngroziţi de gândul c-ar putea încerca să le vândă asigurări de care nu aveau nevoie.

Un alt avantaj al zonei era poziţia geografică, faptul că avea conexiuni atât de bune. Málaga era un mic aeroport regional, cu zboruri directe spre toate oraşele mari din emisfera nordică. În jumătate de oră ajungea cu vaporul în Africa de nord (în zilele senine, se vedeau din dormitor munţii Atlas), în două ore era cu maşina în Portugalia şi, în trei sferturi de oră, în Gibraltarul britanic.

Aproape niciodată nu-i era dor de casă.

Maică-sa o bătea mereu la cap să vină acasă, să mănânce curcan de Thanksgiving, dar în ultima vreme evita Statele Unite cât putea de mult. Control de paşapoarte, amprente şi fotografii, toate ieşeau din discuţie şi asta nu numai de când îşi pierduse nenorocitul ăla de pantof la Polul Nord. De ani de zile intra şi ieşea din ţara natală pe apă, de obicei dinspre Toronto, traversa lacul Ontario, spre pădurile de lângă Buffalo. De acolo nu mai era mult până la domeniul maică-sii, la Boston.

Era conştientă că ai ei o considerau o permanentă sursă de dezamăgire, dar trebuiau să se obişnuiască. La urma urmei, frate-său şi soră-sa erau cuminţi: el era neurochirurg şi surioara cea mică era cântăreaţă de operă. Cântăreaţă de operă!

A cui fusese ideea asta tâmpită - ce carieră era asta? a gândit Pisicuţa cu dispreţ.

După ce şi-a lăsat sacul în hol, a deschis jaluzelele electrice din dormitor. Era o mare uşurare că reuşise să scape de la Polul Nord - nu-i de mirare că atât de mulţi nordici vin iarna aici.

A ieşit pe terasă, extrem de fericită de decizia luată pe drum: niciodată. Niciun fel de joburi, acolo, printre aisberguri. Oricum, clientul fusese un cretin şi nu mai voia să aibă de-a face cu astfel de oameni în veci. Devenea periculos, deşi doar agentul ei ştia cine era de fapt şi cum să dea de ea.

A admirat priveliştea câteva minute, bucurându-se de cerul de un albastru adânc, de parfumul de eucalipt şi gardenie. Florile roz de bougainvillea cădeau în valuri peste balustrada terasei; jacaranda începuse să-şi scuture florile mov peste terenurile de tenis.

A oftat, mulţumită; era tare bine să poată lua o pauză.

A început să fredoneze un cântecel, s-a întors în hol să-şi ia laptopul, l-a pornit şi-a intrat pe chat-ul de la *Happy Housewives.*

A îngheţat toată când a văzut mesajul lăsat de agent.

Căcat, nu-mi spune că iar s-a întâmplat ceva!

Nu se întâmplase nimic rău.

Clientul era mulţumit şi mai avea un job pentru ea.

A pufnit în râs - era tipic. Odată ce se obişnuiau cu felul ei de a lucra, nu se mai puteau dezlipi. Era un lucru bun, dar nu de data asta.

Nici măcar în iad, şi-a spus şi a ieşit din cont.

Era profesionistă şi dacă se întâmpla ceva în decursul vreunui job, era normal să nu lase urme, făcea întotdeauna curăţenie. Cum a fost cu Palavragiul din frigider. Privind în urmă, o trebuşoară tare plictisitoare, dar bine executată. I-a dat individului ceva timp să reflecteze asupra păcatelor şi se căiască, toate sub forma unui accident nefericit.

Pisicuţa şi-a scos pantofii şi a păşit pe terasa însorită.

Cretinul ăla trebuie să-şi găsească pe altcineva. Sau, să-şi asume responsabilitatea şi să se descurce fără ajutor.

Annika a înghiţit în sec şi şi-a strâns geanta atât de tare, încât cureaua i s-a umplut de transpiraţie.

Deşi decizia ei fusese luată, situaţia i se părea acum mult mai puţin confortabilă decât şi-o închipuise.

Nu-şi putea lăsa soarta în mâinile unui redactor-şef puternic, condus de un consiliu de administraţie dictatorial. Trebuia să hotărască singură ce voia să facă, iar asta lua timp.

Copiii erau pe locul întâi, şi Thomas, bineînţeles. Nu se pricepea prea bine să aibă grijă de ei, dar dacă voia să reuşească, avea nevoie de mai mult decât de-o casă şi o grădină; îi trebuia ceva în care să se implice serios.

Era total stupid să refuze bani, era clar. N-avea niciun motiv să părăsească ziarul fără un pachet compensatoriu ca lumea.

Salariul pe cel puţin doi ani. Ideal ar fi trei. Şi vreau să-mi păstrez calculatorul.

Asta era cel mai simplu - laptopul ei era din epoca de piatră.

În sfârşit, redactorul-şef a deschis uşa biroului mic, înghesuit în spatele celor de la cultură.

— Intră, te rog. E cam înghesuit, stai pe scaunul meu, eu mă aşez pe birou.

A închis uşa în urma ei.

— Ce zici? Multe schimbări, nu? a întrebat-o el, încercând să pară bine dispus.

— Îmi vine greu să cred că-i acelaşi loc, a bâlbâit ea, cu gura iască.

— Vrei o cafea? Apă?

— Nu, mersi, e OK.

S-a cufundat în scaunul lui.

Redactorul-şef s-a aşezat pe un teanc de hârtii, şi-a adunat mâinile în poală şi a început s-o privească.

— M-am gândit bine, i-a dat drumul Annika, după ce a luat o gură de aer. M-am gândit foarte bine. La munca mea, la viitorul meu la ziar, la ce mi-ar plăcea să fac de-acu' înainte.

Schyman s-a aşezat mai bine pe birou şi a privit-o curios.

— Înţeleg. Şi la ce concluzie ai ajuns?

— Trebuie să ai mare grijă ce faci cu ambiţiile, în viaţă. Nu cred că au un preţ. Am o vecină care...

Apoi a tăcut, muşcându-şi buzele.

— Pentru mine, serviciul e foarte important. Poate nu simplul fapt de a fi angajată, dar ce fac cu timpul meu. În ce mă implic, asta-i important şi pentru asta ai nevoie de bani şi dacă n-ai un loc de muncă...

S-a oprit, şi-a dres glasul; Schyman o privea încruntat.

— Ce vreau să spun e că, la urma urmei, banii sunt doar bani, dar în acelaşi timp trebuie să trăim, cu toţii, şi atunci banii devin importanţi, când e vorba de felul în care trăieşti. Oamenii sunt în stare să facă aproape orice pentru bani.

Redactorul-şef a dat din cap, gânditor.

— Da, e adevărat, a zis el.

— Să nu crezi că m-am transformat într-o materialistă ridicolă. Nu, nu despre asta e vorba! Dar nu pot ignora semnificaţia simbolică a banului şi ce reprezintă el, la urma urmei.

Schyman s-a încruntat, părea că n-o înţelegea prea bine.

— Asta-i ce-am vrut să-ţi spun.

— Ai mai luat legătura cu echipa care anchetează crimele de la Premiile Nobel?

Annika a clipit, surprinsă de întrebare.

— Ăăă, da. De ce?

— Cum se face că bat pasul pe loc? Nu se întâmplă nimic. Chiar n-au avut ce învăţa de pe urma cazului Palme?

— Impresia mea e că încă lucrează. Cel puţin de data asta au reuşit să ţină totul sub capac şi n-a transpirat nimic.

— În ultima vreme m-am tot gândit la ce înseamnă jurnalismul adevărat, a zis Schyman. Cercetări serioase, genul tău de muncă. Să ştii cum să obţii un raport de la avocatul poporului cu o zi înainte de a fi făcut public, de exemplu. Felu' ăsta de cunoştinţe e pe ducă la ziarul ăsta.

Annika l-a privit, năucă.

— Despre ce raport vorbeşti? Ăla despre măsurile de securitate de la dineu?

— Cred că-i timpul să te-ntorci şi să te apuci de treabă. Ce zici? Ar fi posibil sau informaţiile pe care le deţii despre criminală sunt încă prea sensibile?

Capul îi era complet gol.

Să se întoarcă?

— Cum... cum vezi chestia asta?

Schyman s-a ridicat în picioare şi s-a dus la dulapul din spatele biroului.

— Eu zic să te-ntorci la lucru începând cu 1 iunie, i-a răspuns, aplecându-se să caute ceva în sertarul de jos. Asta înseamnă marţea viitoare. Cum ţi se pare?

L-a privit lung şi simţea cum toate argumentele ei se duc de-a dura.

Să revină şi să se apuce de lucru, aşa, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic? Ca şi cum n-ar fi fost lăsată de izbelişte timp de şase luni, exclusă din orice identitate de grup, lăsată fără un loc în lume?

— Da, desigur, a auzit cum îi ies vorbele din gură. Marţi. Da, marţi e bine.

Schyman s-a îndreptat şi s-a întors, avea nasul roşu şi părul răvăşit.

— Uite, a spus el şi a pus o geantă cu un laptop nou pe birou. De

acum înainte o să fii reporter pe tura de zi: îţi faci singură programul şi alegi unde vrei să lucrezi, dar va trebui să fii la dispoziţia biroului de ştiri. Nu poţi să pleci în lume fără să ştim ce faci şi unde eşti.

— OK, a răspuns Annika, întinzând mâna după laptop. Era exact ca al lui Berit.

— Dacă vrei să lucrezi de aici, sunt birouri goale în spatele celor de la editoriale, disponibile pentru tura de zi, cel puţin pentru moment. Trebuie să vedem cum sunt folosite.

A arătat cu degetul spre laptop.

— Ar fi bine să verifici dacă funcţionează toate programele - am avut nişte probleme cu calculatoarele astea noi.

A apăsat pe butonul *on* şi laptopul s-a trezit la viaţă instantaneu, numele ei fiind programat deja ca utilizator.

Schyman şi-a reluat locul pe birou.

— Aş vrea să mă pui la curent cu povestea de la Premiile Nobel. Ziceai că eşti în legătură cu anchetatorii. Ai mai auzit ceva? Am avea ceva de publicat?

Degetele femeii au alunecat pe tastatură.

— Trebuie să văd, i-a răspuns zâmbind. Să văd ce informaţii mai am ascunse.

Redactorul-şef s-a ridicat şi s-a postat în faţa ei, arăta ciudat.

— Am forţat nota destul de mult în ultima vreme, ceea ce a avut un impact neaşteptat asupra conţinutului ziarului mai mult decât m-am aşteptat. Câteodată...

S-a oprit şi i-a întors spatele.

— Ce?

A tăcut preţ de câteva clipe, nesigur dacă voia să continue.

— Câteodată am impresia că am reuşit să pierdem sufletul ziarului. Că ne-am apucat să dezvoltăm o serie de alte canale, uitând motivul pentru care o facem.

— Mă duc să văd dacă funcţionează laptopul.

S-a dus la birourile temporare din spatele secţiei de editoriale şi a încercat să se logheze la reţeaua wireless a ziarului. După câteva secunde a apărut prima pagină. A funcţionat!

S-a aşezat pe un scaun plin de praf, istovită de toată tensiunea

acumulată, pe care n-o resimţise până atunci.

Apartenenţă. Un loc. Marţi, chiar de marţi...

Ar fi trebuit să fiu în stare să lupt. Cum dracu' de mi-a trecut prin cap să renunţ la tot ce am, să vând ce-am realizat?

Şi-a dres glasul, şi-a îndreptat spatele, apoi a început să se joace cu tastele. S-a dus pe Google, site-ul s-a deschis instantaneu.

Ce calculator minunat, mai ales în comparaţie cu râşniţa ei de acasă.

A apăsat tasta *reîncărcare,* gândindu-se ce să caute.

Caroline von Behring, *căutare.*

17 100 de intrări, cu mult mai multe decât atunci când trăia.

Nu eşti prea interesant, ca om în viaţă, puternic. Acţiunile îţi cresc rapid dacă eşti victima unei crime. La toate astea s-a gândit Annika.

Cele mai multe rezultate erau relatări din ziare, dar erau şi câteva lucruri mai recente. Grupuri de femei şi câteva organizaţii de cercetări făcuseră pagini în memoria Carolinei, iar Comitetul Nobel avea o secţiune specială dedicată activităţii ei. Mai era şi un grup de discuţii, dar era nevoie de autorizaţie şi parolă.

A continuat, a tastat Comitetul Nobel, *căutare.*

10 800 de intrări, majoritatea derivate din ştiri. *„Comitetul Nobel răscolește cuibul de viespi",* spunea un titlu, cu referire la decizia de acum câţiva ani a Comitetului Nobel norvegian de a acorda premiul pentru pace unei organizaţii a ONU, Organizaţia internaţională pentru energie atomică.

Ochii i-au coborât în josul paginii şi s-au oprit la o altă intrare. Provenea dintr-un grup de discuţii, scrisă de cineva care-şi spunea *„Pelle fără coadă".*

„Azi am aflat adevărul despre decizia de numire a Prof. Ernst Ericsson în funcţia de preşedinte al Comitetului Nobel de la Institutul Karolinska, după von Behring: a fost un scandal imens!" Annika a citit mai departe. „Un grup susţinea că era normal ca Sören Hamarsten, vicepreşedintele, să preia conducerea, în timp ce celălalt era de părere că Ernst trebuia să continue munca lui von Behring. Ştim ce s-a întâmplat: Ernst a câştigat şi acum aşteptăm urmarea. Înfruntarea titanilor..."

Tipii ăia de la conferinţa de presă, s-a gândit Annika. Aşadar, s-a încins atmosfera la vârf. Cine dracu' o fi?

A tastat „Pelle fără coadă”, *căutare.*

73 600 de rezultate.

„Pelle fără coadă” şi „Nobel”, *căutare.*

392 de rezultate şi, printre ele, un site despre cărţi pentru copii. A mers în josul listei, dar fără a afla cine era Pelle.

„Alfred Nobel”, *căutare.*

Aproape un milion şi jumătate de rezultate. L-a ales pe unul dintre primele, www.nobelprize.org şi adat clic pe unul din linkurile din coloana de stânga, pentru a ajunge la arhiva de articole despre inventator. Erau date despre anii tinereţii (familia sărăcise), educaţie (profesori particulari), invenţii (numeroase, ingenioase şi periculoase). Mai era unul despre dragostea lui pentru literatură şi eforturile timide în acea direcţie. Alfred Nobel a scris o piesă de teatru, povestea unei tinere fete, victima unui incest. Se spunea că piesa era prost scrisă şi că nu a fost jucată niciodată. Se numea *Nemesis* şi o înfăţişa pe tânără răzbunându-se şi omorându-şi tatăl. Pe fată o chema Beatrice Cenci şi fusese condamnată la moarte prin decapitare, la Roma, la 11 septembrie 1599...

Annika s-a oprit.

Beatrice Cenci? Din nou data *aia*?

Şi-a dat seama că ştia cum arăta fata asta. Avea alură de copil, cu ochi incredibil de trişti, privea peste umăr de pe peretele bibliotecii Ebbei Romanova şi se uita foarte dur la oricine îndrăznea să-i caute privirea.

— Aşadar, ăsta-i locu’ tău? Hai, spune-mi cum a fost?

Berit venea spre ea.

— Oh, ăăă, da, a fost foarte bine.

— Cum a mers? a mai întrebat-o Berit, privindu-i laptopul, curioasă.

— Rămân, i-a răspuns Annika şi nu şi-a putut ascunde un zâmbet. Încep oficial de la 1 iunie.

— Minunat! Ai la ce să lucrezi sau stăm de vorbă luni după amiază şi facem un plan?

Annika s-a strâmbat, şi-a privit ceasul şi a închis laptopul.

— Nu mai lucrez la anchete - lucrez direct la ştiri. Schyman mi-a spus-o foarte clar şi nu mai pot să fac ce vreau. O să fiu unul dintre sclavii lui Spike şi o să fac ce mi se spune.

— Bine, despre asta mai vedem noi.

Annika a pus laptopul în geantă și a tras fermoarul.

— Berit, știai că Nobel a scris o piesă de teatru despre un incest, chiar înainte de a muri?

Pe punctul de plecare, Berit s-a oprit.

— O piesă despre un incest? Vrei să zici o piesă de teatru?

— O tragedie în patru acte.

— N-aveam habar. E ciudat că n-am auzit niciodată. Crezi că-i adevărat?

— Se numea *Nemesis*, despre o tânără care-și omoară tatăl. Se pare că persoana chiar a existat, o chema Beatrice Cenci...

— Și bănuiesc că n-a trăit fericită până la adânci bătrâneți. E posibil ca *Nemesis* s-o fi pedepsit la scurt timp după crimă?

Annika și-a pus geanta cu laptopul pe umăr.

— Bingo!

— Dacă începi să te joci de-a Dumnezeu, trebuie să fii cu mare grijă, i-a mai spus Berit și i-a făcut cu mâna.

Deși nu prea vedea nicio legătură, în mintea Annikăi a apărut imaginea Sophiei Grenborg.

Thomas a ieșit din clădirea Rosenbad, a împins ușa ușor, cu mâna pe clanța de alamă. Ușa s-a deschis repede și fără zgomot. Și-a deschis umbrela.

Ploaia nu stătuse. Lovea asfaltul cu atâta intensitate, încât stropii săreau și formau un covor cețos, gros de câțiva centimetri. S-a oprit câteva secunde, a privit în jur, se simțea ciudat de mulțumit.

Avusese o zi bună, tare bună. Era prima dată când se simțea cu picioarele bine înfipte în pământ, avea senzația că începe să fie acasă. Rolul său oficial se apropia de sfârșit, după ședința de luni nu mai trebuia să rămână, dar azi după-masă i se dăduse de înțeles că va fi nevoie de el în continuare. A încercat s-o sune pe Annika, dar avea mobilul închis.

O să vadă acum. Ea n-a crezut niciodată c-am să mă descurc, acum va trebui să accepte că n-a avut dreptate.

Annika nu fusese deloc încântată de proiect. Câteodată se gândea că era geloasă, că nu putea suporta gândul că i-o luase înainte. Voia mereu

să se simtă importantă, iar când concediul ei impus a coincis cu şansa vieţii lui, căsătoria lor a început să şchioapete. În puţinele dăţi în care a manifestat vreun interes pentru munca lui, i-a sărit la beregată cu un potop de întrebări furioase, ceea ce l-a obosit şi l-a dezamăgit. Mulţi comentatori au pus la îndoială noua legislaţie propusă de guvern; a citit toate comentariile şi a ajuns la concluzia că oamenii erau derutaţi. Se opuneau legilor existente, consultărilor, aveau ceva împotriva anchetelor şi nu acceptau trimiterile către Consiliul legislativ. Totul devenea mult prea încurcat. O cunoştea bine pe Annika, ştia că fata asta avea încredere în justiţie. Poate că întrebările ei erau fondate, dar asta nu însemna că avea dreptate.

A tras aer adânc şi a pornit-o prin ploaie. A mers repede pe Fredsgatan, a trecut de Ministerul de Externe şi s-a îndreptat spre Malmtorgsgatan.

De dimineaţă a trebuit să-şi lase maşina în parcarea supraetajată de pe Brunkebergstorg. De obicei găsea un loc de parcare mai ieftin pe una dintre străduţele din apropiere, dar azi toate erau pline.

Când a ajuns la maşină, era ud până la genunchi.

Maşina era la etajul cel mai de jos şi gazele de eşapament erau atât de dense, încât a încercat să respire doar cât era necesar.

Întâlnirea cu directoarea generală pe probleme juridice mersese bine. Fusese foarte atentă, îl încurajase, nu i-a pus prea multe întrebări, i-a spus doar că ministrul va vrea, cu siguranţă, explicaţii foarte clare, când va fi vorba de dezbaterea parlamentară.

Sarcina lui era să scrie propunerea pentru noua legislaţie referitoare la interceptarea comunicaţiilor, dar mai ales trebuia să găsească o soluţie pentru administrarea surplusului de informaţie obţinut în timpul operaţiunilor de supraveghere a infractorilor. Ce s-ar întâmpla în cazul în care traficantul cutare ar spune: ieri i-am vândut 50 de kile de zăpadă lui Olle şi după aia mi-am caftit muierea?

Sau, altă variantă: mâine *o să-i vând* 50 de kile de zăpadă lui Olle şi după aia *o să-i dau cafteală* muierii.

Întrebarea era cum ar trebui să procedeze poliţia cu datele obţinute, care nu sunt legate direct de comerţul cu droguri. El lucrase exact la capitolul ăsta.

Părerea lui, personală, era că făcuse o treabă destul de bună.

În primul caz, traficantul a vândut deja drogurile şi şi-a bătut nevasta, aşa că poate fi trimis în judecată pentru droguri, nu şi pentru abuz fizic.

În cel de-al doilea caz, unde n-au avut loc nici tranzacţia, nici abuzul fizic, poliţia are dreptul să intervină pentru a împiedica abuzul. Orice altă acţiune ar fi imorală şi nerezonabilă, chestie cu care multă lume ar fi de acord.

Dar nu toţi - şi era conştient de treaba asta.

Thomas lua critica foarte serios.

Traficul de ieşire din oraş era groaznic. I-a luat trei sferturi de oră să ajungă la autostrada care ducea spre Norrtälje şi era trecut de 18:30 când a ieşit pe drumul spre biserica din Danderyd.

Mâine dimineaţă trebuia să stea de vorbă cu Jimmy Halenius, subsecretarul de stat, şi să parcurgă împreună toate documentele. Dacă lucrurile i se păreau în ordine, atunci urma o şedinţă luni.

Aştepta cu nerăbdare să vadă cum o să fie. Toţi angajaţii aveau convingerea că o prezentare în faţa ministrului, în Sala Albastră, era ceva cu totul deosebit.

Apucase să vorbească cu ministrul doar o dată. Într-o zi, era după prânz, Thomas s-a trezit cu el în birou; l-a întrebat cum merge treaba. Prin minister se bârfea că acesta intra frecvent în birouri şi stătea de vorbă cu oamenii, spre deosebire de predecesorul său. Thomas a fost foarte surprins să-l vadă, bâjbâia, nervos, prin hârtii, în timp ce-i dădea explicaţii.

— Ţine cont că există oameni nevinovaţi prin baruri şi bordeluri, i-a spus ministrul, când Thomas a terminat de vorbit. Nu toţi care lucrează acolo sunt infractori şi nu vor fi fericiţi să fie supravegheaţi. Le încălcăm drepturile, iar acesta va fi cel mai puternic argument împotriva legislaţiei.

Thomas i-a răspuns că era conştient de treaba asta.

Ministrul s-a ridicat de pe scaun şi s-a oprit în uşă.

— Unul dintre primele mele cazuri, pe vremea când eram avocat, a fost într-un proces de supraveghere a comunicaţiilor, a continuat bărbatul, mai mult pentru sine. Îi apăram pe kurzii supravegheaţi în afacerea Ebbe Carlsson. Nu cred să fi pus o singură întrebare pe parcursul întregului proces.

A plecat, fără să mai adauge nimic.

Thomas a întors maşina, a intrat pe Vinterviksvägen şi a lăsat automobilul să alunece către aleea lor.

Şi-a apucat servieta şi s-a grăbit spre uşă, nu şi-a mai bătut capul şi cu umbrela.

Copiii au venit în fugă de la televizor, Kalle era primul, cu viteza şi agilitatea unui leopard în faţa prăzii, apoi Ellen, ţopăind, cu Ludde şi Poppy sub braţ.

— Ce faceţi, dragilor, a spus bărbatul şi, aplecându-se, i-a cuprins pe amândoi.

Copiii ţipau de fericire, l-au sărutat şi l-au luat în braţe.

— Tati, tati, ştii, am făcut o maşină din cutii, una adevărată, cu volan şi tati, tati, am făcut salata azi, tati, tati, uite, Poppy s-a spart aici puţin, mi-o repari?

Nu i-a mai putut ţine în braţe, aşa că s-a aşezat pe podea.

— Încet, lăsaţi-mă să-mi scot haina.

Copiii nu l-au ascultat, s-au aruncat din nou peste el şi au început să-l gâdile pe burtă, tati, tati, simţea cum umezeala şi murdăria de pe jos îi treceau prin pantaloni.

— OK, gata, îmi daţi voie să mă scol...?

I-au dat drumul şi l-au ajutat să se ridice - Kalle, exact ca maică-sa, şi Ellen, care semăna foarte tare cu el când era mic - l-au tras de degete până l-au văzut în picioare şi a început să-şi cureţe murdăria de pe haine.

— A fost bine azi? Aţi făcut ceva frumos la grădi?

— *Grădiniţă*, l-a corectat Kalle. Am făcut o maşină din cutii, ţi-am zis. Şi am muncit şi eu, pentru că doamna educatoare a zis că toţi copiii trebuie să facă, împreună...

Dar deodată i s-au umplut ochii de lacrimi, buza inferioară i-a ieşit în afară. Thomas i-a ciufulit părul întunecat.

— Dar bineînţeles că şi tu trebuia să faci maşina împreună cu ei. Ai uitat că eşti pilot de raliuri? Şi tu, Prinţesa Ellen de Vinterviksvägen? Tu ce-ai făcut azi?

A luat-o în braţe, cu jucării cu tot şi fetiţa a început să chiraie de bucurie.

— Mă gâdili, tati...

A lăsat-o jos şi copila a fugit la televizor, dinspre care se auzea tema muzicală din *Tom şi Jerry.*

Thomas a oftat adânc, şi-a desfăcut şireturile şi şi-a scos pantofii cu un sentiment de uşurare. A luat servieta şi a pus-o lângă masa de lucru, în biroul de sus, ca să nu rămână în drum. Era tare bine să aibă o cameră a lui, unde să poată lucra; uitase că, demult, lucrul ăsta i se păruse ceva de la sine înţeles. A ascultat-o pe Annika trebăluind jos, în bucătărie, apoi a aprins calculatorul şi şi-a controlat mailul. Îşi invitase câţiva colegi la o petrecere, care urma să fie ultima lui zi de lucru, şi voia să vadă care dintre ei a răspuns.

Cramne, normal, nu rata nicio petrecere şi alţi doi şefi de la acelaşi etaj, cu partenerele lor.

Uite, şi Halenius, subsecretarul de stat.

A mai citit mesajul odată. Da, Halenius a răspuns că i-ar face plăcere să vină, cu toate că Thomas îl invitase din pură obligaţie. Tocmai vorbea despre petrecere cu câţiva colegi, când a apărut Halenius şi ar fi fost nepoliticos dacă nu l-ar fi chemat şi pe el. A crezut că bărbatul nu va accepta invitaţia, de obicei politicienii nu prea socializau cu funcţionarii, mai ales un subsecretar de stat!

OK, înseamnă că aveau să fie opt persoane. Poate o să le dea copiilor de mâncare ceva mai devreme - perfect!

Şi-a scos costumul şi l-a pus pe umeraş. Spatele sacoului şi cracul stâng erau pline de noroi - la naiba! Să nu uite să-i spună Annikăi să i-l ducă la curăţat.

A aruncat cămaşa în coşul de rufe şi a luat o pereche de jeanşi şi un tricou de rugby.

Annika era în bucătărie, lângă chiuvetă, cu spatele la el.

— Bună, i-a şoptit, punându-i mâinile pe umeri şi suflându-i uşor în ceafă. Ce face fata mea dragă?

S-a îndreptat sub atingerea lui şi a lăsat peria de spălat vase în chiuvetă.

— Bine. Noi am mâncat deja. Copiilor le era foame, n-am putut să te aşteptăm.

S-a aplecat deasupra ei şi a luat un rest de morcov de pe una din farfuriile de pe marginea chiuvetei.

— Îmi pare rău, traficul a fost îngrozitor.

— Ştiu. Am fost la ziar azi, m-am întâlnit cu Schyman.

— Cum a mers? a întrebat el, mestecând din morcov.

— Bine. Mă duc la lucru de marţi.

Era rândul lui să se încordeze. S-a oprit din mestecat, încercând să proceseze consecinţele anunţului.

— Înţeleg. Nu crezi că era cazul să vorbim înainte?

— Despre ce? i-a răspuns ea, agresivă. Dacă am voie să ies din casă?

— Nu fi ridicolă.

— Oricum, jobul tău se termină curând, nu? Parcă era pe şase luni.

— A fost extins, am aflat azi.

A aruncat cârpa de vase pe marginea chiuvetei de-au sărit stropi.

— Despre asta nu era cazul să vorbim, nu? Doar despre mine şi jobul meu...

Thomas a luat un pahar de pe bufet, l-a clătit şi l-a umplut de la robinet.

— Bine, hai să-ncepem cu mine. Despre ce vrei să vorbim?

Annika s-a întors şi s-a rezemat de maşina de spălat vase.

— De ce e atât de necesară legea asta nouă, antiterorism, la care lucrezi?

Thomas a oftat.

— Credeam că vrei să vorbim despre partea practică a muncii mele.

— De ce trebuie Suedia să fie prima ţară care se bagă în rahatu' ăsta cu supravegherea? De ce suntem noi ăia care forţăm nota în UE?

— Mi-au spus c-am făcut o treabă bună şi că vor să rămân în departament. Sau crezi c-ar trebui să plec?

— Te eschivezi de la orice formă de critică.

Thomas şi-a trecut degetele prin păr, răvăşindu-l.

— Adevărul e că toate celelalte ţări nordice au o asemenea legislaţie. Suntem cu cinşpe ani în urmă, din cauză că foştii miniştri social-democraţi n-au vrut să-şi bage pielea-n saramură pe subiectul ăsta.

— Şi cum rămâne cu UE, atunci? Săptămâna trecută au spus la ştiri că Suedia face presiuni ca furnizorii de servicii să fie obligaţi să păstreze toate informaţiile trimise prin reţelele lor.

— E cu totul altceva. Informaţia e deja înmagazinată şi vrem ca lucrul ăsta să continue, ca şi până acum. Tot ce vrem e să reglementăm folosirea informaţiei şi costurile asociate. În momentul ăsta avem de-a

face cu un balet întreg, ori de câte ori poliţia vrea să obţină vreo informaţie de la reţelele de telefonie. Crezi c-ar fi mai bine aşa?

— Ce vrei să spui, „balet”?

— Uite, vine poliţia şi zice: putem soluţiona cazul de viol dacă aflăm cine a apelat mobilul ăsta la ora cutare. Răspunsul reţelelor: s-a făcut, vă costă 25 000 de coroane. Poliţia: nu putem să vă dăm decât 15 000. Reţelele: nici gând! Cel puţin 20 000.

— Nu te cred.

— Treaba e că în ultimii ani poliţia suedeză a învăţat să negocieze din ce în ce mai bine. Costurile pentru obţinerea informaţiilor din partea reţelelor de telefonie au scăzut de la 70 la 14 milioane.

Annika şi-a muşcat buza de jos şi s-a legănat de pe un picior pe celălalt; Thomas ştia că se gândea la ceva.

— După câte ştiu, teroriştii comit crime, luări de ostatici, sabotaje şi distrugeri care se constituie în pericol public, nu? Poate n-am înţeles eu bine, dar nu există legi care să pedepsească aşa ceva?

Thomas a băut puţină apă şi a tăcut.

— Nu înţeleg cum te suporţi, i-a spus Annika, cu o voce stridentă. Cum poţi justifica ceea ce faci? Că avem nevoie de legi speciale pentru terorişti, ce prostie mai e şi asta?

— Aici vorbim de intenţie, a răspuns Thomas, punând paharul pe masă. Important e scopul crimei, dacă e posibil ca actul să ameninţe întreg sistemul. Pentru că atunci trebuie tratat diferit. Dacă scopul nu e de a arunca în aer clădirea, ci de a-i scoate din minţi pe oameni, avem de-a face cu terorism. Sau cu vreun alt fel de crimă organizată, cum ar fi bandele de motociclişti, sau sindicatele internaţionale de narcotice, sau traficanţii de arme sau de oameni.

— Bandele de motociclişti nu sunt terorişti... sau?

— Activităţile lor infracţionale pot face parte dintr-o încercare de a destabiliza şi a induce frica în societate. Noi vorbim despre adunarea de probe! Nu trebuie să pui sub supraveghere borfaşi sau copii scăpaţi din mână, mai devreme sau mai târziu sunt prinşi oricum.

Şi-a aruncat braţele în lateral, dându-şi seama că nu făcea decât să-şi pledeze cazul.

— Vorbim despre cartelurile de droguri şi bandele de motociclişti împotriva cărora nimeni nu îndrăzneşte să depună mărturie. Asta

presupune că avem nevoie de probe tehnice, pe care le obţinem supraveghindu-le ascunzătorile şi ascultându-le telefoanele. Pentru Dumnezeu, e vorba de securitatea naţională!

Cu braţele încrucişate la piept, Annika îl privea. Era atât de mică, întunecată şi colţuroasă. Deodată s-a simţit profund obosit, terminat, îi venea s-o ia în braţe, să-i mângâie părul şi să uite de toate.

— Azi, Berit mi-a arătat o nouă propunere legislativă.

— Zău? a întrebat-o el, prăbuşindu-se pe un scaun. Care?

— E una care spune că Serviciul de Informaţii are dreptul să asculte pe cine vor. E curată nebunie!

— Nu e o lege nouă. E un comentariu la o lege mai veche, e greu de crezut c-o să treacă; în esenţă, însă, încearcă să prevină...

— Exact, i-a răspuns Annika şi ochii îi străluceau. Dacă Serviciul de Informaţii începe să aresteze oamenii înainte ca ei să hotărască să facă ceva, atunci, clar, se cheamă acţiune preventivă.

— E vorba de o modificare minoră a legislaţiei, a continuat el, pe un ton monoton, care poate fi folosită în două tipuri de scenarii, unde poliţia acţionează pentru a preveni...

— Dar nu-ţi dai seama că-i ca o vânătoare de vrăjitoare? Arunci o femeie suspectă în râu şi dacă se scufundă şi se îneacă e nevinovată. Dacă pluteşte, o tragi afară şi o arzi pe rug!

S-a lăsat o linişte grea, care a umplut bucătăria şi s-a prelins până jos, în subsol.

— Vrei să ştii care sunt scenariile sau vrei să te las în pace?

Şi-a încrucişat şi mai tare braţele, privind în pământ.

— Să zicem că vin doi bărbaţi care cer azil politic. Dar poliţia află că, de fapt, sunt aici pentru a pune la cale un atac. Au aflat că ţinta era comunitatea musulmană din Malmö, dar nu ştiu unde, când, cum şi mai exact, cine anume sau ce vor să lovească. Propunerea de care vorbeai înseamnă că, în cazul ăsta, poliţia le-ar putea pune telefoanele sub supraveghere. Azi treaba asta se poate face numai dacă ştii care e ţinta. Şi tocmai asta vrem să schimbăm - să tragem linia mai devreme, să devansăm, în loc ca toată lumea să stea şi să aştepte explozia.

Annika n-a zis nimic.

— Al doilea scenariu e tot despre prevenirea atacurilor. Vorbim de supravegherea telefoanelor, nu de arestări. Să zicem că Hell's Angels

trebuie să compară în faţa completului de judecată şi poliţia află că o persoană va fi ucisă - procurorul, judecătorul sau un poliţist - atunci au dreptul să le pună telefoanele sub urmărire şi să le intercepteze. Dacă intenţia e de a opri procesul, se consideră o ameninţare la adresa sistemului şi atunci noua lege poate fi aplicată.

Thomas a înghiţit în gol.

— Dar tu şi cu prietenii tăi integri până-n măduva oaselor o să vă-ngrijiţi să nu treacă niciodată.

S-a ridicat, răsturnând scaunul pe care stătuse.

— Ştii care-o să fie rezultatul? O să stăm şi-o să ne împletim degetele până o să explodeze următoarea bombă şi atunci să vezi cum o să treacă propunerea prin parlament, cu viteza luminii. Şi vrei să mai ştii ceva? Când o să bubuie bomba, tu şi Berit şi toţi ceilalţi o să urlaţi: „De ce n-aţi *făcut* nimic? De ce *n-aţi luat în seamă* pontul? Demisia, *De-mi-si-a!*"

A ieşit din bucătărie şi din casă, s-a oprit pe mormanul de pietre din colţul grădinii. Ploaia îi şiroia pe spate, şi-a luat capul în mâini şi a început să-şi muște falca până a simţit gust de sânge.

Vineri, 28 mai

Annika stătea pe pat şi privea pe fereastră. Ploaia se oprise, dar printre frunze, cerul se vedea în continuare cenuşiu. Vântul smucea crengile şi steagul de pe catargul din curtea Ebbei se zbătea în aer.

Iar a avut coșmaruri noaptea trecută. Trecuse ceva vreme de când n-a mai avut atât de multe şi atât de dese. În primul an după moartea lui Sven, au chinuit-o aproape în fiecare noapte, dar de când l-a cunoscut pe Thomas s-au mai rărit. S-au înrăutăţit din nou după noaptea petrecută în tunelul de sub Stadionul Olimpic şi după aceea au apărut îngerii. Îngerii din visele ei, care-i cântau chiar şi când era

trează. Acum se ţineau la distanţă, dar de multe ori îi simţea prin colţurile camerei sau stând în umbră.

Noaptea trecută, Caroline von Behring a murit din nou, o implora din priviri pe Annika, prin timp şi spaţiu, dar ea n-o putea auzi - mesajul era bruiat - n-a reuşit să înţeleagă ce-i spunea Caroline.

S-a ridicat, şi-a dat la o parte părul de pe faţă şi a făcut patul. A întins cuvertura şi i-a îndreptat marginile.

Thomas îşi agăţase costumul murdar pe uşa şifonierului ei; a simţit o înţepătură de furie. Probabil că spera să-l găsească în câteva zile, agăţat în şifonierul lui, călcat frumos, într-un sac de plastic de la curăţătorie.

Niciodată nu era suficient de bună, oricât ar fi încercat.

Îi *promisese* ieri că nu întârzie la cină. *Promisese* să se joace cu copiii şi să umfle roata dezumflată de la bicicleta lui Kalle.

În schimb, s-a dus direct în nenorocitul ăla de birou şi s-a aşezat la calculator. A plutit apoi în bucătărie, aşteptându-se la o farfurie de mâncare caldă, cu o oră mai târziu decât fusese vorba.

N-o asculta niciodată, nu-i păsa de părerile şi ambiţiile ei. Casa cumpărată în Djursholm nu folosea la nimic, nimic...

A dat cu palma în perete, atât de tare, că i-au ţâşnit lacrimi de durere.

— Au, a exclamat, strângându-şi încheietura cu mâna cealaltă.

A coborât în bucătărie, încercând să se calmeze. A strâns resturile de la micul dejun, a şters blatul de granit al bufetului, a scos aspiratorul şi a făcut un tur rapid al parterului. A pus de cafea. A băut-o. S-a uitat la ceas, o grămadă de timp până să se apuce să pregătească cina.

Şi-a pus jacheta şi a ieşit în bătaia vântului. Iarba plângea după îngrijire, brazdele erau pline de apă, dar le-a întors spatele şi a ieşit în stradă.

Volvoul roşu al Ebbei era parcat în faţa casei şi Annika a urcat cele câteva trepte până la uşă.

Poate că aici nu se făcea să te duci şi să suni la uşa vecinului?

A tras aer şi a apăsat butonul soneriei, al cărui ecou s-a auzit prin pereţii groşi.

A trecut aproape un minut până a răspuns Ebba, iar Francesco îşi băga botul printre picioarele ei, dând din coadă fericit.

— Aaa, bună! Tu erai, hai, intră... a invitat-o Ebba, surprinsă.

— Mersi, a răspuns Annika, păşind în hol. Nu vreau să te deranjez, dar mă gândeam la ceva...

Ebba i-a zâmbit. Purta o jachetă gri şi pantaloni gri-închis.

— Da?

Annika şi-a dres glasul.

— Pot să mă mai uit odată la tabloul tău, cu fata decapitată?

Ebba a privit-o, foarte mirată.

— Sigur că da, şi a făcut un gest larg cu mâna, spre bibliotecă. Trebuie s-o pornesc la laborator, dar te rog...

Annika şi-a aruncat pantofii din picioare şi s-a îndreptat spre încăperea cu şemineul enorm, păşind fără zgomot pe covoarele groase.

Fundalul avea diferite nuanţe de maro, faţa femeii-copil era palidă, buzele întredeschise roz. Purta un turban alb, iar buclele blond-închis i se încolăceau pe gât, coborând pe spate. Trupul îi era înveşmântat în ceva alb şi inform, probabil o pânză sau o mantie mult prea mare.

Ebba a venit lângă ea, amândouă privind în ochii căprui ai copilei.

— Beatrice Cenci, a zis Annika. Citeam despre ea ieri, pe internet şi despre faptul că Nobel a scris o piesă.

— Săraca Beatrice, a răspuns Ebba, privind portretul cu simpatie. În vremurile alea, o fată tânără n-avea nicio şansă în faţa bărbaţilor şi a bisericii. Îi era scris să piară.

— Deci a existat cu adevărat?

— Oh, da! Soarta ei i-a fascinat pe mulţi, de secole. Nobel n-a fost primul care a scris despre ea. Percy Shelley a scris o piesă în versuri albe în 1819, Alexandre Dumas i-a dedicat un capitol întreg în cartea lui despre crime, *Crimes célèbres.* De ce întrebi?

— Cine era? Şi ce i s-a întâmplat?

— Era fiica lui Francesco Cenci, un nobil bogat şi puternic.

— Şi ea l-a omorât?

Ebba a aprobat din cap.

— Cu aprobarea fraţilor şi a mamei vitrege. În timpul procesului s-a aflat că tatăl fusese cel mai crunt tiran. Obişnuia să le închidă pe Beatrice şi pe soţia lui în castelul de lângă Rieti şi le supunea la toate abuzurile imaginabile.

— Şi nimic din asta n-a contat la judecată, nu?

— Francesco era bogat; papa a sperat că putea pune mâna pe averea familiei, odată scăpat de Beatrice. Aşa că a fost decapitată pe Ponte Sant' Angelo, podul peste Tibru, la colţul Vaticanului. S-a adunat o mulţime imensă. Iar fata a devenit un fel de simbol pentru victimele unei judecăţi strâmbe, o sfântă, practic.

— Dar nu şi în ochii bisericii, cu siguranţă.

Ebba a zâmbit.

— Categoric, nu. Cum merge cu serviciul?

— Încep de marţi, i-a răspuns Annika, zâmbindu-i, la rândul ei. Trebuie să recunosc că-s fericită. Am nevoie să fac şi altceva, nu numai să împerechez ciorapi.

— Te înţeleg, a zis Ebba, îndreptându-se către uşă. Te-ai mai gândit la ce-am vorbit, să te îndrepţi spre lumea ştiinţifică şi să laşi violenţa la o parte?

Annika a privit-o şi i-a urmărit părul săltând la fiecare pas.

— După câte am văzut, lumea ştiinţifică poate deveni relativ violentă, uneori. L-ai cunoscut cumva pe Johan Isaksson?

Ebba s-a oprit din drum, s-a întors către Annika şi a privit-o gânditoare.

— Isaksson? Băiatul ăla cu accidentul groaznic? Închis în camera frigorifică?

Annika a dat din cap.

— Ştiu cine era - laboratorul lui era în acelaşi departament cu mine şi cercetările îi erau foarte apropiate de munca mea: se ocupa de boli neurodegenerative - Parkinson, cred. Oricum, studia căile de semnalizare celulară. De ce întrebi?

Annika a tras aer adânc, gata să răspundă, dar s-a răzgândit în ultimul moment.

— Ăăă... nu de mult am fost încuiată într-o cameră cu temperatura de minus 20 de grade. Iarna trecută, de fapt. Eram mai mulţi - un bărbat a murit...

A privit în pământ, nu înţelegea de ce n-a spus adevărul, că fusese chemată de poliţie să vorbească despre moartea lui Isaksson.

— Vrei să vii cu mine să arunci o privire? a întrebat-o Romanova. Îţi poţi da seama la faţa locului dacă ar fi de interes.

— Crezi că poţi face asta pentru mine?

— Bineînţeles, dar dacă n-ai o acreditare, ar trebui să vii incognito. Vrei să-ţi mai iei ceva de acasă sau putem porni?

Volvoul era break, aşa că Francesco stătea în spate, în portbagaj. Se vedea că era obişnuit, pentru că a protestat vehement când nu l-au luat cu ele.

Maşina mirosea a nou, cu un uşor iz de câine umed. Ebba a condus calm şi cu grijă pe drumul din Norrtälje, apoi a intrat pe autostradă, prin Bergharma.

— Lumea cercetătorilor e puţin cam ciudată, a spus ea. Sunt foarte mulţumită că pot fi detaşată - nu trebuie să mă lupt cu fiecare pentru burse şi pentru statut.

Pe la geamurile maşinii alunecau viaducte cenuşii.

— Ce-o face ciudată?

— Prea mulţi chemaţi şi prea puţini aleşi[19]. Am doi prieteni pe cale să devină profesori, dar nominalizările le sunt mereu contestate, aşa că, dacă au noroc, vor fi confirmaţi înainte de pensie. La fel se întâmplă şi-n lumea voastră?

— Nu chiar. Cea mai mare parte a mass-mediei din Suedia este privată, în afară de ziarele sindicatelor sau ale altor organizaţii similare. Bine, mai există televiziunea şi radioul publice. Aşa că patronii hotărăsc pe cine să pună în posturile de top. Îi aleg, de obicei, pe cei care sunt orientaţi spre comercial şi care se împacă cel mai bine cu conducerea.

— Normal, a răspuns Ebba. La fel e şi la noi, numai că munca voastră e mult mai publică decât a noastră. Noi avem parte de un flux constant de bârfe şi speculaţii despre ce face unul şi altul.

— E foarte competitiv? a întrebat Annika.

— Îţi dai seama! Când mi-am început studiile de doctorat, primul lucru pe care mi l-a spus îndrumătorul meu a fost: „Îţi întorci toate foile cu faţa în jos ori de câte ori te ridici de la birou. *Niciodată* nu laşi pe nimeni să citească ce scrii. *Niciodată* nu vorbeşti despre ce-ai realizat sau eşti pe cale să faci”. Nivelul de suspiciune şi secretomanie e absurd.

---

[19] Aluzie la „*Căci mulți sunt chemați, dar puțini aleși*” (Sfânta Evanghelie după Matei, 22.14).

— Câtă bătaie de cap! Şi nu e nimeni în care să poţi avea încredere?

— Îndrumătorul, deşi şi asta se poate transforma într-un dezastru, câteodată. Cunosc îndrumători care le-au furat rezultatele doctoranzilor lor şi le-au publicat sub numele lor. Pe de altă parte, ştiu şi studenţi care au furat munca profesorilor.

— Să fie al dracu'! Eu ziceam că numai la noi se fură ştiri.

Au mers pe Nobels väg, au lăsat Forumul Nobel pe stânga şi au intrat în campus, pe alei înguste, între clădiri greoaie, din cărămidă roşie.

— Aici aveam cursuri, când eram studentă, i-a spus Ebba, arătând cu mâna spre o clădire mare, pe colţul străzii Eulers.

Annika şi-a ridicat privirea spre o clădire de trei etaje, din cărămidă, cu ferestrele vechi, din anii '50.

Au cotit la stânga, apoi la dreapta şi în faţa lor a apărut o clădire modernă, albă, încadrată în oţel. Ebba îşi avea locul de parcare rezervat în faţa intrării principale.

— Asta nu cred că-i atât de veche, nu? a întrebat Annika, uitându-se la faţada strălucitoare.

Ebba a închis maşina şi a încuiat-o.

— Câteodată mă-ntreb dacă ştie stânga ce face dreapta. Politicienii construiesc clădiri noi şi le dărâmă pe cele vechi în acelaşi timp. Ai auzit că vor să cheltuiască cinci miliarde ca să dărâme întreg spitalul şi să facă altul? Tu intră - nu e încuiat - şi ia-o spre scări. Trebuie să coborâm două etaje.

Clădirea era luminoasă şi aerisită. Casa scării era deschisă, mergea până la ultimul etaj şi lăsa impresia că holul de la intrare era mult mai mare decât în realitate. Au coborât treptele întunecate, de stejar şi au ajuns la un spaţiu larg, care funcţiona drept cantină, apoi încă un etaj şi treptele s-au oprit în faţa unor uşi masive, cu încuietori cu cod.

— Prima la dreapta.

Annika s-a dat într-o parte, pentru a-i face loc Ebbei. Femeia şi-a trecut cardul prin cititorul de pe uşă, s-a auzit un clic slab şi încuietoarea s-a deschis.

— Biroul meu e în faţă şi la dreapta. Vreau să văd dacă am ceva scrisori...

S-a oprit în dreptul casetelor din perete, în dreapta uşii de intrare.

Avizierul era plin de mesaje care îţi strigau informaţiile uzuale în asemenea locuri, că trebuie să porţi legitimaţia la vedere, că trebuie să foloseşti codurile de bare adecvate pe plicuri, la ce numere să suni în caz de probleme sau de defecţiuni.

— O să ai probleme din cauza mea? a întrebat-o Annika în şoaptă.

Ebba sorta un vraf de corespondenţă.

— Mă îndoiesc, i-a răspuns, fără să-şi ridice ochii. Atât de multă lume se fâţâie pe aici, aşa că nu cred.

A pus toate plicurile la loc, în afară de unul.

— O grămadă de corespondenţă inutilă, a zis şi a pus plicul în geantă.

Coridorul părea înghesuit şi întunecat, deşi pereţii erau albi şi pardoseala gri deschis. Se zărea puţină lumină naturală în depărtare, dar nu ajungea până la ele.

— Vrei să-ţi spun puţin despre ce facem aici? a întrebat-o Ebba, peste umăr.

A deschis prima uşă pe dreapta, fără să aştepte vreun răspuns.

— Aici e centrifuga, a zis, în timp ce Annika o urma - da, putea recunoaşte o centrifugă. Arătau ca maşinile de spălat rufe, ceva mai mari, însă.

— La ce folosesc?

— Folosim forţa centrifugă pentru a separa substanţele de mediul în care sunt suspendate. Să zicem că vreau să extrag o anume proteină dintr-o soluţie. O pun în centrifugă şi proteinele se depun la fund.

Annika privea lung aparatele.

— Elementele cele mai grele ajung pe fundul recipientului?

— Exact. E o metodă foarte practică atunci când trebuie să ajungi la cele mai mici lucruri, din interiorul celulelor sau al membranelor, de exemplu.

Uşa s-a deschis şi în încăpere a intrat o femeie micuţă şi grăsuţă, avea părul vopsit cu henna foarte răvăşit. Annika a recunoscut-o dintr-o dată pe Birgitta Larsén, profesoara care fusese prietena Carolinei von Behring.

— Ebba, fii te rog aşa drăguţă şi trimite asta, i-a spus, întinzându-i o cutie din polistiren. Mulţumesc mult - şi adu-mi aminte că-ţi sunt datoare cu un prânz. Apropo, trebuie să luăm legătura cu mesageria

despre anticorpii ăia care lipsesc - ai făcut vreo reclamaţie?

S-a mişcat rapid prin spaţiul strâmt, fără să aştepte vreun răspuns şi a trecut pe lângă Annika fără vreun semn c-ar fi recunoscut-o.

— Am făcut-o deja de luni.

Au ieşit şi au trecut pe lângă un copiator uriaş, înconjurat de cutii de polistiren.

— Pe astea le folosim când avem ceva de trimis. Cele mai multe lucruri trebuie împachetate în gheaţă. Numai puţin, să trimit pachetul ăsta.

Undeva, în spatele ei, s-a deschis o uşă şi coridorul s-a umplut de râsete de bărbaţi. S-a întors şi a văzut trei bărbaţi în costum, venind pe coridorul îngust; erau foarte adânciţi în conversaţie, discutau tare în engleză. L-a recunoscut pe cel din mijloc, dar nu-şi amintea de unde.

— Aşteaptă-mă aici, i-a spus Ebba şi a dispărut într-o cămăruţă.

S-a întors după 30 de secunde, fără pachet.

— Doamna profesor încă n-a învăţat că există oameni plătiţi pentru treburile astea.

Annika stătea pe coridor, urmărindu-i cu privirea pe bărbaţii gălăgioşi îndepărtându-se.

— Cine erau tipii ăştia?

— Bernhard Thorell şi fanclubul lui. Toată săptămâna au fost aici. Uite, ăsta-i biroul meu.

A tastat codul din patru cifre şi i-a făcut loc Annikăi să intre în cel mai mic birou pe care-l văzuse vreodată. Pe şapte metri pătraţi se înghesuiau trei mese de lucru, cu calculatoare şi vrafuri de hârtii.

— Şi eu care credeam că biroul meu e cel mai mic din lume!

Se gândea la Bernhard Thorell, şeful companiei americane de farmaceutice, care fusese la conferinţa de presă la Forumul Nobel de iarna trecută.

— Cred că aici a fost camera pentru fumat, a zis Ebba, aşa că, cel puţin, avem ventilaţie bună. Vrei să-mi vezi laboratorul?

— Ai laboratorul tău propriu? a întrebat-o Annika, începând să desluşească perspectivele lumii ştiinţifice.

— Îl mai împart cu alţi şapte colegi. La stânga, după aceea, primul coridor din nou la stânga.

Annika a lăsat-o să treacă prima şi a urmat-o cu o uşoară senzaţie de

claustrofobie. Coridorul o apăsa din toate părţile, de sus, de jos, din lateral. E drept, era ceva mai multă lumină, toate uşile laboratoarelor aveau ferestre rotunde, dar sentimentul de capcană devenea apăsător. Poate era din cauza rafturilor, a calculatoarelor şi a imprimantelor înghesuite între birouri, cu şirurile nesfârşite de eprubete şi vase Petri şi baloane de experimente. Toţi pereţii erau plini de afişe şi anunţuri. Pe unele uşi erau lipite orare, pentru ca oamenii să-şi poată face programări.

— Asta e o zonă de protecţie. Trebuie să-ţi schimbi încălţămintea şi să-ţi pui un halat, înainte de a putea intra în laboratorul cu celule. Uite - se leagă la spate.

Annika a luat jacheta cu dungi albe şi galbene, care-i amintea de halatele medicale pe care le văzuse la Urgenţă. Avea mâneci lungi şi elastic strâns la încheietura mâinii. Pe un raft, la dreapta uşii, era o pereche de saboţi albi, de lemn, lângă două tuburi mari de gaz.

— Pe care pot să-i iau? a întrebat Annika, citind etichetele de deasupra pantofilor.

— Oricare, n-are importanţă.

Au intrat în laborator.

O asiatică era aplecată deasupra unei hote de laborator, concentrată să picure ceva într-o eprubetă, cu ajutorul unei pipete foarte mari. Purta acelaşi echipament de protecţie şi mănuşi care-i acopereau încheietura mâinii.

— Avem o mulţime de chinezi aici, i-a spus Ebba, după care a salutat-o pe femeie, care n-a răspuns.

— Ce face acolo?

— N-am idee, a răspuns Ebba, aruncându-i femeii o privire fugară. E foarte încordată, cred că pregăteşte celule pentru a încerca să detecteze proteine cu ajutorul unor anticorpi. Anticorpii sunt scumpi, un experiment mare poate să coste până la 60 000 de coroane. Şi tocmai ce-am observat că ne-a dispărut ultima tranşă primită...

S-a apropiat de Annika şi i-a spus în şoaptă:

— Aici nu întrebi niciodată ce face cineva. Şi nici nu spui nimănui ce faci tu. Cel mai bine e ca fiecare să-şi ţină munca pentru el.

Ebba s-a îndepărtat şi a revenit la tonul normal.

— Celulele mele sunt în incubator.

A deschis ceva care semăna cu un frigider, numai că era cald înăuntru.

— Au nevoie de o temperatură de 37 de grade ca să se dezvolte. Adaugi puţini nutrienţi şi cinci la sută bioxid de carbon şi aproape întotdeauna fac ce vrei tu. Asta în cazul în care nu se întâmplă ceva.

— Cum ar fi?

— Poate să fie un lucru simplu, să alegi o substanţă greșită, de exemplu. Sau poţi confunda culturile. Foarte multe sticluţe seamănă între ele.

A închis uşa incubatorului şi s-a îndreptat spre un recipient mare, cu capac.

— Aici îmi ţin celulele când nu le folosesc, a spus ea, a deşurubat capacul şi a scos izolaţia. E nitrogen lichid, minus 196 de grade.

Din container ieşeau vapori albi şi, instinctiv, Annika s-a dat un pas înapoi.

— Ai pomenit de frig, crezi c-aş putea vedea camera frigorifică?

Ebba a pus la loc izolaţia de polistiren şi a înşurubat capacul.

— Sigur. E pe următorul coridor. Trebuie să trecem prin sasul de protecţie din nou.

Camera frigorifică se afla la capătul coridorului, într-o secţiune fără lumină naturală. Umbrele uşilor lăsau forme ciudate pe pereţi.

— Uite, lumina şi temperatura sunt controlate de afară, de aici, a continuat Ebba, arătându-i un panou de control mare, în dreapta uşii. Un ecran indica temperatura din interior - minus 25 de grade.

— Ce căuta aici?

— Bănuiesc că scotea ceva. Depozităm o groază de mostre aici, dar şi multe lucruri nefolositoare, resturi de sânge, să zicem. Putem intra o secundă, dar te previn că-i extrem de frig.

A apăsat un buton pentru a aprinde lumina şi a deschis uşa. Frigul le-a lovit în faţă şi Annika a expirat adânc.

— O să las uşa deschisă.

Încăperea era foarte îngustă, plină de rafturi pe ambele părţi. Fiecare centimetru pătrat era folosit - sticluţe, baloane, cutii, toate erau îngrămădite până-n tavan.

— Cum Dumnezeu a putut rămâne închis aici şi să moară aşa, îngheţat? s-a mirat Annika, încercând deja să-şi învingă claustrofobia.

— Sistemul de deschidere de urgenţă mai face figuri - era să rămân şi eu închisă o dată. Gurile rele spun că băuse şi că mai luase şi altceva, aşa că probabil că simţurile nu-i erau complet treze.

A privit în jurul ei, cu sentimentul că trebuia să iasă repede.

— Dar există o alarmă aici, şi a arătat spre un buton aflat la capătul încăperii, fixat aproape de podea. De ce nu l-a apăsat? Şi de ce nu a strigat până a venit cineva să-i deschidă?

— Era sâmbătă seară şi era singur. Laboratorul lui era singurul folosit.

Annika a privit-o şi nu s-a putut abţine s-o întrebe:

— De unde ştii?

Ebba s-a oprit şi preţ de câteva secunde s-a uitat la ea calm şi fără expresie.

— Tabelele de rezervare sunt prinse pe uşă. Oricine poate să vadă ce laborator e rezervat. Ieşim?

A ieşit repede în coridor şi a respirat încet, uşurată, în timp ce uşa se închidea în urma lor. În secunda următoare s-a simţit o mişcare pe coridor, în urma lor. Ebba s-a dat rapid într-o parte şi pe lângă ele a trecut ca o furtună un bărbat cu o jachetă gri.

— *Birgitta!* a strigat el şi ecoul s-a lovit de toţi pereţii.

— Ce dracu' s-a întâmplat? a întrebat Annika.

Bărbatul s-a oprit în dreptul unui laborator şi a privit prin fereastra rotundă.

— Birgitta, colaboraţionistă nenorocită, ştiu că eşti aici!

Birgitta Larsén a ieşit dintr-o încăpere de la capătul coridorului, avea în braţe o altă cutie de polistiren.

— O, Doamne, Lars-Henry, ce gălăgie groaznică! Ce vrei?

Annika l-a recunoscut: era profesorul care scrisese articolul ăla confuz în *Kvällspressen* iarna trecută şi care fusese scos afară de la conferinţa de presă buclucaşă.

Birgitta Larsén a trecut pe lângă bărbatul furios şi a revenit la Ebba.

— Asta trebuie să ajungă în acelaşi loc, draga mea. Când crezi c-o să afli ceva despre reclamaţia noastră?

— Să nu cumva să crezi c-o să scapi, i-a strigat bărbatul, care între timp s-a luat după ea, fluturând o hârtie tipărită. Aştept o explicaţie.

Ebba a luat cutia c-o expresie neutră.

— Dragul meu! i-a spus Birgitta Larsén, privind în sus la bărbatul care era cu cel puţin două capete mai înalt decât ea. De ce eşti atât de furios?

— Am primit un mail de la Pubmed şi am văzut asta. Am fost citaţi în *Jurnalul de Biochimie* şi nici măcar nu ţi-a trecut prin cap să-mi menţionezi numele!

Annika a privit surprinsă, de la unul la celălalt.

— Hm, a zis Ebba, e un caz de vanitate rănită şi cred că-i vina mea...

— Lars-Henry, asta nu-i treaba mea, ştii doar, a intervenit Birgitta. Despre ce-i vorba?

— Doctoranda mea e trecută drept autoarea articolului, nu eu! Cum dracu' s-a întâmplat?

Ebba i-a dat Annikăi cutia şi s-a apropiat de bărbat.

— A fost decizia mea, a spus ea. Am ajuns la concluzia că nu ai avut nicio contribuţie, aşa că nu era cazul să fii trecut ca autor.

— Toate astea s-au întâmplat pentru că m-aţi scos din Adunare! a strigat el, postându-se în faţa Ebbei. Vă folosiţi de orice prilej ca să mă umiliţi, dar o să vedeţi voi!

— Eu nu te-am scos din nicio Adunare Nobel, i-a răspuns Ebba calmă. Din nou, am ajuns la concluzia că n-ai prea trecut pe aici în ultimele patru luni.

Bărbatul şi-a ridicat ochii din pământ şi privirea lui a întâlnit-o pe a Annikăi.

— Dumneata eşti responsabilă pentru treaba asta?

— E reporteră la *Kvällspressen,* i-a răspuns Birgitta, fără a privi spre Annika. N-am nicio idee ce caută aici, dar intenţionez să aflu imediat ce termini de ţipat.

Lars-Henry împungea aerul cu foaia de hârtie, gesticulând spre Annika şi Ebba.

— Feriţi-vă! O nesocotiţi pe Nemesis, toate! Ţineţi minte că v-am avertizat!

S-a îndreptat spre uşa principală şi a dispărut.

— Despre ce a fost vorba? a întrebat Annika, în timp ce uşa se închidea în urma bărbatului.

Ţinea în continuare cutia, dar Ebba i-a luat-o.

— Mă duc să las asta la mesagerie, a zis şi a dispărut după primul

colţ.

Birgitta Larsén a făcut un pas înspre Annika şi a privit-o gânditoare.

— Credeai că nu te-am recunoscut? Te-ai înşelat! Ce cauţi aici?

Annika s-a uitat în ochii ei, atentă. Privirea îi era luminoasă, clară şi extrem de serioasă.

— Caroline n-a fost deloc surprinsă când a fost împuşcată. Eram acolo, lângă ea - s-a uitat drept la mine când s-a sfârşit. Nu pot scăpa de imaginea asta, o visez noaptea.

S-a mirat de cât de agitată îi suna propria voce.

Birgitta Larsén stătea nemişcată, fixând-o.

— Ce visezi? a întrebat-o, calmă.

— Caroline încearcă să-mi spună ceva, i-a răspuns Annika, vorbind mai încet. Vrea să spună ceva, da' nu pot înţelege. Despre ce poate fi vorba? *Despre ce?*

A simţit cum i se umplu ochii de lacrimi şi şi-a muşcat limba. Doamne, miorlăită mai devenise...

— Hai să mâncăm ceva, a spus Birgitta, s-a întors pe călcâie şi a pornit-o pe coridor. Ia-o şi pe Ebba şi mergem la *Vulpea neagră.*

Au ieşit din clădire şi au păşit în lumina ceţoasă. Peluzele erau de un verde-crud, iar în copaci dansau frunzele mici, încă necrescute. Ebba şi Birgitta continuau discuţia despre transportul lipsă şi despre ce ar trebui făcut în legătură cu compensaţiile. Annika mergea în urma lor, privind în jur.

Peisajul era splendid, îi amintea de filmele despre colegiile din Ivy League, de pe Coasta de Est a Statelor Unite. Străzi înguste, clădiri masive, multă verdeaţă.

Clubul *Vulpea neagră* se afla la marginea campusului, la numărul 6A pe Nobels väg, nu departe de Forumul Nobel, unde fusese cu Bosse.

A trecut-o un fior - nu-i răspunsese să-i propună o oră pentru întâlnirea de săptămâna următoare, la cafea.

S-au întâlnit de câteva ori în decursul primăverii, în vreo cafenea, totul a fost absolut nevinovat, niciun cuvânt nelalocul lui.

Voia să continue în felul ăsta? Voia să-l mai vadă? Voia mai mult?

N-avea habar şi-i venea greu să-şi lămurească emoţiile: aşteptare, ruşine, bucurie, teamă.

— Săracul Lars-Henry! A devenit mult prea irascibil, a zis Birgitta.

A urcat treptele de granit şi a deschis uşa de aramă, lăsându-le pe Ebba şi Annika să intre.

— Întotdeauna a fost plin de el, dar acum câţiva ani n-ar fi făcut atâta gălăgie pentru o nimica toată, cum a fost cu articolul ăla minor. Dar, Ebba, spune-mi de ce nu i-ai trecut numele? M-ai trecut pe mine. Ce te costa să-l pui şi pe el?

Ebba şi-a întins gâtul, arăta şi mai lung decât în realitate.

— A fost o chestiune de principiu. Cilla, doctoranda care-l avea îndrumător, a umblat după el toată primăvara şi niciodată nu i-a răspuns. Fata-i aproape disperată. Vine un moment când trebuie să-ţi asumi responsabilitatea pentru faptele tale, chiar dacă eşti un profesor bătrân şi trist...

Birgitta i-a făcut semn unui chelner îmbrăcat cu grijă.

— Ai cumva o masă de trei persoane? Minunat! Lângă fereastră? Bine, nu-i nimic. Hai să ne aşezăm aici în colţ, ce ziceţi fetelor...?

S-a aşezat cu un oftat şi şi-a întins şervetul în poală.

— Felul în care a fost exclus Lars-Henry nu-i deloc în ordine. N-ar fi trebuit să se întâmple, dar Adunarea a luat hotărârea, oricum. Îi înţeleg supărarea. Şi eu aş fi, în locul lui.

Şi-a frecat mâinile una de alta.

— Dar nu trebuie să-mi fac griji pentru el, sunt mulţumită că am fost promovată, în loc să mă dea afară. Să vedem, eu o să iau păstrăv - e întotdeauna bun. Şi o bere mare, fără alcool, te rog.

— Despre ce tot vorbeşte mereu când pomeneşte de Nemesis[20]? a întrebat Annika, după ce a ales şi ea păstrăv.

— E din mitologia greacă, i-a răspuns Ebba. Religia greacă era un întreg labirint de idei despre crimă şi pedeapsă, cauză şi efect, nedreptate şi răsplată. Cred că reacţia lui Lars-Henry pleacă de la scepticismul în ceea ce priveşte teoria evoluţionistă a lui Darwin. Face parte din acea minoritate care crede c-ar trebui să-i acordăm mai mult

---

[20] *Nemesis* (grec. Νέμεσις, numită și Rhamnusia) era, în mitologia greacă, zeița răzbunării care pedepsește crimele, conservând și supraveghind ordinea și echilibrul în univers sub raportul moral, prin cântărirea riguroasă fericirii și nenorocirii umane.

respect lui Dumnezeu în ştiinţă, aşa-numiţii creaţionişti.

— Da, săracul, a oftat Birgitta.

Annika a privit-o pe Ebba pentru câteva secunde. Mai mult Dumnezeu în ştiinţă?

— Suporterii creaţionismului susţin că apariţia universului coincide cu începuturile descrise în Cartea Genezei. Ei pretind ca istoria creaţiei să fie percepută în paralel cu teoria evoluţionistă şi în acelaşi timp să fie considerată cadru de referinţă la fel de valabil, atât în educaţie, cât şi-n ştiinţă.

— Îţi dai seama că-i greu să-i iei în serios, a adăugat Birgitta, ridicând din sprâncene.

— Ziceai c-ai fost promovată? a întrebat-o Annika.

— Da, m-au mutat de la Adunare la Comitet, pentru a completa locul lăsat gol după Caroline. Îţi dai seama ce înseamnă?

Annika a negat din cap.

— Sarcina Adunării este de a alege persoana care va primi Premiul Nobel pentru Medicină. Sunt 50 de membri, toţi profesori aici, la Karolinska. Comitetul este ramura executivă a Adunării, cinci membri plus un preşedinte şi un vicepreşedinte. Toată lumea ştie că deciziile reale sunt luate de Comitet.

— N-au existat divergenţe legate de persoana care ar urma să ia locul Carolinei? a întrebat-o Annika, amintindu-şi de postarea pe internet a lui Pelle fără coadă.

Le-a fost adusă mâncarea şi Birgitta a luat o înghiţitură mare de bere.

— Am vrut pe cineva care să continue în spiritul Carolinei şi al lui Nobel. Şi să nu fie un oportunist bătut de vânt, care se apleacă în faţa cui dă bani mai mulţi.

— Cuvinte tari, a spus Ebba, scoţând cu grijă oasele din peşte.

— Cuvinte adevărate, i-a răspuns Birgitta. Pur şi simplu, Sören Hammarsten n-are stofă de lider moral. A fost o mare uşurare că Ernst a preluat conducerea. Dar mai bine spune-mi, Annika Bengtzon, ce ziceai despre Caroline? Că-ţi vorbeşte noaptea?

A pus deoparte cuţitul şi furculiţa şi şi-a aţintit ochii în farfurie.

— Ştiu că sună prostesc, dar nu-mi iese din cap privirea din ochii Carolinei. Se uita direct la mine şi eu am privit-o în ochi când a murit şi

parcă *știa*, parcă *înțelesese*, a fost atât de cumplit să stau acolo, să mă uit și să nu pot face nimic...

A simțit cum o podidesc din nou lacrimile și spre surprinderea ei a văzut că și Birgitta plângea. Femeia și-a tras nasul și l-a șters cu șervețelul.

— Mi-aș dori să știu. În cazul în care Caroline și-ar fi deschis inima cuiva, eu aș fi fost aia.

Le-a privit pe Annika și Ebba în timp ce-și ștergea nasul.

— Nu spun asta din vreun fel de aroganță. Eu eram persoana cu care stătea de vorbă, dar nu mi-a zis niciodată nimic despre așa ceva. Nu-mi trece prin cap ce-ar fi vrut să spună.

Birgitta s-a foit puțin pe scaun și s-a scărpinat în cap, a luat o gură de bere și a privit-o pe Annika.

— N-a spus nimic? Nici măcar un cuvânt? O frântură pe care să n-o înțelegi?

A privit-o pe Annika foarte atent, cu ochi strălucitori, mestecând intens bucățica de pește.

— Nu. A murit în câteva secunde. Nici măcar n-a avut timp să respire.

Annika și-a reluat tacâmurile și a privit în farfurie.

Birgitta Larsén nu știa să mintă.

Ebba și Annika stăteau una lângă cealaltă în mașină și tăceau. Cumva, Birgitta le însoțea, prezență nedefinită pe bancheta din spate.

— Te cunoaște de undeva?

Annika și-a dat părul la o parte.

— Am stat de vorbă cu ea la o zi după moartea Carolinei. Era destul de întoarsă, ceea ce era normal și totul s-a terminat pentru că a devenit agresivă.

— Birgitta e o persoană foarte ciudată, i-a spus Ebba. Niciodată n-ai habar ce gândește. Acum pare indiferentă și confuză, peste câteva secunde e prezentă și foarte concentrată.

A dat din cap, era de aceeași părere.

— Chiar o cunoștea pe Caroline atât de bine pe cât pretinde?

Ebba a semnalizat dreapta și a ieșit de pe autostradă în dreptul bisericii Danderyd.

— Am impresia că da. Mereu le vedeai împreună la JJ. Nu prea sunt multe femei la nivelul lor, aşa că probabil o fi fost normal să stea împreună.
— JJ?
— Jöns Jakob, cantina profesorilor. Făceau şi seminare împreună, care depăşeau sfera medicinei - vorbeau de leadership, egalitate, chestii de-astea, aşa că trebuie să fi fost apropiate.
Ebba i-a aruncat o privire.
— Ce zici? Crezi că ai despre ce scrie, în lumea asta, a cercetătorilor?
Cercetători îngheţaţi, meciuri de urlete pe coridor, donaţii de miliarde de coroane.
A dat din cap.
— Absolut!
Au ajuns în Djursholm, soarele strălucea parcă mai luminos, culorile erau mai curate. Annika a privit cu uimire vilele elegante din jur - îţi vine să crezi, ea locuia acolo!
— Te-ai gândit vreodată la cât eşti de norocoasă? a întrebat-o pe Ebba.
Femeia a semnalizat, a cotit, în mod evident se gândea ce să-i răspundă.
— Câteodată. Unele lucruri mi-au ieşit, altele nu. Mama mi-a lăsat doar mobila şi cărţile, aşa c-a trebuit să muncesc pentru tot ce am. Nimic nu-i pe gratis şi preţul se măreşte pe măsură ce urci.
Maşina a intrat pe Vinterviksvägen. Casa Annikăi era acolo, pe colţ, albă şi strălucitoare în soarele după-amiezii.
— Ceva mă frământă de mult, a spus şi s-a întors s-o privească pe Ebba. Ai idee de ce ar fi vrut cineva s-o omoare pe Caroline? Ai vreo explicaţie? Vreun motiv?
Ebba a ajuns în parcarea ei şi a stins motorul. Maşina a fost cuprinsă de linişte.
— Poate preţul devine atât de mare, încât nu mai poate fi plătit. Poate asta i s-a întâmplat.
A deschis portiera şi a ieşit.
Francesco a început să latre din cuşca lui, de lângă gardul de liliac.
A traversat strada cu o senzaţie ciudată de ameţeală. Caroline era lângă ea, Birgitta plutea undeva, deasupra şi Ebba venea în tăcere, în

urmă.

Ce se întâmpla cu femeile din lumea universitară? Spaţiul pe care-l aveau la dispoziţie părea mai limitat, graniţele mult mai clar definite, teritoriile mult mai importante decât în oricare altă parte.

Doar patru la sută din femeile care-şi iau doctoratul devin profesoare, spre deosebire de opt la sută dintre bărbaţi. Birgitta şi Caroline reuşiseră, iar Caroline ajunsese chiar în vârf.

Probabil că aici era ceva ciudat.

Trebuie că era important.

A evitat gândul despre apa din iarbă şi s-a îndreptat direct spre uşă.

Cu coada ochiului a văzut ceva mişcând în zona cu pietre.

Wilhelm Hopkins săpa o groapă pe peluza ei. Era cu spatele, iar lângă el, în pământ era înfipt un ţăruş. Se lăsa cu toată greutatea pe sapă, în timp ce lama se afunda în pământul umed.

S-a oprit din mers, nevenindu-i să creadă.

Vecinul săpa o groapă *în curtea ei*?

— Unde te trezeşti? Ce faci aici? şi picioarele i s-au pus în mişcare, automat, a zburat spre bărbatul solid cu coama imensă de păr.

Bărbatul a ignorat-o, săpând în continuare.

— Eşti nebun? a strigat Annika şi a apucat ţăruşul. Stai aici şi sapi *pe terenul meu*?

Omul i-a smuls ţăruşul cu atâta forţă, încât s-a dat cu câţiva paşi înapoi, cu faţa roşie şi ochii arzând.

— Întotdeauna ne-am ţinut aici sărbătoarea Miezului verii[21], i-a răspuns el, răguşit. În fiecare an, de când eram copil, aici am pus stâlpul, *în locul ăsta* şi-acum vii *tu* şi-mi spui că trebuie să ne abandonăm sărbătoarea?

— Consiliul a vândut locul ăsta demult, şi Annika şi-a aruncat braţele în sus, exasperată. Acum locuim noi aici, e casa noastră! N-ai niciun drept să vii şi să-mi sapi mie curtea, doar pentru că aşa făceai când erai mic! E nebunie curată!

Bărbatul a făcut un pas mare către ea, atât de rapid şi agresiv, încât s-a dat la o parte, gata să cadă în groapă.

---

21 *Midsommar* (în orig.): „miezul verii”, sărbătoare populară similară cu Sânzienele, care se ține între 19-26 iunie; solstițiul de vară.

— Ăsta-i locul unde sărbătorim Miezul verii, a spus el, întărind fiecare cuvânt. Cu toţii, chiar dacă-ţi place sau nu. Nu ne-a întrebat nimeni dacă are dreptul să ne vândă terenul comun.

Şi-a luat sapa şi ţăruşul şi i-a întors spatele, gata de plecare.

— Atunci de ce n-ai cumpărat terenul, dacă-l voiai atât de mult?

Bătrânul s-a întors.

— Era *al meu*! a strigat. De ce să plătesc pentru ceva ce-i al meu?

S-a întors şi de data asta a plecat, tot peste peluza ei.

A rămas înţepenită locului, privind lung în urma lui. Abia după ce bărbatul a dispărut după colţul casei, şi-a dat seama că tremura. Sângele îi pulsa cu atâta putere în gât, că abia mai respira. A făcut câţiva paşi în urma lui, mută şi cu mintea complet goală.

Cum era posibil? Cum de se putea purta cineva în halul ăsta?

A înaintat înspre colţul casei, apoi s-a oprit şi s-a uitat la urmele de roţi, până unde dispăreau în spărtura din gardul viu, în grădina vecinului.

În acelaşi moment a pornit un motor de maşină şi în ochi i-au strălucit două lumini semicirculare.

Hopkins a băgat Mercedesul în viteză, a accelerat şi a luat-o direct prin curtea ei. Apa din stratul de iarbă a ţâşnit în cascadă, forţată de presiunea pneurilor.

A trecut atât de aproape de ea, fără măcar să încerce s-o ferească, încât a stropit-o cu noroi până la jumătatea pulpei.

Îl omor, a gândit femeia, în timp ce luminile stopurilor treceau de stâlpii porţii, în drum.

SUBIECT: Dezamăgire
CĂTRE: Andrietta Ahlsell

> În vara anului 1889 Alfred Nobel şi-a scris prima versiune a testamentului. I-a împărtăşit planul lui Sophie Hess:
>
> *Mă îndoiesc că cineva îmi va simţi lipsa. Nici măcar un câine pe nume Bella n-o să verse vreo lacrimă. Oricum, cred c-ar fi cea mai sinceră din toţi, pentru că n-ar mai avea unde adulmeca nicio urmă de aur. Mulţi dintre oamenii aceia dragi vor fi, probabil, dezamăgiţi. Mă bucur în avans când mă gândesc la*

toţi ochii mari şi la înjurăturile pe care absenţa banilor le va cauza.

Alfred, Alfred - Sofie nu e tocmai persoana căreia să-i faci confidenţe! Când o să înţelegi?

Pentru că Sofie se plânge, acuză testamentul de câteva ori, când Alfred încă trăieşte.

Îşi reface testamentul de trei ori. De trei ori şi-l scrie singur. Nu-i plac avocaţii, îi consideră nişte *paraziţi pisălogi.*

Alfred vrea să scrie din inimă şi o face: la 27 noiembrie 1895 îşi semnează ultima variantă a testamentului.

Documentul are mai puţin de patru pagini, e scris de mână, în suedeză. Trei părţi tratează detaliile legate de cât vor primi *oamenii aceia dragi* şi în mai puţin de o pagină descrie noile premii pe care vrea să le înfiinţeze, finanţate din imensa lui avere.

Testamentul este depus la Stockholms Enskild Bank. Este scris cu o mână tremurândă, cu un număr de note pe margine. Va fi deschis la 15 decembrie 1896, cinci zile după moartea lui şi nimeni nu are motiv de bucurie.

Nimeni, absolut nimeni.

De fapt, din contră: toţi sunt dezamăgiţi. Rudele sunt adânc mâhnite, simţindu-se, practic, furate. Copiii fratelui primesc *un milion de coroane,* o sumă imensă, ameţitoare la vremea aceea, dar ei vor mai mult, mult mai mult, aşa că ajung la tribunal şi câştigă în cele din urmă; sunt inundaţi de bani, venitul pe un an şi jumătate rezultat de pe urma întregii averi.

Părăsesc mormântul unchiului, numărându-şi bancnotele printre dinţii încleştaţi.

Viitorul arhiepiscop Nathan Söderblom e dezamăgit. A vorbit la căpătâiul lui Alfred, la San Remo, cu toate astea nu-şi primeşte spitalul la care spera.

Până şi regele Suediei, Oscar al II-lea, e cam trist, considerând că intenţia de a înfiinţa premii care să răsplătească *străini,* nu doar suedezi, e lipsită de patriotism.

Viitorul premier, Hjalmar Branting, la vremea aceea redactor-şef al ziarului social-democraţilor, spune că donaţia

e o *gafă majoră.*

Dr. Alfred, el a gândit şi a cântărit. Vrea să fie acordate cinci premii, cinci premii care să reprezinte direcţiile muncii lui şi pasiunile sale: fizică, chimie, medicină, literatură şi, poate cel mai remarcabil dintre toate, pacea.

Femeile lui sunt şi ele acolo, cele două care au însemnat ceva în viaţa lui; sunt trecute în testament, deşi în moduri diferite.

Iat-o din nou, femeia pe care n-a putut-o avea. Nu-i spune numele, dar îi lasă darul cel mai de preţ: în viitor, parlamentul norvegian va primi instrucţiuni să răsplătească *persoana care va fi făcut cel mai mult sau cele mai bune lucruri pentru înfrăţirea între popoare, pentru desfiinţarea sau reducerea armatelor şi pentru desfăşurarea şi promovarea congreselor de pace.*

Bertha Kinsky, căsătorită von Suttner, contesa cea frumoasă de la Grand Hotel din Paris, care a devenit celebră prin organizarea congreselor de pace, este a doua femeie care a obţinut un Premiu Nobel (în 1905, Premiul pentru Pace; prima a fost Marie Curie, care a primit Premiul pentru Fizică în 1903).

Sofie Hess (actuala doamnă Kapy von Kapivar), al cărei nume este menţionat în testament, este persoana cea mai marginalizată dintre toţi dezamăgiţii. Primeşte echivalentul a jumătate de milion de coroane anual, pentru restul vieţii, dar Sofie vrea mai mult - mult, *mult* mai mult şi are un as în mânecă. De fapt, are 218 aşi: scrisorile trimise de Alfred de-a lungul anilor. Ia legătura cu executorul, Ragnar Sohlman, se gudură, se roagă, îl linguşeşte. Are atâtea datorii, o povară imensă, apăsătoare - nu s-ar putea să-i fie plătite din averea lui Alfred?

Când strategia nu-i reuşeşte, începe cu ameninţările.

218 scrisori. Bineînţeles că n-ar vrea să cadă în mâna cuiva, să le citească oricine, un străin, ar fi ruşinos, categoric n-ar fi de acord, ţinând seama de bunul renume al regretatului domn Nobel...

Un milion, asta-i tot ce vrea, echivalentul unui milion de coroane.

Cash. În caz contrar se va vedea nevoită să le vândă, scrisorile scandaloase, celui care-i oferă mai muţi bani.

Iar Sohlman plăteşte. Şantajul a funcţionat.

Aşa sfârşeşte lunga legătură a lui Alfred Nobel cu Sofie Hess.

Reuşeşte să-l exploateze chiar şi după moarte.

Sâmbătă, 29 mai

Pisicuţa s-a întins la soare, cu apa din piscină, plină de cloramină, şiroindu-i pe prosop. În jurul ei, copiii alergau şi ţipau non stop, strigau unul la altul cu accentul acela burghez de engleză britanică, vorbită în şcolile particulare (şi-i imagina mergând la şcoală într-un Land Rover strălucitor, condus de o mamă îngrijită, bronzată, toţi cu uniforme călcate şi guleraşe albe, scrobite).

Erau deja prea mulţi rezidenţi în complexul ăsta; curând trebuia să se-apuce să caute altul.

Şi-a potrivit mai bine pe nas ochelarii de soare mari şi rotunzi şi a luat revista *Cosmopolitan:* cum să ajungi mai atrăgătoare, mai subţire, mai bogată.

Mingea de plajă a lovit-o drept în cap şi i-a mutat ochelarii din loc.

Doi englezoi palizi, mici şi îndesaţi, stăteau în faţa ei, speriaţi. Lângă ei, mingea.

Pisicuţa a zâmbit.

— E mingea voastră?

Au dat din cap, tăcuţi, cu ochii mari.

— Hai, luaţi-o, a spus ea, aruncându-le-o. Dar fiţi atenţi să nu mai loviţi şi pe altcineva. Cine ştie, poate se supără.

Copiii au dat din cap din nou; unul a luat mingea şi s-a îndepărtat, celălalt, mai mic, nu s-a mişcat din loc.

— De unde eşti? a întrebat-o.

Pisicuţa, care-şi pusese ochelarii la loc şi se întinsese pe şezlong, s-a ridicat din nou în capul oaselor.

— Din America. Cea mai bună ţară din lume. Mult mai bună decât Spania sau Anglia.

S-a întins apoi şi şi-a ridicat revista, demonstrativ.

De obicei faza ţinea. Americanii aroganţi erau cel mai greu de suportat de către un englez.

Puştiul nu s-a mişcat.

— Atunci de ce nu locuieşti acolo?

A lăsat revista jos. Era incredibil de enervant: palid, plin de pistrui, cu părul roşu şi, normal, cât se putea de cretin.

— Ştii ce? i-a răspuns ea, luându-şi revista şi prosopul. E o idee foarte bună, mulţumesc frumos.

I-a zâmbit puştiului şi a pornit-o spre intrarea cea mai depărtată de apartamentul ei. Nu era cazul să afle toată lumea unde locuia.

— Dar la picior ce-ai păţit? a strigat puştiul în urma ei, dar s-a prefăcut că nu-l aude.

Totul era răcoros şi alb în apartament. A pus prosopul (alb, desigur) la uscat în baie şi a aşezat revista, cu coperta în sus, în coşul de răchită de lângă canapeaua albă, acoperită cu o cuvertură de in. Costumul de baie era umed şi rece, îi răcorea abdomenul într-un mod plăcut. Nu purta bikini niciodată. Cicatricea mare de pe piept era prea vizibilă, genul de amănunt foarte uşor de reţinut. Operaţie pe cord, a spus în acele rare ocazii când cineva a văzut-o şi a întrebat. Ar fi putut foarte bine să spună adevărul, pentru că oamenii nu trăiau mult după ce puneau întrebarea. Un accident de muncă: de mult de tot am fost împuşcată, dar am uitat totul, am uitat, totul e îngropat.

A intrat în dormitor, a deschis calculatorul, şi-a adus un prosop nou, l-a împăturit şi l-a pus pe scaunul de la birou, ca să nu-l ude. S-a logat pe *Happy Housewives* şi s-a uitat să vadă dacă agentul îi lăsase vreun semn.

Avea un mesaj nou.

S-a dus totul de râpă. Şterge-ti hardul. Evită toate locurile pe unde

mergeai. Persoana care te-a identificat: Bengtzon, Annika, Stockholm, Suedia. NU MAI FOLOSI CANALUL ĂSTA.

Mesajul fusese lăsat la 9:13 a.m., ora Europei Centrale, acelaşi fus orar - cu alte cuvine, acum 20 de minute.

A mai citit mesajul de trei ori.

A închis calculatorul, a deschis sertarul biroului şi a scos o şurubelniţă mică. A deşurubat baza calculatorului şi a scos hardul. Era gri, de dimensiunea şi forma unui pachet de ţigări. Memoria RAM rămânea: orice informaţie se şterge automat când se întrerupe alimentarea. A ieşit din dormitor, a luat hardul cu ea şi s-a dus la baie. Şi-a scos repede costumul de baie, şi-a tras o pereche de jeanşi şi un T-shirt albastru. Şi-a strâns părul încă ud într-o coadă de cal şi şi-a agăţat ochelarii de soare la decolteul bluzei.

Tot timpul bănuise chestia asta, că agentul ei era un idiot neajutorat.

Şterge-ţi hardul, ca şi cum ar folosi la ceva! Totul putea fi reconstituit şi atunci s-ar fi găsit mailuri, site-uri, chat-uri, adrese de IP de ici, de colo şi de oriunde, băga-mi-aş! *Şterge-ti hardul? Pupă-mă-n cur.*

A pus hardul în geantă şi a apucat cheile de la maşină de pe măsuţa din hol. Nu şi-a mai bătut capul cu amprentele: trecuse de stadiul ăsta.

A tras uşa după ea, fără a privi înapoi - să nu priveşti niciodată înapoi. S-a concentrat pe viitor şi pe obiectivele viitoare.

Bengtzon, Annika, Stockholm, Suedia.

Annika s-a trezit cu soarele scăldându-i faţa. Transpirase atât de mult, încât părul i se lipise de ceafă şi de spate. A mai stat aşa câteva minute, fără să deschidă ochii şi a ascultat sunetele casei. Undeva mergea un radio, se pălăvrăgea tare pe P1, cineva răsfoia un ziar. Nişte copii făceau gălăgie pe undeva, trebuie să fi fost ai ei.

Ar trebui să se scoale.

Era cazul să se adune.

Neapărat, o să se ducă la IKEA să cumpere nişte jaluzele ca lumea.

Cu greu s-a sculat din pat şi s-a târât la baie. Thomas fluiera jos, zgomotul îi sfredelea creierul.

Weekendul, un weekend întreg pe care erau obligaţi să-l petreacă împreună, nu se puteau ascunde în spatele slujbelor lor.

Şi-a tras o pereche de jeanşi şi o bluză de trening cu glugă şi a coborât în bucătărie.

— 'Neaţa, i-a spus Thomas, fără să-şi ridice ochii din ziar. Am făcut cafea.

S-a dus la bufet şi şi-a turnat o cană mare.

— Nu ştiu ce ne facem cu Hopkins. Dacă-mi mai foloseşte grădina drept loc de joacă, cred c-o să fac o prostie.

— Aşa, acum e grădina *ta*? Credeam că locuim împreună, i-a răspuns el, răsfoind ziarul şi fără să ridice ochii, în continuare. Purta un trening şi adidaşi.

Annika s-a aşezat în faţa lui şi a acoperit cu mâna articolul pe care-l citea Thomas.

— N-are dreptul să folosească grădina *noastră* drept scurtătură ori de câte ori îşi scoate maşina - conform legii, ăsta e comportament arbitrar.

Thomas a tras ziarul şi l-a ridicat, ostentativ.

— Luni seara avem şase oameni la masă. Larsson şi Althin cu nevestele, Cramne şi Halenius.

— E absolut cretin să sapi gropi în iarbă, pentru că ăla e locul unde se sărbătorea Miezul verii.

Thomas a dat pagina.

— Trebuie să le arătăm puţină înţelegere. Astea-s tradiţii vechi şi până nu de mult oamenii care stăteau aici aveau dreptul să folosească locul. E normal să fie supăraţi că l-au pierdut. Ce-ai de gând să găteşti?

— Supă de peşte, i-a spus Annika ziarului *Svenska Dagbladet* din faţa ei. Consiliul local a vândut pământul, acum noi locuim aici şi vecinii n-au niciun drept să facă ce vor.

Thomas a lăsat ziarul în jos, l-a împăturit şi a privit-o, în cele din urmă.

— Când locuieşti într-o vilă trebuie să devii puţin mai subtil, a zis el, sculându-se.

S-a oprit în dreptul uşii de la intrare.

— A sunat mama. Vine după-masă. Vrea să vadă cum ne-am aranjat.

— OK, i-a răspuns Annika, cu ochii în cana de cafea.

Asta ca să se asigure că nu e *tocmai* Djursholm şi ca să ne atragă atenţia că nu avem vedere la mare decât de sus, din dormitor, a gândit

ea.

Thomas a ieşit şi a închis uşa în urma lui. Annika a împins cana de cafea şi s-a repezit la fereastră - l-a privit cum iese pe poartă şi aleargă pe Vinterviksvägen cu paşi mici, uşori, cu umerii care i se mişcau relaxat. S-a făcut nevăzut în liziera care ducea spre ţărm; presiunea din piept a devenit mai puternică: de ce era atât de distant?

S-a dus înapoi la bufet, a strâns vesela de la micul dejun şi a băgat-o în maşina de spălat vase, a şters masa, apoi a mai şters-o o dată.

Trebuia să se adune. Era cazul să facă ceva.

Şi-a clătit faţa la chiuveta din bucătărie, s-a şters cu o cârpă de vase şi s-a dus afară să vadă ce fac copiii.

Se jucau cu camioane şi cu lopăţele, în groapa făcută de Hopkins.

— Uite, mami! a strigat Kalle când a văzut-o, avem un vulcan! Scuipă foc, dar Spiderman o să-l oprească, vruuuuum...

Băieţelul ţinea în mână o găletuşă de plastic, întruchiparea supereroului. Ellen a înşfăcat un camion şi a urmat exemplul fratelui ei, vruuum, vruuum...

— Ce-ar fi să ne-apucăm să săpăm, i-a întrebat ea, făcând un efort să pară veselă. Ce-ar fi să plantăm nişte flori frumoase?

Copiii au aruncat jucăriile, au venit la ea în fugă şi au apucat-o, fiecare, de câte un picior.

— Te iubesc tare mult, mami, i-a zis Ellen, strângându-i piciorul.

S-a aplecat şi i-a luat pe amândoi în braţe.

— Şi voi sunteţi cei mai buni copii din lume, le-a şoptit şi a simţit cum apăsarea din piept devine mai puternică. I-a legănat, i-a strâns la piept, i-a alintat.

Le-a dat drumul, s-a ridicat şi şi-a dres glasul.

— Ia, aduceţi lopăţelele că ne-apucăm de săpat.

A adus şi ea o cazma din beci şi s-au îndreptat cu toţii spre gaura din gardul viu pe unde Hopkins trecea cu maşina. Merţanul era parcat cu faţa, doar la un metru de limita grădinii ei.

— Uite, o să plantăm un strat frumos de flori aici.

Cu copiii printre picioare, a săpat pe o lungime de trei metri şi a scos brazdele de iarbă călcată, aşezându-le ca o barieră între terenul lor şi al vecinului.

— Aşa, acum ne ducem să cumpărăm nişte flori.

Puştii au năvălit spre maşină, urcându-se pe bancheta din spate, fără niciun fel de ceartă, de data asta. A încuiat casa, a pus cheia într-o cizmă lângă uşă, pentru ca Thomas să poată intra, a sărit în maşină şi au pornit-o spre magazinul din Mörby.

La raionul de grădinărit era o masă de oameni şi a fost nevoită să le repete copiilor să nu se depărteze. Drept răsplată, i-a lăsat să-şi aleagă câteva din plantele pe care urmau să le sădească.

Ellen a ales panseluţe şi flox de vară, iar Kalle, margarete şi sporul casei. Annika a luat crăiţe; bunica ei le cultiva întotdeauna în jardiniere, în apartamentul din Hälleforsnäs, înainte de a le planta în faţa căsuţei din Lyckebo. I-a ajutat un tânăr să care la maşină trei saci uriaşi cu pământ şi duşi au fost.

Ajunşi acasă, copiii erau deja plictisiţi de toată aventura cu grădinăritul. S-au întors la vulcanul lor şi au continuat săpăturile cu tractorul Spiderman.

Annika a scos sacii cu pământ şi a început să-i târâie la stratul cel nou.

— Puteai să-mi spui că pleci, i-a zis Thomas din spate, ceea ce a speriat-o şi a scăpat sacul.

Era aşezat pe terasa din spatele casei şi citea ziarele de seară.

— Am lăsat cheile într-una din cizmele de lângă uşă, a răspuns, aplecându-se să ia sacul din nou.

Thomas s-a sculat şi a ocolit casa.

O să mă ajute, şi-a spus în gând. Se întoarce cu restul de pământ.

A rupt primul sac şi l-a golit în răzorul cel nou; a aruncat o privire peste umăr, spre locul unde dispăruse Thomas.

O să fie mulţumit că fac un efort. Putem să facem din casă şi din grădină un proiect comun, proiectul nostru; o să fie mica noastră oază, unde să ne relaxăm şi să uităm de restul lumii.

Dar Thomas n-a revenit. L-a zărit mişcându-se în bucătărie, apoi vorbind la mobil, lângă chiuvetă.

Pentru un motiv neînţeles a simţit că-i vine să plângă, văzându-l acolo. Dezamăgirea îi înnoda un laţ în jurul gâtului şi nu putea să respire.

Nimic din ce făcea nu era bine. Orice-ar fi făcut nu era suficient.

— Bună! i-a striat Ebba din stradă. Ce plantezi?

S-a întors și și-a dat silința să zâmbească, a înfipt cazmaua în pământ și s-a îndreptat spre gard. Francesco a-nceput să latre vesel și să dea din coadă când a văzut-o.

— Ce faci, băiete? și s-a aplecat să-l mângâie, ocazie cu care și-a șters nasul și ochii.

— Lui Wilhelm n-o să-i placă unde-ți plantezi florile, i-a atras atenția Ebba, privind spre peticul de pământ gol.

— Exact asta și vreau. Bei o cafea sau vrei să mănânci cu noi? Mă gândeam să fac o omletă...

— Mersi, i-a zis ea, făcând câțiva pași în urma câinelui, care-o trăgea spre o veveriță, mi-ar plăcea, dar trebuie să mă duc la institut. Francesco, aici!

— Lucrezi sâmbăta? a întrebat Annika, încercând să pară relaxată.

— Adunarea Nobel a organizat un seminar foarte interesant, *„Provocarea globală a neuroprotecției și neuroregenerării”*; după aceea o să fie un mic cocteil. A devenit un fel de tradiție, e pentru profesori și cei care și-au terminat doctoratul și este foarte plăcut.

— Un fel de petrecere a angajaților? a întrebat Annika și a aruncat o privire spre casă. Nu-l mai zărea pe Thomas.

— Da. Comitetul Nobel are ședință azi ca să facă lista preliminară, ceea ce înseamnă ceva mai multe emoții. Apropo, pot să te rog ceva?

— Bineînțeles, spune!

— Plec mâine să-mi văd verișoara în Dalarna[22] și lipsesc câteva zile. Aș vrea să mai arunci câte o privire la mine acasă.

A aprobat din cap, privind la vila imensă.

— Bineînțeles, ce trebuie să fac? Să ud plantele, să am grijă de câine, să aduc scrisorile în casă?

Ebba a început să râdă și a căutat ceva în buzunarul jachetei.

— Îl iau pe Francesco cu mine, dar ar fi excelent dac-ai putea să duci scrisorile în casă o dată sau de două ori. Plantele n-au probleme. Uite cheia de la cutia de scrisori... Mersi tare mult. Sună-mă dacă se întâmplă ceva - numărul de mobil e pe cartea de vizită.

I-a întins cheia și cartea de vizită, i-a făcut cu mâna și a fugit în urma câinelui, care-o luase deja spre grădina lui Hopkins.

---

[22] Dalarna: regiune în centrul Suediei.

— Nu acolo, înapoi...

A înghiţit în sec, a pus lucrurile în buzunar şi a aruncat o privire în direcţia maşinii. Sacii de pământ erau pe jos, lângă portbagajul deschis.

Nimeni n-avea s-o ajute.

Luni, 31 mai

Anton Abrahamsson a intrat în încăpere şi simţea cum îi tremură genunchii. Şedinţele programate dimineaţa devreme, la ultimul etaj al clădirii centrale din complexul poliţiei, erau renumite, mai ales cele care aveau loc în birourile de pe colţ, cu vedere spre parcul Kronoberg.

Şi acum îi venise rândul.

Şeful Serviciului de Informaţii al Poliţiei şi Bertstand, directorul lui, stăteau lângă fereastră şi vorbeau încet. Soarele dimineţii se reflecta în faţada clădirii de vizavi, care arunca umbre inegale pe chipurile lor. Amestecau în cănile de cafea şi păreau că discutau ceva secret.

— Ei, deci aşa arată locul ăsta... a zis Abrahamsson, frecându-şi mâinile ca să-şi usuce transpiraţia din palme.

Bărbaţii de lângă fereastră l-au privit, şi-au lăsat cănile pe o măsuţă mică şi rotundă, din lemn, şi s-au îndreptat spre el.

— Bun venit, i-a spus şeful Serviciului de informaţii. Cafea, sau poate apă? şi a arătat spre o măsuţă cu diverse răcoritoare.

Abrahamsson a dat mâna cu Bertstrand şi s-a dus să-şi toarne un pahar de apă minerală. Îi cam tremura mâna şi nu voia să rişte să verse cafea.

Mă întreb dacă toată lumea-i atât de nervoasă înainte de şedinţele în care se discută promovările, a gândit el.

— Stai jos, Abrahamsson, i-a spus şeful serviciului de informaţii.

S-au aşezat cu toţii pe fotolii joase, confortabile, cu tapiserie albastru-închis. Anton şi-a întins picioarele.

— Acasă toate-s bune, da? l-a întrebat şeful lui.

Nu-i venea să creadă, aproape că l-a pufnit râsul - chiar îi interesa!

— Mulţumesc, da. Tânărul nostru creşte, are nouă luni deja... Am avut o perioadă mai grea, cu colici şi de-astea...

Bertstrand s-a aplecat spre el, împreunându-şi mâinile.

— Anton, am vrea să vorbim despre extrădarea din Bromma, de astă-iarnă.

A zâmbit şi a dat din cap - da, îşi amintea foarte bine cazul.

— O treabă complicată. Mă bucur c-a mers atât de bine.

Superiorii lui au schimbat o privire rapidă, care l-a făcut pe Anton să se simtă ciudat.

— Raportul pe care l-ai scris bănuiesc că a fost precis? l-a întrebat şeful securităţii.

Anton a luat o înghiţitură de apă şi a dat din cap, gânditor - da, aşa e, era cât se poate de precis.

— Există câteva detalii neclare, a continuat Bertstrand. Sperăm că ne vei putea ajuta să elucidăm cursul evenimentelor.

Anton a zâmbit şi şi-a destins genunchii.

— Dă-i drumul.

— În ce moment ţi-ai dat seama că la extrădare erau de faţă membri CIA?

În ce moment?

În ce moment?

— Da, a zis el cu oarecare ezitare, cred că atunci când George a spus c-a adus cu el nişte băieţi de acolo, ca să aibă grijă de transport.

— George? l-a întrebat şeful Serviciului de informaţii.

— Bărbatul care s-a prezentat drept şeful echipei de americani, a clarificat Bertstrand.

— George? a repetat şeful securităţii, privindu-l pe Anton fără nicio expresie.

— Era foarte corect şi politicos, a continuat Anton.

Şeful Serviciului de informaţii s-a foit pe scaun şi sub greutatea lui tapiţeria a scârţâit uşor.

Bertstrand şi-a schimbat poziţia şi s-a aşezat pe marginea fotoliului.

— Ai purtat cumva o mască la un moment dat? a întrebat şi l-a privit pe Anton puţin acuzator.

O mască?

— În vreunul din momentele operaţiunii?

Categoric nu.

— Categoric nu, de ce aş fi făcut-o?

— N-ai avut nicio reacţie la faptul că tot personalul american purta cagule?

— Nu şi George, a răspuns Anton repede. Avea faţa descoperită. Era foarte…

Politicos şi corect, fusese gata să spună, dar mai zisese şi nu era cazul să repete.

Şefii au schimbat o privire şi Bertstrand a clătinat din cap.

— Încă ceva, a spus el, privindu-l din nou pe Anton. De ce-ai plecat?

Am plecat? Când?

— De ce tu şi colegii tăi aţi părăsit încăperea în timp ce băieţii de la CIA îi aplicau tratamentul ăla umilitor prizonierului?

— Am stat, am stat aproape tot timpul.

— Da, de acord, i-a răspuns Bertstrand, rar şi încet, dar de ce aţi plecat? Adică aproape de sfârşit?

Anton a auzit urletele prizonierului în acea sală de şedinţe grandioasă de la ultimul etaj al clădirii, a auzit zornăitul lanţurilor de la glezne, fâşâitul foarfecelui în stofa groasă. A auzit plânsul şi strigătele de ajutor, a văzut ochii injectaţi care priveau fix în tavan, în timp ce trupul gol i se încorda pentru că-i era invadat anusul.

— Mi s-a părut deosebit de neplăcut, a răspuns el.

Şeful securităţii s-a ridicat de pe fotoliu şi s-a apropiat de fereastră pentru a privi vârfurile copacilor din parc.

— Anton, avem o problemă juridică la această extrădare, după cum poate-ţi dai seama.

Anton a clipit. O *problemă juridică*?

— Erai răspunzător de extrădare, dar s-a dovedit c-ai cedat controlul oficial americanilor, i-a zis Bertstrand. Şi conform legii suedeze lucrul ăsta nu-i permis. Va trebui să facem o anchetă şi rezultatul va fi făcut public, mai devreme sau mai târziu. Înţelegi despre ce vorbesc?

Pe loc, Anton a fost cuprins de o bănuială extrem de neplăcută.

— N-a fost vina mea. Nu puteam face nimic.

Bertstrand a dat din cap, înţelegător.

— Îţi înţeleg situaţia, i-a răspuns el. Va trebui să ne ajutăm unul pe celălalt, pentru a ajunge la capătul problemei.

— Nu eu am autorizat transportul, ci Ministerul de Externe. Ministrul de Externe.

— Da, ştim, a răspuns Bertstrand, dar nu transportul în sine a creat probleme.

— N-aveam cum să intervin dacă s-a întâmplat ceva, odată ce s-au ridicat de la sol - căpitanul e cel care...

— Abrahamsson, a spus răspicat şeful securităţii, întorcându-se cu faţa spre el. *George* este problema. N-ai înţeles atâta lucru?

S-a îndreptat încet spre fotoliul pe care stătea Anton.

— Cum dracu' o să explicăm noi, i-a spus el rar, că tu ai cedat controlul oficial, pe un aeroport suedez, ălora de la *nenorocita aia de CIA*?

Strigase ultimele cuvinte.

Anton s-a rezemat de spătar şi a strâns cu putere braţele fotoliului în pumni.

— Hai s-o luăm de la început, a intervenit Bertstrand. Guvernul a decis că teroristul trebuia extrădat, asta e limpede. Orice i se putea întâmpla după aceea e, de asemenea prevăzut de legislaţia pe care numai guvernul o poate pune în practică - şi aici suntem OK. Am putea ridica problema transportului, caz în care ar fi treaba Ministerului de Externe.

— *Nenorocita aia de CIA?* a strigat din nou şeful Serviciului de informaţii, privindu-l pe Anton cu ochii roşii. *George?!*

— *O să fim* în regulă dacă reuşim să ne concentrăm pe zborul în sine, în loc pe cine conducea operaţiunea, a continuat Bertstrand. Majoritatea redactorilor de ziar sunt cretini patentaţi, iar avioanele sunt mult mai interesante decât paragrafele de lege, nu?

Şeful securităţii a gemut cu zgomot, apoi s-a dus şi s-a aşezat la birou.

— Chestia asta trebuie tratată ca lumea, de-acum înainte, a adăugat Bertstrand. E foarte important să spunem ceea ce trebuie şi ideal ar fi ca alte lucruri să nu fie spuse deloc.

A zâmbit cu jumătate de gură.

— Ce ziceai că mai face puştiul tău? Nouă luni? Hm! Te-ai gândit că poate ar fi mai bine să petreci mai mult timp cu el?

Anton a dat din cap cu greu. Nu mai era în stare să vorbească.

Soarele ardea deja. Avea să fie o zi deosebit de frumoasă, prima zi adevărată de vară.

Annika se plimba încet prin grădină, în timp ce copiii se încălţau.

Cinstit vorbind, stratul cel nou de flori, din dreptul spărturii din gardul viu, nu era de o frumuseţe deosebită. Plantele arătau obosite şi neîngrijite, se rezemau neputincioase unele de altele; şi nu erau suficiente. Cu puţin noroc însă, se vor înzdrăveni şi vor umple locul.

Soacră-sa a strâmbat din nas şi a întrebat-o pe Annika dacă n-ar fi fost cazul să-i ajute pe copii la plantat.

— Eu le-am plantat, nu copiii. Nu-ţi plac?

Doris Samuelsson a schimbat instantaneu subiectul.

Kalle a venit spre ea, târâindu-şi picioarele. I-a luat mâna şi şi-a îngropat faţa în jeanşii ei.

— Vreau să stau acasă azi, mami.

— Ce s-a întâmplat? l-a întrebat ea, lăsându-se pe vine. Nu te simţi bine sau eşti obosit?

— Vreau să stau acasă.

— Dar eu voi începe lucrul din nou, i-a răspuns ea, mângâindu-l pe spate. În câteva săptămâni tati, o să aibă concediu, aşa c-o să poţi sta acasă şi-o să mergi să înoţi cu el aproape toată vara. Ai să vezi ce bine o să fie, da?

Băieţelul a dat din cap. L-a luat de mână şi l-a dus la maşină.

Ellen se urcase singură şi Annika a ajutat-o să-şi pună centura, după care au pornit.

Când au ajuns la grădiniţă, fetiţa a luat-o la fugă, cu Poppy şi Ludde sub câte un braţ, sporovăind cu educatoarele; Kalle a rămas lângă maşină.

— Ce s-a-ntâmplat, Kalle? De ce nu vrei să intri?

— Hai, vino aici, i-a spus Lotta, educatoarea care avea grijă de primirea copiilor. Ai venit foarte devreme azi, aşa că ai timp să te duci la calculator înainte de micul dejun - dacă vrei?

Băiatul a dat din cap, a luat-o pe Lotta de mână şi a dispărut în

clădire.

Ajutaţi-l, a gândit Annika, ajutaţi-l unde eu nu-l pot ajuta. Vă rog, careva, aveţi grijă de copiii mei atunci când eu nu-s în stare.

S-a urcat în maşină şi s-a întors acasă, pentru ultima zi de vacanţă.

A strâns masa şi a făcut o listă de cumpărături pentru cină. A făcut cafea. A băut-o.

S-a aşezat lângă fereastră şi privind afară a simţit cum îi creşte apăsarea din piept.

A lăsat cana în chiuvetă şi s-a dus sus, la calculator.

Încercase cu o zi înainte să stea şi să scrie pe terasă, dar bateria nou-nouţă a laptopului era descărcată, aşa c-a trebuit să-l bage în priza din casă.

Biroul era mic şi deja plin de lucruri. Hârtiile, cărţile şi rapoartele lui Thomas zăceau împrăştiate peste tot şi s-a gândit dacă şi biroul lui de la minister era la fel de dezordonat. A strâns toate documentele într-un teanc, i-a mutat calculatorul într-o parte şi l-a pus pe al ei în mijloc.

S-a logat la site-ul ziarului, dar erau atâtea titluri şi elemente animate, încât s-a văzut nevoită să îngheţe pagina pentru a putea citi.

Nu se întâmplase cine ştie ce duminică. Se zvonea că Prinţesa Madeleine se hotărâse să înveţe să navigheze; Darin, un mare star pop, fusese victima unui atac cu motivaţii sexuale; un tânăr de 18 ani din Borlänge fusese împuşcat în picior de poliţie. Iar Zlatan[23] dăduse un gol.

Nimic despre Caroline von Behring.

Nimic despre crimele de la Nobel.

Ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Lumea începuse deja să spună:

---

[23] *Zlatan Ibrahimović* (n. 3 octombrie 1981, Malmö, Suedia) este un fotbalist suedez de origine bosniaco-croată, s-a născut și a crescut în districtul Rosengard din Malmo. Tatăl său este bosniac, iar mama este croată. A început să joace fotbal la Malmö BI în 1988, apoi a mai trecut și pe la BK Flagg și FBK Balkan înainte de a ajunge la Malmö FF în 1994. Ibrahimović, de asemenea, a practicat Taekwondo de la 14 la 17 ani în Malmöklubben Enighet unde a obținut și centura neagră. El a trecut pe la școala sportivă Borgarskolan, dar și-a întrerupt studiile pentru a se ocupa doar de fotbal.

„Da, dineul de la Premiile Nobel, n-a murit cineva acolo? Parcă a căzut cineva peste balustradă, în apă, sau aşa ceva, nu?”

Nici ea nu-şi mai amintea bine cum se întâmplase. După şase luni, memoria îi juca feste. Muzica tăcuse aproape de tot, mâncarea îşi pierduse gustul insipid.

Mai rămăsese doar Caroline, privirea ei când şi-a dat seama, rugămintea ei tăcută.

Aşa cum făcuse de multe ori înainte, s-a logat la adresa ei particulară de mail, annika-bengtzon@hotmail.com şi a scos din arhiva electronică textul despre dineu.

Avea mare noroc că scrisese totul imediat. Era o mare uşurare să-şi regăsească toate gândurile, că toate reacţiile ei erau notate acolo, încă vii. Totul despre lumini, pahare, dans şi Bosse, bineînţeles. Momentul în care a fost împinsă, vânătaia de la picior, bareta de pe umăr, Caroline, sângele, ochii ăia galbeni.

Ochii ăia galbeni...

A închis ochii şi i-a privit, avea acum doar amintirea lor.

Cât de repede se şterg lucrurile.

A închis articolul şi şi-a controlat contul de mail de la ziar, pe care-l accesa prin OutloOK Express.

Avea trei mesaje noi.

Petrecere la grădiniţă - aduceţi prăjituri, noi dăm cafeaua şi sucurile!

A privit mailul o vreme.

Era vorba de grădiniţa din Kungsholmen şi probabil că mailul ajunsese la ea din greşeală, un mail trimis unei întregi liste, de pe care numele ei nu fusese şters.

Nu mai aveau nicio treabă acolo.

A deschis al doilea mail: baterie nouă.

Putea ridica bateria cea nouă de la Spike, în redacţia de ştiri, oricând după ora 11. Excelent.

Mâna i s-a oprit în aer, deasupra tastaturii, când a citit al treilea titlu:

Minţi şi vei fi pedepsită!

Numele expeditorului a făcut-o să se apropie de ecran: *Nobel trăieşte*.

La dracu’!

A deschis mailul.

Eşti unul din ipocriţi. Te-ai erijat în campioană a adevărului, dar aduci numai minciuni şi întuneric.

Ce...

A mers pe text în jos.

Ştiu adevărul despre Adunarea Nobel. Marele preot al ipocriziei, Machiavelli al Comitetului Nobel, omul care a transformat deconstrucţia în artă şi despotismul în virtute a crezut că-mi închide gura când m-a dat afară, dar va primi o pedeapsă mult mai mare, întreab-o pe Nemesis, întreab-o pe Caroline von Behring! Şi întreab-o pe Birgitta Larsén!

Aha, a gândit ea, a mers la capătul paginii, la semnătura *Nobel trăieşte.* A subliniat numele, a dat clic pentru *proprietăţi* şi a găsit adresa reală din spatele semnăturii: lh.svensson@ki.se.

A lăsat să-i scape un oftat adânc - trebuia să-şi imagineze!

Da' ce voia să spună - la cine se referea? La Ernst Ericsson, succesorul Carolinei la şefia Comitetului?

Toţi ştiu, dar nimeni nu scoate niciun cuvânt; sunt cu toţii părtaşi la jocul ăsta murdar. Omul cel mai puternic a fost cumpărat cu totul de industria farmaceutică şi acum şade în siguranţă în burta monstrului. Bea prea mult şi lasă să treacă rezultate inexacte - iar acum, tratamentul lui pentru scleroza multiplă este testat pe oameni, dar ce s-a întâmplat în timpul testelor pe animale? De ce au fost ţinute secret? Cu toţii trebuie să ne asumăm responsabilitatea. A cui viaţă e mai importantă? Cea a omului puternic sau a omului bolnav?

Disconfortul ei creştea pe măsură ce citea mailul.

Prietena ta este o oportunistă care şi-a scos partenerii din joc. Ştiu ce s-a întâmplat, doar banii contează, doar Mammon contează. Acum şi-a cumpărat din nou o poziţie în lume, un loc la masa celor înfometaţi, în sala unde vierul Sœhrimnir este măcelărit în fiecare zi fără teamă de consecinţe...

Ultima parte îi era adresată direct.

Ai o responsabilitate faţă de lume, responsabilitatea pe care ţi-ai asumat-o pentru a apăra adevărul, dar o trădezi.

Iar lucrul ăsta nu va rămâne nepedepsit.

NU VA RĂMÂNE NEPEDEPSIT!

Mailul nu era semnat.

A rămas așa, privind ecranul, până ce ochii au început să-i ardă.

Nu era ceva neobișnuit ca niște indivizi săriți de pe fix să te contacteze, atunci când îți apărea numele sub articolele din ziarul de seară. Avea la birou o cutie de pantofi plină cu scrisori ciudate, de amenințare, faxuri și mailuri tipărite.

Asta era altceva, mult mai mult.

Profesorul dezechilibrat, ostracizat, chiar voia ceva de la ea.

Nu a semnat mailul, dar l-a trimis de la adresa lui, de la Institutul Karolinska. Era clar că nu-l interesa să-și ascundă identitatea. În privința asta era exact la fel ca individul din stafful Partidului Social-Democrat, care a condus o campanie murdară împotriva liderului Partidului Moderaților. I-ar fi fost foarte simplu să-și facă un cont pe Hotmail și să-și spună *Alice, o mamă singură.*

Era puțin ciudat că semnase *Nobel trăiește,* dar dacă se gândea bine, știa pe cineva care lucra la *Sydsvenskan* la Malmö și care semna *Sherlock,* deși numele lui adevărat era Anders, așa că*,* la urma urmei, poate nu era atât de ciudat.

Și-a frecat fruntea. Totul era spus foarte direct.

Sau Lars-Henry Svensson era un paranoic obsesiv, sau era un sâmbure de adevăr în ceea ce spunea.

S-a uitat la ceas; era aproape nouă fără un sfert. A luat telefonul de pe birou, a format numărul recepției de la Institutul Karolinska și a cerut să i se facă legătura.

Birgitta Larsén a răspuns imediat. Annika și-a spus numele, dar profesoara a întrerupt-o fără politețuri.

— Și ce ți-a mai spus Caroline de data asta?

— Azi am altă sursă. Am primit un mail anonim de la Karolinska și cred că știu cine l-a scris.

Birgitta Larsén a oftat audibil.

— Înțeleg. Lars-Henry ți-a scris și ție, nu-i așa? Cu ce te amenință?

— Trădez adevărul și lucrul ăsta n-o să rămână nepedepsit. Și că trebuie să te întreb pe tine despre crimele care le închid gura oamenilor.

S-a auzit zgomotul unui scaun frecând podeaua, ca și cum Birgitta s-ar fi așezat.

— Ceva nu-i deloc în ordine cu Lars-Henry. Una dintre fetele din

reţeaua noastră este lector la Catedra de psihiatrie şi cred că ea ar şti ce nume ştiinţific să dea bolii lui. Eu personal cred că-i nebun. Nu-ţi face griji.

— Aşa se comportă mereu?

— Are momente, dar de data asta a întrecut rău măsura. Te simţi ameninţată?

Annika s-a gândit câteva secunde.

— Nu chiar, dar m-a pus pe gânduri. De ce trimite mailul ăsta acum şi de ce mie? S-a întâmplat ceva?

Birgitta Larsén a tăcut.

— Ai mai vorbit cu Ebba de la seminar?

Seminarul?

— Ebba e în Dalarna, i-a spus Annika. N-am mai vorbit cu ea de câteva zile.

Seminarul? Ăla de sâmbătă? De după întâlnirea Adunării Nobel, cu cafea şi trataţii?

— Ce s-a întâmplat după seminar? Şi de ce sunt eu băgată în toată treaba asta?

— Au ieşit nişte scântei, a zis Birgitta. Ce altceva mai scrie în mail?

A ezitat o secundă.

— Aduce nişte acuzaţii unor persoane.

Birgitta a gemut.

— Şi acum stai şi te întrebi dacă iese fum fără foc, a continuat ea. Cred c-ar fi bine să aduci o copie a mailului aici, să ne uităm la acuzaţiile alea. Am o şedinţă la zece, aşa c-ar trebui să te grăbeşti.

— Bine, pornesc chiar acum.

— E momentul să-l potolim pe nebunul ăsta o dată pentru totdeauna, a mai spus ea şi a închis.

Annika a rămas cu telefonul în mână câteva secunde.

Era clar că o lovise rău pe Birgitta Larsén.

Voia să vadă ce spunea Svensson, voia să ştie cât ştia el.

A deschis imprimanta şi a tipărit mesajul.

Departamentul Birgittei Larsén era mult mai luminos şi mai spaţios decât al Ebbei. Existau rânduri de ferestre duble, toate uşile erau din sticlă, iar tavanul era cu mult mai înalt. Pereţii erau văruiţi în alb,

galben şi albastru, iar podeaua era de un roşu-cald.

— Aici aveau birourile cei de la Astra, înainte de fuziunea Astra-Zeneca, i-a spus Birgitta şi a luat-o înaintea ei pe coridor. Poţi să zici orice despre sectorul privat, dar un lucru e cert, ştiu cum să organizeze un loc de muncă decent. În fiecare dimineaţă spun o rugăciune de mulţumire pentru Håkan Mogren, că s-a hotărât să mute compania la Södertälje. Ăsta-i biroul meu.

A descuiat uşa, în timp ce Annika privea prin peretele de sticlă.

Birou, calculator, un microscop mic, eprubete şi poze de copii de diferite vârste.

— Ai copii? a întrebat-o Annika, dându-şi seama că era surprinsă de acest detaliu.

— Şi nepoţi, i-a răspuns Birgitta, oprindu-se în faţa colecţiei de fotografii.

A oftat fericită.

— Nu-mi vine să cred că-s toţi ai mei!

A tras două scaune cu un gest sigur şi i-a oferit Annikăi unul.

— Nu-ţi fă probleme despre avertizările de iradiere, i-a mai spus, arătând spre banda galbenă cu simboluri roşii, lipită pe jos, de jur împrejur. Am primit asigurări că totul e verificat. Iar dacă m-au minţit, în curând n-o să mai fiu nevoită să aprind lumina când intru într-o cameră. Ai adus mailul?

I-a întins hârtia; Birgitta a citit-o, ridicând din sprâncene pe măsură ce parcurgea textul.

— Hm. Înţeleg...

A scos un oftat adânc şi Annika putea jura că era un oftat de uşurare.

— Da, e pălăvrăgeala lui obişnuită. Nu trebuie să-ţi faci griji.

I-a dat foaia înapoi.

— Bănuiesc că Machiavelli e Ernst Ericsson, a zis Annika. Şi că *prietena mea* e Ebba, bineînţeles: ne-a văzut împreună. Mi-a povestit ce s-a întâmplat cu compania ei, da' e clar că există puncte de vedere diferite; nu pricep, însă, ce vrea să spună cu animalele moarte? E posibil ca Ernst să fi falsificat rezultate ale cercetărilor?

Birgitta s-a ridicat în picioare, iritată.

— În munca noastră îţi ţii rezultatele pentru tine. Nu e ca-n jurnalism unde ridici două degete şi scoţi câte ceva în fiecare zi; nu mă-

nţelege greşit, nu-i lipsă de respect. Aici munceşti în secret ani la rând până să-ţi etalezi rezultatele, aşa că Lars-Henry habar n-are despre ce face Ernst. E un caz clasic de gelozie. Animalele lui Ernst sunt bine mersi şi din întâmplare e foarte ataşat de ele. De fapt, merg acolo chiar acum, am o întâlnire cu Bernhard Thorell, ca să discutăm proiectul de renovare.

— Pot să vin şi eu?

Birgitta a privit-o, surprinsă.

— Nu prea acceptăm străini acolo. După toate atacurile ălora cu drepturile animalelor, ne vedem nevoiţi să păstrăm clădirile în anonimat. De ce vrei să vii?

A privit-o drept în ochi.

— Mă interesează.

— Ce te interesează?

Ce ascunzi. Ce nu-mi spui. Tot ce nu vrei să aflu despre Caroline şi ce s-a întâmplat sâmbătă.

— Ştiinţa. Dezvoltarea şi progresul. Voi sunteţi cei care munciţi, eu, doar o portavoce.

Răspunsul i-a părut satisfăcător profesoarei, aşa că a scos o legătură de chei dintr-un sertar şi s-a îndreptat către uşă.

— E destul de mult de mers până acolo şi vreau să mă opresc să-mi iau o cafea ca lumea.

Au ieşit din clădire. Soarele strălucea şi au luat-o peste iarba curată, spre cafeteria Jöns Jakob. În faţa lor s-au deschis uşile automate din sticlă, cu rame de oţel. Înăuntru mirosea a cantină şcolară, a legume fierte şi a sosuri. Paşii lor răsunau pe podeaua din piatră roşie. Pe tavan se întretăiau bârne groase de aproape un metru. Şiruri lungi de mese dreptunghiulare, din lemn de mesteacăn, întăreau atmosfera de cantină şcolară.

— N-au stele Michelin, dar au o cafe latte bună.

Şi-au luat două cafele, pe care le-a plătit Annika.

— Tu foloseşti animale pentru teste? a întrebat-o, când au ieşit la soare.

— În momentul ăsta, cam 50, i-a răspuns profesoara şi a luat-o pe o potecă. Majoritatea cobai, dar sunt şi câţiva iepuri. Sunt extraordinar de drăguţi.

— Nu ţi-e greu să-i faci să sufere? şi Annika a mărit pasul, ca s-o ajungă din urmă.

Birgitta i-a aruncat o privire rapidă.

— Dragă, cercetările mele se bazează întâi şi-ntâi pe studii de comportament. Învăţ cobaii să apuce bucăţele de bomboane cu lăbuţa stângă sau cu dreapta, să înoate într-un bazin mic sau să strângă bobiţe de cereale într-o zonă deschisă.

— Care este domeniul tău de cercetare?

— Procesul de îmbătrânire. Efectele biologice ale îmbătrânirii, în special asupra sistemului nervos şi asupra organelor pe care le controlează sistemul nervos. De ce întrebi?

— Ai nevoie de teste pe animale pentru aşa ceva?

— Adevărul e că există o mulţime de similitudini între procesele de îmbătrânire la drojdie, la viermi, la cobai şi la oameni. Aşa că aş vrea să-ţi răspund că nu-i nevoie. Din păcate însă, nu suntem încă în stadiul la care să nu mai avem nevoie de experimente pe animale. Chestiunile complicate, care afectează un organism întreg, fie plantă sau animal, nu pot fi rezolvate studiind doar mostre de celule.

Au cotit pe o altă potecă, mărginită de un gard viu scund.

— Şi ai ajuns la vreo concluzie?

— Ce fel de concluzie? Pe care să ţi-o pot dezvălui? Da, uite, faptul că factorii neurotrofici derivaţi din celule gliale sunt produşi în cantităţi mai mari atunci când îmbătrânim. Intrăm aici.

— Atunci poţi aproxima până la ce vârstă o să trăiesc?

— Draga mea, asta depinde mai ales de gena ta şi, bineînţeles, de câtă grijă ai de tine, dar, după ştiinţa noastră de astăzi, limita de vârstă biologică pentru fiinţele umane se situează undeva între 120 şi 130 de ani.

A bătut-o pe Annika uşor pe obraz.

— Mai ai ceva timp, stai liniştită. Fii amabilă, vrei să-ţi închizi telefonul? Aici facem studii electrofiziologice în cuşti Faraday şi vrem să limităm nivelul radiaţiilor. Şi trebuie să terminăm cafeaua înainte de-a intra.

S-au aşezat pe o băncuţă joasă de la intrare. Annika şi-a închis telefonul şi a stat câteva clipe cu ochii închişi, bucurându-se de soare.

— Pe ce subiect s-au certat Lars-Herny şi Ernst sâmbătă? Ce-a spus

de fapt?

Birgitta a scos un sunet, între râs şi pufnitură.

— Lars-Herny a căutat motiv de harţă cu toată lumea. S-a luat şi de mine. I-a atacat pe mai mulţi, câte unul, sau în grup. De exemplu, pe Ebba Romanova şi pe Bernhard Thorell, pe Sören Hammarsten şi suita lui; s-a luat şi de şeful departamentului câtva timp, dar a explodat când a ajuns la Ernst.

— Despre ce a fost vorba?

A mai luat o gură de cafea.

— Cam despre acelaşi lucru ca în mail. Că Ernst măsluieşte rezultatele, că i s-a spus să refacă experimentul şi n-a făcut-o şi că, oricum, a publicat rezultatele.

— Adică şi-a falsificat concluziile? Despre ce?

Birgitta şi-a terminat cafeaua.

— Prostii. Nimic important.

Privirile Annikăi s-au dus către peluza care le înconjura.

— În cazul ăsta, dacă nu-i important, poţi să-mi spui, nu?

Birgitta a oftat şi i-a aruncat o privire.

— Nu te laşi, nu? Are de-a face cu scleroza multiplă - ai auzit de ea? E o boală inflamatorie a sistemului nervos central.

— Preşedintele Bartlet din serialul *The West Wing* avea aşa ceva, a continuat Annika.

— Nu ştiu. Tratamentul e de dată relativ recentă, cam de zece ani, iar Ernst a fost unul dintre oamenii-cheie. Echipa lui a confirmat că tratamentul cel nou cu beta interferon - cu alte cuvinte, modificatorul bolii - este uneori neutralizat de anticorpii organismului. El a încercat să oprească neutralizarea - Lars-Henry îl acuză că a falsificat rezultatele astea.

— Cum?

— Lui Ernst i-au reuşit testele şi a scris un articol, care a fost acceptat de *Science.* Ai auzit de *Science,* da, una dintre cele mai prestigioase reviste ştiinţifice?

— Îl cunosc pe redactorul-şef, i-a răspuns Annika, amintindu-şi de partenerul ei de la dineul Nobel.

— Ei bine, atunci! Articolul a fost acceptat cu o condiţie, ca Ernst să refacă testele şi să obţină aceleaşi rezultate. Ceea ce e adevărat. Lars-

Henry susţine că Ernst a minţit şi că a falsificat cel de-al doilea experiment şi a predat rezultate contrafăcute.

— Şi aşa a fost?

Birgitta a pufnit pe nas.

— Ernst făcuse totu' de două ori; era absolut convins de rezultate. Cu toate astea, le-a mai refăcut o dată. A durat patru luni, dar a reuşit. De acum înainte, bolnavii de scleroză multiplă din toată lumea vor beneficia de rezultatele lui. Ţi-ai terminat cafeaua?

A mototolit paharul gol de hârtie.

— Bine, hai! Clădirile astea nu fac parte din vechile şi splendidele proprietăţi ale Astra.

A deschis uşa folosind atât un card magnetic, cât şi un cod. Au intrat pe un coridor cu pereţi neîngrijiţi şi cu linoleum cenuşiu-închis. Au coborât un etaj, după care au luat liftul şi au mai coborât alte câteva. Un singur tub de neon arunca o lumină alb-albăstruie şi umbre ascuţite. Patru uşi simple, gri-deschis, cu cifru, duceau în direcţii diferite.

— Animalele sunt ţinute în condiţii de izolare completă, atât între ele, cât şi de factorii externi. Trebuie să ne schimbăm îmbrăcămintea. Sper că n-ai lucruri de prea mare valoare în geantă, nu?

— Doar bani, cărţi de credit şi cheile de la maşină.

— Mda...

Au intrat într-un sas cu vestiare pe ambele părţi, femeile pe dreapta, bărbaţii, pe stânga. Era înghesuială şi dezordine înăuntru.

— Pentru păr, i-a spus Birgitta şi i-a întins o bonetă albastră de hârtie. Pe rafturile alea de acolo găseşti halat, mănuşi şi sandale de lemn. Şi spală-te pe mâini, mai ales sub unghii şi în jurul cuticulelor - alea-s locurile cele mai murdare.

Şi-a strâns părul în coc şi l-a îndesat sub bonetă, după care şi-a tras pe ea un halat verde de laborator, cu trei numere mai mare, şi o pereche de sandale bej deschis. S-a spălat bine pe mâini şi şi-a pus o pereche de mănuşi de latex de culoarea laptelui.

Altă încuietoare cu cifru şi au intrat în laboratorul cu animalele de experienţe.

— Bună, Eva, l-ai văzut pe Bernhard Thorell? a întrebat Birgitta, îndreptându-se spre o femeie îmbrăcată la fel, aplecată peste o masă.

Femeia nu şi-a ridicat privirea, concentrată la ce făcea.

— Trebuia să-l văd?

Annika s-a aplecat înainte şi a văzut că femeia ţinea în mână un şoricel micuţ. Cu o mişcare rapidă i-a tăiat capul, a aruncat trupul într-o grămadă unde zăceau alte cadavre şi a examinat capul mic şi negru.

Birgitta Larsén şi-a privit ceasul.

— Trebuia să ne-ntâlnim aici, dar poate am ajuns eu prea devreme. Ţi-o prezint pe Annika Bengtzon, îi fac un tur.

Femeia a privit-o pe Annika.

— Bună, i-a spus scurt şi s-a întors la capul de şoricel.

— Ce faci aici? a întrebat ziarista, privind cu ochii mari la degetele agile ale femeii.

— Trebuie să tai o felie de creier ca să verific nivelul de dopamină. Cu alte cuvinte, controlez substanţele de semnalizare. După semnele de pe ureche, îmi dau seama dacă au fost modificate genetic sau nu.

I-a arătat capul, apoi a scos creierul cu o mişcare foarte sigură şi l-a pus pe o lamă de sticlă. Annika a aprobat, amuţită. Era de culoarea unui cârnat afumat crud şi arăta ca un jeleu de zmeură.

— Bine, atunci aştept. Mergem să ne uităm la animalele mele?

A luat-o înainte pe coridor şi Annika a bănuit că trebuia s-o urmeze.

— Îl ştii bine pe Bernhard Thorell? a întrebat-o Annika.

Birgitta a râs.

— Nu chiar. Şi-a luat doctoratul aici acum o sută de ani, după aia a plecat în Anglia, unde şi-a luat licenţa în economie, iar acum locuieşte în State, unde e director general la Medi-Tech - ştii, compania de farmaceutice. Au un grup de cercetători foarte talentaţi acolo: acum un an şi ceva au publicat nişte chestii foarte importante.

A ridicat din umeri, oarecum stânjenită.

— Bine, importanţa descoperirii lor poate fi pusă la îndoială, dar pe mine mă interesează pentru că domeniul lor de cercetare e legat de al meu: îmbătrânirea. Au descoperit o modalitate de inhibare a distrofiei axonilor, lucru care afectează pe toată lumea, pentru că primele semne încep să fie vizibile în jurul vârstei de nouă, zece ani.

— Adică au găsit o cale de oprire a procesului de îmbătrânire?

— Aşa zic ei.

— Izvorul vieţii, wow!

— OK, mai sunt alte câteva echipe în lume care au ajuns la rezultate similare, aşa că cei de la Medi-Tech n-au fost nici primii, nici cei mai buni, dar cel puţin au dovedit că sunt serioşi şi pricepuţi. Intrăm aici.

A deschis o uşă - rânduri după rânduri de animale în cutii de plexiglas.

— Aici trăiesc şoriceii mei. După cum vezi, au talaş în cuşti şi chestiile alea albe sunt jucăriile lor. Toţi de pe rândul ăsta sunt ai mei.

— Jucăriile lor? a întrebat-o Annika, bănuind că profesoara se referea la materia pufoasă din cuşti.

— Am făcut experimente ca să-i lăsăm să-şi aleagă cu ce le place să se joace - căsuţe de plastic, cartoane de ouă, sau şerveţele de hârtie. Se pare că le plac cel mai mult şerveţelele de hârtie: le mestecă, le rup, îşi fac cuiburi din ele. Pe locul doi sunt cartoanele de ouă, iar căsuţele alea drăguţe de plastic nu prezintă niciun interes. Cel mai tare le place să târâie şerveţelele în cartoanele de ouă şi să le aranjeze acolo.

— E uimitor, a zis Annika şi, într-adevăr, şoricelul pe care-l urmărea se juca cu o bucată de şerveţel. Ce s-ar fi întâmplat dacă Lars-Henry ar fi avut dreptate?

Birgitta i-a aruncat o privire rapidă, apoi a scos un dosar şi a început să-l frunzărească.

— Vrei să spui, dacă Ernst a trimis rezultate false? Dacă cineva ar putea dovedi că aşa s-a întâmplat?

— Da, care ar fi fost consecinţele pentru cariera lui Ernst?

A continuat să caute prin notiţe şi a făcut o pauză înainte de a răspunde.

— Dacă ar fi fost demascat că a minţit? Tu ce crezi?

— În mod cert n-ar fi fost numit Preşedinte al Comitetului Nobel, a răspuns Annika.

Birgitta s-a oprit şi a aruncat o privire pe coridor.

— Cariera i s-ar fi încheiat, categoric. Poate ar fi găsit de lucru undeva ca asistent de laborator.

A închis dosarul cu zgomot şi l-a pus înapoi pe raft.

— Şoarecii nu sunt creaturi sociale. Femelele se acceptă unele pe altele, dar masculii se omoară imediat ce au ocazia. Şobolanii, pe de altă parte, sunt animale de grup; sunt mai încolo, pe coridor. Câteodată avem şi iepuri, dar sunt pe partea cealaltă. În total, aici la institut, avem

cam 2 000 de cuşti.

— Nu aveţi pisici, sau câini, sau maimuţe?

— Am avut demult. La sfârşitul anilor 1980 reglementările au devenit mai stricte şi toată industria de testare pe animale s-a conformat. Înainte însă, erau tot felul de animale, peste tot.

A închis uşa şi a luat-o înainte; au trecut pe lângă o uşă pe care scria *Eliminare* şi au ieşit într-o încăpere care arăta ca o sală de operaţie.

— L-ai văzut pe Bernhard Thorell? l-a întrebat pe un tânăr care lua mostre de sânge dintr-o cutie cu rozătoare.

— Ce-i asta? a întrebat Annika, arătând spre un dispozitiv de oţel, aşezat pe una dintre mese.

— Un instrument stereotactic, i-a răspuns Birgitta. Se foloseşte pentru a ţine animalele pe loc atunci când trebuie operate. Aici, pe perete, sunt instrumentele pentru anestezie. Vezi, ăsta are şuruburi şi un burghiu ca să poată tăia în craniu cu precizie milimetrică. Avem şi unele mai mari.

A privit dispozitivul, cu toate spiţele şi braţele alea şi s-a cutremurat - mai văzuse fotografii de animale prinse în asemenea instrumente.

— A, uite, aici erai! a exclamat profesoara bucuroasă, ţopăind pe coridor, în întâmpinarea lui. Vezi în ce condiţii groaznice trebuie să lucrăm?

Bărbatul a răspuns ceva, dar Annika nu l-a auzit. Nu-şi putea lua ochii de la instrumentele de la capătul mesei.

— Ce sunt astea? l-a întrebat pe tânărul de lângă ea.

Tocmai terminase de luat mostre de la cobai.

— Diverse instrumente. Bisturie, cleme, cleşti, un forceps...

— Şi nu le doare pe animale?

Tânărul a zâmbit, timid.

— Ei, sunt inconştiente şi cele care vor fi eutanasiate primesc puţin mai mult anestezic.

— Întotdeauna folosiţi medicamente când le eutanasiaţi? a mai întrebat, privind spre uşa pe care scria *Eliminare.*

— Cel mai simplu la cobai e o lovitură în cap: practic le secţionezi măduva. Animalele mai mari sunt băgate într-o cuşcă şi primesc un amestec de oxigen şi bioxid de carbon.

O cameră de gazare, a gândit Annika, dând din cap.

Birgitta Larsén s-a apropiat de ei, însoţită de Thorell. Şi el purta acelaşi echipament.

— Ţi-o prezint pe Annika Bengtzon.

Mănuşa ei de latex a strâns-o pe cea a lui Thorell.

— Uite, doctoranzii ca tine sunt viitorul ştiinţei, i-a spus el cu un zâmbet atât de larg, încât i-a strălucit toată gura.

Birgitta a izbucnit în râs.

— Annika e ziaristă. A venit pentru că scrie despre lumea cercetărilor ştiinţifice. Annika, poate te gândeşti să scrii ceva despre Bernhard, a promis că va finanţa renovarea clădirilor noastre.

— L-ar vedea mai curând ca subiect de negociere, a adăugat Thorell, zâmbindu-i Birgittei.

— Gândeşte-te, a spus profesoara, făcând un gest larg cu braţele, pereţi galben-deschis, o schemă de culori pastel, iluminare mai bună, pardoseli mai sigure.

S-a întors spre Annika.

— Bernhard e foarte important pentru institutul nostru, a spus şi l-a luat de braţ. Ne bucurăm foarte tare să te avem aici.

L-a mângâiat pe mănuşa de latex.

— Niklas, poţi s-o conduci pe doamna Bengtzon, te rog?

Un tânăr, care vedea de animale, a apărut din spatele lor; purta acelaşi echipament.

Pare că-l place extrem de tare, şi-a spus Annika, în timp ce Larsén dispărea împreună cu Thorell în camera cu şoareci.

Thomas s-a uitat nervos la ceas. Mai erau doar zece minute.

Şi-a masat umerii şi a încercat să se relaxeze - totul era aiurea.

Doar nu mă-nsor, e o şedinţă ca oricare alta, a gândii el. Sunt şedinţe în fiecare luni, de ce mă consum atâta?

S-a sculat de pe scaun, incapabil să stea locului şi a luat-o pe coridor, spre biroul lui Per Cramne.

— Mergem? l-a întrebat.

Cramne încerca, disperat, să bage un teanc prea gros de hârtii într-o mapă de plastic, prea strâmtă.

— Tu eşti numărul cinci pe agendă, i-a răspuns şeful, întâi intră cei de la infracţiuni cu un material despre tribunale, legat de practicile de

angajare, dacă-mi aduc bine aminte. După aceea avem câteva puncte legate de poliţie, aşa că poţi să vii pe la unsprezece. Eu am de prezentat documentul cel nou despre luări în posesie, aşa c-o întind!

Thomas a aprobat din cap, simţind cum roşeşte. Ştia că documentul referitor la activitatea poliţiei pe anul viitor cerea mult timp. Totul era o chestiune de nuanţă, de formulări, de ordinea în care sunt prezentate subiectele pe agendă şi de a hotărî care priorităţi intră pe prima pagină.

— Vrei să te muţi la mine în birou, sau ce? l-a întrebat Cramne din uşă.

Thomas a ieşit în grabă şi s-a îndreptat spre biroul lui.

Nu mai prea avea nimic de făcut acum.

Vineri mai trecuse o dată prin tot materialul, împreună cu Cramne, cu directorul general pentru probleme legislative şi cu subsecretarul de stat şi n-au mai găsit semne de întrebare nerezolvate. După aceea a trimis toate materialele la copiat, pentru ca ministrul să le poată citi în weekend. Spre după-amiază, Thomas văzuse când teancul de hârtii fusese dus în biroul ministrului. Admiţând că ar fi stat să le citească 24 de ore din 24, şi tot ar fi fost imposibil să le parcurgă pe toate.

S-a aşezat din nou la calculator, cu un oftat de enervare. A dat dublu clic pe Freecell, jocul care-ţi testează răbdarea şi care funcţionează mereu, dacă eşti suficient de inteligent. Statistica i-a arătat 87 la sută jocuri câştigate, şi că le câştigase şi pe ultimele 11. A apăsat *Joc nou* şi a primit un aranjament destul de complicat, cu trei popi în partea inferioară şi doi aşi la vârf.

Acum nu se mai poate întâmpla nimic, a gândit el. N-ar fi trecut rezultatele, dacă nu aveau substanţă sau erau neconcludente.

A pus doi nouari şi un trei în locurile rămase libere din stânga şi a tras un as.

Gândul la ce putea urma după şedinţa de azi l-a ameţit un pic. Propunerea va fi acceptată de partid; grupul guvernamental şi cel parlamentar vor fi informate; e posibil ca treaba să ajungă până la Comitetul de management. Şi dacă toată lumea era mulţumită, se va putea face o propunere legislativă, pe care Curtea supremă şi Curtea supremă administrativă din Consiliul legislativ ar putea-o lua în seamă şi ar verifica-o să vadă dacă încalcă Constituţia.

Munca lui. *Munca lui.*

Mobilul a început să-i sune, undeva la fundul servietei. A lăsat mouse-ul din mână ca să-l caute. S-a uitat la ecran. N-avea timp pentru cine ştie ce acum. N-a recunoscut numărul.

— Sunteţi Thomas Samuelsson, tatăl lui Kalle?

La dracu', e de la grădiniţă.

— A avut loc un accident, i-a spus educatoarea, pe un ton îngrijorat. Kalle a căzut la locul de joacă şi are o rană adâncă pe frunte şi ne temem să nu aibă şi altceva. Rana trebuie cusută - cât de repede puteţi veni?

Thomas a simţit cum i se strânge stomacul şi s-a uitat la ceas.

Unsprezece fără zece.

— Sunt groaznic de ocupat acum, a răspuns, privind la jocul de pe ecran. Aţi încercat să daţi de Annika? Ştiu că-i liberă azi.

— Nu răspunde acasă şi are mobilul închis.

Vocea educatoarei devenise dură.

Fir-ar al dracului de căcat!

Şi-a trecut mâna prin păr şi s-a ridicat.

— Nu pot veni în momentul ăsta. Sunt în mijlocul unei şedinţe până pe la unsprezece şi-un sfert - nu pot pleca până atunci.

— Probabil că băiatul dumneavoastră are şi altceva la cap, pe lângă rană, pentru că ceilalţi copii l-au împins şi a căzut de la doi metri, de pe una din instalaţiile de căţărat.

Femeia era supărată de-acum.

— Cât de repede puteţi ajunge?

— Cât durează să ajung de la Rosenbad? a întrebat, încercând să pară important şi rece.

Femeia nu a reacţionat deloc la faptul că el menţionase adresa guvernului.

— Vă aşteptăm, dar dacă-şi pierde cunoştinţa o să chemăm salvarea.

Şi a închis.

A rămas cu telefonul în mână şi cu ochii fixaţi pe ecran. Apoi s-a aşezat şi a terminat mutarea la care se gândise înainte să sune telefonul, un şase sau un şapte şi tot ecranul s-a cutremurat. Mai avea doar o mutare, după care jocul era pierdut.

Ce dracu' trebuia să facă? Să se ducă şi să-i dea altcuiva să ţină

prezentarea în Sala Albastră? Să lase pe altul să adune laurii?

A pus un nouar sub un decar.

Păcat, ai pierdut!

Thomas a închis calculatorul, şi-a adunat hârtiile, a împins scaunul sub birou şi şi-a aranjat gulerul. De obicei nu purta cravată la birou, s-a gândit dimineaţă ce să facă, dar s-a hotărât că-i mai bine fără, nu voia să arate pus la patru ace - nu de alta, ar fi părut un amator.

A luat liftul până la etajul şase, a deschis uşa cu cardul personal.

Munca lui, propunerea lui, influenţa lui.

După ce trecea de Consiliul legislativ, propunerea ar urma să intre într-o şedinţă de guvern, după care întreg pachetul legislativ ar merge la Parlament sub forma unei propuneri de guvern.

Dumnezeule mare, ce făcea? Ar trebui să se-ntoarcă din drum, să plece să fie lângă Kalle.

În faţa Sălii albastre aşteptau câţiva funcţionari; unii băteau din picior, cu mâinile în buzunare. Thomas s-a aşezat la o masă, la capătul coridorului.

Probabil c-o vor găsi pe Annika, a gândit el. Ce să facă el? Să-i lase totul lui Cramne?

Puţin mai târziu s-au deschis uşile duble şi din sală au ieşit vreo douăsprezece persoane. Ultimul era Cramne, care s-a oprit când l-a văzut pe Thomas şi i-a tăcut semn să intre.

— Rock'n'roll! i-a spus Cramne.

Când a trecut pe lângă funcţionari, Thomas le-a simţit privirile aţintite asupra lui. A intrat în sală şi Cramne a închis uşa după el.

Era mult mai mare decât se aştepta. Pereţii erau vopsiţi în albastru-deschis, cu panouri albe, ceea ce-i dădea încăperii o atmosferă proaspătă, aproape răcoroasă. Prin ferestrele mari intra multă lumină, dinspre sud şi dinspre vest. În spatele perdelelor subţiri se zărea turla Storkyrkan din Gamla stan şi turnul primăriei, pe care străluceau cele trei coroane aurite.

— Monitorizare, da! a zis Jimmy Halenius. Bun venit! E apă în frigider, dacă vrei!

A arătat spre un frigider, la stânga uşii.

Thomas a dat din cap, l-a urmat pe Cramne la capătul sălii şi s-a aşezat, cu spatele la apele golfului Riddarfjärden. Mai erau de faţă încă

vreo şapte sau opt funcţionari, care fuseseră în sală şi la discuţia precedentă şi, evident, asistau şi acum.

Şi-a dres glasul încet.

Să zic ceva despre Kalle? Ministrul are copii, ar înţelege cu siguranţă.

Halenius s-a aplecat spre ministru să-i şoptească ceva; acesta îl asculta şi-şi lua notiţe.

A privit de jur împrejur, încercând să aibă o mină degajată.

Ceilalţi copii l-au împins, prietenii lui l-au lovit atât de rău, încât s-ar putea să trebuiască să meargă la spital ca *să-l coasă?*

Încăperea era dominată de o masă mare, rotundă, din lemn de mesteacăn; parchetul era acoperit cu un covor octogonal, bleu-gri. Ministrul şi asistenţii lui şedeau toţi grupaţi, cu spatele la un tablou mare, reprezentând un arhipelag. Întreg tabloul era complet cenuşiu, exact cum e cerul când e vremea urâtă.

Le dau o bătaie de nu se văd. Nimeni nu rămâne nepedepsit dacă se-atinge de băiatul meu.

Unul dintre pereţi era ocupat de un şemineu, pe poliţă se aflau steagul Suediei şi al Uniunii Europene. Erau scaune de jur împrejurul mesei şi de-a lungul pereţilor, din mesteacăn, tapiserie de piele într-o culoare pală. A ridicat ochii în tavan; acolo, deasupra lămpilor albe de porţelan, era biroul primului ministru.

— Poţi să ne faci un rezumat al conţinutului? l-a întrebat Halenius.

Şi-a îndreptat spatele. S-a bâlbâit de câteva ori când le-a explicat punctele principale ale proiectului la care a muncit timp de şase luni.

Kalle, vin! Îţi promit că îndrept lucrurile!

Ministrul citea, răsfoia şi lua notiţe.

— E bine că aţi subliniat toate măsurile de protecţie legale, a spus ministrul. Orice persoană monitorizată trebuie să aibă dreptul la apărare, toate stadiile trebuie aprobate de un tribunal şi reautorizate în fiecare lună, e bine.

A mai dat câteva pagini şi a citit în tăcere preţ de câteva secunde.

— Există o secţiune a propunerii pe care aş vrea s-o scoatem. Interceptarea în scopul prevenţiei, la pagina 43. E prea mult.

O iau pe Birger Jarisgatan, la ora asta trebuie că merge mai repede decât pe Sveavägen şi pe Valhallavägen.

— Pagina 43, i-a şoptit Cramne şi Thomas a simţit cum i se urcă sângele în obraji, încercând să găsească pagina cu pricina.

— Vom limita măsurile preventive la urmărirea telefoanelor şi la interceptarea scrisorilor, a continuat ministrul. Restrângem monitorizarea doar la infracţiunile comise deja. Bine!

A pus dosarul deoparte şi l-a luat pe următorul şi, ca la un semnal, Cramne şi ceilalţi funcţionari s-au ridicat în picioare.

Gata? Se terminase?

Putea să plece?

— Acum e rândul Serviciului de Informaţii, i-a şoptit Cramne şi asta înseamnă că toată lumea care n-are autorizaţie trebuie să părăsească sala.

Şi-a strâns repede hârtiile şi a ieşit după ceilalţi.

— Trebuie să plec, i-a spus lui Cramne. Băiatul meu s-a lovit rău la cap, trebuie să-l duc la spital.

— O, Doamne! Ce facem cu cina, atunci? Rămâne?

— Bineînţeles, i-a răspuns şi a încercat să zâmbească. Simţea cum transpiraţia i se prelinge pe frunte până în sprâncene.

— Dar spune-mi, e-adevărat că vine şi Halenius?

— Da, mi-a trimis un mail şi mi-a confirmat că vine.

— OK, şi Cramne s-a apropiat de el şi i-a şoptit la ureche. De obicei nu se invită politicieni, asta ca să ştii...

De data asta a simţit cum îi iau foc obrajii.

— Pe la opt, da? Vinterviksvägen, Djursholm?

Încuietoarea a zbârnâit şi Thomas a dat uşa de perete.

— Vinterviksvägen, a răspuns şi a dispărut în hol.

Annika a păşit în redacţie şi din nou totul i s-a părut suprarealist. Toate lucrurile îi erau familiare şi în acelaşi timp străine, ca şi cum cineva i-ar fi scotocit în geantă şi i-ar fi pus totul de-a valma. Ochii i s-au oprit asupra cuştii de sticlă cu perdele albastre: biroul ei, devenit acum studio de radio.

Oare unde-or fi toate dosarele mele, hârtiile, creioanele? Unde-or fi ajuns?

Berit stătea la calculator, cu ochelarii pe nas, şi scria.

— Ceva interesant? a întrebat-o Annika şi s-a aşezat pe scaunul lui

Patrick.

— Mă uit prin toate propunerile legislative care limitează integritatea persoanei, i-a răspuns Berit, cu ochii în ecran. „Interesant" nu e chiar cuvântul potrivit...

A privit-o peste rama ochelarilor şi a zâmbit.

— Dar mă bucur să te văd înapoi.

— Ai idee unde-au ajuns toate dosarele mele, după ce mi-au golit biroul? a întrebat Annika, privind în jur.

— Am păstrat tot ce-am crezut c-o să-ţi trebuiască şi le-am pus în fişetul de acolo.

Berit i-a arătat un dulap gri, lângă dozatorul de apă.

S-a dus şi a deschis primul sertar. Toate hârtiile ei erau aşezate frumos, pentru prima dată într-o ordine oarecare. Hotărâri date de tribunale districtuale, de curţi de apel, propuneri guvernamentale, rapoarte, cereri de citaţii, articole vechi de ziar şi multe, multe pagini cu note. Berit le ordonase pe toate, după subiect şi dată.

— E incredibil! Mulţumesc mult! i-a spus prietenei ei.

— Mi-a făcut plăcere să trec prin ele, i-a răspuns Berit, scoţându-şi ochelarii. Dacă vrei să ştii, mi-am mai reîmprospătat memoria. Sunt chestii despre care n-am scris eu, aşa c-a fost folositor să le mai văd.

Berit s-a reapucat de scris şi Annika s-a mai uitat prin dosare. A dat peste hotărârea în cazul Josefin Liljeberg şi verdictul împotriva prietenului ei, Joachim, cinci ani jumătate cu executare şi asta nu pentru c-a omorât-o, ci pentru rea-credinţă faţă de creditori, raportări contabile false şi evaziune fiscală şi obstrucţionarea controalelor. Oare ce-o face acum? s-a gândit ea.

Mai era şi o depeşă Associated Press, datată 7 aprilie, acum şapte ani. Era vorba despre Ratko, cel care-o omorâse pe Aida şi care controla operaţiunea de contrabandă cu ţigări în Scandinavia, în urma războiului din Bosnia. Titlul era: *Bărbatul căutat pentru crime de război îşi face armată personală,* trimis de biroul AP din Africa de Sud.

Criminalul de război, Ratko, suspectat de implicare în masacrele de la Vukovar şi Bijeljina, la începutul războiului din Bosnia, şi-a pus pe picioare o armată particulară în sudul Africii.

Cel puţin ştiu ce i s-a întâmplat, s-a gândit Annika.

Ratko a fost împuşcat şi ucis în holul unui hotel din Moscova cu trei

ani în urmă. Evident, nu a mai apucat să-şi plătească datoriile faţa de mafia rusă.

A pus telegrama la loc şi a scos un articol din *Kvällspressen,* un interviu cu Anders Schyman, la numirea lui ca redactor-şef în locul înţepenitului ăluia de Torstensson. Era scris de Sjölander. O casetă inserată în textul interviului vorbea despre investigaţiile poliţiei economice din Stockholm în ceea ce privea amestecul suspect al fostului redactor în unele treburi interne.

Lângă articol mai era un raport datat 27 iunie, anul precedent. Annika găsise materiale care dovedeau că Torstensson îşi folosise informaţiile interne atunci când şi-a vândut acţiunile către Global Future.

Eu l-am făcut pe Schyman căpitanul vaporului ăstuia. Poate ar fi cazul să-i amintesc treaba asta la un moment dat.

Un an mai târziu, Torstensson a fost găsit vinovat de folosire neloială a informaţiilor interne şi a fost condamnat la 100 de zile de muncă în folosul comunităţii.

Annika a citit hotărârea. Pierderea locului de muncă şi faptul că a fost pus la stâlpul infamiei de către presă au fost considerate circumstanţe atenuante.

— Fii atentă, a spus ea, cu glas tare, faptul că scriem în presă despre escroci este considerat atât de înfiorător, încât nu mai trebuie să facă închisoare.

— Statul vrea să aibă monopol asupra pedepselor, i-a răspuns Berit. Iar acum vor să ne facă raiduri acasă, fără niciun fel de dovezi, şi să ne pună telefoanele sub observaţie, doar pentru că aşa vor ei.

Annika a pus dosarele la loc şi s-a aşezat din nou pe scaunul lui Patrik.

— Dacă am înţeles eu bine, toate ţările din jurul nostru au adoptat cam aceeaşi lege. Norvegia, Danemarca, Finlanda...

— Da, o fi, a spus Berit, dar nu au aceleaşi circumstanţe ca noi. Dacă stai să te gândeşti, noi avem social-democraţii la putere de aproape un secol şi ăştia n-au făcut decât să asculte, să înregistreze şi să urmărească oamenii pentru simplul motiv că au parcat în locul greşit la momentul greşit, ca de exemplu în faţa unei clădiri unde avea loc o întâlnire „suspectă”.

— Categoric, o circumstanţă agravantă, i-a răspuns Annika.

— Iar acum social-democraţii pretind că sunt buni şi drăguţi şi că n-or să folosească instrumentele astea niciodată, decât în scopurile cele mai nobile. Spun că n-or să continue să facă ce-au făcut câtă vreme era ilegal, decât dacă o vor putea face în legalitate. Ăştia chiar cred că ne-am născut ieri?

— Annika! a strigat-o Spike. Ce dracu' faci acolo? Nu mai lucrezi la investigaţii! Hai aici!

S-a strâmbat şi s-a ridicat în picioare.

— Ne vedem la masă?

— Normal, i-a răspuns Berit.

S-a îndreptat spre biroul lui Spike şi şi-a pus geanta, demonstrativ, peste hârtiile lui. Bărbatul a scos o hârtie şi i-a întins-o, fără s-o privească.

— Jaf într-un magazin din cartierul Fittja. Poţi să te ocupi?

Şi-a luat geanta şi a pus-o pe umăr.

— Şi eu mă bucur să te văd. Abia mâine încep. Am venit să-mi iau o baterie nouă pentru laptop. Înţeleg că-i la tine.

Spike a pus foaia de hârtie la loc, în teanc, a deschis sertarul de jos al biroului şi i-a dat bateria nouă.

— Cum o să facem de-acum înainte? N-o să vin în fiecare zi la birou. Mă suni tu sau te sun eu?

În clipa aceea a sunat telefonul lui Spike.

S-ar părea că devine interesant, s-a gândit ea şi a pornit spre cafeteria.

Se simţea mult mai relaxată după prânz, aşa că a condus încet spre Fridhemsplan, la piaţa acoperită din Östermalmshallen.

Scoici proaspete, creveţi de la Smögen, ştiucă, somon norvegian, ton, un pic de mujdei cremos, mult şofran şi un vin alb, demisec. Fâşii subţiri de coajă de lămâie, câteva fire de cimbru, ceapă şi roşii. Supă de raci, bineînţeles, mult pătrunjel şi pâine de casă cu sare de mare şi busuioc. Da, sună bine.

Thomas cumpărase deja vinul. N-avea încredere că ea se va descurca, ceea ce putea înţelege, n-o deranja.

A traversat Barnhusbron şi s-a îndreptat spre Tegnérgatan.

Semaforul s-a schimbat şi s-a pus roşu, aşa că s-a oprit.
Oare mai avea foi de dafin? Şi piper alb, boabe? La mutare aruncase o groază de ierburi şi condimente vechi.
Cel mai bine ar fi să cumpere.
Pe banda de lângă ea s-a oprit o maşină.
Un Volvo roşu, break, cu o femeie la volan.
A privit din nou spre semafor. Era tot roşu.
A mai privit o dată la maşină... nu era Ebba? Ebba Romanova, oare se întorsese mai devreme? Nu trebuia să vină mâine?
I-a făcut cu mâna, dar femeia nu se uita spre ea.
Tot roşu era.
Şi-a căutat mobilul în geantă ca să-i dea un telefon. Hopa, îl uitase închis, după vizita la laborator.
În spatele ei a claxonat un camion mare; a scăpat telefonul şi a trecut intersecţia. Volvoul cel roşu a virat la stânga şi a dispărut.
A ajuns la un alt semafor pe Västmannagatan şi a introdus PIN-ul pentru a-şi porni telefonul. Câteva secunde mai târziu, un beep a anunţat-o de primirea unui mesaj. Apoi altul şi altul şi altul.
Ce dracu'...?
Primul mesaj era de la operatorul de telefonie.
Aveţi... opt... mesaje noi. Pentru a vă asculta mesajele, apăsaţi tasta unu.
S-a oprit lângă o trecere de pietoni, la şcoala generală Enskilda.
— Alo, Annika, Lotta la telefon. Kalle a căzut şi sângerează rău de tot - sună-mă înapoi când primeşti mesajul!
Beep.
— Annika, lui Kalle îi e mai rău. Se pare că s-a lovit rău de tot şi rana trebuie cusută. Poţi să ne suni, te rog?
Beep.
— Kalle nu e bine deloc. Vrem să chemăm salvarea...
Mâinile au început să-i tremure, a băgat maşina în viteză şi a plecat.
— Mami, unde eşti, am... căzut la locul de joacă şi mă doare rău...
Beep.
— Annika, unde dracu' eşti? Am ieşit din şedinţă şi sunt cu Kalle la Urgenţă în Danderyd - sună-mă!
În timp ce conducea a început să plângă.

Beep.

— Sper că faci ceva al dracu' de important. Sună-mă.

Beep.

— Am fost acuma la doctor, mami și am un bandaj mare și alb pe cap, e mare de tot. Când vii să mă vezi?

Beep.

— Suntem acasă acum. Fac ceva de mâncare. Trebuie să mă-ntorc la lucru, așa c-ar fi bine să suni când îți asculți mesajul.

Ultimul mesaj era de la Thomas, tonul era de gheață.

Trebuie să am o oarecare independență, a gândit ea, ștergându-și lacrimile. Trebuie să am dreptul să-mi închid telefonul preț de patru ore, fără ca lumea să se termine. Nu-i drept.

A condus mult prea repede până acasă, a derapat în parcare, a dat ușa de perete și a intrat în fugă.

— Kalle! a strigat, alergând la etaj, în camera băiatului. Kalle, unde ești? Cum te simți?

Stătea pe jos, în birou și picta, iar Thomas era la calculator.

— Mami, bună! Uite ce bandaj mare am!

Băiețelul s-a sculat și a venit la ea; a îngenuncheat și l-a luat în brațe. L-a legănat încet, în timp ce-și înghițea lacrimile.

— Îmi pare rău, i-a șoptit. Am fost plecată și am avut telefonul închis, așa că n-am știut că te-ai lovit. Ce s-a întâmplat? Ai căzut?

A slăbit strânsoarea și i-a mângâiat părul, privindu-i cu atenție fruntea. Buza băiatului a început să tremure și ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Te doare? Ți-e rău?

Băiatul a negat din cap.

— Ce-ai pățit? Spune-i lui mami ce s-a întâmplat!

— Au fost răi cu mine. Băieții ceilalți sunt răi cu mine. M-au împins și-am căzut din cauza lor.

Annika a privit în sus spre Thomas, care s-a sculat de pe scaun.

— Așa e? Scârbele alea de la grădiniță i-au făcut asta?

— Vezi cum vorbești în fața lui, i-a răspuns Thomas. Se pare că așa a fost. Am vorbit cu personalul și mi-au promis că vorbesc cu copiii în după-amiaza asta.

I-a dat drumul copilului și s-a ridicat.

— Bine. E suficient. O să...

Thomas a făcut un pas mare spre ea şi a apucat-o de umbele braţe.

— Annika, i-a spus el cu duritate. Calmează-te. Educatoarele or să vorbească cu părinţii băieţilor vinovaţi. Nu vrem să complicăm situaţia.

Nu şi-a mai putut reţine lacrimile.

— Nu pot să suport aşa ceva, a şoptit ea. Nu suport să fiu aşa neputincioasă.

Thomas i-a dat drumul şi a oftat.

— I-au făcut o tomografie şi nu are nicio leziune sau hemoragie în creier, i-a spus, fără s-o privească. Dar trebuie să-l supraveghezi după-amiază - pot trece câteva ore până la instalarea simptomelor. Are voie să doarmă, dar trebuie să-l trezeşti la intervale regulate ca să fii sigură că nu-i inconştient.

— Trebuie să-i dau vreo doctorie?

Thomas şi-a privit ceasul.

— I-au dat nişte analgezice la spital, aşa că poţi să-i dai un paracetamol peste o oră. Mă-ntorc la birou.

A ieşit din cameră şi a coborât scările fără nicio privire înapoi.

Kalle a dormit o vreme după plecarea lui Thomas, iar când s-a sculat era lucid şi avea privirea clară. Nu voia să se depărteze de Annika, a stat pe lângă ea şi a ajutat-o să aranjeze masa frumos, afară, pe terasă. Au pus faţa de masă bleumarin, paharele cele mai bune şi farfuriile albe, simple. Zicea că nu-l doare şi că nu-i era rău.

După aia i-a citit o poveste cu Alfie Atkins; căldura grea a trupului de copil a încălzit-o şi pe ea, în timp ce-l legăna în braţe.

Îţi mulţumesc Oricine Eşti, că n-a fost mai rău, mulţumesc că-i aici, cu mine, mulţumesc că există.

Au mers până la Arninge şi au cumpărat nişte supă de peşte gata făcută, câteva baghete şi un buchet mare de crini.

S-au dus s-o ia pe Ellen, cu zece minute înainte de închiderea grădiniţei. Ceilalţi copii plecaseră deja. La fel ca în oraş, cei de aici păreau că joacă acelaşi joc, *cine-şi ia copilul primul a câştigat*, iar Annika avea impresia că pierdea mereu.

— Cine erau băieţii care l-au împins pe Kalle? a întrebat ea cu mult calm, în timp ce Ellen se căţăra în spate.

Lotta, care lucrase două ture, a oftat adânc.

— Benjamin şi Alexander, a răspuns ea. Îi cunoşti, nu? N-au făcut-o cu intenţie.

— Bineînţeles că nu, a răspuns Annika. Aţi vorbit cu ei?

— Da. Şi cu părinţii lor...

A lăsat fraza neterminată.

— Şi? Cum au reacţionat?

Lotta a privit în pământ.

— Au dorit să fie considerat un accident, a răspuns ea şi a dat cu piciorul într-un pahar de plastic. Mi-au spus că fac prea mult caz. Copiii sunt copii şi chestii de-astea. Le-am spus exact ce s-a întâmplat, că băieţii lor l-au împins pe Kalle de pe una din structurile de căţărat. Mie mi-e clar c-au făcut-o special.

— Erai acolo când s-a întâmplat?

— Nu, dar Malin, educatoarea de la grupa mică era. Şi ea e absolut sigură.

— Bine. Mulţumesc mult.

Au mers acasă şi a pus supa la încălzit. Uitase să pună vinul în frigider, aşa c-a băgat câteva sticle în congelator şi s-a rugat să nu le uite, aşa cum i se întâmpla de obicei.

Copiilor le era foame, aşa că le-a făcut crochete de peşte şi un piure instant şi le-a dat să mănânce înainte de venirea musafirilor; i-a lăsat să mănânce cu vesela cea bună.

După aceea, copiii au fost mai mult decât fericiţi să se ghemuiască la televizor şi să vadă un desen animat pe DVD.

A strâns creioanele de colorat şi caietele şi cărţile de benzi desenate din sufragerie şi a pus şi aici o faţă de masă şi flori. A aspirat rapid pe jos, a şters toate bufetele din bucătărie. A făcut un tur al casei, a strâns hainele, rufele murdare şi jucăriile, a curăţat toaletele şi chiuvetele, a scos prosoape curate.

Lumânări - oare să pună lumânări la sfârşitul lui mai?

Mai bine nu.

Aşa! Gata!

S-a dus în dormitor să se schimbe.

Poate o rochie? Dar nu era prea elegantă?

Era destul de cald, peste 20 de grade, deşi era şapte jumătate.

Thomas ar cam trebui să vină.

S-a pieptănat, şi-a pus o rochie de bumbac, s-a rujat şi şi-a pus nişte cercei. S-a privit în oglindă şi a decis că arăta ca o majoretă din Hälleforsnäs, care voia să treacă drept o nevastă din Djursholm.

Şi-a scos repede rochia şi şi-a şters rujul, a îmbrăcat o pereche de jeanşi şi o bluză albă, călcată. A lăsat cerceii - erau de la bunica.

A sunat soneria - la naiba. Thomas nu venise - ce se făcea acuma?

A fugit jos în picioarele goale şi a deschis uşa.

Surprins, bărbatul din faţa uşii s-a dat un pas înapoi, după care a zis, râzând:

— Ah, bună seara! Am nimerit? Familia Samuelsson?

Era înalt, cu părul negru, puţin cam ciolănos, iar nevasta lui era micuţă şi frumoasă.

— Absolut, a răspuns Annika, cu gura uscată. Intraţi, vă rog...

A deschis uşa larg şi s-a dat câţiva paşi înapoi.

— Thomas n-a ajuns încă, dar vă rog, intraţi...

Familia Larsson s-a prezentat, au dat mâna. Annika auzise de el: era unul din ăia care lucra la limitarea spaţiului privat al oamenilor prin supraveghere şi mai multe legi.

Au adus flori şi o sticlă de vin roşu, cu o etichetă elegantă.

— Vreţi ceva de băut? i-a întrebat Annika şi a avut deodată senzaţia că mâinile îi sunt exagerat de mari în comparaţie cu restul corpului.

— Un Dry Martini, dacă se poate, a răspuns domnul Larsson.

— Da, sigur şi pentru mine la fel, a zis şi doamna Larsson.

Annika a simţit că-i îngheaţă zâmbetul.

Cum dracu' se face un Dry Martini?

Oamenii chiar beau aşa ceva?

Şi-a lăsat ochii în pământ şi a înţeles că trebuia să ia o decizie rapidă. Pe unde să scoată cămaşa? Şi dacă nu-i reuşea? S-ar fi făcut de rahat şi ar fi stricat toată seara... Mai bine renunţă şi recunoaşte de la bun început, trece jena şi se rezolvă totul!

— Nu ştiu să fac, îmi pare rău. Thomas poate ştie, dar nu prea avem băuturi tari în casă. Am pus câteva sticle de vin alb în congelator. Nu ştiu dacă au avut timp să se răcească, dar dacă mă ajutaţi să deschidem una, putem să încercăm.

Amândoi Larssonii au ridicat din sprâncene, abia vizibil, dar s-au comportat elegant. Soţul a reuşit să deschidă sticla, deşi dopul era aproape îngheţat şi a declarat că temperatura vinului era perfectă.

— Excelent, atunci s-o punem pe cealaltă în frigider, ce ziceţi? E o mare bătaie de cap când îngheaţă.

Abia s-au aşezat pe canapeaua de răchită de pe terasă când a sosit şi Thomas.

— Doamne, îmi pare rău, n-am vrut... a spus şi s-a repezit să-şi salute musafirii.

— E-n ordine, i-a răspuns domnul Larsson, nu sunt Dumnezeu.

Au râs cu toţii, în afară de Annika; se dusese în casă să vadă ce fac copiii.

— Ce faci Kalle, cum te simţi? Te doare capul? I-a întrebat, inspectându-l atent.

— Dă-te din drum, mami, nu văd televizorul, i-a răspuns băieţelul, aplecându-se într-o parte.

— Ellen, e timpul să-ţi pui pijamaua! Vrei să te ajut?

— Mai avem floricele? a întrebat fetiţa, plină de speranţă.

— Nu, azi nu, e de-abia luni. Facem floricele vineri.

— Dar tati are vin, a mai adăugat copila.

— Cinci minute, după aia la culcare.

S-a dus la bucătărie să controleze supa de peşte. Clocotea pe ochiul cel mai mic, cu capacul dat într-o parte. Probabil că până la masă o să se evapore toată apa şi n-o să rămână decât un sos gros de peşte, dar acum îi păsa prea puţin.

Kalle nu părea prea afectat de căzătură, dar va trebui să se obişnuiască de-acum cu o cicatrice pe frunte.

Sosise şi familia Althin; cu toţii beau vin pe terasă Thomas i-a întins un pahar de vin.

— Hans mi-a spus că nu ştii să faci un Dry Martini, i-a spus el, cu un râs cam forţat.

— În ultimii şapte ani m-ai văzut tu pe mine făcând un singur cocteil? i-a răspuns Annika, cu voce calmă şi a luat paharul de vin.

Din nou s-a auzit soneria şi ultimii oaspeţi au intrat în acelaşi timp - Per Cramne şi Halenius, subsecretarul de stat. Au primit cu toţii câte un pahar de vin şi au fost prezentaţi Annikăi.

— Mă bucur să te cunosc, i-a zis Halenius zâmbind. Am auzit multe despre tine.

— Ei, noroc şi bine aţi venit! le-a spus Thomas.

— Credeam că numai gangsterii de doi bani au nume care se termină în *y*, a zis Annika. Cum se face că nu există puşcăriaşi evadaţi cu nume ca Stig-Björn, de exemplu?

— Ştii, de fapt, pe bunicu-meu îl chema Stig-Björn, i-a răspuns Jimmy Halenius. A fost condamnat pentru crima de la spălătoria din Angered, în anii 1960, poate ai auzit vorbindu-se... Dar nu cred să fi evadat, aici ai dreptate.

Annika l-a privit lung. Nu era prea înalt, nici pe departe cât Thomas, părul şaten-deschis îi era nepieptănat şi purta o cămaşă în carouri. Arăta teribil de serios.

— Îţi baţi joc de mine.

Faţa bărbatului s-a destins într-un zâmbet larg şi ochii i s-au îngustat.

— Ce te face să crezi aşa ceva?

Se credea atât de fermecător. Impunea limite libertăţilor celor din jur, le ataca integritatea personală doar ca să avanseze în carieră şi precis că se credea un tip de treabă.

— Acum spune-mi, de unde-ai auzit vorbindu-se de mine?

— Aveai un Volvo mai vechi, nu? A 144, albastru-închis, o groază de rugină pe el?

A holbat ochii şi a simţit cum i se urcă sângele în obraji.

— Prietenul meu avea unul. L-am vândut în locul lui.

— Foarte drăguţ din partea ta, a continuat subsecretarul de stat. Probabil c-ai fi un dealer de maşini foarte talentat. Nimeni n-a înţeles cum ai reuşit să scoţi cinci mii pe rabla aia!

— Sven n-a putut s-o vândă. A... a murit.

A pus paharul de vin pe masă şi a plecat în bucătărie, cu mâinile tremurânde.

Ce dracu' o apucase să spună toate alea?

Sunt o cretină, asta e! şi-i ardeau obrajii.

Thomas le arăta musafirilor terenul lor, în timp ce Annika băgase copiii în pat şi le citea rapid o poveste. După aceea a coborât în

bucătărie, a scos din tub mujdeiul cumpărat de la supermarket şi i-a mai adăugat vreo doi căţei de usturoi, pentru aromă. Urmărea pe geam mişcarea grupului prin grădină şi-n timpul ăsta a pus în cuptor bagheta unsă cu mujdei. L-a văzut pe soţul ei cum explica ceva şi gesticula cu paharul în mână.

E mândru de noi, a gândit. Vrea să le arate colegilor ce avem. Înseamnă că locul ăsta e important pentru el.

O să fie bine.

În timpul ăsta, Wilhelm Hopkins se învârtea de partea cealaltă a gardului. Annika nu vedea bine din bucătărie ce făcea, parcă încerca să mişte ceva greu.

Probabil că-i foarte curios. Pariez că moare să afle care sunt musafirii.

Soţiile celor doi abia dacă schimbaseră două vorbe cu Annika. Amândouă erau trecute de 40 de ani, erau îmbrăcate elegant, cu fuste mult sub genunchi şi purtau bijuterii şic. Erau subţiri şi aveau genul ăla de păr foarte fin, care necesită coafuri scumpe şi o grămadă de produse de întreţinere. Acum păşeau în urma bărbaţilor, sporovăiau şi sorbeau din vin. Amândouă aveau copii adolescenţi, care erau pe undeva prin oraş sau cu prietenii.

Oare o să ajung ca ele? O să mă plimb tot restul vieţii prin diverse grădini suburbane, sorbind vin alb?

N-a înţeles de ce, dar la gândul ăsta a simţit un fior rece pe şira spinării.

A servit supa pe terasă şi şi-a dat seama că nu reuşise s-o strice de tot. Era suficient de sărată, plină de pătrunjel şi mujdeiul era chiar gustos. Pâinea avea crusta puţin prea tare, dar nu era un dezastru.

— Ei, în sănătatea voastră, a tuturor, a zis din nou Thomas! Bon appétit!

Părea că le e foame, aşa că au mâncat în tăcere, pentru o vreme. Briza era domoală şi mirosea a liliac.

— Mai este mâncare, le-a spus Annika şi toată lumea a mai cerut o porţie.

Bărbaţii au devenit mai veseli şi au început să vorbească mai tare despre colegii de la birou, despre ce propuneri mai fuseseră respinse şi

despre cât de încăpăţânaţi erau cei din Consiliul legislativ. Acum, că se ameţiseră puţin, erau chiar distractivi.

— Eşti ziaristă, nu? a întrebat-o Larsson, umplând paharele.

— Mulţumesc, nu mai vreau, l-a oprit Annika. Da, sunt ziaristă la *Kvällspressen.*

— Despre ce fel de lucruri scrii? a întrebat-o soţia lui Larssen.

— În principal, despre violenţă şi politică, i-a răspuns ea, jucându-se cu paharul.

— Serios? Poate ar trebui să vii să lucrezi la noi, a intervenit Larssen.

Annika a pus paharul pe masă.

— Amândoi invadăm intimitatea oamenilor, dar în moduri diferite. La asta te refereai?

— Cum adică? Voi îi spânzuraţi pe prima pagină şi noi îi băgăm la puşcărie? nu s-a putut abţine Halenius.

Spre surprinderea ei, Annika a izbucnit în râs.

— Să bem pentru ideea asta! şi Thomas a ridicat paharul.

Au ciocnit iarăşi şi Annika a observat că Thomas era uşurat; nu fusese chiar atât de sigur că Annika va putea face faţă situaţiei şi, mai ales, conversaţiei.

Peste un minut, Wilhelm Hopkis şi-a pornit maşina de tuns iarba. Şi nu era maşinuţa aia mică, electrică, pe care o folosea de obicei - era un monstru imens care făcea zgomot cât o moară de pietre. Ferestrele caselor din jur zăngăneau de puterea sunetului.

— Nu pot să cred, abia a articulat Annika.

— Ce? i-a strigat Halenius.

Vecinul îşi împingea maşinăria incredibil de încet de cealaltă parte a gardului, la nici zece metri de terasă.

— Aşa se poartă de obicei? a strigat subsecretarul de stat.

— Nu chiar, dar nu mă surprinde, i-a răspuns Annika.

Jimmy Halenius l-a privit siderat pe bărbat.

— Nu glumeşte deloc, i-a strigat Annikăi la ureche.

Au mai trecut câteva secunde şi gazele de eşapament i-au lovit în plin. Annika a început să tuşească şi şi-a acoperit nasul şi gura. Cu ce dracu' de combustibil funcţiona mizeria aia?

Thomas s-a sculat de pe scaun şi a venit lângă ea.

— Nu merge așa. Trebuie să intrăm în casă.

Annika a dat din cap, și-a luat paharul, farfuria și șervetul și s-a sculat. Le-a făcut semn celorlalţi s-o urmeze. Au intrat cu toţii în sufragerie, ducând cu grijă farfuriile de porţelan fin și paharele de cristal, moștenire de la bunicul lui Thomas.

A închis ușa de la terasă, dar sunetul se strecura în continuare prin geamuri.

— E cam excentric vecinul nostru, le-a spus Thomas, puţin încurcat.

— Casa noastră e construită pe o bucată de teren care aparţinuse comunităţii, le-a explicat Annika. Și omul ăsta nu poate accepta că a fost vândută de Consiliul local cu autorizaţie de construcţie și continuă să pretindă că are drept să-l folosească.

S-a uitat în direcţia lui Thomas și și-a dat seama că nu era prea încântat.

— E un lucru cunoscut faptul că divergenţele dintre vecini duc în fiecare an la crime în Suedia. Oamenii cad de pe scări, se împiedică în spălătorii, cad de pe leagăne, o grămadă de chestii.

Și-a ridicat paharul.

— Dar voi știţi mai bine toate astea, sunteţi profesioniști, și a luat o gură de vin.

Doamne, cât era de acru. Nu-i plăcea deloc vinul alb.

— Acum ceva vreme am avut la Curtea Supremă un caz de conflict între vecini, a intervenit Halenius.

— A murit cineva?

— Doar un cireș. Dacă-mi aduc bine aminte, era vorba de un șanţ, pe care l-a umplut cineva. Era lângă Gothenburg. Vecinii au plimbat cazul pe la toate tribunalele preţ de zece ani, fără să fie în stare să ajungă la o înţelegere. Nici măcar Curtea Supremă nu a reușit să obţină un verdict unanim.

— Lucrurile astea sunt complicate, a zis Larsson. De curând citeam despre un caz în Torslanda: un vecin îl intimida pe celălalt - era ceva legat de un hangar de bărci.

Un minut mai târziu, Annika l-a văzut pe Hopkins prin spărtura din gardul viu, prin care trecea de obicei cu mașina. Împingea imensa mașinărie de tuns iarba cu atâta greutate, încât se vedea cum îi curge transpiraţia; fără să se oprească, a trecut în grădina lor. Și-a încordat

muşchii şi a trecut direct peste florile plantate recent de Annika.
Femeia s-a ridicat în picioare, fără grai.
Hopkins s-a oprit, a privit înspre casa lor, apoi a întors maşina la 90 de grade şi a continuat de-a lungul stratului de flori. Phloxul, margaretele, crăiţele şi sporul casei zburau prin aer, ciopârţite de cuţit.
I s-a rupt filmul. Toate florile alea, ale copiilor, pe care le plantase, le uda şi le îngrijea.
— Bine, nenorocitule! a zis ea, aruncând şervetul pe jos.
A deschis uşa de la terasă, a zburat peste cele câteva trepte şi a fugit prin iarbă. L-a împins pe Hopkins cu ambele mâini, obligându-l să dea drumul maşinii, al cărei motor a tuşit şi s-a oprit.
— Ajutor! a strigat bărbatul, teatral, mă atacă, ajutor!
— Eşti complet nebun? a ţipat Annika la el şi vocea i-a răsunat în liniştea apăsătoare. N-ai niciun fel de bun-simţ? Cum poţi să vii să-mi distrugi florile?
Se pregătea să-l mai împingă o dată, dar bărbatul s-a dat un pas înapoi, trăgând maşina după el.
— Jigodie nenorocită, i-a răspuns Hopkins, profund jignit.
Apoi şi-a privit pieptul, să vadă dacă Annika-i lăsase urme şi a mai făcut un pas în spate, poticnindu-se.
— O să mi-o plăteşti, să ştii! Chem poliţia! Auzi? Poliţia!
— Chiar te rog! Abia aştept! Jumătate din Ministerul de Justiţie a văzut ce-ai făcut...
Deodată s-a trezit că braţele lui Thomas o înconjoară şi o ridică în aer, întorcând-o cu faţa spre el.
— Trebuie să-mi cer scuze pentru purtarea soţiei mele, i-a spus Thomas bărbatului.
— Pe dracu', nici prin cap să nu-ţi treacă! a strigat ea, încercând să se elibereze din strânsoare.
Thomas era roşu de furie şi de ruşine. Musafirii se adunaseră în jurul uşii de la terasă şi o priveau, şocaţi. Toţi, în afară de Jimmy Halenius, care venise pe iarbă şi râdea cu lacrimi.
— Şi aţi mai parcat şi pe stradă! a mai strigat bărbatul. De data asta aţi mers prea departe!
— Îmi cer scuze! şi Thomas s-a îndreptat spre colegii lui; Annika l-a văzut că mai avea puţin şi izbucnea în lacrimi. Îmi pare nespus de rău.

Annika, nu pricep ce te-a apucat...

— Nu pot să trăiesc așa, i-a șuierat ea printre dinți și s-a eliberat din strânsoare. Sau ești de partea mea, sau ne mutăm. De ce crezi c-au vândut casa ăia dinaintea noastră? La urma urmei, tu singur ai făcut socoteala c-au pierdut cel puțin două milioane jumate la vânzare. Ai înțeles acum de ce?

A prins-o din nou de mână, dar ea s-a smucit și a plecat spre intrarea din față.

Halenius stătea în colțul casei și nu se putea opri din râs.

— Ce-i așa de distractiv? l-a întrebat, când a ajuns în dreptul lui.

— Scuză-mă, i-a răspuns și și-a șters ochii. Scuze, înc-o dată, dar toată treaba arăta nemaipomenit de comic...

— Mă bucur că te-am distrat, i-a spus și a intrat în casa.

Ajunsese la jumătatea scării când a sunat telefonul.

Îl las pe Thomas să răspundă, a gândit, dându-și seama că era stoarsă de oboseală. Tremura din tot corpul și abia a fost în stare să urce.

De ce trebuie să fie viața așa? De ce nu merg lucrurile simplu? s-a întrebat.

S-a sprijinit de balustradă, simțind cum lacrimile îi înțeapă ochii.

Ideea fusese să se mute într-un loc pașnic și sigur - de-aia erau aici. Locul ăsta trebuia să fie refugiul lor și Thomas avea să fie mândru de ea, în sfârșit. Dar se pare că nu-i ieșea. Oricât de mult s-ar fi străduit, toate îi ieșeau pe dos.

Doamne, de ce-mi complic eu viața?

— Annika, Annika, te caută de la ziar, i-a spus Thomas, de undeva, din spatele ei.

A înghițit cu greu și a închis ochii, apăsându-și fruntea cu mâna.

— Abia mâine mă duc la lucru.

— Da, mai sunt două ore până atunci și a zis că-i important.

Nu, nu mai pot continua așa.

— Ce?

— A murit cineva. Înecat în baie, și se pare că locuiește pe lângă noi.

— Cine?

— Au zis că-l știi - ceva cu chestia aia de la Nobel. Ernst Ericsson.

SUBIECT: Testamentul lui Nobel
CĂTRE: Andrietta Ahlsell

Persoana care-i ocupa cel mai mult gândurile lui Nobel în ultimii ani de viaţă murise de aproape 300 de ani: Beatrice Cenci.

Proiectul *Nemesis* închide cercul vieţii lui Alfred Nobel.

S-a născut poet. Dacă era sigur de ceva, atunci de asta era.

Zici că sunt o ghicitoare, scrie în adolescenţă - un poem de 425 de versuri despre Paris şi iubire. Mai scrie şi alte poezii, chiar multe, *Gândurile nopţii;* începe un roman - *Surorile.*

Are 17 ani când tatăl său, Immanuel, înţelege că ambiţia lui Alfred de a deveni scriitor este cât se poate de reală - oh, Doamne!

Locuiesc la Sankt Petersburg, în apropiere de malul Nevei, în Rusia ţaristă. Cei care nu-şi pot plăti datoriile sunt aruncaţi în închisoare. Afacerea tatălui lui s-a dus de râpă - chiar vrea să-şi vadă tatăl în fortăreaţa de colo? Îşi poate asuma povara asta? E pregătit să-şi ia responsabilitatea pe umeri?

Alfred, Alfred, n-ar trebui să-ţi ceară aşa ceva! Nu-i cinstit!

Dar îşi arde poemele. Pe toate, până la ultimul. Rămân doar două, în copie, în alte mâini. *Surorile* e terminat, dar nu va fi publicat niciodată.

Şi anii trec, cu zecile. Alfred citeşte, scrie scrisori, adună o bibliotecă imensă. Literatura rămâne marea dragoste a lui Nobel, printre toate iubirile neîmpărtăşite din viaţa lui. În cele din urmă, decide că trebuie să trăiască împăcat cu sine însuşi - *în sfârşit!*

Alfred, *poetul,* va spune adevărul despre viaţă şi moarte, într-o piesă de teatru scrisă în proză. Iar ca modalitate alege povestea soartei tragice a familiei Cenci.

Poetul creează o reglare de conturi, lipsită de remuşcări, între biserică şi societate. Scrie chiar din prima scenă: *Nu există dreptate nici aici, nici dincolo de moarte.*

Luând chipul tinerei Beatrice, el strigă: *Răzbun inocenţa nedreptăţită şi dreptatea călcată în picioare.*

Reglarea de conturi este extrem de violentă. Victimă a violului, Beatrice îşi torturează tatăl violator până ce acesta moare. Îi toarnă plumb topit în urechi, îi smulge dinţii din gură, iar acţiunile par s-o încânte. *Oh, strigătele tale nu mă ating. Nicio muzică nu mi s-a părut*

vreodată mai dulce!

Alfred e foarte mulţumit de piesa lui. Îi scrie Berthei von Suttner despre piesa lui în *proză poetică* şi-i spune că efectul scenic a fost *foarte bun.*

Caută s-o traducă în germană şi norvegiană, dar nu reuşeşte.

Atunci hotărăşte să tipărească lucrarea în forma actuală, în suedeză, scop în care recurge la serviciile tinerei soţii a unui pastor, Anna Söderblom, care locuieşte la Paris, pentru a-i citi şpalturile.

Tipograful îşi are sediul pe Rue des Saint-Pères, la numărul 19.

Şpaltul care trebuie trimis tinerei femei poartă ştampila: *expediat la 10 decembrie 1896.*

Piesa este gata, Alfred! E gata azi, în ziua morţii tale!

Cărţile proaspăt tipărite, testamentul spiritual al lui Alfred Nobel, poetul, zac în teancuri în biroul pastorului Nathan Söderblom, pe Rue de Tour des Dames nr. 6.

Pastorul citeşte, rudele lui la fel, colegii citesc şi ei; toţi sunt de acord.

Industriaşul este cel de care trebuie să ne amintim, nu persoana.

Averea lui este slăvită, nu creativitatea.

Nimeni nu-şi doreşte o reglare de conturi cu biserica, sau o dramă violentă despre incest, sau vorbe dure la adresa societăţii, de dincolo de mormânt.

Nimeni nu vrea să-l recunoască pe Alfred, *poetul.*

Aşa că pastorul arde cărţile.

Arde toată ediţia, în afară de trei exemplare, care rămân ascunse timp de un secol.

Şi aşa ţi se închide gura, Alfred, o dată pentru totdeauna.

Eşti păcălit, pentru ultima oară.

Dar acum totul s-a terminat.

PARTEA A TREIA
Iunie

Marţi, 1 iunie

A început să plouă pe la miezul nopţii. Dintr-o dată, cerul s-a deschis şi, timp de o fracţiune de secundă, un fulger a luminat întreaga zonă.

Annika a fugit spre maşină, pe care o lăsase dincolo de gard. Echipele de la criminalistică ieşeau din casă şi au început să acopere pământul de jur împrejurul casei şi parcarea cu bucăţi mari de prelată.

Probabil că nu vor să fie distruse urmele, a gândit ea. Mai au multe de rezolvat înăuntru, dar vor trebui să examineze şi grădina şi o să le fie greu.

Oamenii s-au mişcat rapid şi eficient sub ploaia torenţială, apoi au dispărut din nou în casă.

Şi-a muşcat buza. Începea să i se pară ciudat. De ce dura atâta?

A scos telefonul şi a sunat la ofiţerul de serviciu de la criminalistică, privind între timp ferestrele pe care curgeau şiroaie de apă.

Casa lui Ernst Ericsson era cam la un kilometru de Vinterviksvägen, spre Djursholmstorg. Era o vilă clasică, din anii 1920, galbenă, cu două etaje. Grădina era simplă, obişnuită, cam ca a ei, doar că în spate exista o piscină mare.

Toate luminile erau aprinse, casa semăna cu un stup de albine în plină activitate. Lanternele criminaliştilor se luau la întrecere cu fulgerele de afară, semn că scotoceau toată casa. La una din ferestrele de la etaj a văzut o bucată de cămaşă hawaiiană, ţipătoare, semn că era acolo şi Q. Poliţia şi unitatea de criminalistică erau deja acolo când a ajuns şi ea.

A privit lung înspre casa cu umbre care se mişcau lungi în interior.

Evident că poliţia bănuia că Ericsson fusese omorât, dar de ce?

Înecat în baie, conform pontului oferit de unul dintre indivizii care

asculta toată ziua frecvenţele poliţiei.

Poate-i aşa, poate nu.

Clasicul ofiţer de pază lângă cordonul poliţiei nu era genul vorbăreţ. Nu a scos de la el mai mult de câteva cuvinte - *vă rog să vă îndepărtaţi* - aşa că n-a primit răspuns la niciuna din întrebări.

Nu mai era niciun alt ziarist, doar ea şi fotograful ziarului, cretinu' de Ulf Olsson. Stătea în maşina lui, ceea ce o mulţumea foarte tare.

Slavă Domnului că n-am băut mai mult vin, i-a trecut prin minte. În sfârşit, i-a răspuns ofiţerul de serviciu.

— Doresc să aflu dacă a fost numit un anchetator-şef pentru ancheta preliminară în cazul de omor al lui Ernst Ericsson, i-a spus şi şi-a ţinut respiraţia în aşteptarea răspunsului.

L-a auzit pe ofiţerul de serviciu răsfoind nişte hârtii.

— Se lucrează încă.

Confirmare de crimă, şi-a notat ea în cap.

— O să fie Brolin? A întrebat, după care şi-a ţinut respiraţia din nou.

Ofiţerul n-a răspuns.

— Nu ştiu.

Linda Brolin, procuror-şef, conducea ancheta în cazul von Behring şi al celor doi ofiţeri ucişi la dineul Nobel.

— Ar fi puţin cam nepractic, a adăugat ea, în treacăt, dar ofiţerul şi-a dat seama că spusese prea mult.

— Vă rog să reveniţi! şi i-a închis telefonul.

Şi-a scos casca din ureche şi a privit din nou spre ferestre. Nicio mişcare, nicio umbră pe pereţi.

Probabil că stau şi vorbesc. Se gândesc la ce au de făcut în continuare. Poate că-s aproape gata.

O maşină de culoare închisă a apărut brusc în faţa ei şi, instinctiv, şi-a ridicat mâna la ochi. Maşina a mai înaintat încet câţiva metri prin ploaie şi s-a oprit la capătul parcării lui Ericsson. Farurile au fost stinse şi motorul oprit.

A încercat să zărească ceva prin parbriz, ce dracu' căuta acolo?

Când a înţeles ce fel de maşină era a scos un geamăt.

O autospecială de poliţie, nu o ambulanţă.

Poliţia solicitase o maşină pentru a transporta cadavrul. Asta însemna că omul era categoric mort, dar mai însemna ceva.

Conform regulamentului, însemna că trupul fusese separat de cap. De-a lungul anilor văzuse astfel de maşini la locul crimei şi toate aveau acelaşi lucru în comun: victima suferise o moarte violentă şi brutală.

Ernst, ce ţi-au făcut? s-a întrebat Annika.

Pe stradă a mai apărut altă maşină, venind din spatele ei, de data asta. S-a uitat în retrovizor după lumina farurilor şi maşina s-a oprit chiar în faţa ei.

O maşină fără însemne, un Saab 95. Şi-a lungit gâtul în încercarea de a zări cine era înăuntru. Medicul legist, alţi criminalişti?

Din ea au coborât doi bărbaţi, unul avea în mână un aparat mare de fotografiat.

Să-i ia dracu', a venit concurenţa. Era prea frumos să fie singură aici când scoteau cadavrul.

Fotograful a desfăcut husa pentru a proteja aparatul şi a început să-şi caute unghiurile favorabile. Celălalt bărbat a privit înspre casă, apoi s-a întors şi s-a uitat la SUV-ul ei, a mijit ochii şi a făcut câţiva paşi, după care a deschis portiera pasagerului.

— Se poate?

Era Bosse.

I s-a pus un nod în gât şi abia a apucat să dea din cap.

Bărbatul înalt, bine făcut, s-a aşezat lângă ea şi a închis uşa.

— Mizerabilă vreme, a zis Annika, privind fix înainte.

— Cristoase, da! i-a răspuns Bosse, iar Annika şi-a dat seama că-i zâmbea; i-a aruncat o privire scurtă. Doamne, cât era de frumos...

— Ce-ai mai făcut? a întrebat-o, iar ea a respirat adânc.

— Au fost cam multe...

Bărbatul s-a aplecat şi i-a dat la o parte o şuviţă udă de pe faţă; degetele i-au lăsat urme fierbinţi pe piele.

— Nu mi-ai răspuns la SMS-uri, a zis Bosse cu voce calmă.

— Nu... nu pot.

S-a lăsat o linişte grea şi bătaia ploii pe capotă se auzea din ce în ce mai tare.

— Vrei să nu ne mai vedem? şi vocea lui suna înăbuşită.

L-a privit din nou; faţa îi era în întuneric. Stătea acolo şi părea că umple toată maşina. Îi simţea prezenţa atât de puternic, de parc-o ţinea în braţe.

A întors capul.

— Nu pot, a şoptit, privindu-şi mâinile.

— OK, înţeleg, a răspuns Bosse după o scurtă pauză.

A deschis portiera şi a coborât în ploaie, în timp ce femeia a întins mâna după el. Bărbatul a închis uşa încet, cu grijă, în urma lui. Uşa casei s-a deschis şi targa a fost scoasă în ploaie.

Când a ajuns acasă, Thomas dormea. A închis uşa dormitorului, s-a dus în birou, a aprins lampa de pe masă şi l-a sunat pe Jansson.

— E vorba de crimă? a întrebat-o redactorul de noapte.

— Fără urmă de îndoială. Bănuiesc c-o să fie numit un anchetator-şef în următoarele ore şi pariez c-o să fie Brolin.

— Cât putem publica din ce mi-ai spus?

— Deocamdată nu prea mult. Astea sunt doar observaţii de la locul crimei şi faptul că o să numească un procuror, însă Q era acolo, aşa că sper să dau de el ceva mai încolo.

— Cum a murit?

— Nu ştiu, dar cred c-a fost moarte violentă.

— Cum adică?

— Pentru că au trimis o autospecială a poliţiei, nu o ambulanţă.

— Asta nu spune nimic, i-a replicat Jansson. Au fost o grămadă de accidente în noaptea asta - poate ambulanţele erau ocupate în altă parte. Altceva?

Şi-a muşcat buza.

— Nimic.

— Spune-mi dacă greşesc cumva - avem un deces care *poate fi* crimă, dar n-a fost confirmat oficial; care *poate fi* violent, dar nu avem decât speculaţii. Ce ştire e asta?

— Ţine cont că e a doua oară în şase luni când Preşedintele Comitetului Nobel este omorât, i-a explicat Annika. E o ştire imensă. Ce aveai pentru prima pagină?

— Nişte poze excelente cu Prinţesa Madeleine pe un iaht lângă insula Sandhamn.

A închis ochii şi a inspirat adânc.

— Fii atent. Pune pe cineva să scrie un necrolog pentru Ernst Ericsson, toată viaţa în cuvinte şi fotografii. Ai de unde alege; iluştrii

noştri colegi de la ziarul de dimineaţă au făcut un articol mare despre el, iarna trecută, când a pus mâna pe fonduri de trei sferturi de miliard de la o companie farmaceutică americană.

— Tot nu mi se pare cine ştie ce.

— Aşteaptă până primeşti articolul meu, i-a spus şi i-a închis telefonul.

A încercat să-l sune pe Q pe linia directă, dar n-a răspuns.

A sunat din nou la ofiţerul de serviciu.

O să pună embargo pe ştire.

A sunat şi la centrul de control al urgenţelor şi a întrebat dacă aseară au avut apeluri despre vreun deces în Djursholm.

Două, plus unul în Morby.

Ceva ieşit din comun?

Cel din Morby avea suspiciune de înjunghiere şi unul din cazurile din Djursholm era încă neclarificat; fusese chemată poliţia. Al treilea era atac de cord.

Atunci cine făcuse apelul de urgenţă despre cazul neclar din Djursholm?

În raport nu scria.

Asta era.

L-a sunat din nou pe Q.

Nimic.

Pe cine mai putea găsi?

Cine-l mai cunoştea pe Ernst Ericsson şi ar fi putut şti ceva?

A accesat cartea de telefoane on-line şi a introdus cea mai simplă căutare.

Erau 29 Birgitta Larsén, patru în zona Stockholmului: una în Haninge, una în Bandhagen, una pe strada Kungsholmen şi ultima în Reserberg. Cea din urmă era singura al cărei nume era scris cu accent pe *e*.

A luat câteva guri de aer înainte să formeze numărul.

— Bună seara, a zis atunci când i-a răspuns o voce masculină adormită. Mă numesc Annika Bengtzon şi vă sun de la *Kvällspressen.* Scuzaţi-mă dacă am greşit numărul, aş vrea să vorbesc cu doamna profesor Birgitta Larsén, de la Institutul Karolinska.

Bărbatul sufla greu în receptor, de parcă era răcit.

— Poftim?

— Încerc să găsesc pe doamna profesor Birgitta...

— Birgitta, a zis bărbatul, evident cuiva de lângă el. Te caută o profesoară.

— Ce? a mormăit o voce adormită.

A strâns ochii; la capătul celălalt se auzeau foşnituri.

— Alo? a răspuns femeia şi Annika şi-a dat seama că nu era cea pe care o căuta.

— Îmi cer scuze că vă deranjez la ora asta. Mă numesc Annika Bengtzon şi vă sun de la *Kvällspressen*, încerc s-o găsesc pe doamna profesor Birgitta Larsén, de la Institutul Karolinska. Nu sunteţi dumneavoastră, nu?

— Cine? a întrebat femeia. A păţit ceva mama?

— Nu, nu! Nicidecum. Cred c-am greşit numărul. Încerc să dau de altă Birgitta Larsén. Mă scuzaţi că v-am deranjat.

Femeia a respirat adânc.

— Bine, a mai spus şi a închis.

La dracu'.

S-a logat pe www.infotorg.se şi a mers din pagină în pagină până unde putea da căutare pentru Birgitta Larsén.

318 rezultate.

Nu mergea aşa. Trebuia să limiteze cumva căutarea. Câţi ani avea? Pe unde locuia? Cum îl chema pe bărbat-su, presupunând că era măritată?

A gemut şi s-a mutat pe Google.

Profesor Birgitta Larsén, *căutare.*

8 700 de rezultate.

Articole despre cercetările ei, lucrări, alte lucrări, cultivarea trandafirilor...

Cultivarea trandafirilor?

A dat clic pe link.

Profesoara cu un hobby trandafiriu, suna titlul.

Articol din *Gardening News.*

Birgitta Larsén, profesoara de biofizică, are mai multe talente ascunse. În frumoasa ei grădină din Mälarhöjden, la sud de Stockholm...

A controlat codurile poştale la sud de Stockholm. Mälarhöjden

aparţinea de Hägersten şi acolo toate codurile poştale începeau cu 129. Articolul era vechi de trei ani, dar nu-şi imagina că s-ar fi mutat între timp. Mai ales dacă-şi petrecea tot timpul liber în grădină.

A revenit la Infotorg şi a limitat căutarea la *birgitta larsen 129* şi bingo!

Un singur rezultat. Bisittargatan, nr. 7. Numele soţului era Tage Friberg. Apărea şi el în cartea de telefoane.

I-a răspuns de prima oară.

— Annika Bengtzon la telefon.

— I-auzi! Eram convinsă c-o să suni.

— Erai trează, deci. Cred că ştii de ce te sun?

Birgitta şi-a suflat nasul cu zgomot.

— E prea mult, a continuat ea, cu un suspin. Nu cred că mă mai ţin curelele; lucrurile au mers prea departe. Când m-au sunat să-mi spună n-am putut să cred - nu, nu-i posibil şi Ernst...

A început să plângă în receptor. Annika a ascultat-o în tăcere.

— Ai idee ce s-a întâmplat? Ştii cumva cum a murit?

— Ericsson locuia aproape de mine. Mi-am petrecut noaptea în faţa casei lui. Poliţia a încercuit grădina şi au controlat toată casa. După cum arăta, ei consideră cazu' suspect.

Plânsul femeii s-a auzit mai tare.

— E exact aşa cum am spus! a strigat. Acum l-au terminat şi pe Ernst - ţi-am spus, Tage, nu? A fost omorât - ştii ceva - a spus cineva ceva?

— Nu. Dar e foarte posibil.

Femeia a tăcut şi şi-a mai suflat nasul o dată.

— Aşa am zis şi eu, a şoptit Birgitta. Imediat ce m-a sunat Sören, aşa am zis. Acum au scăpat şi de el - la asta m-am gândit...

— *Cine* a scăpat? a întrebat Annika, cu grijă.

— Draga mea, a continuat femeia, complet lucidă şi articulată. Dacă ştiam aşa ceva atunci, n-am mai fi avut acum nicio problemă, nu? Ne duceam, îi băgăm pe toţi la închisoare şi gata!

— Cred că da, i-a răspuns Annika. Ce ţi-a zis Sören când te-a sunat?

Bănuia că era vorba de Sören Hamarsten, vicepreşedintele.

— Că l-a găsit băiatul lui înecat în baie şi că poliţia l-a luat pe Lars-Henry pentru interogatoriu, ca şi cum ar fi avut ceva de-a face...

Annika s-a îndreptat. Deci au şi arestat pe cineva?

— E posibil să fi adormit în cadă, a continuat Birgitta. N-aş vrea să scrii asta pe prima pagină, da' Ernst cam avea obiceiul să bea. Şi după părerea mea lua cam mult Celexa; iar combinaţia de whisky şi antidepresive îl făcea cam imprevizibil.

— Ca sâmbăta trecută? După seminar? a întrebat-o Annika.

Birgitta şi-a suflat din nou nasul şi a pufnit.

— Ce-a făcut Lars-Henry a fost total deplasat. Ştiu c-ar trebui să am mai multă grijă de el, acum că s-a dus Caroline, dar e prea mult, crede-mă.

— De ce trebuie să-i porţi de grijă lui Lars-Henry? Aşa făcea şi Caroline?

Femeia şi-a mai tras nasul o dată.

— E groaznic. Chiar crezi c-a fost omorât? Poate-i o greşeală? Poate a adormit?

— Poate. Încerc să vorbesc cu poliţia; lucrurile o să fie mai clare mâine.

— Mersi că m-ai sunat, i-a mai spus Birgitta.

Eu ar trebui să-ţi mulţumesc, a gândit Annika.

— Sună-mă când vrei, i-a zis şi i-a dat profesoarei numărul de mobil.

În continuare Q nu răspundea. Era sigură că-i la muncă, dar poate nu era în birou şi nu avea numărul lui de mobil. Nu reuşise să i-l smulgă.

Dar avea mailul lui. Şi-a încercat norocul şi i-a trimis un mesaj provocator:

Cât are de gând Brolin să-l ţină pe Lars-Herny Svensson? Sună-mă. Annika.

30 de secunde şi i-a sunat telefonul.

— Încă nu facem nimic public despre Brolin şi categoric nici despre Svensson, i-a răspuns el supărat.

— Bine, şi ce faceţi public?

— De partea cui eşti?

S-a uitat la ceas.

— Am reînceput lucrul acum trei ore jumate şi mai am treizeci de minute până la închiderea ediţiei. Sau scriu ceea ce cred că-i adevărat, sau scriu ce ştiu.

Q a gemut tare.

— Bine. Putem vorbi despre Brolin, dar nu despre Svensson.
— A fost cineva dus la interogatoriu în timpul nopţii?
— Of, ce dracu'? Bine.
— Crimă?
— Absolut.
Au urmat câteva secunde de linişte.
— Eliminaţi varianta morţii accidentale? O boală subită? Sinucidere?
— Din câte sinucideri am văzut, cred că asta ar fi cel mai greu de explicat, a spus Q şi a închis telefonul.
A scris 30 de rânduri despre faptul că încă un preşedinte al Comitetului Nobel de la Institutul Karolinska a fost ucis, la şase luni de la prima crimă. Că relatări neconfirmate sugerează că o rudă l-a găsit mort şi că poliţia are convingerea fermă că a fost asasinat. O scurtă descriere a locului crimei şi a activităţii poliţiei; că Linda Brolin, anchetator-şef în cazul crimelor de la Nobel, a primit şi acest caz; a încheiat că poliţia a şi reţinut pe cineva pentru interogatoriu.
L-a sunat pe Jansson imediat după ce i-a trimis textul pe mail şi a aşteptat în tăcere până ce bărbatul a terminat de citit.
De data asta redactorul de noapte n-a mai oftat.
— Ai dreptate. Arde. O scoatem pe Madeleine şi-o punem în casetă.
— Aţi scris *în memoria lui Ernst Ericsson*?
— Te-am crezut pe cuvânt, e gata.
Oboseala s-a instalat imediat ce a lăsat garda jos. Gândurile s-au înceţoşat, cuvintele s-au împleticit, tot corpul o durea, iar capul îi era plin de plumb.
Doamne, trebuie să ajung în pat.
S-a dus la baie, s-a dezbrăcat, s-a spălat pe dinţi şi s-a strecurat în pat, lângă Thomas.
Bărbatul nu s-a trezit.

Apa din cadă era mâloasă şi cenuşie. La suprafaţă pluteau nişte fire lungi, ca nişte alge, se lipeau de margini şi făceau valuri mici.
Stătea în uşa băii, cu ochii aţintiţi în cadă. Nu voia să fie aici, nu trebuia să vadă aşa ceva, avea sentimentul că deja mersese prea departe.

— Acum ţi se închide ediţia, i-a spus Schyman, din spate. E cazul să te grăbeşti dacă vrei să-ţi păstrezi jobul la ziar.

Ştia că are dreptate, aşa că a făcut un pas mare în baie.

Pe fundul căzii zăcea o femeie. Algele erau de fapt şuviţe din părul ei, care ieşeau din apă, precum nişte şerpi.

— Ne trebuie o maşină de la morgă, a zis Annika, dar în acel moment femeia a deschis ochii.

Nu aveau irişi, erau albi, fără privire.

A dat să ţipe, dar nu i-a ieşit niciun sunet. S-a întors să fugă, dar în locul uşii era un perete de faianţă.

Femeia s-a ridicat în şezut, iar ochii orbi o fixau pe Annika. Era goală, cu pielea acoperită de mâzgă. Încerca să spună ceva, dar din gât nu-i ieşea decât un gâjâit şi Annika şi-a dat seama că era Caroline von Behring.

S-a lipit de perete, încercând să-şi recapete suflul.

— Nu te înţeleg, nu înţeleg ce vrei, a reuşit să îngaime.

I s-a rupt ceva în piept şi a putut respira din nou, era în stare chiar să zboare.

— Lasă-mă-n pace! Lasă-mă-n pace! N-a fost vina mea!

Deşi baia era mică, ecoul strigătului ei s-a lovit de toţi pereţii. S-a întors din nou să fugă, dar în spatele ei se afla o altă femeie. Era Sophia Grenborg, vânătă, rece ca gheaţa şi udă. A deschis gura, care nu era decât o gaură neagră şi gâtul i-a gâlgâit ca scurgerea de la chiuvetă.

— Pe mine mă iubeşte acum, au fost vorbele care au ieşit din gâtul femeii.

— Ce s-a întâmplat, Annika?

Thomas era aplecat deasupra ei, scuturând-o de umeri.

— Mă auzi, Anni? Nu ţi-e bine?

Şi-a întors faţa de la figura vânătă a Sophiei şi a privit în cealaltă direcţie, la peretele de faianţă.

— Ce?

— Trebuie să te trezeşti, plec la serviciu.

— Ce facem cu Kalle? a întrebat ea, strângând din ochi.

Thomas s-a aşezat pe pat şi a oftat.

— Trebuie să stea acasă să se odihnească.

A stat nemişcată preţ de câteva secunde, simţind cum somnul şi coşmarul îi mai dădeau târcoale.

— Azi pe prima mea zi la muncă, a zis, cu voce groasă. Nu pot să stau acasă tocmai azi.

— Cum adică? Ai muncit toată noaptea. La ce oră te-ai culcat?

S-a aşezat pe marginea patului şi a dat cuvertura la o parte.

— E prima zi după şase luni. Nu pot să stau! Nu azi!

— Dar am înţeles că poţi lucra de acasă? i-a răspuns el, ridicându-se. Ai laptopul şi tot ce-ţi trebuie!

Oboseala îi fulgera în cap - la dracu' - nu putea face faţă unei astfel de discuţii atunci când încerca să-şi folosească mintea pentru orice altceva în afară de serviciu!

— Nu-s în stare! a strigat. Nu-s în stare să mă concentrez la altceva acum, când am un motiv foarte serios să plec de acasă!

Şi-a apucat halatul şi a pornit-o spre baie; era ameţită şi simţea că-i vine rău. În clipa în care a păşit pe uşă şi-a dat seama că aici fusese până acum câteva minute - Caroline von Behring zăcuse moartă în cada ei - aşa că a făcut stânga-împrejur şi s-a întors în dormitor.

— Tu singur ai spus că lucrezi până prezinţi lucrarea. Asta a fost ieri şi acum vii şi-mi spui că te duci în continuare la nenorocitul ăla de minister. Cu mine cum rămâne? De mine îi pasă cuiva? Când o să vină şi rândul meu?

Thomas a trecut pe lângă ea şi a intrat în birou, cu sacoul fluturând.

— Rândul tău? Ai ocupat tot biroul - fii atentă - căcaturile tale de hârtii peste memo-urile mele.

— Pentru Dumnezeu! a ţipat Annika şi a înşfăcat blocnotesul. Mii de scuze! Îmi pare atât de rău c-am îndrăznit să-ţi ocup locul, scuze că exist!

— Eu am plecat, a spus Thomas, îndreptându-se spre capul scărilor.

Annika i s-a aşezat în drum, cu braţele deschise şi l-a privit direct în ochi. Halatul îi alunecase de pe umeri, aşa că stătea acolo, practic goală.

— Nu pleci nicăieri!

Ochii bărbatului străluceau de furie.

— Ba da, chiar dacă te dau la o parte cu forţa.

— Nu pot să am grijă de toată casa asta de una singură. Să fac curat, de mâncare, să spăl rufe *şi* toată grija copiilor *şi* un serviciu full time.

Ce-am făcut, am lăsat un caiet în birou! Poţi să-ţi dai seama şi singur, nu?

Thomas răsufla greu şi o privea fix. Maxilarul îi era atât de încleştat, încât i se albise pielea în jurul gurii. După câteva secunde însă, s-a relaxat, a respirat adânc de câteva ori, dar părea că oftase.

— Doamne! şi Thomas s-a întors în dormitor, acoperindu-şi ochii cu mâna.

L-a privit lung, sacoul îi stătea întins pe umerii largi, jeanşii de culoare închisă şi pantofi strălucitori.

— Thomas, i-a spus ea, s-a dus după el şi l-a îmbrăţişat, îmi pare rău. Iartă-mă. N-am vrut să ţip...

A luat-o în braţe, i-a sărutat părul şi a legănat-o încet.

— A fost vina mea. Îmi pare rău. Normal că-mi dau seama că nu poţi să stai acasă tocmai azi.

I-a pus mâinile pe umeri şi a privit-o în ochi serios, dar ea i-a evitat privirea.

— N-ai dormit aproape deloc. O să fii frântă când ajungi la serviciu.

Şi-a băgat degetele pe sub cureaua pantalonilor, i-a tras cămaşa afară şi a dat de pielea fierbinte de pe spate. L-a sărutat pe gât.

— Ştii că te iubesc, i-a şoptit ea, dar pentru că Thomas nu i-a răspuns, a avut impresia că i-a spus-o doar în gând.

Bărbatul i-a trecut degetele prin păr şi Annika a simţit ce nu mai simţise de mult, decât o dată, lângă Bosse.

— De ce strigaţi?

Ellen stătea în uşă, cu Poppy şi Ludde strânşi la piept.

Nu, nu acum, a gândit Annika, lăsându-se la pământ. Nu acum.

— Sunteţi supăraţi?

Thomas i-a dat drumul Annikăi şi s-a dus s-o ia pe fetiţă în braţe.

— Nu mai suntem. Vrei şi mergi la grădiniţă, sau vrei să stai acasă cu mine şi cu Kalle?

— Acasă, cu tine! a strigat Ellen şi l-a luat de gât.

Anika a închis ochii şi s-a sprijinit de uşă; toată casa se învârtea cu ea.

— Mă duc să mai dorm o oră, a spus, dar n-a auzit-o nimeni.

Copiii erau aşezaţi la masă şi desenau. Soarele strălucea, ramele

geamurilor aruncau dreptunghiuri de umbre pe parchetul de stejar. Uşa terasei era întredeschisă, lăsând să intre în casă mirosul de iarbă şi bâzâitul insectelor.

Thomas s-a aşezat pe unul dintre scaunele înalte, de bar, din bucătărie, cu ziarul şi o cană de cafea şi a oftat fericit. Cramne a fost înţelegător când l-a sunat să-i spună că băiatul nu se simţea bine şi a părut chiar îngrijorat.

— Săracul! a spus Cramne, deşi nu era clar dacă se referea la Thomas sau la Kalle.

De parcă statul acasă cu copilul tău ar fi fost o pedeapsă, a gândit Thomas.

Chiar nu era cazul. Şi dacă se gândea bine, era plăcut.

O întreagă zi cu ziarul, câteva reviste, un pic de Eurosport după masă. Nu era rău deloc.

— Tati, a strigat Kalle supărat. Mi-a luat creionul!

Şi-a ridicat privirea din ziar şi s-a uitat la copii.

— De ce vă certaţi?

— A luat creionul maro şi ăla e-*al meu.*

— Desenez copaci, a zis Ellen, concentrată.

Băiatul s-a întins peste masă şi i-a dat surorii sale un pumn în cap. Ellen a lăsat creionul jos, şi-a dus mâinile la cap, după care a scos un scâncet care s-a transformat în urlet. Kalle a înşfăcat rapid creionul cu un zâmbet triumfător.

— Tati, m-a lovit!

Şi-a lăsat ziarul jos şi s-a apropiat de copii.

— Fiţi atenţi, n-o să stăm toată ziua să ne certăm. O să ne-mpăcăm bine, o să fim prieteni şi-o să ne distrăm împreună, da?

— Ea a început! a continuat Kalle, precipitat şi a început să tragă nişte dungi lungi, maro, pe foaia de hârtie.

Ellen a început să plângă şi Thomas a mângâiat-o pe spate.

— Hai, fetiţa tatii, te mai doare? a întrebat-o şi a luat-o în braţe.

— M-a lovit, tati! M-a lovit *tare de tot!*

— Ştiu, ştiu, şi Thomas i-a suflat părul din ochi.

Annika a coborât, îmbrăcată şi fardată, cu geanta ei cea mare pe umăr.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, i-a răspuns Thomas.

Ellen s-a smuls din brațele tatălui și a fugit spre Annika.

— Kalle m-a lovit rău de tot aici.

I-a arătat cu degetul locul deasupra frunții; Annika și-a lăsat geanta jos și s-a uitat la capul fetiței.

— Da, ai făcut un cucui, iubito. Așa ceva nu se poate!

A sărutat fetița, s-a ridicat și s-a dus la Kalle. L-a întors cu fața spre ea obligându-l s-o privească.

— N-ai voie să-ți lovești surioara, i-a zis privindu-l direct în ochi.

— Da' ea...

— Gura! a zis Annika pe un ton ridicat. Sub niciun motiv n-ai voie să-ți lovești sora. N-o să ajungi ca băieții ăia care bat fete, mă auzi? *Mă auzi?*

— Da, a răspuns Kalle cu ochii în pământ.

— Liniștește-te, a rugat-o Thomas, dar ea l-a ignorat.

— Uită-te la mine, i-a spus băiatului și el și-a ridicat privirea pe sub cârlionți. Kalle, nu mai ai voie să spui minciuni și să dai mereu vina pe altcineva; și nu mai ai voie să te bați. Ție nu-ți place când alții se poartă urât cu tine, nu? Cum crezi că se simte Ellen când ești rău cu ea?

Băiatul și-a lăsat din nou ochii în pământ.

— Tristă.

Annika l-a strâns în brațe.

— Acum plec la serviciu, le-a spus; Kalle a luat-o strâns de gât.

— Nu pleca! Stai acasă, mami! Stai cu mine azi!

— Tati stă cu voi.

Băiatul i-a aruncat lui Thomas o privire furișă și și-a ascuns fața în părul mamei sale.

— Vreau să stai și tu!

S-a eliberat din strânsoarea lui și l-a privit pe Thomas.

— Ar fi o idee bună să ștergi masa înainte să se apuce să deseneze. Își iau desenele peste tot și umplem casa de pete de grăsime.

L-a lovit un val de sfârșeală, ca o cârpă rece și umedă.

— Hai, du-te la treabă, i-a spus; s-a ridicat și i-a întors spatele.

Annika a ieșit pe ușă fără niciun cuvânt. Thomas a așteptat până a auzit ușa închizându-se, apoi s-a așezat din nou și și-a luat cafeaua.

Chiar nu s-a putut abține să-i reproșeze că masa nu era ștearsă.

Putea s-o curețe ea, dacă i s-a părut atât de murdară. Nevestele lui Larsson și Althin au strâns masa aseară și au pus toate vasele în chiuvetă. Oarecum iritat, a remarcat că erau în continuare acolo. Nimeni nu s-a ostenit să le bage în mașina de spălat vase.

Care-a fost contribuția ei ieri? A cumpărat câteva semipreparate penibile pe care le-a încălzit în microunde! S-a făcut de râs în fața colegilor lui și s-a purtat inacceptabil cu vecinul. L-a lăsat baltă cu musafiri, cu vasele murdare, cu tot!

Pe măsură ce se gândea, se enerva și mai tare, în ce hal strigase la Hopkins, cum s-au uitat la el cele două femei, cum au schimbat bărbații subiectul. Spre surprinderea lui, azi noapte au stat cu toții până după ora unu. Cramne a dat coniacul pe gât și a mai cerut unul, înainte ca Althin să le amintească tuturor că a doua zi mergeau la serviciu.

Poate era din cauza prezenței lui Halenius. Thomas a înțeles că făcuse o gafă invitându-l pe subsecretarul de stat, dar era un tip de treabă și toată lumea s-a simțit bine; de-aia probabil că au stat așa târziu. Da, poate că din cauza asta lucrurile au mers atât de bine.

Sau poate c-au așteptat-o pe Annika să se întoarcă acasă și să înceapă un nou scandal?

Și-a mai turnat cafea, era rece și avea un gust neplăcut.

Femeia asta nici măcar nu mai voia să facă dragoste cu el.

Nu mai fusese atât de înfometat de sex de foarte multă vreme, nici măcar pe vremea când treaba mergea foarte prost cu Eleonor. Cel puțin fosta lui nevastă se mai prefăcea din când în când, dar Annika nu s-a mai apropiat de el de când cu afacerea aia nenorocită cu Lupul Roșu[24]. Parcă-l ura, parcă nu mai era suficient de bine pentru ea.

Acum începea lucrul din nou, ca și cum viața lui nu era suficient de complicată. Întâi a fost ideea cu mutatul și acum, când avea mai multă nevoie să se concentreze pe munca lui, aveau de văruit și de decorat casa.

Așa o să fie mereu de-acum înainte?

O să-mi petrec toată viața stând acasă?

Asta să fie oare totul?

---

[24] *Den röda vargen* („Lupul Roșu"): titlul unui alt roman al seriei dedicate lui Annika Bengtzon, în care aceasta are o traumă în urma unei răpiri.

A simţit cum îi pulsează sângele în gât, aşa că a încercat să nu se mai gândească, prea obosit, prea ameţit de azi-noapte. A luat din nou ziarul şi s-a apucat să citească editorialul.

Poată că diseară o să vină acasă, o să pregătească cina şi o să vrea să facă sex şi totul o să fie bine.

Editorialul era despre propunerea lui, despre reacţiile la consultările care avuseseră loc. Baroul era împotrivă, la fel şi Avocatul poporului. Făceau o mare chestie din toată povestea, spunând că astea erau motive obiective pentru care propunerea ar trebui abandonată.

Ştiam că aşa o să se întâmple, a gândit Thomas. Ziarele habar n-au despre ce scriu.

— Tati, a zis Ellen.

Thomas a oftat.

— Ce-i?

— Mi-e sete!

A înghiţit în gol, a lăsat ziarul din mână, a luat un pahar şi l-a umplut cu apă, după care i l-a pus fetiţei pe masă.

— Vreau suc.

— Nu primeşti niciun suc. Dacă ţi-e sete, bei apă.

Editorialul critica măsurile propuse, zicea că sunt un atac la integritatea individului şi pretindea că metodele nu erau necesare, fiind ineficiente. Se mai spunea acolo că toată directiva UE de păstrare a datelor era prost gândită şi că...

— Tati, a zis iarăşi Ellen.

— Ce mai vrei? a strigat Thomas, aruncând ziarul.

Fetiţa s-a uitat la el cu ochii mari şi cu gura căscată.

N-a scos un cuvânt, i-a apucat pe Poppy şi pe Ludde şi s-a dus sus, în camera ei.

— Ce mâncăm la prânz? l-a întrebat Kalle.

Şi-a acoperit ochii cu mâinile şi a gemut.

Spike stătea aşezat, cu picioarele pe birou.

— Care-i treaba cu tipu' ăsta mort? a întrebat-o, fără să se uite la ea.

— Al doilea preşedinte al Comitetului Nobel omorât în şase luni.

Bărbatul a oftat adânc, teatral.

— Da. Bine. Asta văd din ziar. Altceva?

— Abia am venit. Sunt aici de cinşpe secunde.

I-a aruncat o privire scurtă, şi-a coborât picioarele, a apucat blatul biroului cu ambele mâini şi şi-a tras scaunul cu rotile până a ajuns lângă birou.

— Dacă mă-ntrebi pe mine, zic că ştirea-i moartă. Fii cu ochii pe ei azi, dar să nu te-aştepţi să scrii un roman pentru mâine.

— Credeam că nu mă mai ocup de crime, i-a răspuns Annika şi a luat para care se afla lângă telefonul lui Spike

Şeful ştirilor s-a aplecat înainte cu o viteză surprinzătoare şi i-a smuls fructul din mână.

— Ia mâna!

L-a privit câteva secunde şi a observat că era puţin mai slab decât înainte.

— Spike, eşti la regim...

— Berit e ocupată cu altă ştire, i-a răspuns şi a muşcat din pară. Un pont foarte tare. Poate stai de vorbă cu ea şi prinzi vreun fir...

Annika şi-a luat geanta şi s-a îndreptat spre Berit.

— Bună! i-a spus şi s-a lăsat să cadă pe scaunul lui Patrik. Ce mai nou?

Berit a privit-o pe deasupra ochelarilor.

— Ai fost foarte tare aseară. I-am lăsat rău în urmă pe ăia de la concurenţă - Bosse, tipul ăla al lor, n-a reuşit să scoată nimic. Era măcar acolo?

Annika a simţit că se înroşeşte.

— Da, dar au ajuns prea târziu.

— Pe cine au reţinut pentru interogatoriu?

— Un alt profesor de la Karolinska. E cam dus - i-a intrat în cap că e de datoria lui să-i ameninţe pe oameni şi să le explice ce greşesc. Unde mai pui că şi el e creaţionist.

— Ce?

— E unul dintre cei care cred că Dumnezeu ar trebui să aibă un rol mai mare în ştiinţă. Ia zi, ce-i cu articolul la care lucrezi?

— Jemal. Tatăl din Bandhagen.

Annika a dat din cap - da, îşi amintea.

— Sunt complet nebuni, a continuat Berit. Guvernul suedez a hotărât că Jemal trebuie deportat din Suedia, aşa că n-au irosit nicio

clipă. În aceeaşi seară, CIA l-a preluat de la aeroportul Bromma.

Annika i-a aruncat o privire neîncrezătoare.

— CIA? Sună a film prost.

Berit şi-a scos ochelarii şi şi-a tras scaunul mai aproape de Annika. A început să vorbească pe un ton scăzut şi apăsat.

— Nişte agenţi americani cu cagule pe cap l-au ridicat dintr-o încăpere a aeroportului. I-au ciopârţit hainele, l-au căutat în gură şi-n partea de jos, l-au umplut de supozitoare cu medicamente şi i-au pus scutec. După aia i-au tras o cagulă pe cap şi l-au târât pe jos până la avion, un charter privat. Aici l-au aruncat pe jos, l-au legat cu lanţuri şi aşa a călătorit până la Amman.

Annika a rămas cu gura deschisă.

— Cine a aprobat aşa ceva? a şoptit şi nu-i venea să creadă cât era de şocată.

— Guvernul a luat decizia de a-l deporta, ministrul de Externe a fost informat despre mijlocul de transport, dar Ministerul de Externe pretinde că nu ştia nimic de implicarea CIA, sau de vreun alt abuz. Era o deportare obişnuită, pentru un terorist obişnuit şi americanii ăia drăguţi s-au oferit să-l ia cu autostopul.

— Vrei să zici că Serviciul Secret al americanilor poate să vină să ia un om de pe oricare din aeroporturile noastre şi nimeni n-are voie să deschidă gura? a întrebat ea, mult prea tare.

Berit a privit împrejur.

— Guvernul nu are voie să dicteze poliţiei cum să-şi facă treaba; Serviciul de Informaţii dă vina pe un nenorocit de ofiţer, trimis acolo să supravegheze deportarea, a continuat ea, pe un ton scăzut. Aparent omul poartă toată vina. Problema e că a cedat controlul americanilor, dar ştii ce-a făcut după aia?

— Ce?

Berit a oftat, parcă voia să-şi adune gândurile înainte de a-i răspunde.

— Când n-a mai suportat să stea şi să privească halul în care era abuzat omul ăla, a ieşit să vomite. Aşa că avionul a decolat fără ca el să aibă măcar habar ce s-a întâmplat!

— Cristoase...

A rămas tăcută câteva secunde, încercând să-şi adune gândurile.

— Cred că eşti conştientă că nu suntem singurii în situaţia asta, a zis ea într-un târziu. E clar că CIA a închiriat avioane particulare şi că a adunat oameni din toată Europa în ultimii ani.

— În Iordania l-au condamnat pe viaţă, a adăugat Berit. L-au torturat, l-au bătut, i-au aplicat şocuri electrice, până ce a mărturisit; după aceea, un tribunal militar l-a găsit vinovat că a pus la cale şi a întreprins acte de terorism. Avocatul lui nu a avut voie să aducă niciun martor şi nu se poate face apel împotriva hotărârii. O să moară în închisoarea aia şi fetele n-or să-şi mai vadă tatăl niciodată.

Berit şi-a dat scaunul înapoi, lângă birou. Annika a rămas uitându-se la ea cu ochii mari, preţ de câteva secunde

— Cum naiba ai aflat toate amănuntele astea?

— Fatima l-a vizitat în închisoare şi i-a spus c-a fost torturat.

— Şi partea cu CIA?

— Am făcut rost de detaliile avionului. Un Raytheon Hawker 88XP, număr de înregistrare N168BF, proprietatea unei mici firme americane.

— Şi?

Berit a ridicat ochii şi a privit-o.

— Şi i-am sunat. Le-am spus c-aş vrea să-l închiriez.

— Şi?

— Şi mi-au spus că au un singur client: guvernul american.

— Doamne...

— Patrik a mers pe urmele avionului - a zburat şi a adunat oameni de peste tot, din toată lumea. De multe ori îi duce în Cuba, la Guantánamo.

— Trebuie să existe cineva răspunzător pentru toate treburile astea, a zis Annika. Cineva trebuie să dea socoteală! Suedia e un stat constituţional - nu trimite oameni să fie torturaţi şi omorâţi.

— Guvernul pretinde c-au primit garanţii de la autorităţile din Iordania: Jemal urma să aibă parte de un proces cinstit şi, evident, să nu fie torturat. Iată, acum vedem cât de mult a contat promisiunea aia.

— Când publicăm articolul ăsta?

— Mâine, sper, i-a răspuns Berit, ridicându-se. Trebuie să plec. Mă duc să vorbesc cu ministrul de externe.

— N-o să scoţi nimic de la ea, i-a spus Annika.

— Bineînţeles, a fost de acord Berit; şi-a luat geanta şi a ieşit.

Annika s-a aşezat la biroul lui Berit şi s-a apucat să dea telefoane.

Birgitta Larsén n-a răspuns, nici acasă, nici la laborator.

Numărul lui Q era redirecţionat la recepţie.

Ofiţerul de serviciu de la criminalistică refuza în continuare să comenteze asupra morţii lui Ernst Ericsson.

Biroul de presă a anunţat-o despre o conferinţă care urma să aibă loc mai târziu, după-masă.

A încercat să găsească pe vreunul din copiii lui Ericsson în baza de date naţională, în speranţa că va da peste un fiu de vârstă potrivită, dar numele de familie a dat mult prea multe rezultate. Şi se pare că fosta soţie se mutase în Provence.

A sunat la Forumul Nobel, unde a vorbit cu o secretară foarte politicoasă, care se scuza tot timpul şi care a fost incapabilă să-i spună ceva.

La naiba, n-avea nicio şansă!

Poate că ştia Ebba ceva.

Şi-a scos mobilul din geantă şi a verificat numărul salvat în memorie.

— Alo?

— Ebba! Doamne, cât mă bucur să te aud!

— Annika?

Ebba părea surprinsă şi oarecum îngrijorată.

— Da, eu sunt. Ai auzit ce s-a întâmplat?

La celălalt capăt a desluşit o mulţime de zgomote.

— Nu. Ce s-a întâmplat? O spargere? Un incendiu?

Annika a clipit de câteva ori. Parcă avea nisip în ochi.

— Spargere? Nu, nu, nu s-a întâmplat nimic acasă! E vorba de Ernst. Ernst Ericsson. N-ai ascultat ştirile?

— Sunt în maşină, mă duc la magazinul din Vansbro, în Dalarna, să iau ceva de mâncare şi un ziar.

Deodată, nu se mai auzea aşa de bine.

— Ernst Ericsson e mort. A murit aseară.

Câteva secunde de linişte.

— Ebba?

— Da, sunt aici. Eşti sigură?

— Poliţia presupune c-a fost omorât.

— Glumeşti?

— Deloc.

— Omorât? Cum?

— Încă nu ştiu - cauza morţii încă nu e publică.

Zgomotele de fundal s-au mai potolit; părea că Ebba a tras pe dreapta şi s-a oprit.

— E groaznic. Îl văzusem sâmbătă.

— Ştiu. Ziceai că mergeai la seminarul ăla. Cum a fost - a ieşit bine?

— Foarte bine, numai că după aceea au fost nişte neînţelegeri. Lars-Henry Svensson a venit la bufet şi era complet dus. Totul s-a terminat când a venit poliţia şi l-a luat. Îmi pare atât de rău pentru el.

— A vorbit cu Ernst?

— Nu ştiu - parcă da. Probabil c-a vorbit cu toată lumea. De ce mă-ntrebi?

— L-au luat din nou pentru interogatoriu.

Ebba a pufnit destul de tare.

— E ridicol. Lars-Henry nu e-n stare să omoare o muscă.

Clişeul lunii, a gândit Annika.

— Ţie ţi-a spus ceva?

Ebba a oftat.

— E supărat pentru că-i convins că am plătit ca să intru în lumea ştiinţifică şi nu mi-o poate ierta. Asta nu înseamnă c-ar trece la fapte. E complet inofensiv. O să vezi - o să-i dea drumul repede.

Annika a auzit cum Ebba a băgat maşina în viteză şi scârţâitul pietrişului sub roţi.

Deodată a avut un flashback - cu o zi înainte era în maşina ei, stătea la stop la capătul străzii Branhusbron, un Volvo break pe banda cealaltă, o femeie la volan.

— Unde eşti?

— Tocmai am trecut de Hulån şi mă-ndrept spre Skamhed.

— Nu erai la Stockholm ieri, imediat după prânz?

— Cred că mă întorc mâine după-amiază, doar dacă nu trebuie să vin mai devreme din cauza chestiei ăsteia cu Ernst. Hai, că trebuie să...

Annika a închis ochii şi a încercat să şi-o imagineze pe Ebba în maşină, a încercat să asculte din nou zgomotele în memorie, pentru a-

şi da seama dacă putea distinge ceva. Oare ce vedea pe geam? Păduri întunecate de pini? O zonă locuită? Ar trebui să-şi poată da seama.

— Sigur, i-a zis Annika. Sună-mă dacă mai vrei să afli ceva.

A închis. A pus telefonul jos pentru un timp, apoi a sunat la recepţia de la Institutul Karolinska şi a cerut sa vorbească cu Sören Hammarsten.

Nu era disponibil.

A cerut-o atunci pe secretara personală a lui Ernst Ericsson.

Nu era acolo.

A închis, cu ochii în ecranul calculatorului lui Berit.

Pe cine altcineva ar mai putea suna? Cine ar mai putea şti ce s-a întâmplat sâmbătă? Cei care au fost de faţă, evident, dar cine să vrea să vorbească?

A sunat din nou la institut.

— Aş dori să ştiu dacă există vreun Bernhard Thorell acolo?

Operatoarea a tastat ceva pe o tastatură.

— Thorell cu *h*?

— Cred că da.

A mai tastat ceva.

— Da, e un număr de mobil; aşteptaţi puţin, vă fac legătura.

Telefonul a sunat din nou, de trei, patru, cinci ori...

— Thorell.

Annika a respirat adânc şi şi-a dres glasul.

— Da, bună ziua, mă numesc Annika Bengtzon şi vă sun de la *Kvällspressen.* Ne-am întâlnit ieri, pentru foarte scurt timp, în laboratorul de teste pe animale. Eram cu Birgitta Larsén...

— A, da, doctoranda.

Annika a zâmbit.

— Vă deranjez? E un moment nepotrivit?

— Depinde despre ce vreţi să vorbim, i-a răspuns şeful companiei de farmaceutice; părea că i-a zâmbit şi el.

— Decesul de aseară. Aş vrea să ştiu dacă va afecta activitatea dumneavoastră.

— După câte ştiu, chestiunea este anchetată de poliţie la ora actuală. Bineînţeles că este tragic, dar nu va avea un impact semnificativ asupra proiectului nostru de cercetare.

Vorbea cu accent suedez, educat, nu era un accent de american.

— Un profesor e decedat şi un altul este interogat în legătură cu incidentul. Lucrul ăsta nu afectează în niciun fel relaţiile şi atmosfera de lucru din institut? Ştiu c-au avut o discuţie după seminarul de sâmbătă şi că eraţi de faţă...

Bărbatul a început să respire atât de repede şi apăsat, încât Annika s-a oprit.

— Nu ştiu despre ce discuţie e vorba, a spus el destul de abrupt, aşa că nu vă pot spune nimic.

— Înţeleg. Aş vrea doar să-mi fac o idee despre ce s-a întâmplat în seara aceea, ştiu că Lars-Henry a avut altercaţii cu mai multe persoane, printre care şi dumneavoastră.

Thorell a tăcut câteva secunde.

— În principiu, aşa e.

— Îmi dau seama că nu doriţi să faceţi o declaraţie riscantă, aş vrea să ştiu dacă-mi puteţi spune ce v-a spus Lars-Henry dumneavoastră personal.

S-au auzit nişte hârâieli pe linie.

— Iau prânzul la clubul universităţii, i-a spus Thorell. Ne întâlnim la intrare în jumătate de oră.

I-a închis telefonul fără să aştepte vreun răspuns.

Clubul universităţii?

Era acelaşi lucru cu Vulpea Neagră?

Annika şi-a parcat maşina în faţa unei clădiri vechi de lemn, la numărul 2 pe Nobels väg. Era o cabană vopsită în roşu, cu obloane galbene şi cu perdele albe. A coborât, a încuiat maşina şi a privit, curioasă, pe una dintre ferestre. Parcă era o conferinţă înăuntru.

Copacii bătrâni şi peluzele întinse creau o atmosfera de pace şi linişte, iar zgomotul autostrăzii se auzea de parte, un huruit înfundat. Plete strânse în cozi de cal. Şi cămăşi albe fluturau în vânt, sunet de paşi şi râsete se pierdeau printre clădiri. Spiţe de bicicletă luceau în soare, între podeţul cel mic şi spitalul Karolinska.

Annika a luat-o încet pe drumul îngust din campus, a trecut de Societatea Medicală şi de sala de sport Friskis & Svettis şi s-a îndreptat spre restaurantul unde mâncase săptămâna trecută cu Ebba şi cu

Birgitta. Da, clubul universităţii se chema *Vulpea Neagră.* S-a uitat la ceas, venise la timp. Ca să se asigure, a mai trecut o dată prin dreptul ferestrelor şi a privit înăuntru, dar nici urmă de Thorell şi nici Birgitta Larsén nu era acolo.

S-a aşezat pe treptele care duceau spre uşa de aramă.

Soarele îi încălzea capul, şi-a întors faţa, a închis ochii şi a lăsat căldura s-o pătrundă.

Minunat - uitase cât de delicată putea fi lumina soarelui.

Cu ochii închişi, şi-a lăsat capul să-i alunece în faţă şi a realizat că era gata să aţipească. S-a scuturat şi şi-a dat părul pe spate.

Bernhard Thorell venea spre ea dinspre campus, avea mâinile în buzunarele pantalonilor. Costumul gri, dintr-o stofă foarte puţin lucioasă, îi venea perfect, o a doua piele. Vântul i-a răvăşit părul şi a strâns din ochi când a păşit în soare.

Pot s-o înţeleg pe Birgitta Larsén de ce-i topită după el, a gândit şi s-a ridicat pentru a-i ieşi în cale.

Când s-au salutat, Thorell şi-a scos mâinile din buzunare.

— Câteodată Suedia-i minunată, i-a spus el, măsurând-o din cap până în picioare.

Şi-a dat seama că era flatată, a trecut-o un uşor frison. Şi-a tras mâna repede.

— V-aţi mutat de tot aici? l-a întrebat, pe un ton relaxat.

Thorell a râs şi dinţii albi i-au strălucit.

— Nicidecum. Am păstrat ferma familiei în Roslagen după accidentul părinţilor şi încerc să petrec cel puţin o săptămână-două pe an aici, ca să nu-mi pierd rădăcinile.

Annika s-a îndreptat - accidentul părinţilor, de ce nu ştia nimic despre asta?

— Părinţii dumneavoastră? l-a întrebat, simţindu-se prost.

Bărbatul a privit la pietriş câteva secunde, apoi s-a uitat în ochii ei cu o nuanţă de melancolie.

— Au murit când eram adolescent.

Parcă-i spusese Berit ceva despre ei, despre taică-su, că era un tip bogat, un accident de maşină în Alpi?

— O, îmi pare rău.

Thorell a zâmbit.

— Nicio problemă. Mi-a trecut - s-a întâmplat de mult. Acum sunt aici ca să văd cum merge proiectul de cercetare.

Annika i-a aruncat o privire scurtă. Era mai înalt de cât privit din depărtare.

— Va duce la un Premiu Nobel?

— Proiectul?

A râs.

— Nu se știe niciodată. Sunt atât de mulţi candidaţi buni și pe urmă nu-ţi dai seama până mai târziu care descoperiri vor trece proba timpului, așa că-i greu de spus. Nobel a vrut ca cercetările premiate să fie în beneficiul umanităţii pe termen lung, Comitetul face foarte bine că nu se grăbește în decizii. Voiaţi să știţi ce mi-a spus profesorul Svensson?

— Dacă aţi putea să-mi spuneţi...

Thorell a privit în depărtare, de-a lungul peluzei, parcă pierdut în gânduri.

— A fost foarte critic la adresa muncii noastre. Pentru că am găsit o cale de a încetini procesul de îmbătrânire, poate chiar de a-l opri. Ne-a acuzat că vrem să descoperim secretul vieţii eterne, dar cercetările noastre nu au nicio legătură cu așa ceva.

— Zice că vă jucaţi de-a Dumnezeu, i-a răspuns Annika zâmbind.

Thorell i-a zâmbit și el.

— Din păcate, nu se poate purta vreo discuţie rezonabilă cu săracul om. Cred că pot spune despre el că-i un creaţionist extrem.

— Deci companiile farmaceutice sunt fălcile monstrului?

— Exact. Și trebuie să fim atenţi, pentru că altfel ne *așteaptă pedeapsa.*

A spus ultimele cuvinte cu o voce răgușită și cu ochii mari.

Annika a râs.

— Da, Nemesis vă pedepsește? a zis ea și zâmbetul lui Thorell s-a lărgit. În obraji i-au apărut două gropiţe și ochii-i păreau mai adânci. L-a privit direct în ochi și a fulgerat-o un gând - *o, nu, nu se poate, nu un alt Bosse,* dar nu s-a putut abţine să-i zâmbească.

— A, știţi despre Nemesis? a întrebat-o el și a făcut un pas către ea.

— Zeiţa răzbunării și titlul unei piese de Alfred Nobel.

Și-a dat capul pe-o parte, a zâmbit și dinţii i-au strălucit din nou.

— Nu multă lume ştie despre asta. Şi că pe Nobel îl interesa atât de mult Beatrice Cenci.

Stătea atât de aproape de ea, încât i se învârtea capul.

— A fost o femeie fascinantă, care a avut parte de un sfârşit foarte urât, i-a răspuns ea, gândind că vocea-i suna ciudat, prea înaltă şi moale.

Thorell şi-a aplecat capul, privind-o în continuare în ochi, apoi şi-a băgat mâinile în buzunare, cambrându-şi umerii hainei.

Doamne, cât e de frumos!

— Atât de tânără şi atât de frumoasă... a spus el, calm.

Cuvintele sunau ca o mângâiere.

— Ştiu, i-a răspuns cu răsuflarea tăiată. Era incredibil de frumoasă. Ebba, vecina mea, are un tablou cu ea în living...

Dintr-o dată s-a lăsat o linişte totală. Thorell continua s-o privească, dar licărul din ochi s-a dus şi s-a topit.

— Nu e tabloul lui Guido Reni?

Nu-i venea în minte; ce-i spusese Ebba? Cine-l pictase?

— Nu ştiu - pot s-o întreb, i-a spus cu un zâmbet confuz şi a făcut un pas înapoi.

— Ebba? Cea care lucrează aici la laborator? Ebba Romanova?

Annika a dat din cap - da, despre ea era vorba.

Zâmbetul i-a revenit, la fel de cald ca înainte.

— Ca să vezi, ce mică-i lumea!

S-a întors şi, fără niciun cuvânt, a intrat în restaurant.

Pisicuţa şi-a atârnat pe umăr sacul de sport cu racheta de tenis şi a apucat ghidonul bicicletei cu ambele mâini. Şi-a lăsat coada de cal să-i fluture pe spate, şi-a tras viziera pe ochi; pantofii de sport făceau să-i scârţâie pietrişul sub paşi. Gata, plecăm, şi bicicleta aluneca frumos lângă ea. Dacă era bună la ceva, cu siguranţă era capacitatea ei de a se integra elegant în mediile suburbane bogate.

Era prima dată când găsea ceva cât de cât bun la ţara asta de rahat. Era prima dată când vedea un motiv rezonabil pentru care trăiesc oamenii aici, la Polul Nord.

Ştia de ce, evident - n-avea nevoie să-i explice un psihiatru: zona-i amintea de locul unde trăise taică-su, după divorţ, lângă Boston. Case

mari, confortabile, în culori calde. Ferestre cu geamuri mici, care luceau inegal în soare. Peluze bine îngrijite şi pomi fructiferi înfloriţi în grădini spaţioase, protejaţi de gărduleţe vopsite şi garduri vii tunse egal.

A fost surprinsă, trebuia să recunoască!

La urma urmei, era cât de cât civilizat aici.

Monstruozitatea aia modernă şi oribilă a jurnalistei ăleia tâmpite era excepţia de la regulă.

Aruncase o casă albă, ţipătoare, pe un teren plat, brăzdat de urme de roţi, fără pic de simţ arhitectonic, lipsită de proporţii, ca să nu mai vorbim de vreo tradiţie. Nu i-a fost greu să găsească planul casei într-un anunţ vechi pe internet. Spaţii deschise şi aşa-zis moderne la parter şi patru dormitoare la etaj. Nu trebuia să fii vreun geniu ca să-ţi dai seama cum folosea familia Bengtzon camerele.

Cele două dormitoare din faţă erau ale celor două păpuşele mici, perdele albastre cu model de jucării pentru băiat şi pentru fetiţă, perdeluţe pastel, cu flori. Iisuse, îi venea să vomite! În spate erau dormitorul matrimonial şi un birou mic, unde doamna Bengtzon şi-o trăgea frumos şi curat cu tembelu' ăla birocrat de bărbat al ei şi unde-şi scria articolaşele obraznice.

A simţit că o mănâncă pielea capului; îi venea greu să respire şi avea o stare ciudată de nelinişte.

Trebuia să se concentreze - totul se rezuma la planificare şi la stabilirea locurilor.

Şi-a muşcat buza ca să se trezească la realitate. Şi-a luat o expresie de superioritate şi a privit în jur la vilele mai atrăgătoare. Chiar în spatele casei de tot rahatul era o proprietate frumoasă, unde un bărbat înalt şi mai în vârstă lustruia un Mercedes.

Cea mai frumoasă casă din zonă era de cealaltă parte a străzii. O vilă în stilul naţional romantic, trei etaje plus subsol, cu aer de mister gotic. Faţada era întunecată şi greoaie, dar efectul era atenuat de ferestrele mari şi de tâmplăria verandei. Grădina era matură şi bine îngrijită cu un chioşc şi o fântână. Partea din spate era rezervată unui padoc pentru câini.

Până şi asta avea, până şi un padoc de câini, a gândit Pisicuţa şi s-a oprit câteva clipe.

Aproape că putea ghici cum arată interiorul. Ştia cum miroase, simţea tavanele înalte, lumina curgând prin ferestrele cu vitralii, curentul pe sub uşi, iarna.

Era exact genul de casă în care locuise Grant, chioşc-padoc pentru câine, şi toate celelalte. A zâmbit la amintirea prietenului ei din copilărie. Crescuse în casa aflată lângă cea a tatălui ei; vizitele la taică-său erau strict limitate. Avea voie să meargă acolo doar când maică-sa era la balamuc. Din fericire lucru' ăsta se întâmpla frecvent, ca atunci când şi-a tăiat venele şi a scris scrisorile ale la beţie, despre *curva oribilă* (amanta cea nouă a tatălui ei pe care maică-sa n-o numise niciodată altfel).

Fuseseră clipe minunate, atunci când avea voie să meargă la Grant. Şi-a adus aminte de clădirea în stil gotic.

Chioşcul în care au fumat iarbă prima dată.

Camera din pod, chiar sub acoperiş, unde-şi ţineau ascunsă colecţia de reviste pornografice.

Beciul, unde prindeau şoareci şi le tăiau capul cu un cuţit vechi de bucătărie.

A chicotit, aducându-şi aminte de toate.

Grant fusese un dulce. Păcat că a devenit un adult atât de plicticos. Directorul unei orchestre simfonice - cât poţi să fii de bou?

A oftat şi a pornit mai departe, împingând bicicleta - unu, doi, unu, doi, scârţâitul pietrişului sub tălpi. Îşi lăsă toată greutatea pe ghidonul bicicletei, ca să-şi mai uşureze durerea din piciorul stâng. Cu greu îţi puteai da seama că şchiopăta.

Nu mai dura mult ce avea de făcut aici. Trebuia doar să mai ia câteva chestii şi să-şi cronometreze timpii.

A mai aruncat o privire înspre casa albă, de ţoapă fără gust, cuibuşorul jurnalistei ăleia deştepte.

O să fie un mare serviciu pentru toată zona când o să şteargă mizeria aia de pe faţa pământului.

Annika s-a întors la redacţie, se simţea sfârşită şi fără rost. Ce căuta aici?

N-avea un birou al ei; îşi ţinea laptopul în geantă; n-avea habar cui trebuia să se adreseze despre responsabilităţile ei. Lui Spike?

I se rupea-n paişpe de ea.

Să vorbească cu Berit?

Avea şi-aşa suficiente pe cap.

Şi-a amintit de clasa a douăsprezecea, când nişte experţi au stabilit că cea mai bună idee era lucrul în grup, fără profesor, în afara clasei. Ieftin şi lipsit de sens.

S-a îndreptat spre locurile alocate redactorilor din schimbul de zi. Peste tot cotoare de mere uscate, hârtiuţe, căni de cafea goale.

Acum trebuia să fie şi femeie de serviciu la birou.

A scrâşnit din dinţi, a luat un coş de gunoi mare, a aruncat absolut totul în el, fără să-şi bată capul cu cele reciclabile, după aia a luat o cârpă umedă de la baie. A şters petele de cafea şi resturile de banană de pe un birou şi şi-a desfăcut laptopul.

Era momentul să se organizeze.

Ce putea scrie din toate astea?

Moartea lui Ericsson era legată de crimele de la Premiile Nobel, era absolut convinsă. Exista un anume tipar, pe care nu-l putea descifra încă, fire care se încrucişau într-un fel care n-avea de-a face cu coincidenţele.

Oare pentru ce ar găsi loc în ziarul de mâine? Pe cine interesează că nişte cercetători beţi s-au luat la harţă după un seminar?

A oftat adânc. Nu pe mulţi, dacă e să fim forte cinstiţi.

Poate ar fi avut un subiect, dacă ar fi reuşit să afle ce şi-au spus Lars-Henry şi Ericsson, dar aşa, cearta în sine nu făcea doi bani.

În lipsă de alt pont, l-a căutat pe Lars-Henry Svensson în registrul naţional şi a găsit o adresă pe Ringvägen, de pe insula Södermalm, în Stockholm. La Telia a găsit două numere pe numele lui, unul pe Ringvägen şi celălalt la o proprietate pe Tavastbodavägen, în localitatea Värmdö. Niciun număr de mobil.

A sunat la amândouă numerele. Niciun răspuns, nici măcar un robot telefonic.

Şi-a luat o cafea şi a făcut turul redacţiei, ca să-şi adune gândurile.

În cele şase luni cât a fost ostracizată, şi-a notat toate informaţiile pe care le avea despre crimele legate de Premiile Nobel. Totul era pus bine, în arhiva ei personală de pe net. S-a întors la biroul ei temporar şi s-a logat la adresa annika-bengtzon@hotmail.com.

Poate că venise momentul să ia puţină distanţă şi să privească din perspectivă. Să lase detaliile deoparte. Să ia în considerare sumele imense de bani vehiculate în cercetare şi-n industria farmaceutică. Să facă traseul de la proiect la patent, apoi la medicament şi, în final, la consumator.

A trecut din nou prin toate notiţele. Textele nu aveau nicio structură, conţineau fapte, detalii şi opinii, toate de-a valma. A găsit şi informaţia de la Q, despre Pisicuţa, ce şi cum făcuse, cum pusese poliţia totul cap la cap. Apoi detalii despre Nemesis şi Alfred Nobel; de asemenea, lucrurile găsite de ea, despre banii din comunitatea ştiinţifică, tot ce-a desluşit ea în urma conferinţei de presă când s-a făcut publică investiţia Medi-Tech. A dat şi peste notiţele făcute zilele trecute, în urma întâlnirii cu Q, când i-a cerut să vadă fotografiile.

M-am săturat. Am tăcut prea mult, a gândit ea.

A ridicat receptorul şi l-a sunat pe Q, a zecea oară. Tot n-a răspuns.

La dracu'!

A trântit receptorul în furcă. Nu putea sta aşa, de pomană, agăţată de o singură sursă.

Plină de frustrare, a hotărât să facă acelaşi lucru ca seara trecută, să-i trimită un mail şi să spere că-i va răspunde.

Mă gândesc să fac publică toată treaba asta cu Pisicuţa. Vreau să vorbim, să mă asigur că nu arunc în aer ceva vital.

Răspunsul a venit într-un minut.

Iartă-mă, scumpo, tocmai ies pe uşă. Nu mă suna, te sun eu.

I-a răspuns pe loc: *OK, scumpule. Ţi-am dat ocazia să-ţi spui punctul de vedere. N-ai vrut. Greşeală.*

Peste zece secunde i-a sunat mobilul.

— Vino la cafeneaua de pe Norr Mälarstrand în zece minute, i-a spus Q.

— La Pavilionul Mälar?

— De unde dracu' să ştiu eu cum îi zice? şi Q a închis.

A zâmbit şi şi-a strâns laptopul.

Vremea era, într-adevăr, superbă. Bătea o briză caldă, care mirosea a pământ şi asfalt, mirosurile irezistibile de vară şi oraş.

Aici vreau să trăiesc, aici mi-e locul, a gândit Annika.

A încuiat maşina şi a pus cheia în geantă; era ridicol de grea, unul dintre dezavantajele biroului purtat după tine

Pavilionul Mälar era unul din locurile ei preferate pe Kungsholmen, o cafenea micuţă, în aer liber, cu mese instabile, înşirate pe pietrişul greblat zilnic, cu sandviciuri mari şi ciocolată fierbinte şi cu pături cu care te puteai înveli, ceea ce era foarte previzibil să se întâmple seara. Apele lacului Mälaren clipoceau la câţiva paşi de mese, dincolo de lac se ridicau turlele bisericii Högalid şi insula Långholmen.

Q era deja acolo, privea prin ochelarii de soare la Västerbron; pe o farfuriuţă avea o prăjitură cu fulgi de ovăz

— Tu n-ai decât cămăşi hawaiiene? l-a întrebat Annika, lăsându-şi geanta jos, fericită că mai scăpa de greutate.

— Nu sunt din Hawaii, sunt din Tuki's Pareau, din Avarna, Rarotonga. Şi când mă duc la vreo nuntă sau la o înmormântare cu ştaif port o cămaşă de mătase, pictată manual, pe care am cumpărat-o de la croitorul lui Nelson Mandela, la Cape Town. Nu ţi-am spus?

A tras scaunul din faţa inspectorului şi a pus carnetul a pixul pe masă.

— Ai găsit vreo legătură între Pisicuţă şi băiatul din congelator?

— Am reuşit să facem legătura între Johan Isaksson şi crime, i-a răspuns Q. Ce-ai de gând să scrii despre Pisicuţă?

A scrijelit de câteva ori cu pixul pe hârtie, ca să se asigure că scria.

— Că ea e criminala. Că l-a omorât pe doctorul leton şi pe complicele ei la Jūrmala. Că e suspectată de uciderea lui Isaksson.

Q a oftat.

— Nu putem dovedi că a fost crimă, cu atât mai puţin că ea-i autoarea.

Annika şi-a tras carnetul mai aproape.

— OK. Modific pe loc. Nimic despre Isaksson, în afară de unde şi cum a murit şi de faptul că-l asociaţi cu crimele. Cum?

— Mobilul lui.

— Aşadar, l-aţi găsit?

— Nu, dar conducătorul lui de doctorat ne-a dat detaliile, numărul de telefon, era o cartelă; ştim de la operatorul de telefonie că-n primăvară a trimis cinci SMS-uri la un alt număr pe cartelă, care apărea în anchetă.

— Același număr spre care a trimis *dansează în apropiere de st erik*? l-a întrebat Annika.

Q a zâmbit fără chef.

— Nu, aici greșești. Încercăm să punem laolaltă toate piesele și am găsit câteva numere și SMS-uri. Presupunem că Pisicuței îi era adresat *dansează în apropiere de st erik,* apoi un alt SMS a fost trimis de pe numărul ei spre un altul. Bineînțeles că am verificat și numărul ăla.

— Și al cui telefon era?

— Tu ce crezi?

S-a uitat lung la prăjitura detectivului, preț de câteva secunde.

— Al complicelui.

— Aici ai dreptate. Și cine l-a moștenit după moartea lui?

— Criminala, normal, i-a răspuns ea, în timp ce seria în carnet. Așadar, în primăvară Isaksson a trimis cinci SMS-uri către telefonul complicelui, dar Pisicuța a fost cea care le-a primit. Ai idee ce scria?

— Nu. Tu ce crezi?

Annika a ridicat din umeri.

— Probabil că era în legătură cu complicele. Poate complicele l-a băgat în afacerea asta? Poate că avea întrebări după crimă, sau poate că se simțea vinovat. E posibil să-l fi amenințat?

— Poate, i-a răspuns Q. Și acum e mort. Ți-e clar acum?

— Cred că da, a răspuns ea, scărpinându-se cu pixul în cap.

Q a aruncat prăjitura în apă, unde se jucau câteva rațe.

— Stai puțin! De ce e OK acum să public lucrurile astea despre Pisicuță?

— Nu-i OK, da-mi dau seama că nu te pot opri.

Annika a dat câteva pagini înapoi și și-a citit notele.

— Spune-mi acum, neoficial, e posibil ca Pisicuța să-l fi omorât pe Isaksson?

Q a oftat din nou și și-a întors privirea către rațe, care se băteau pe prăjitură.

— E foarte probabil. Metoda se potrivește profilului ei. Eficientă, calculată, bine planificată și fără violență excesivă. Controlată, profesionistă.

Annika a aprobat din cap, încet.

— Nu l-a omorât pe Wiesel, totuși.

— Îi stătea în cale. L-a împuşcat în picior, ca să ajungă la von Behring, pe care a ucis-o cu un singur glonte. Pe ofiţerii de afară i-a împuşcat ca să-i neutralizeze, nu să-i omoare - fiecare cu câte un glonţ.

— Ernst Ericsson - tot ea l-a omorât?

— Nicidecum.

— Nu? Pe ce te bazezi?

Annika a lovit cu pixul în masă de câteva ori, privind lung înspre lac. Apoi l-a lăsat jos, pe carnet.

— Ernst a fost omorât mult mai urât, a zis Annika, pe un ton calm. În cazul lui a fost ceva foarte personal. Cineva i-a făcut ceva oribil, nu-i aşa?

Q a privit-o fără să i se mişte vreun muşchi.

— Brrr, a făcut ea, scuturându-se. I-aţi dat drumul lui Lars-Henry?

— Azi-dimineaţă. N-a avut nicio legătură cu moartea lui Ericsson.

— Şi eşti absolut sigur?

— Fără nicio urmă de îndoială.

Q s-a sculat în picioare.

— Ai exclusivitate despre Pisicuţă până la miezul nopţii. După aia anunţăm o conferinţă de presă pentru mâine dimineaţă la ora 8, aşa c-o să apară pe surse în primele ore ale dimineţii.

— Mamă, cât eşti de drăguţ, i-a spus ea, desfăcându-şi braţele. Uite ce-mi faci, îmi ţin gura şase luni şi după aia îmi dai câteva minute să scriu un articol întreg.

— După cum te ştiu, ai deja opt variante diferite în geanta aia oribilă, i-a mai spus Q, după care a luat o scobitoare şi a plecat.

Ne-am apropiat un pic cam tare, a gândit Annika.

S-a dus la redacţie şi a desfăcut laptopul pentru a doua oară. A intrat în arhiva ei on-line şi a scos ciornele de articole - erau doar trei, nu opt. Primul mergea la obiect era o relatare a ceea ce-i spusese Q în ziua când plecase în concediu de la ziar. Celelalte versiuni erau mai lungi şi mai detaliate; putea folosi părţi din ele mai târziu.

A copiat textul din e-mail, l-a pus într-un document în format Scoop, programul folosit de ziar. L-a citit cu grijă, a mai corectat câteva greşeli şi a modificat informaţia referitoare la telefonul mobil al complicelui. L-a salvat în dosarul ei şi a hotărât să le termine pe celelalte înainte de

a trimite totul în dosarul comun al redacţiei.

A scos apoi ciorna articolului despre Johan Isaksson. Moartea lui fusese relatată într-o notiţă scurtă, descrisă ca accident tragic. A modificat textul, adăugând faptul că poliţia lega acum decesul doctorandului de crimele de la dineul Nobel, ceea ce însemna că trebuia să treacă din nou prin tot articolul şi să nu-i dezvăluie identitatea. Ori de câte ori era făcută publică implicarea cuiva în anchetarea unei crime, identitatea persoanei nu se publică. Evident că cei care-l cunoscuseră şi că cei din laborator vor şti despre cine era vorba, dar pentru marea masă de cititori el va fi anonim, cel puţin o vreme. Defăimare, unei persoane decedate era un lucru serios.

A scos în cele din urmă şi articolul despre moartea lui Ericsson. O fi fost oribilă, dar până nu ştia cât de *oribilă,* nu avea loc în ziarul de mâine.

A trimis toate articolele în dosarul comun al redacţiei. A verificat să se asigure că ajunseseră în primul lot pentru ediţia de a doua zi.

A mai trecut o dată prin titlurile articolelor: *Crimele de la Premiile Nobel, rezolvate* (despre Pisicuţă), *Mai multe crime după Nobel* (despre crimele de la Jūrmala), *Decesul de la Institutul Karolinska are legătură cu crimele de la Nobel* (despre Isaksson). Stăteau acolo, la concurenţă cu ştirea senzaţională a lui Berit şi a lui Patrik, despre CIA şi extrădarea de la Bromma.

E cazul să-i spun lui Schyman ce-am scris, a gândit ea. Trebuie să-i explic de ce am tăcut atâta.

În momentul ăla i-a sunat mobilul.

S-a uitat la ecran. *Anne S. te apelează.*

Ce mai voia?

— Unde eşti? A întrebat-o Anne Snapphane, supărată.

Şi-a dat părul din ochi, cu mâna dreaptă.

— Ce?

— Conferinţa mea! Ai *promis* că mă ajuţi azi - să nu-mi zici c-ai uitat!

A strâns din ochi şi şi-a muşcat obrazul. La dracu'!

— Normal că n-am uitat, a minţit ea. Doar c-am fost foarte ocupată.

— Ocupată cu ce? Să împătureşti şerveţele pentru cafeaua de dimineaţă?

— Am început munca de azi. Sunt la birou.

— Asta ca să le dai cu tifla tâmpiţilor ălora care n-au fost în stare să găsească o sută de milioane într-un tomberon?

S-a uitat la ceas, era doar patru şi-un sfert.

— Trebuie să vorbesc cu Schyman şi după aia pot să ajung la tine cam într-o oră. E OK?

Anne Snapphane a mormăit ceva şi a închis.

La dracu'.

Să-l sune pe Thomas să-i spună că întârzie?

S-a întins după telefon, dar s-a oprit.

Să-i spună că întârzie? Ar ajunge acasă înainte de şapte; asta era târziu? În ultima lună a ajuns Thomas vreodată înainte de şapte? A sunat-o vreodată? Nu, nu şi nu.

Să aştepte el să sune!

Şi-a strâns laptopul, a aruncat paharul de cafea şi s-a dus la Schyman.

Nu era în birou.

A oftat adânc şi şi-a lăsat geanta să alunece pe jos.

Înseamnă că trebuia să vorbească cu Spike.

Şeful ştirilor mânca un măr şi se uita preocupat la ecranul calculatorului. Annika s-a oprit lângă el.

— Un cretin a pus o tonă de articole care spun c-ar fi fost rezolvate crimele de la Nobel, a spus Spike, fără s-o privească. E vreo glumă, sau ce?

— Am început lucrul azi. Am înţeles că, dacă vin la serviciu, trebuie să scriu articole.

În sfârşit şi-a dezlipit ochii de pe ecran şi a privit-o.

— Şi de ce n-ai scris nimic până acuma?

— Pentru că mi s-a ordonat să stau acasă şase luni şi să-mi fac unghiile, i-a răspuns şi şi-a pus geanta pe umăr. Mă găseşti pe mobil dacă ai nevoie.

Circulaţia era groaznică. Abia s-a târât pe Fleminggatan şi l-a sunat pe Schyman din faţa fostei grădiniţe a copiilor. În timp ce suna, l-a văzut pe Lennart, educatorul preferat al lui Kalle, îndreptându-se spre metrou. I-a făcut cu mâna, dar n-a văzut-o. A intrat mesageria telefonică a redactorului-şef, aşa că i-a lăsat un mesaj, cam confuz, ce-i

drept, despre faptul că scrisese articolul cu Pisicuţa şi că restul presei urma să primească toate detaliile a doua zi dimineaţă la ora 8. L-a mai sunat de două ori, când stătea într-un ambuteiaj la intersecţia dintre Birger Jarlsgatan şi Kunebergsgatan. A stat acolo o veşnicie şi abia se abţinea să nu claxoneze.

A trecut în sfârşit intersecţia şi a accelerat pe Karlavägen, a luat-o la dreapta, în labirintul de străduţe cu sens unic, până a găsit un loc unde să-şi lase maşina, cam ilegal, ce-i drept, lângă biserica Sfânta Treime.

Băga-mi-aş picioarele! a gândit şi a tras frâna de mână.

Avea ceva de mers pe jos până la apartamentul Annei şi a ezitat o secundă dacă să-şi ia geanta sau nu.

Ar fi cazul, că altfel precis i-o fură careva. Aşadar, şi-a pus-o pe umăr cu un geamăt.

Pe bune că Östermalm e un cartier cam ciudat, a gândit ea, în timp ce păşea obosită, pe lângă faţadele greoaie de la începutul secolului. Atmosfera era complet diferită ele cea din Kungsholmen, Sodermalm sau Vasastan. Clădirile erau într-o stare mai bună, totul arăta mai sobru, dar mai plicticos.

Nu se prea potriveşte cu Anne deloc, a gândit ea, cu oarecare vinovăţie, pentru că ea fusese cea care găsise apartamentul, ea o-ndemnase pe Anne să-l cumpere.

S-a consolat însă cu ideea că tot ea-l plătise, aşa că, la urma urmei, n-ar trebui să se simtă atât de prost.

A luat-o pe Kommendorsgatan şi a scos un geamăt adânc la gândul că mai avea mult de mers pe jos cu greutatea imensă de pe umăr. Poate c-ar trebui să cedeze şi să cumpere un rucsac, aşa cum îi sugerase Thomas, când s-a mai plâns odată de greutatea genţii.

Peste cadavrul meu, şi-a spus în gând şi a mutat geanta pe umărul celălalt.

În momentul acela a observat o femeie, la zece paşi în faţa ei, subţire, blondă, tunsă paj, cu un mers legănat. Croiala rochiei îi scotea în evidenţă umerii rotunzi, de sub fustă i se profilau gambele surprinzător de puternice. De un braţ îi atârna o geantă mică, iar în mâna cealaltă ducea o servietă de piele, maro-deschis. Păşea cu siguranţă pe tocurile înalte şi lăsa impresia că se bucura de plimbare şi de soarele după-amiezii.

Annika a mers mai încet, privind-o pe femeia din faţa ei, încercând să-şi dea seama dacă o recunoaşte.

Femeia s-a oprit în faţa unei vitrine şi atunci Annika i-a zărit profilul.

I-a mai luat câteva secunde până să realizeze cine era.

A simţit că-i fuge pământul de sub picioare.

Era Sophia Grenborg.

Ea era, într-adevăr.

Annika s-a oprit, incapabilă să mai facă vreun pas... *nu-i adevărat, nu mi se-ntâmplă aşa ceva...*

Arăta exact aşa cum şi-o amintea, aşa cum îi apărea în vise, aşa cum o văzuse în acea seară de iarnă, când l-a sărutat pe Thomas în faţa magazinului universal NK, aşa cum arăta în fotografia de paşaport pe care o comandase Annika şi apoi a rupt-o în bucăţele şi a aruncat-o în closet.

Iar acum stătea în faţa ei, privind în vitrina unui magazin de antichităţi, curioasă, s-a ridicat pe vârfuri ca vadă mai bine ceva dinăuntrul magazinului.

Fără să-şi dea seama exact ce face, Annika s-a trezit că se îndrepta spre ea. Aluneca încet deasupra trotuarului se apropia din ce în ce mai tare, până s-a aflat lângă ea, privind-o drept în faţă.

Sophia Grenborg s-a îndreptat şi, surprinsă, a întors capul şi a văzut-o pe Annika.

— Sophia Grenborg? a întrebat aceasta, cu o voce ca şi cum venea de departe.

— Da? i-a răspuns femeia, cu un zâmbet uimit.

— Sunt Annika Bengtzon. Sunt căsătorită cu Thomas Samuelsson şi aş vrea să ştiu ce părere ai despre performanţele sexuale ale soţului meu.

Femeia a mai zâmbit pentru foarte scurt timp, după aceea a icnit şi s-a făcut palidă. Faţa i s-a schimonosit, parcă încasase o palmă; a făcut un pas înapoi şi piciorul a atins peretele; pleoapele i se zbăteau, ziceai că leşină acolo.

Annika a stat şi a privit-o până ce a simţit că se sufocă de ură.

— Al dracu' nenorocit! a spus Annika. Cum a putut să facă aşa ceva?

Şi-a dat seama că nu mai era în stare să rămână acolo nicio secundă,

nu mai voia să respire acelaşi aer cu persoana asta, *curva* asta.

I-a întors spatele şi a pornit grăbită, păşea înspre soarele orbitor. A mers şi-a tot mers, femeia rămasă pe loc o privea în continuare. A văzut cum clădirile încep să se clatine şi a simţit că-i vine să vomite; ajunsă la capătul străzii a întors capul - putea să jure că femeia era tot acolo şi zâmbea.

Anne i-a deschis uşa cu un rimel într-o mână şi în cealaltă cu un instrument de întors genele. Era îmbrăcată cât de cât, purta un halat şi ciorapi de nailon.

— Doamne, ce-ai păţit? Arăţi de parcă ai văzut o stafie!

Annika se agăţase de tocul uşii şi se legăna uşor. Inima îi bubuia în cap şi avea gura complet uscată.

— Te rog dă-mi ceva de băut, a spus, încercând să-şi umezească buzele.

Anne s-a dat înapoi, făcându-i loc să intre. În hol era o dezordine cumplită, ziare şi haine zăceau aruncate unele peste altele, într-un colţ era rezemată o bicicletă.

S-a dus la bucătărie, şi-a umplut un pahar cu apă, l-a băut cu sete şi şi-a mai umplut unul.

— A fost cumplit. Am dat nas în nas cu Sophia Grenborg.

— Ce? Curva aia nenorocită? Unde?

— Aici, la câteva străzi. Stă pe aici, puţin mai departe, pe Grev Turegatan.

Cu mâna în care ţinea paharul a făcut un gest vag, spre sud.

— Da’ ce-a fost atât de cumplit? a întrebat-o Anne; a lăsat să-i alunece halatul pe jos şi s-a îndreptat spre baie. Purta doar nişte chiloţi tanga şi un sutien alb, transparent.

Annika a rămas în bucătărie, cu ochii închişi şi cu paharul rece lipit de frunte.

— Pentru că am coşmaruri cu ea, a răspuns cu voce joasă. Visez c-o omor şi-mi apare ca un cadavru. Mi-e frică de ea şi-o urăsc. De-aia a fost atât de cumplit.

Anne a revenit în uşa bucătăriei, de această dată cu o pleoapă fardată.

— Sper că n-ai făcut vreo prostie, i-a zis, privind-o cu milă.

Annika a tras aer adânc şi a oftat.

— Nu. I-am spus doar ce cred despre ea.

Anne se îndepărtase deja, dar s-a oprit şi a revenit lângă Annika.

— Doamne, femeie! Ce i-ai spus?

Annika şi-a dat capul pe spate.

— I-am spus cine sunt şi cu cine sunt măritată. După aia am întrebat-o cât de bun crede că-i bărbatul meu la pat.

Preţ de câteva secunde Anne a privit-o cu gura căscată. A închis ochii şi şi-a lovit fruntea de tocul uşii de trei ori.

— Eşti nebună, i-a zis şi a privit-o foarte bănuitoare. Cât de cretină poţi să fii? Serios! Chiar aşa i-ai zis? Ai întrebat-o cât e de bun bărbatu-tău în pat?

Şi-a turnat încă un pahar cu apă şi cu greu s-a abţinut să nu şi-l toarne în cap.

— Cum poţi să te faci de rahat în felul ăsta? a strigat Anne aruncându-şi mâinile în sus. *Cum poţi să te faci de rahat în felul ăsta?* Ai habar ce-ai realizat? Tocmai i-ai dovedit nenorocitei ăleia de Sophia Grenborg cât e de importantă. I-ai confirmat c-a însemnat ceva - ai pus gaz pe foc, pe un foc aproape stins. Dă-o dracu', câteodată eşti proastă ca noaptea!

S-a întors pe călcâie şi a intrat în baie.

— N-am făcut nicio prostie, i-a răspuns Annika, dându-şi seama că nu era prea sigură de ce spune.

— Ba da, şi ştii şi singură chestia asta. Probabil că pentru Thomas n-a însemnat nimic, de vreme ce s-a terminat atât de repede. S-a întâmplat să-i iasă-n drum şi omul şi-a încercat norocul. Ai reuşit s-o ridici la rangul de VIP, cineva care-ţi afectează toată familia şi fiecare secundă din viaţă. Asta-i cea mai mare prostie pe care puteai s-o faci.

— Da' e chiar aşa, ne afectează viaţa!

— Greşit! i-a strigat Anne din baie. Te afectează *pe tine,* pe nimeni altcineva, totul e-n capul tău. Mai bine te duceai la un psihiatru decât să te iei de ea în plină stradă!

Annika a golit paharul în chiuvetă, obrajii îi ardeau.

— Vrei să parcurgem textul conferinţei?

Anne a ieşit din baie: era fardată de atac.

— Oh, îmi pare rău, dar a sunat Robin. Ne ducem la un club de salsa.

— Cine? a întrebat Annika, simţindu-se dintr-o dată pierdută.

Anne îşi trăgea pe ea o rochie largă, roşu-sânge, pe care o pescuise din teancul de pe jos; a venit spre Annika şi a întors spatele.

— Poţi să m-ajuţi cu fermoarul? Mersi! Nu ţi-am zis de Robin?

I-a tras fermoarul, Anne a făcut o piruetă şi toată rochia a făcut valuri-valuri.

— E-aşa de drăguţ! a spus ea, schiţând câţiva paşi pe hol. E dulce de tot şi are numai douăşpatru de ani. Dansează salsa ca un bărbat *adevărat.*

— Dar cum rămâne cu conferinţa ta? a insistat Annika şi se simţea deja prost.

— O facem mai încolo, săptămâna asta, ce zici? Pe bune, simt că-i o ocazie importantă!

Stătea în hol, privind la vraiştea din jur, prin minte i se derulau gânduri şi imagini ca într-un film pe repede înainte - faţa palidă a Sophiei Grenborg, maşina parcată într-un loc nepermis, copiii, pe care, cu puţin noroc, îi va vedea diseară, conferinţa lui Anne, care-i atârna deasupra capului ca un ţol umed - simţea cum inima i se strânge şi i se scufundă, din ce în ce mai adânc, într-un colţ de beci întunecat şi rece.

— Sigur, altă dată.

S-a întors şi s-a îndreptat spre uşă, simţindu-se atât de mică, încât de-abia ajungea la clanţă.

A încasat o amendă. 700 de coroane pentru că a parcat pe un loc rezervat maşinilor de aprovizionare. În alte vremuri ar fi făcut contestaţie, chiar dacă era vinovată şi amenda era justificată. Înainte să capituleze, ar fi scris, ar fi minţit în declaraţii, s-ar fi certat şi i-ar fi frecat pe cei de la consiliul local, i-ar fi pus să muncească din greu pentru bănuţii ăia.

Acum nu-i mai păsa.

A pus amenda în geantă şi a uitat de ea în secunda a doua.

S-a urcat în maşină şi a rămas aşa, privind în gol.

Chiar făcuse o prostie când s-a luat de Sophia Grenborg?

A strâns din ochi, simţind cum îi ard obrajii. Da, Anne avea dreptate. Era o greşeală imensă.

— N-am vrut, a şoptit ea şi a simţit cum o podidesc lacrimile. N-am vrut, pe bune.

Vreau să fie al meu.

S-a şters la ochi, apoi a căutat o batistă în torpedou şi şi-a suflat nasul.

Hai, ar trebui să se ducă acasă. Să culce copiii, apoi să stea cu Thomas pe canapea şi să se uite la un film. Poate să grădinărească puţin sau să vadă ce fac cu peluza.

— Nu-s în stare, a zis cu voce tare. Nu acum. Poate în curând, dar nu acum.

Şi-a dat părul după urechi, a luat câteva guri de aer, apoi a pornit motorul şi l-a lăsat să meargă.

A scos mobilul din geantă şi l-a sunat pe Schyman.

Fir-ar! Niciun răspuns.

A scos carnetul şi a căutat numerele de telefon ale lui Lars-Henry. A sunat la apartamentul lui din Södermalm, niciun răspuns. A sunat la numărul din Värmdö, de pe insulă, la fel.

Unde dracu' te-ai duce după ce abia ţi-a dat drumul poliţia de la interogatoriu? Te-ai duce să bei o cafea în oraş? Greu de crezut - probabil că te-ai duce acasă să te ascunzi. Într-un apartament în Södermalm? Stai acolo, toată ziua şi nu răspunzi la telefon?

Nu se potriveşte.

Nu te-ai duce mai curând la căsuţa de vacanţă din Värmdö? Nu mai bine te aşezi în mijlocul unui rond de lăcrămioare şi laşi telefonul să sune în casă până se satură?

Mult mai bine.

Tavastbodavägen - hm, suna bine. În ce direcţie era?

A introdus adresa în sistemul de navigaţie şi i-a apărut harta - departe, în arhipelag, în Fågelbrolandel, dincolo de Nacka şi Gustavsberg, spre Stavsnäs.

Ce-ar fi să se ducă şi să-i facă o vizită? Să se aşeze lângă el, printre flori şi să-i ceară un comentariu?

S-a uitat din nou la ceas.

Era timpul să se ducă acasă. Şi să-l sune pe Schyman din nou. Era timpul să vorbească cu Jansson, la ora asta îşi începuse tura.

A răspuns după primul apel, cu vocea răguşită, abia trezit din somn.

— Pari cam distrus, i-a zis Annika, ţinându-se de volan, măcar nu era singura care nu se simţea bine.

— Copiii sunt la mine săptămâna asta.

— Toţi?

— Nu ţi-e bine? Cei doi mai mari. E suficient. Nu putem să amânăm povestea cu Pisicuţa câteva zile? Mâine trebuie să publicăm articolul lui Berit, cu extrădarea.

— Detaliile despre Pisicuţă or să fie făcute publice după miezul nopţii. Cu puţin noroc, o să fim singurii care o publică, dacă putem s-o scoatem în seara asta.

Jansson a gemut.

— O să fie un număr cam plin, a zis el. Schyman ne-a interzis să adăugăm pagini. Ai idee pe unde e?

— Eu nu ştiu niciodată nimic. Roagă-l să mă sune când vine.

A rămas acolo, în maşină, cu casca în ureche, după ce a terminat convorbirea.

Nu voia să se ducă acasă.

Nu voia să-şi aducă aminte de Sophia Grenborg.

Aşa că a băgat maşina în viteză şi a luat-o spre est, la mare, spre Fågelbrolandet.

Pe măsură ce se apropia de Stavsnäs, peisajul devenea mai stâncos şi mai golaş. A deschis geamul şi a avut senzaţia că simte miros de sare şi alge, dar era probabil doar imaginaţia ei. De ambele părţi ale maşinii erau întinderi de apă albastră, curată. De o parte lacuri mici, de cealaltă parte, marea. Stânci cenuşii răsăreau pe plajă şi din golfuleţe; pini noduroşi şi mesteceni subţiri însoţeau drumul. Căsuţe galbene, de lemn, cu terase albe şi pontoane argintii stăteau cuminţi, în siguranţă, pe fundaţii de stâncă sau pe pajişti.

Nu mai fusese niciodată aici.

Odată ce-a depăşit canalul Strömma, în faţa ei parcă s-a deschis un album cu poze din viaţa arhipelagurilor suedeze.

Cât putea fi de frumos!

Sistemul de navigaţie căuta drumul; nu s-ar fi descurcat fără el. După vreo cinci kilometri dincolo de canal a luat-o la dreapta, pe un drum şerpuit, cu pietriş, care mergea peste dealuri şi printre pâlcuri de mesteceni, dincolo de Friden, spre digurile de la Tavastboda.

A trecut de casa lui Lars-Henry fără să-şi dea seama, aşa c-a trebuit

să facă o întoarcere din trei mişcări şi s-o ia înapoi. A oprit pe deal deasupra casei, în spatele unui Ford vechi şi s-a uitat la căsuţa mică.

Locul era idilic, o pantă orientată spre mare, fără vecini, în mijlocul naturii. Pereţii de lemn erau vopsiţi în roşu-ruginiu, cu streşini albe, fuseseră păstrate ferestrele vechi, originale.

Probabil că fusese căsuţa unui pescar. Apusul se reflecta în ferestre.

În spatele casei, mai departe, era o toaletă şi un loc de făcut focul, iar mai jos, către apă, mai era o căsuţă mică din lemn, probabil o saună care funcţiona pe lemne.

A oprit motorul şi a deschis portiera.

În cel mai rău caz, putea s-o dea afară.

Era mai răcoare decât în oraş, aerul mai curat, mai proaspăt. A luat câteva guri de aer şi s-a lăsat în voia vântului, să-i zburlească părul.

Poate că aşa se trăia? Oare s-ar simţi acasă pe Tavastbodavägen?

A coborât prin grădină, care era, de fapt, o întindere sălbatică, plină de flori de câmp. Într-adevăr, lângă un pârâu creşteau lăcrămioare, untişor, floarea Paştelui, muşcate. Erau trasate în diferite direcţii cărări înguste, acoperite cu ace de pin, mărginite cu pietre cu colţurile rotunjite.

Oare o fi făcut toate astea singur? Oare-şi petrece concediile căutând pietre, nivelând terenul şi făcând poteci?

Lars-Henry figura ca fiind necăsătorit în registrul naţional, ceea ce nu însemna că nu putea avea o parteneră.

A ajuns până la verandă şi a bătut la uşă.

Niciun răspuns.

A bătut din nou, mai tare.

Iar nimic.

— Lars-Henry Svensson! a strigat, clar şi tare.

Vântul fâşâia printre pini.

A coborât şi a mers în spatele cabanei, lângă toaletă şi foc. Lemnul ars era albit, era evident că nu fusese făcut focul de câteva zile. Toaleta era mică, vopsită, tradiţional, în roşu şi avea chiar şi o inimă verde pe uşă. A dus-o din nou cu gândul la bunica şi la Lyckebo; cu coada ochiului a zărit un fir auriu, strălucind în lumină.

— Frumos, a murmurat...

S-a întors şi a bătut încă o dată. A încercat uşa; nu era încuiată. A

deschis-o încet şi a privit într-un hol mic, albastru deschis.

— E cineva...?

Nimic.

A intrat. La stânga era o bucătărioară, apoi un dormitor mic.

La dreapta era o cameră mai mare, care era atât sufragerie, cât şi living. Televizorul mergea, cu sonorul încet.

Pe masă era o farfurie cu cartofi şi un hering, iar alături un pahar de şnaps. Una dintre lămpi era aprinsă.

Svensson nu putea fi departe.

Poate-i jos, pe mal, sau s-o fi dus după bere.

Dar maşina era afară, Fordul cel vechi - era a lui, nu?

A ieşit din casă, vinovată de propria efracţie; se simţea mult mai bine afară.

Soarele apunea în apă; a luat-o încet spre ponton acolo se legăna o barcă cu vâsle.

Poate a plecat cu altă barcă. Poate că-i pe mare, îşi controlează năvoadele.

Dar şi-a lăsat paharul cu şnaps pe masă?

S-a oprit şi a privit la soarele care apunea, cu un sentiment crescând că ceva nu era în regulă. S-a întors la maşină şi a scormonit după mobil în geanta ridicol de grea. A sunat la Registrul Auto.

Fordul din faţa ei aparţinea unui anume Lars-Henry Svensson, înregistrat cu domiciliul pe Ringvägen, în Stockholm.

A băgat telefonul în buzunar.

Trebuia să fie pe undeva, prin împrejurimi.

Oare de câtă vreme lipsea? Cartofii mai erau calzi? Şnapsul mai era rece?

A fugit înapoi în casă, direct în camera cea mare.

Cartofii erau reci, pe pahar nu era niciun fel de condens.

Ceva nu era în ordine deloc.

S-a apropiat de fereastră şi a privit copacii, marea, umbrele lungi. Fordul era pe drum, SUV-ul, în spate. Parfum de flori de câmp, o băncuţă şubredă la jumătatea drumului până la sauna de lemn.

Uşa saunei era întredeschisă.

S-a apropiat de fereastră şi şi-a mijit ochii, să vadă mai bine.

Pe horn nu ieşea fir de fum, fereastra era întunecată, dar uşa era cu

siguranţă întredeschisă.

A ieşit din casă, a coborât pe cărarea aşternută cu ace de pin până la saună. De aici se auzeau valurile, lovindu-se de ponton.

A deschis uşa mai larg - lumina amurgului a căzut pe un vestiar mic. Înăuntru era o grămăjoară de lemne şi un teanc de prosoape albastre, frumos împăturite. În rest, camera era goală.

Pe peretele opus intrării era uşa spre sauna propriu-zisă. A făcut trei paşi şi a deschis-o.

Era spânzurat de perete.

A ştiut într-o clipă că e spânzurat, că nu se rezema de perete, că nu se odihnea. Era spânzurat.

Din ochiul drept îi ieşea un cui mare.

Ochiul stâng se holba la ea, plin de sânge.

Prin gât îi trecea alt cui.

L-a privit, a închis ochii, apoi l-a privit din nou.

A ieşit, a închis uşa şi a vomitat pe un muşuroi de furnici.

Apoi l-a sunat pe Q.

Prima maşină de poliţie era o patrulă obişnuită, care a venit cam după un sfert de oră. A parcat la baza dealului, nu departe de saună. Au coborât doi poliţişti care au început să se uite de jur împrejur.

Annika se închisese în maşină, cu motorul şi radiatorul pornite. Îi era groaznic de frig, tremura din toate încheieturile; privea tot timpul în oglinda retrovizoare, de teamă să nu se strecoare cineva prin spatele ei.

Acum, că venise patrula, se simţea mai bine.

Unul dintre ofiţeri a urcat dealul şi s-a apropiat de maşină. Când n-a dat niciun semn c-ar vrea să coboare, bărbatul s-a apropiat de portiera ei şi i-a bătut în geam.

L-a lăsat în jos câţiva centimetri.

— Dumneata ai sunat?

A dat din cap.

— Şi proprietarul casei se află în saună, ziceţi. Decedat?

A dat din nou din cap.

Poliţistul a oftat.

— O să vină cineva de la unitatea de criminalistică să vă pună câteva

întrebări, i-a spus bărbatul, după care s-a întors la mașina de patrulă.

A ridicat geamul și a continuat să privească înainte.

Un cui prin ochi, care-i ieșea doi-trei centimetri.

Asta înseamnă că cineva îl bătuse acolo cu un ciocan. Cât de lung putea fi un asemenea cui? Cât era de adânc un craniu? Cam 20 de centimetri? 22?

Și ce-i spusese Q despre Svensson mai devreme?

Nu avea nimic de-a face cu moartea lui Ernst Ericsson.

Și-a auzit replica, în minte.

Ești absolut sigur?

Răspunsul lui:

Fără nicio urmă de îndoială.

A icnit. Știa acum de ce erau atât de siguri că Ericsson nu s-a sinucis.

Ar fi posibil să-ți bați un cui prin gât, nu și dacă ți-ai bătut unul înainte în creier.

A scos mobilul, realizând că era cazul să-l sune pe Thomas.

Dar nu se putea hotărî s-o facă.

Îi simțea furia prin aer, fără intervenția vreunei rețele de telefonie.

O să mă descurc când ajung acasă, altfel o iau în barbă de două ori.

După zece minute au apărut trei mașini fără însemne.

A zărit o cămașă hawaiiană în cea de-a doua.

A oprit motorul, a tras pe ea o jachetă pe care a găsit-o pe bancheta din spate și a ieșit. A așteptat răbdătoare lângă mașina lui, până ce Q a coborât la saună și s-a convins că Annika nu avusese halucinații.

— Fără nicio urmă de îndoială, i-a spus ea. Excelent.

Q a făcut semn cu mână spre grămăjoara de vomă de lângă ușa saunei.

— Ce cauți aici?

— Ce-i ăsta, un interogatoriu oficial?

Bărbatul și-a aruncat mâinile în sus.

— Vezi vreun microfon pe undeva?

— Speram să obțin o reacție la moartea lui Ericsson. Lumina era aprinsă în casă și ușa de la saună întredeschisă, așa că m-am uitat înăuntru.

— Ești sigură că ușa era întredeschisă?

— Da, am observat-o din casă, i-a răspuns, arătând spre ferestrele

luminate.

— Ai intrat în casă? Ce-ai căutat?

— Era o farfurie cu pește și cartofi pe masă. M-am dus să văd dacă mâncarea era caldă.

Q a gemut.

— Adică, vrei să zici că te-ai fâțâit de colo-colo și ai atins lucruri la locul crimei?

Annika și-a mușcat limba.

— Pe cadavru n-am pus mâna. Și n-am atins nimic în saună, în afară de clanță.

Q s-a îndreptat spre mașina lui și a căutat ceva în torpedou.

Annika s-a apropiat.

— Trebuie să existe un motiv personal, nu? Nu e nici pe departe o crimă curată, sau profesionistă, așa că nu-i vorba de Pisicuță, nu? Și Ernst, ieri, nici pe el nu l-a omorât ea?

Inspectorul a ieșit din mașină cu un reportofon mic, apoi a trântit portiera.

— Declarație a martorei Annika Bengtzon. Detaliile personale vor fi adăugate ulterior; marți, 1 iunie, ora 19:55, la locul crimei, pe Tavastbodavägen, în localitatea Fågelbrolandet, în legătură cu presupusa crimă comisă asupra lui Lars-Henry Svensson...

Femeia i-a întors spatele și a pornit-o spre mașina ei.

— Unde pleci?

— La redacție. Să nu cumva să-ți treacă prin cap să-mi impui vreo restricție de publicare de data asta. Nu am de gând să tac din gură.

— Nu cred că ești în stare să periclitezi o anchetă.

— Te rog, i-a răspuns ea, întorcându-se cu fața. E prima mea zi la lucru. Nu-mi permit să mă mai pună o dată pe bară.

A privit-o, cu capul într-o parte, fără cea mai mică urmă de înțelegere.

— Bineînțeles c-o să-ți dau interdicție de dezvăluire, în conformitate cu capitolul 23, paragraful 10 din Legea de procedură judiciară. Te rog să stai aici până terminăm, ca să-ți iau o declarație cum trebuie.

— Am ajuns aici și am coborât din mașină. M-am uitat peste tot, preț de 23 de minute, înainte de a descoperi cadavrul. După aceea am vomitat și te-am sunat. Nu am văzut pe nimeni altcineva de când am

ajuns. N-a trecut niciun fel de maşină, nicio barcă. Am fost în toate clădirile, inclusiv la toaleta de afară şi am atins foarte multe obiecte. OK. Acuma plec.

— Îţi interzic să pleci.

— Bine, atunci împuşcă-mă, i-a răspuns Annika; s-a întors şi a luat-o spre maşină.

Şi-a scos mobilul şi a sunat la ziar.

Anders Schyman şi-a aruncat servieta pe birou. Avusese o zi groaznică.

Patronii ziarului fuseseră înştiinţaţi din vreme despre rezultatele dezastruoase ale ziarului pe primele şase luni, aşa c-au tras semnalul de alarmă cât de tare au putut.

Au ţinut o şedinţă la vila lor din Djurgården, un fel de inchiziţie.

Toate costurile urmau să fie analizate.

Toate iniţiativele urmau să fie oprite.

Niciun departamenţel din imperiul media nu mai avea voie să facă recrutări. Nici măcar nu mai puteau folosi freelanceri.

Din fericire, însă, mai existau nişte oameni luminaţi printre directorii de departamente. S-au unit şi i-au forţat pe proprietari şi pe membrii consiliului de conducere să accepte că oprirea activităţii nu ar fi dus la ieşirea din criză.

Recunoaşterea stării de criză era în regulă, dar trebuiau găsite căi prin care oamenii să se poată elibera de frustrări, foarte normale, de altfel, atunci când te apuci să tai vaca sfântă.

Pe de altă parte, trebuia să poţi continua.

Nu era foarte sigur că oamenii îi pricepuseră mesajul, tot ce ştia era că trebuia să facă pe dracu'-n patru luna următoare pentru a salva noile proiecte, pe care el le considera sigure deja.

Şi-a frecat bărbia cu palma.

De ce naiba făcea toate astea?

Toate tăierile astea erau suficiente pentru a-l face să-şi deschidă paraşuta, cam boţită, ce-i drept, şi să planeze frumos şi-n siguranţă, în timp ce lumea presei se prăbuşea.

Răspunsul îi era clar. Fusese formulat de un veteran bătrân de la televiziunea suedeză, care relatase despre toate conflictele globale, de

la Vietnam la Irak: *În vreme de război, nu ţi-e niciodată greu să te mobilizezi. Doar în timp de pace îţi vine să te ghemuieşti şi să mori.*

Iar acum era război de jur împrejur - pe frontul priorităţilor cretine ale patronilor, pe frontul luptei împotriva celuilalt ziar de seară, lăsând deoparte viitoarele bătălii pentru investiţiile în tehnologie şi negocierea funcţiilor, niciuna privită cu ochi buni.

Probabil că-l aştepta nevasta. Ar trebui să plece acasă.

A scos un oftat adânc.

Şi totuşi, ar prefera să ajungă târziu acasă, cu treburile puse în ordine, decât să vină mâine-dimineaţă devreme şi s-o ia de la capăt, în mijlocul tirului încrucişat.

Ăsta a fost motivul pentru care a răspuns când a sunat telefonul, deşi trebuia să fie în drum spre casă.

— Am făcut-o lată.

Era Bengtzon, catastrofa ambulantă.

S-a prăbuşit pe scaun şi şi-a pus picioarele pe birou

— Ştiu, am văzut. *Pisicuţa.* Ce fel de poreclă mai e şi asta? De câtă vreme ţii articolul ăsta?

— Nu-i vorba despre Pisicuţă. Am dat peste un cadavru, dar de data asta nu-mi mai ţin gura.

A clipit de câteva ori, privind la lampa din tavan.

— Cum?

— Profesorul care fusese interogat în legătură cu decesul lui Ernst Ericsson e mort.

— Cine?

— Încă un profesor de la Institutul Karolinska. Eu l-am găsit. Era în sauna lui, de-acasă, atârnat de perete cu un cui de douăzeci de centimetri bătut într-un ochi şi încă unul în gat.

— Atârnat de perete cu un cui...?

— S-a întâmplat după ce-a fost omorât prin sugrumare. Cadavrul lui Ericsson a fost mutilat la fel.

Annika părea într-un hal de excitaţie nervoasă aflată dincolo de limita de siguranţă.

— Eu nu am voie să scriu nimic, poate doar ceva pe scurt. Altcineva trebuie să se ocupe de ştire.

— Dar ai voie să povesteşti cuiva despre toate astea? Ţi-au mai

impus o interdicţie de dezvăluire?

— Încearcă, dar n-am de gând să accept. Am tăcut mult prea multă vreme. Va trebui să-mi ia un interviu cineva care înţelege noţiunea de interdicţie de dezvăluire; după aia, tu hotărăşti dacă publicăm sau nu. Berit e pe-acolo, sau Patrik?

— Lucrează pe ultima sută la extrădarea din Bromma - trebuie publicată mâine.

— Mai e careva acolo care să ştie ce legi încercăm să scurtcircuităm?

S-a aşezat din nou, şi-a rezemat capul în palmă.

— Jansson, dar face ziarul.

Annika a tăcut.

— Înţeleg. Atunci mă duc acasă şi las totul baltă?

— Mă ocup eu. Vino la redacţie şi-ţi iau eu interviu.

A rămas tăcută, preţ de câteva secunde.

— Cum adică, interviu de Anders Schyman? a întrebat ea, sceptică.

— Crezi că-i prima oară când fac aşa ceva?

Miercuri, 2 iunie

A simţit că moare când a sunat ceasul. O durea tot corpul de oboseală; parcă nu dormise de ani întregi.

S-a întors pe spate şi a privit printre gene, cu grijă, spre jumătatea cealaltă de pat. Era careva acolo, un trup cald, numai că nu era Thomas, ci Ellen. Părul răvăşit îi acoperea perna albă. Annika s-a aplecat şi i-a tras cuvertura de pe faţă. Genele lungi i se mişcau - era un semn sigur că fetiţa visa.

Iubirea mea, a gândit, mângâind-o uşor pe păr.

S-a lăsat pe spate şi a rămas aşa o vreme, încercând să asculte zgomotele casei, dacă venea vreun sunet din bucătărie.

Nu se auzea niciun robinet. Niciun ziar. Niciun sunet de veselă

ciocnită.

Sper c-a plecat.

Ceea ce însemna că reuşise să amâne confruntarea pentru o vreme.

Nu-l sunase aseară şi nici Thomas n-o făcuse. El dormea deja când a ajuns acasă, aşa că s-a strecurat în pat lângă el şi Ellen, fără să-i trezească.

Iar acum el plecase fără s-o trezească - a răsuflat uşurată.

Ellen s-a foit puţin, apoi s-a întins încet, leneş, cu gesturi care i-au amintit Annikăi de Whiskas, pisica ei, care murise demult.

Trebuie să mă scol. Să pregătesc micul dejun şi să duc copiii la grădiniţă.

De azi, Kalle trebuia să meargă la grădiniţă.

I s-a strâns stomacul când s-a gândit cât era de vulnerabil.

Doamne, dac-ar putea face ceva...

Dac-ar avea vreun fel de putere.

Stai, am putere.

A rămas cu ochii-n tavan, lăsându-şi gândurile să se aşeze.

Existau modalităţi de-a obţine puterea, dacă voiai. Nu era greu, de fapt - îşi petrecuse întreaga viaţă luptându-se cu puterea. Totul avea un preţ, puterea nu-ţi venea servită pe tavă. Acum era dispusă să plătească.

Am o opţiune. Dacă vreau, pot s-o fac...

S-a mutat pe partea lui Thomas şi s-a ghemuit lângă fetiţă.

— Ellen, i-a şoptit, hai, e timpul să ne sculăm.

A mângâiat-o pe păr până s-a trezit; copila a privit în jur, nelămurită, până a dat cu ochii de Annika.

Apoi zâmbetul - ah, zâmbetul acela - radia de încredere şi iubire necondiţionată, iar apoi vocea adormită.

— Maamiii!

Braţe lipicioase de somn în jurul gâtului, mirosul dulce al pielii de copil şi pijama de bumbac. Annika a legănat ghemotocul în braţe, dorindu-şi să nu trebuiască să se scoale.

— Mami, azi mergem la grădi?

— Da, e zi de grădiniţă.

S-a desfăcut din strânsoarea mamei şi a început să sară fericită în pat, pe salteaua absurd de scumpă.

— O să-mi termin geanta azi, mami! a zis ea şi păru-i flutura în toate părţile. Fac o geantă, ştii, cu buzunare roşii şi cu mulţi nasturi.

— Foarte frumos.

A oprit maşina în faţa grădiniţei. Era puţin înainte de ora nouă şi locul de joacă era plin de copii S-a oprit şi a scrutat atent grupul de copii, căutând din priviri doi băieţei mai solizi, cu tunsori scumpe şi adidaşi.

Uite-i. Erau acolo. Stăteau lângă gard şi dădeau cu picioarele într-o tricicletă.

— Hai să mergem, a zis şi a oprit motorul. Acuşi trebuie să vă aliniaţi.

Ellen şi-a desfăcut centura şi a sărit din maşină, dar Kalle nu se prea grăbea. Şi-a dus mâna spre bandaj.

— Mami, pot să să-l scot?

— Categoric nu. Poate să-ţi intre murdărie. Îmi promiţi că-l laşi acolo, da?

Băiatul a dat din cap.

— Dar dacă se poartă urât din nou?

S-a aplecat lângă el.

— Kalle, îţi promit că Alex şi cu Ben n-or să mai fie rai cu tine niciodată, i-a zis, privindu-l drept în ochi. Am eu grijă de asta.

Băiatul a oftat şi a coborât din maşină.

— Bună, Kalle, i-a strigat Lotta, de lângă uşă. Vii să mă ajuţi să facem rândul? Te rog să împărţi tu cărţile.

I-a fluturat un zâmbet pe faţă, a lăsat mâna Annikăi şi a fugit.

În curând vor intra în clasă; avea la dispoziţie cam un minut.

A simţit cum îi creşte pulsul, până i-a umplut capul. Şi-a făcut loc prin grupul de copii; câmpul vizual i se îngusta. Devenea din ce în ce mai strâmt, până s-a transformat într-un tunel cu două siluete la capăt, cei doi băieţi de şase ani, care dădeau cu piciorul în tricicletă, lângă gard.

În cele din urmă se aflau chiar în faţa ei, la picioarele ei, dar n-o observaseră; continuau să strige şi să dea din picioare şi ea s-a aplecat deasupra lor.

— Benjamin, te-ai purtat urât cu Kalle?

Copilul a rămas cu gura deschisă şi cu vârful limbii afară.

— Vreau să înţelegi ceva, i-a şoptit Annika; inima îi bubuia atât de tare, încât cu greu îşi auzea propriile vorbe. Dacă te mai porţi urât cu Kalle o singură dată, bagă la cap, *o singură dată,* te omor! Pricepi?

Băiatul a făcut ochii cât cepele şi încet-încet privirea i s-a umplut de groază.

I-a dat drumul şi l-a apucat pe celălalt băieţel.

— Alexander, i-a şoptit, şi respiraţia l-a învăluit pe copil. Dacă-i mai faci ceva lui Kalle, o să vin să te găsesc noaptea şi o să te omor. Pricepi?

Băiatul a început să tremure şi a privit-o terorizat. I-a dat drumul şi lui şi le-a spus apăsat:

— Şi mai ştiţi ceva? Asta nu e valabil numai pentru Kalle, e valabil şi pentru ceilalţi copii.

S-a îndreptat, le-a întors spatele şi a plecat. Şi-a croit drum printre copii şi s-a îndreptat spre maşină, care se afla la capătul tunelului.

A ajuns în oraş cu sentimentul ciudat că pilota un avion, nu o maşină. Parcă roţile nu atingeau asfaltul, naviga între nori şi cer.

Am făcut o prostie, *am făcut o prostie, am făcut o prostie*?

Nu contează. Şi roţile au atins pământul. O mai fac o dată, dacă e nevoie.

Cerul era de culoarea fumului, iar ploaia atârna de nori. A parcat maşina.

A ajuns sus, în redacţie şi din nou a izbit-o înghesuiala, în ciuda faptului că biroul era pustiu.

Berit era deja acolo, scria la biroul ei, cu ochelarii pe nas.

— Continuarea? a întrebat Annika.

— Cine ştia ce? i-a răspuns Berit. Cine a dat permisiunea pentru ce? Cine a sancţionat abuzul? Cine a negociat cu guvernul iordanian? O să răscolesc fiecare colţişor în povestea asta mizerabilă. Cum îţi merge?

Annika s-a prăbuşit pe scaunul lui Patrik.

— Cred că s-a întâmplat ceva sâmbătă. Unul dintre grupurile alea de la Nobel a avut o şedinţă, după aceea a fost un seminar, totul s-a terminat cu o mică petrecere; la un moment dat, după masă s-a întâmplat ceva care a condus la dezastru - Ericsson şi Svensson au fost omorâţi.

— Hei, atenţie, toată lumea, vă rog! a strigat Spike.

Annika şi Berit s-au îndreptat şi şi-au întors privirile către el.

Schyman s-a căţărat pe birou, exact ca pe vremuri; stătea acolo desculţ, cu picioarele desfăcute, aşa cum se întâmpla când ziarele de seară apăreau pe la cinci după-amiaza şi când toţi scriau, redactau texte, făceau fotografii, pentru un ziar a cărui primă ediţie pleca la tipar la 16:45. Cu alte cuvinte, se comporta la fel cu redactorii din alte timpuri.

De data asta, însă, nu a avut acelaşi efect.

Biroul pe care se urcase Schyman era mult mai mic, iar angajaţii adunaţi să-l audă erau mult mai puţin numeroşi şi mult mai puţin entuziaşti.

Redactorul-şef ţinea deasupra capului un exemplar al ziarului din ziua aceea şi-l rotea în toate direcţiile.

— Aceasta este cea mai bună ediţie din istoria ziarului. Nu s-a mai întâmplat niciodată ca fiecare pagină să aibă câte o ştire senzaţională. Suntem citaţi de AP, AFP, Reuters şi CNN.

Ziariştii s-au privit unii pe alţii, oarecum stânjeniţi. Cei mai mulţi nici nu lucrau pentru ediţia tipărită, aia învechită şi prăfuită. Ei lucrau pe on-line, pentru televiziune, pentru radioul comercial sau vreun alt supliment lucitor. Nici măcar nu-şi băteau capul să citească ziarul.

— Ancheta lui Berit, despre o putere străină căreia i s-a permis să opereze pe teritoriul suedez, ne explică pe larg cum stau lucrurile, a adăugat el, triumfător. Dacă vă uitaţi pe agenţiile de ştiri, o să vedeţi cum ne preiau toţi informaţia. Mergem mai departe cu relatarea detaliată, scrisă de Annika, în legătură cu crimele de la Premiile Nobel. Azi avem dezvăluirea despre persoana care a comis crimele, dar şi faptul că seria crimelor a continuat. E o zi mare! Haideţi să ne-ntoarcem la treabă!

În alte vremuri, un astfel de discurs ar fi fost primit cu aplauze şi urale.

Acum oamenii stăteau acolo, derutaţi, privindu-se unul pe altul, fără să ştie cum să reacţioneze. Apoi s-au împrăştiat.

Annika şi Berit stăteau pe scaune, cu braţele încrucişate şi priveau îngrijorate.

— Omul ăsta nu s-a schimbat deloc, a zis Berit. Câteodată mă-ntreb dacă are habar ce face.

— Eu cred că începe să priceapă. Trebuie să pună din nou redacţia pe roate. Trebuie să-i convingă pe toţi să tragă în aceeaşi direcţie. Cred că vrea să readucă în centrul atenţiei jurnalismul adevărat.

— Adică, vrei să zici că important e ce zicem, nu ce broadband folosim?

— Cam aşa ceva. Apropo, ştii ce-am făcut azi-dimineaţă? Am băgat spaima în nişte puşti care-l terorizau pe Kalle.

— Oho! O să mai ai o chestie care-o să te urmărească.

Annika a oftat.

— Nici măcar nu-mi pasă, atâta vreme cât n-o să mai sufere Kalle. Ia zi, cum a fost cu extrădarea de la Bandhagen? Cine crezi c-a ştiut?

Berit şi-a pus ochelarii din nou şi s-a întins după un teanc de hârtii.

— OK, uite cum stau lucrurile: guvernul însuşi a autorizat extrădarea. Au folosit unul din paragrafele despre terorism, legea referitoare la controlul străinilor, aia pe care-o folosesc mereu când nu vor să-şi bage lumea nasul în treburile lor. Ştii tu, siguranţa patriei şi toată gargara, cu guvernul în chip de autoritate supremă.

— Asta-i legislaţie recentă?

— Nu, există de vreo treizeci de ani, s-a făcut uz de ea cam de treizeci de ori, aşa că nu se poate spune că e foarte cunoscută. Însă devii suspicios ori de câte ori e invocată, pentru că nu au obiceiul să explice ce a stat la baza deciziei. Atâta vreme cât cazurile nu sunt considerate *extrem de urgente*, guvernul trebuie să solicite un raport de la Biroul de imigraţie, după care întreg procesul trebuie autorizat de un tribunal districtual. Pentru motive care-mi scapă, aproape toate cazurile au fost *extrem de urgente*...

— Totuşi, nu-mi închipui că pot expulza oameni atunci când ştiu că vor fi torturaţi, nu?

— Aşa-i, nu pot. Conform aceleiaşi legislaţii, guvernul e obligat să oprească sau să blocheze extrădarea dacă există risc de pedeapsă capitală sau tortură şi e obligat să impună înregistrarea obligatorie a celui suspectat de terorism. Adică, el trebuie să se prezinte la poliţie de nu ştiu câte ori pe săptămână, ca să demonstreze că nu s-a băgat în belele. Procedura poate dura ani întregi, după care cazul trebuie deferit justiţiei.

— E clar că-i mult mai simplu să azvârli pe cineva afară din ţară.

— Mai ales dacă americanii tocmai treceau prin zonă, aşa, din întâmplare.

— Bine, şi cine-i vinovatul? a întrebat-o Annika.

Berit a aruncat hârtiile pe masă şi şi-a scos ochelarii.

— În termeni pur legali, ofiţerul de la Serviciul de Informaţii, prezent la aeroport, a făcut-o lată. Îl cheamă Anton Abrahamsson. A cedat controlul oficial unei autorităţi poliţieneşti străine. Dacă vrei, asta-i eroarea tehnică, dar scandalul nu se rezumă la atât. Cum poţi permite ca un tinichigiu din Bandhagen să fie etichetat ca terorist şi scuipat din ţară, fără vreo urmă de dovadă?

— Şi ofiţerul de la Serviciul de Informaţii ce zice?

— N-am putut să dau de el. E în concediu de paternitate.

— Vai, cât de convenabil!

— Nu-i aşa?

— Ministerul de Justiţie ce zice? a întrebat Annika, cu gândul la Thomas.

— Că ministrul a fost informat de extrădare pe 7 ianunrie. Cu alte cuvinte, la câteva săptămâni după.

— Şi tu crezi chestia asta?

Berit a oftat.

— Pentru Jemal nu are nicio importanţă. Ministerul de Externe pretinde că a obţinut garanţii că va avea parte de-un tratament echitabil. Ambasadorul nostru îl vizitează în fiecare lună şi zice că omul e foarte blând dar Fatima spune c-a rămas marcat profund de tortura îndurată.

— E clar, trebuie să te duci să-l vezi, i-a sugerat Annika.

— După-masă aflu de la ambasadă dacă pot să merg cu ei data viitoare.

Annika şi-a luat geanta şi s-a îndreptat spre birourile reporterilor din tura de zi, ca să-şi vadă de treburile ei.

Ceva s-a întâmplat sâmbăta trecută, era absolut sigură.

Ceva a condus la crimele astea noi - sau poate trebuia să le privească drept crimele de la Institutul Karolinska? Poate n-aveau nicio legătură cu Nobelul?

A format numărul de la institut şi a cerut să vorbească cu Birgitta Larsén.

Telefonul a sunat de patru, cinci, şase ori...

De obicei, Birgitta răspundea la primul apel, aşa că era gata să închidă, când cineva a ridicat receptorul şi o voce şovăitoare a răspuns:

— Alo?

— Birgitta? Bună, sunt Annika Bengtzon, de la...

A fost întreruptă de un suspin adânc.

— Birgitta? Ce faci? Ai aflat de Lars-Henry?

— Animalele, a răspuns ea şi suna de parcă plângea de ore bune.

— Animalele?

Femeia şi-a suflat nasul cu zgomot şi a răsuflat de câteva ori tare.

— Toate animalele mele sunt moarte. Cineva le-a omorât azi-noapte.

I-au apărut în faţa ochilor şirurile de cutii de plexiglas, şoriceii mici, albi şi negri, care-şi făceau culcuşuri din şerveţele de hârtie şi-şi aranjau bucăţile de cofraje de ouă.

— Omorâte? Cum?

— Şoriceilor le-a frânt gâtul şi pe iepuri şi şobolani i-a bătut până i-au omorât.

— Doamne! Cine e-n stare să facă aşa ceva?

— Poliţia suspectează una din organizaţiile pentru drepturile animalelor, dar nu cred aşa ceva. Nimeni n-are habar unde-i laboratorul. Nu sunt semne de forţare a uşii şi doar ale mele au fost omorâte. Şi Lars-Henry, ai auzit?

— Eu l-am găsit.

Birgitta şi-a suflat nasul din nou.

— A, da, tu erai, mi-au spus. E adevărat că fusese decapitat?

Annika a luat o înghiţitură de aer.

— Crezi c-aş putea veni până la tine? a întrebat-o, cu oarecare îndoială în voce.

I s-a părut că Birgitta a oftat din nou.

— Da, bine, sigur...

A închis telefonul şi s-a îndreptat spre Spike, târâindu-şi geanta pe jos.

— Mă duc la Institutul Karolinska şi după aia scriu articolul acasă.

Redactorul de ştiri a mârâit ceva, fără să-şi ridice ochii.

— Şi mă gândeam dacă-mi daţi ceva bani de benzină, dacă tot îmi

folosesc maşina personală în scopuri de serviciu.

Spike a privit-o, surprins.

— N-am nicio idee.

— Bine, pe cine să întreb?

A ridicat din umeri şi a întins mâna spre un telefon care suna.

— Din partea mea poţi să iei o bicicletă. Sau să înoţi. Alo, da, Spike la telefon... la dracu', *alo?*

Ploaia stătea să înceapă când Annika a ajuns la *Vulpea neagră.* Vântul smucea crengile copacilor, aspru şi cu miros de toamnă.

Vara venise şi se terminase deja? s-a mirat ea.

S-a îndreptat către departamentul Birgittei, fosta clădire a Astrei; câţiva studenţi i-au dat drumul să intre.

— Spune-mi, cum a fost, i-a zis femeia, trăgându-i un scaun, în clipa în care a păşit în biroul luminos, înconjurat de banda care anunţa pericolul de radioactivitate.

Profesoara de biofizică plânsese mult; încerca să pară curajoasă, dar nu-i reuşea.

— A venit poliţia? a întrebat-o Annika, aşezându-se. Ce au de zis despre animalele moarte?

— M-au interogat deja. Acum sunt jos, în laborator. Spune-mi, ce s-a întâmplat aseară?

— M-am dus la căsuţa lui de vacanţă, în Fågelbrolandet, să-i pun câteva întrebări.

— Înţeleg, a răspuns Birgitta şi a pus un pachet de biscuiţi pe masă. Dar de ce te-ai dus?

— Bănuiam că sâmbăta trecută s-a întâmplat ceva aici şi voiam să-mi spună părerea lui, i-a răspuns, refuzând biscuiţii cu un gest din mână. S-a întâmplat ceva, ori la şedinţă, ori la seminar, sau poate la petrecere, ceva care a condus la moartea lui Ernst şi a lui Lars-Henry. Iar azi sunt şi mai convinsă că aşa stau lucrurile.

— Da, bine, a spus Birgitta, ştergându-şi degetele pe halatul alb de laborator. Dar vezi tu, am fost acolo tot timpul şi nu am observat nimic ciudat. La ce te gândeşti?

Ceva din vocea femeii nu suna natural, era prea forţată. Privirea îi era exagerat de îngrijorată.

— Speram să-mi poţi răspunde tu.

— O, n-am nicio idee, a răspuns, cu ochii pironiţi pe biscuitul cu ciocolată.

Annika şi-a urmat instinctul şi s-a aplecat spre ea.

— Birgitta, i-a spus şi a privit-o direct în ochi, exact aşa cum făcea cu Kalle, de câte ori băiatul o lua razna. Tu îmi ascunzi ceva despre Caroline şi am impresia că-ncepe să-ţi fie foarte frică de lucrul pe care-l ştii. Ernst e mort, Lars-Henry la fel şi vrei să ştii cum au murit? Cineva i-a omorât, după care le-a mutilat cadavrele. Le-a bătut câte un cui de 20 de centimetri prin ochi, direct în creier şi altul în gât, direct în măduva spinării. Identic la amândoi. Ce-ţi spune treaba asta?

Nu şi-a dezlipit ochii de la Birgitta şi pe măsură ce vorbea vedea cum groaza îi umple privirea, până au podidit-o lacrimile.

— Oh, Doamne...!

— Acum şi animalele tale sunt moarte; înc-o dată, Birgitta, ce-ţi spune asta? Nu crezi că-i o ameninţare? Ce ştii tu - ce-i atât de important?

Profesoara a clipit de câteva ori; faţa i s-a schimonosit, şi-a acoperit-o cu mâinile şi a plâns.

A aşteptat, răbdătoare, până s-a sfârşit accesul nervos.

— N-are nimic de-a face cu toate astea, a zis Birgitta Larsén, după ce s-a calmat. S-a întâmplat demult de tot, numai Carrie şi cu mine ştiam - ne priveşte doar pe noi - suntem singurele care...

— Ce?

Femeia a oftat din greu şi umerii i s-au prăbuşit.

— Nu vreau să faci publică treaba asta. I-ar putea distruge reputaţia Carolinei şi cariera mea s-ar încheia.

Vocea îi suna altfel, mai adâncă, mai calmă.

— Eşti sursa mea, i-a explicat Annika. Identitatea ţi-e protejată prin lege. Nu pot scrie nimic fără permisiunea ta expresă.

Birgitta a dat din cap, mototolind în mână o batistă.

— Nu mi-e uşor. N-am vorbit despre chestia asta de 20 de ani.

Annika a tăcut.

Femeia a oftat adânc, a închis ochii preţ de câteva secunde, adunându-şi gândurile.

— Recunoaşterea internaţională a lui Carrie a venit când a dezvoltat

descoperirea lui Hood şi Tonegawa, identificarea genelor de imunoglobulină. Lucrarea el a fost publicată de revista *Science* în octombrie 1986; în urma articolului a primit titlul de profesor şi a fost primită în Adunarea Nobel.

Annika a dat din cap, auzise toate astea deja.

— Problema e că *Science* nu i-a acceptat prima variantă a articolului, a continuat Birgitta, iar vocea îi devenise subţire şi ternă. Voiau să refacă testele, ceea ce era un control de rutină, dar Carrie era convinsă că erau bune.

— La fel ca în cazul lui Ernst, cu rezultatele pentru scleroză multiplă, a adăugat Annika.

— Exact, i-a răspuns Birgitta, fără să ridice ochii. De ce să mai piardă trei luni, când era absolut sigură de rezultate?

Deodată a înţeles despre ce era vorba şi a privit-o în ochi.

— Caroline a minţit, a spus Annika. Nu şi-a refăcut testele, ci a pus rezultatele din burtă.

Birgitta a privit în pământ şi a dat din cap.

— Nu era vorba că cercetările erau incomplete sau eronate. Totul era perfect. Doar că a scurtcircuitat controlul de rutină. Şi nu ea a adăugat rezultatele false, eu am făcut-o. Săptămâna aia ea era la o conferinţă la Helsinki, aşa c-am completat eu rezultatele şi le-am trimis.

Annika o privea, fără să-i vină să creadă.

După ce-ţi petreci ani întregi lucrând la ceva, de ce să rişti tocmai la sfârşit?

— De ce?

Birgitta şi-a suflat nasul.

— Proiectul era perfect. Carrie ştia lucrul ăsta. Cei de la *Science* erau exageraţi şi ea voia neapărat să se ducă la conferinţa aia din Finlanda.

— Dar cineva a aflat.

Birgitta a ezitat, apoi a dat din cap.

— N-am habar cine - Carrie nu mi-a spus niciodată. Dar a făcut ceva de care i-a fost groaznic de ruşine - ca să se asigure că persoana aia n-o să vorbească niciodată. Nu ştiu ce-a fost.

— Cineva o şantaja, a zis Annika. Cineva i-a cerut ceva în schimbul tăcerii.

Din nou Birgitta a oftat şi din nou a dat din cap.

— Nu ştiu când s-a întâmplat, dar probabil că persoana respectivă a luat din nou legătura cu ea, cu puţin timp înainte să moară.

— Ce te face să crezi?

— Toamna trecută a spus odată că „n-avea de gând să mai cedeze la presiuni. Niciodată". Aşa a spus. S-a lăsat înspăimântată o dată, dar nu mai avea de gând s-o mai facă a doua oară.

— Cam când era asta?

— Imediat după ce au fost anunţate numele lui Wiesel şi Watson, câştigătorii de anul trecut.

— Apropo, sunt homosexuali? Sunt un cuplu?

Profesoara a privit-o, surprinsă.

— Bineînţeles, nu ştiai?

— Scuză-mă, m-am îndepărtat de la subiect. Şi pe urmă?

Birgitta şi-a frecat fruntea cu vârful degetelor.

— Aici se complică lucrurile. Carrie a spus ceva foarte ciudat, enigmatic cu câteva săptămâni înainte să moară. „Ca să ştii", mi-a zis, „dacă mi se întâmplă vreodată ceva, găseşti totul în arhiva mea. Am scris totul acolo".

— Şi despre ce era vorba?

— Asta-i problema. A declarat la poliţie că se simţea ameninţată şi că scrisese totul în arhiva ei, dar n-am găsit-o. Eu am căutat-o, poliţia a căutat-o, şi soţul ei, Knut, a căutat peste tot, dar n-am găsit absolut nimic care să ne lămurească de ce se temea atât.

— Ai spus la poliţie c-a minţit în legătură cu rezultatele descoperirii?

Capul femeii s-a întors brusc, involuntar.

— Nu cred că-i cazul să folosim un astfel de limbaj.

— Dar nu le-ai spus, nu?

— Nu am considerat necesar.

Annika a privit-o lung. Birgitta mai ascundea ceva.

— Din toţi cei prezenţi sâmbătă după-masă, câţi o ştiau pe Caroline în anii 1980?

A ridicat insesizabil din sprâncene şi s-a gândit câteva momente.

— Poate jumătate. De ce?

Annika s-a uitat la ceas.

— Trebuie să scriu un articol despre Lars-Henry. Pot să te citez în legătură cu moartea lui? Ai mai vrea să adaugi ceva, ca veche colegă?

— Era un agitator. Dacă nu murea, ar fi trebuit să găsim o cale să scăpăm de el.

Annika a dat din cap, gânditoare.

— Nu cred c-o să pun chiar asta în paragraful de deschidere. Apropo, de ce ai spus că ar fi trebuit să ai mai multă grijă de el după moartea Carolinei?

Birgitta Larsén s-a ridicat în picioare.

— Caroline voia să aibă grijă de toţi şi de toate. Dacă nu de Alfred Nobel şi de amintirea lui, atunci de Lars-Herny Svensson şi de cariera lui. E frustrant, de cele mai multe ori, dar sunt convinsă că-nţelegi.

Şi unde zici că erai aseară? i-a trecut prin cap Annikăi, dintr-o dată. Şi de unde ştiai că Ericsson a murit? Chiar te-a sunat Sören Hammarsten?

— Hai, că trebuie să mă duc şi să văd ce fac cu bietele animale.

Annika a urmat-o până la uşă.

— Cine ştia exact care erau animalele tale?

Dar Birgitta n-a mai auzit-o, dispăruse deja pe coridor.

Annika s-a dus direct acasă şi şi-a dus laptopul în birou. Începea să devină obositor ca de fiecare dată să descurce toate cablurile şi mai ales să stabilească conexiunea wireless de câte ori voia să-şi controleze mailul sau să-şi scrie însemnările.

Era mult mai bine înainte, cu biroul meu la serviciu şi cu calculator separat, acasă.

După ce a despachetat şi a conectat totul l-a sunat pe Q. Nu i-a răspuns, aşa că i-a trimis un mail rugându-l să o sune la un moment dat. Şi-a dat seama că nu se număra printre favoriţii lui în momentul acela, din cauză că se hotărâse să ignore interdicţia impusă.

Schyman îi luase un interviu seara trecută, după care şi-a scris articolul şi ea l-a verificat şi modificat. A ajuns acasă abia la două noaptea, iar acum începea să simtă efectul oboselii.

Ce-ar fi dacă s-ar întinde puţin înainte să se-apuce de treabă?

Avea nevoie de un subiect.

Lars-Henry nu era suficient de important pentru un necrolog de o

pagină; era doar un profesor bătrân şi arţăgos, căruia cineva îi bătuse un cui prin ochi.

Mutilarea cadavrelor a fost mereu un subiect interesant şi, dacă-şi aducea bine aminte, *Kvällspressen* publicase un articol pe tema asta, în urma unei crime recente. Eventual putea să-l perieze un pic, să dea câteva telefoane ca să verifice faptele şi să-l mai publice o dată?

A căutat în arhiva on-line a ziarului şi a găsit textul, scris de Patrik, cu doar trei săptămâni în urmă.

Era puţin cam lipsit de bun-simţ să-l recicleze aşa de repede.

Poate un articol despre faptul că în spatele ultimelor două crime nu se afla Pisicuţa, că erau foarte diferite de cele de la Nobel, din cauza furiei şi a naturii personale a atacurilor? Mai scrisese un articol în aceeaşi direcţie.

A intrat din nou pe internet şi a intrat în arhiva personală de la adresa annika-bengtzon@hotmail.com, dar în timp ce tasta parola i-au înţepenit degetele.

Ca să ştii, dacă mi se întâmplă vreodată ceva, găseşti totul în arhiva mea. Am scris totul acolo.

Annika a rămas cu ochii lipiţi de ecran.

Arhiva mea. Am scris totul acolo.

A pus mâna pe telefon şi a sunat la Institutul Karolinska.

Birgitta era jos, în laborator, cu animalele ei.

— Caroline mai avea o altă adresă de email, în afară de cea oficială de la institut? a întrebat-o Annika; şi-a dat seama că era foarte nerăbdătoare.

— Nu, i-a răspuns Birgitta, indiferentă. Nu cred. De ce?

Părea că făcea ceva în timp ce vorbea cu ea.

— Vă scriaţi mailuri?

Ceva a căzut pe jos şi Birgitta a gemut.

— Mereu se întâmplau un milion de lucruri, şedinţe, seminare şi reţeaua noastră, normal. Dac-ai şti în câte era băgată...

— Şi folosea mereu serverul de mail al institutului şi adresa ei de lucru caroline.von.behring@ki.se?

Birgitta a oftat adânc şi a tăcut pentru un timp.

— Da, cu excepţia grupului de femei.

— Grupul de femei?

— Reţeaua noastră. Amazoanele lui Alfred.

Amazoanele lui Alfred?!

Profesoara şi-a dres glasul şi a părut puţin încurcată.

— N-a fost ideea mea. Nu sunt o fanatică a lui Nobel. Caroline a avut ideea să înfiinţeze reţeaua şi adresele de mail, toate aveau o oarecare legătură cu Alfred Nobel. Aşa că eu am ajuns să fiu Sofie Hess şi am luat-o ca pe o insultă. E ca şi cum eu parazitam grupul, eram risipitoare şi proastă, ca şi cum ceream mereu mai mulţi bani. Adică, ce credea ea...?

Annika a închis ochii, încercând să înţeleagă ce voia femeia să-i spună, în spatele torentului de vorbe.

— Deci Caroline a alocat adrese de mail tuturor celui din grup?

— Zicea că Alfred o iubea foarte mult pe Sofie şi că nu trebuia s-o iau în nume de rău, pentru că Sofie Hess era şi foarte convingătoare, şarmantă, altfel Alfred n-ar fi...

— Birgitta! a întrerupt-o Annika. Caroline mai ave a vreo adresă de mail, în afară de cea de la institut?

— Da, i-a răspuns ea pe un ton indignat, asta încerc să-ţi spun.

— Avea o adresă de mail cu un nume, care avea o oarecare legătură cu Nobel? Care era? Bertha von Suttner?

— Nu. Era Andrietta Ahlsell.

Cine?

— Cine?

— Mama lui Alfred Nobel. Cred că aşa se vedea Carrie, ca şi cum avea o responsabilitate faţă de Alfred şi de memoria lui. Parcă era convinsă că rolul ei în viaţă era de a-i duce mai departe viziunea şi trebuie să recunosc ea uneori mergea prea departe...

— Care era numele domeniului?

— Ce?

— Domeniul. Hotmail, Yahoo, Nameplanet sau care?

— Dar de unde să ştiu?

Cu greu şi-a reţinut un geamăt.

— Cine ştia la ce adrese trimiteai tu mailuri?

— Ştii ceva? Mi s-a părut întotdeauna puţin ridicol. Şi nu mi-a plăcut că eu eram Sofie Hess. Aşa că n-am prea dat importanţă chestiei ăsteia. Dar de ce mă întrebi?

— Pentru că poţi păstra o arhivă electronică la adresa de mail. O să-ncerc să-i dau de urmă.

— Dacă zici că trebuie! a mai spus Birgitta, apoi a oftat şi a închis.

Andrietta Ahlsell?

Stătea cu ochii aţintiţi în ecran.

Câte combinaţii puteai obţine folosind acest nume, fără să cauţi domeniul?

Puteai să foloseşti prenumele şi numele de familie împreună, puteai adăuga o cratimă, sau iniţiale, sau liniuţă jos.

Care erau domeniile cele mai comune, unde-ţi puteai crea un cont de e-mail?

Hotmail şi Yahoo, dar Google începuse cu Gmail şi Nameplanet era încă funcţional.

S-a dus la adresa ei de mail de la serviciu şi a introdus cele mai uzuale combinaţii de nume pe cele mai folosite domenii.

În total 16 e-mailuri.

Le-a trimis pe toate.

Un e-mail trimis la o adresă inexistentă vine înapoi cu un *Delivery Error Report* de la *Mail Delivery System.*

Dacă un email pleacă, înseamnă că a fost trimis către o adresă înregistrată.

A urmărit cum plecau e-mailurile în ciberspaţiu, toate aveau ca subiect *test.*

Nu avea decât să aştepte.

Andrietta Ahlsell, mama lui Alfred Nobel. Ce-avea Nobel în comun cu toate astea?

S-a frecat la ochi.

Oare ce s-a întâmplat în sâmbăta aia, de s-a ajuns la ultimele crime? Ceva de-a face cu premiul? Cu Nobelul pentru Medicină?

A deschis pagina institutului, www.ki.se şi a ajuns la informaţii despre procesul de selecţie a câştigătorului.

Procedura completă durează aproape un an. În septembrie se trimit aproximativ 3000 de chestionare în toată lumea, către persoane şi instituţii care au dreptul să nominalizeze candidaţi. Este vorba de membri ai Adunării Nobel de la Institutul Karolinska, de Academia

regala suedeză de ştiinţe, de câştigători anteriori ai Premiului Nobel pentru Medicină şi de anumiţi oameni de ştiinţă de la universităţile din Suedia şi din străinătate.

A căscat, i-a trecut prin cap să coboare şi să-şi facă o cafea, dar îi era prea lene.

Până în februarie, aceste persoane pot scrie şi trimite sugestii, a citit mai departe. În intervalul martie-mai, candidaturile sunt trimise unor experţi selectaţi anume, pentru a le fi evaluată contribuţia. Rapoartele trebuie trimise Comitetului Nobel la sfârşitul lui mai.

Iar acum este sfârşitul lui mai, a gândit Annika.

Comitetul Nobel are toată vara la dispoziţie, până în august, pentru a scrie o recomandare care va fi prezentată Adunării. În septembrie, Comitetul prezintă Adunării un raport cu numele potenţialilor laureaţi, raport ce trebuie semnat de toţi membrii. Apoi, raportul e dezbătut de două ori de întreaga Adunare.

La începutul lui octombrie se organizează o sesiune de vot, în urma căreia câştigătorul e decis cu majoritatea voturilor. Apoi numele câştigătorului sau câştigătorilor sunt făcute publice. Decizia devine finală, fără drept de apel.

Deci munca cea mai importantă, aceea de a cerne lista, are loc foarte devreme. Cam pe vremea asta, a gândit ea.

A mai citit că premiul este înmânat pe data de 10 decembrie, data morţii lui Nobel. Este vorba de o medalie, o diplomă şi un document care confirmă echivalentul în bani al premiului, în prezent 10 milioane de coroane suedeze.

O grămadă de bani pentru un singur om. Dar prea puţin, comparativ cu sumele pe care le învârte industria farmaceutică.

Valoarea stă în premiul în sine, în recunoaşterea conferită de premiu. Cât valorează aşa ceva? Să fii recunoscut drept beneficiarul celei mai mari distincţii din lume, să ţi se spună că *ai adus cel mai mare beneficiu umanităţii*?

La naiba, sunt terminată de oboseală, a gândit, clipind de câteva ori.

S-a ridicat de la birou, s-a dus în dormitor şi a adormit instantaneu.

S-a trezit şi n-avea habar cât timp dormise. Câteva minute sau opt ore.

Afară era aceeaşi lumină cenuşie ca atunci când dormise.
S-a sculat, confuză şi a observat că salivase pe cuvertură.
S-a dus la baie, să facă pipi, şi s-a uitat la ceas.
Dormise două ore.
A stat câteva minute pe toaletă, încercând să-şi dea seama dacă avea destulă energie să se scoale.
Dar şi-a amintit de e-mailurile trimise, ceea ce i-a dat o nouă doză de energie.
În in-box o aşteptau 15 mailuri.
15 mesaje care nu au fost livrate.
A trecut prin toate, pentru a controla adresele inexistente.
14 au dat eroare, singurul trimis era cel pe adresa andrietta_Ahlsell@yahoo.se.
Deci acea adresă exista.
A intrat pe yahoo.se, a dat clic pe *mail* şi la user ID a completat andrietta_Ahlsell.
Parolă?
Ce Dumnezeu să încerce?
alfred?
Invalid password.
Unde să înceapă?
caroline.
Invalid password.
Cum îl chema pe soţul ei? Knut?
knut.
Invalid password.
A mers în josul paginii şi a continuat să citească.
Încercaţi următoarele:
E activată tasta „Caps lock”?
Dacă da, dezactivaţi-o înainte de a încerca din nou.
Aţi uitat ID-ul sau parola, sau le-aţi scris greşit?
Puteţi reactiva ID-ul şi/sau parola confirmând informaţia confidenţială.
Tot nu funcţionează?
Consultaţi ajutorul de la log-in.
A tastat *Obţineţi o nouă parolă.*

S-a deschis o nouă fereastră; s-a frecat la ochi pentru a-şi goni somnul şi s-a aplecat spre ecran.

Pentru a obţine o nouă parolă trebuie să răspundeţi corect la întrebarea de securitate:

Cum se numea prima şcoală pe care aţi urmat-o?

Cum se numea prima şcoală la care fusese Caroline von Behring?

A ridicat receptorul şi a sunat-o din nou pe Birgitta Larsén. Profesoara îşi reintrase în rutină şi a răspuns după primul apel.

— Prima şcoală a lui Carrie? A mers tot timpul la aceeaşi şcoală. Şcoala franceză. Era o francofilă incurabilă, o snoabă din cap până-n picioare, dacă mă-ntrebi pe mine. Da' ce cauţi acum?

— Îţi spun mai târziu, i-a răspuns Annika şi a închis.

A completat *Franceză.*

S-a deschis o altă fereastră.

Creaţi o parolă nouă.

Confirmaţi parola.

A ales *alfred.*

Ecranul a pâlpâit.

Bine ai venit Caroline!

Şi-a pierdut răsuflarea. Caroline avea un cont de mail şi ea a reuşit să i-l spargă!

A trecut rapid prin pagină. Era similară cu paginile altor conturi de mail.

Aveţi un (1) mesaj necitit.

În partea stângă era o listă a dosarelor uzuale: Inbox, Drafts, Sent mail, Spam, Deleted. Mesajul trimis de ea, *test*, stătea cuminte în Inbox.

La sfârşitul listei mai exista o categorie, *Fişierele mele.*

Aici exista un alt dosar, numit *Archive.*

A dat clic pe el; sângele îi bătea în tâmple.

Erau şase mesaje, toate trimise de Caroline Andriettei Ahlsell. Titlurile erau:

În umbra morţii, Preţul iubirii, Teama cea mare, Dezamăgire, Testamentul lui Nobel şi *Alfred Bernhard*.

Le-a deschis în ordine.

Frustrarea îi creştea pe măsură ce le citea.

Chestiile astea nu era secrete.

Erau considerații scurte despre eroul Carolinei, comentarii tragice despre viața și moartea lui Alfred Nobel

A mutat mouse-ul deasupra titlului ultimului document; a respirat adânc de câteva ori înainte de a-l deschide.

Fusese scris în septembrie anul trecut, cu trei luni înainte de moartea Carolinei.

Citea din ce în ce mai încet pe măsură ce avansa.

SUBIECT: Alfred Bernhard
CĂTRE: Andrietta Ahlsell

Așa îl cheamă, Alfred Bernhard, ca pe tizul lui, ca pe Nobel, dar numele de familie este Thorell.

Avea darul să lumineze întreaga încăpere când intra.

Atunci când era și el în sală, cursurile aveau ceva magic, o aură, nu erau niciodată plictisitoare.

Ori de câte ori Bernhard era prin preajmă, mă simțeam atât de vie, interesantă, spirituală, reușeam să fac analize și să trag concluzii clare, care radiau.

Unii amuțeau în prezența lui, alții deveneau ciudat de anxioși.

Nu meritau respectul meu.

Nu se poate spune că eram îndrăgostită de el (nu despre asta e vorba), eram *flatată,* poate chiar *fascinată.* Avea darul de a capta oamenii și, dacă și-ar fi dat silința să învețe mai mult, ar fi ajuns un doctor excelent.

Dar el a hotărât că vrea să fie cercetător.

Mi-a intrat în cap c-a făcut-o de dragul meu.

De dragul meu.

Ăsta era efectul pe care-l avea asupra oamenilor: noi, sufletele cenușii, ne simțeam aleși, onorați.

M-a contactat și m-a întrebat dacă mai existau locuri de doctorand în grupa mea de cercetare; am fost atât de flatată, încât nu am știut ce să cred: voia să lucreze *cu mine,* la proiectul *meu.* Dorința lui era, de fapt, confirmarea strălucirii mele, a superiorității mele pedagogice și științifice. Nu mi-a trecut niciodată prin minte că alegerea pe care o făcuse era consecința rezultatelor slabe la examene.

Caroline, Caroline, cât poţi fi de naivă?

Când au venit primii doctoranzi să-mi vorbească, i-am trimis la plimbare. Chiar am ţipat la una dintre ele, o tânără din Cehoslovacia, care jucase totul pe venirea aici - am dat-o afară şi-mi ard obrajii de ruşine până în ziua de azi pentru ce-am făcut. O chema Katerina; era micuţă, brunetă. Şi-a lăsat bărbatul şi fetiţa ostatici în ţara lor, pentru şansa de a face cercetare la Institutul Karolinska (se întâmpla mai demult, înainte de căderea Cortinei de Fier). De multe ori se întâmpla să plângă cu nasu-n eprubete de dorul celor de-acasă. Odată a venit să-mi vorbească, fără prea multă tragere de inimă, şi l-a acuzat pe Bernhard de o serie de lucruri ciudate.

Îi făcuse nişte avansuri mult prea îndrăzneţe, ea s-a retras şi l-a refuzat politicos, iar după aia s-au întâmplat nişte lucruri ciudate cu experimentele ei.

Katerina susţinea cu încăpăţânare că Bernhard îi schimbase etichetele de pe mostre, pentru ca experimentele să-i eşueze. Era absolut convinsă şi-mi aduc aminte cât am fost de supărată.

Cum *îndrăzneşte* să vină la mine cu asemenea bârfe? Cum *poate* să facă aşa ceva? N-are pic de onoare? După o săptămână, am avut grijă s-o dau afară din institut şi s-o trimit înapoi în buncărul de lângă Praga, unde-i era locul.

N-am aflat niciodată ce s-a întâmplat cu ea. N-am habar ce-a făcut când a ajuns acasă. Probabil că fata ei e mare acum...

Katerina, m-am gândit la tine de-atâtea ori.

O, Doamne, dacă te-aş fi ascultat la timp!

Următoarea care a venit la mine să se plângă, stânjenită, a fost Tuula, o finlandeză absolut strălucită, care se trăgea din aşezările suedeze din Ostrobothnia. Era foarte aproape de o descoperire remarcabilă, îşi terminase prima ciornă a articolului, acceptat preliminar de *Journal of Biological Chemistry.* Era deja renumită în institut.

Investise trei ani în cercetările ei, trei ani de ochi roşii, trei ani fără viaţă socială, dar merita, zicea ea. Merita.

Şi de câte ori spunea asta zâmbea, erau singurele dăţi când am văzut-o zâmbind în trei ani.

Şi a zâmbit până s-a dus Bernhard la ea, să-i aducă aminte ceva ce ea

uitase: o ajutase, cu câteva luni înainte, cu o chestie minoră, cum ne ajutăm unii pe alţii din când în când.

A rugat-o să-l treacă şi pe el coautor la articol şi bineînţeles că fata l-a refuzat. Bineînţeles! Nu exista niciun motiv pentru care să facă aşa ceva. Bernhard i-a dat timp de gândire până vineri, spunându-i c-ar fi spre binele ei dacă s-ar răzgândi.

Tuula a rămas fermă pe poziţie. S-a opus şi a costat-o scump.

Luni dimineaţă, când a ajuns la laborator, congelatorul ei era scos din priză, uşa era deschisă şi trei ani de muncă se topiseră într-o pastă urât mirositoare pe fundul eprubetelor.

Tuula a plecat de la institut în aceeaşi zi. S-a mutat în Anglia şi şi-a repetat experimentele la Cambridge. Doi ani şi jumătate mai târziu, şi-a publicat rezultatele în *Science.*

Mi-a spus toate astea abia după ce şi-a publicat lucrarea, într-o scrisoare foarte lungă, pe care am ars-o imediat.

Cu trecerea timpului, Bernhard nu mai cerea permisiunea oamenilor. Pur şi simplu, le fura rezultatele şi le publica sub propriul nume. Asistenţii lui, pe care nu-i plătea, aveau grijă de teza lui de doctorat. Şi avea noroc.

O fată tânără, am uitat cum o chema, era un talent extraordinar, i-a făcut toată lucrarea.

Trezirea mea la realitate a fost extrem de dureroasă.

Întotdeauna am iubit animalele. În vremea aia, aveam mai multe feluri şi erau peste tot, în diverse locuri, nu numai în incinte izolate.

M-am dus la laborator târziu într-o seară, să controlez un pui care nu se simţea bine. Toate luminile erau stinse şi uşile de pe coridorul respectiv erau încuiate, doar lângă masa de operaţie erau nişte lumini aprinse.

M-am dus să văd dacă uitase cineva să le stingă şi m-am oprit în drum. Am auzit un urlet de animal, groaza morţii se lovea de toţi pereţii şi am văzut umbre mişcându-se printre rândurile de rafturi.

Era cineva acolo, cineva care chinuia un animal. Urletul a umplut încăperea şi mi-a acoperit zgomotul paşilor, aşa că m-am putut apropia şi m-am ascuns să văd ce se întâmplă.

Era Bernhard. Prinsese o pisică într-un aparat stereotactic şi-i tăia abdomenul. Pisica nu era anesteziată, nici măcar sedată, scotea nişte

sunete pe care nu le-am mai auzit în viaţa mea. Animalul era prins cu un şurub care-i străpunsese baza craniului şi-i trecea prin creier. I-am văzut faţa lui Bernhard din profil şi expresia de extaz total.

Dădea pe-afară de fericire.

Am simţit că leşin, dar mi-am adunat toate puterile.

Am stat ascunsă, în umbră şi pisica a sângerat până a murit, prinsă între şuruburi, urletele au devenit din ce în ce mai slabe, până nu s-au mai auzit şi Bernhard stătea acolo fericit, îi ţinea organele în mână, un pântec plin de embrioni de pisici, cu două ovare mici, lipite de-o parte şi de alta.

După aia a spălat masa cu grijă. A ars cadavrul în incinerator, aşa cum se făcea pe vremea aia, şi a completat raportul.

Teste pe nervul optic.

A ieşit, a stins lumina şi s-a îndreptat fluierând.

Săptămâna următoare am stat acasă, cu febră mare şi cu nişte dureri groaznice de stomac.

Când m-am întors la institut l-am chemat la mine pe el, pe vrăjitorul institutului.

L-am anunţat că-i suprim postul de doctorand cu începere din acel moment. Avea 30 de minute să plece.

N-a făcut decât să zâmbească.

De ce? m-a întrebat, simplu.

Pisica.

Oo, şi şi-a lăsat capul pe-o parte.

30 de minute.

Nu cred.

Mi-a povestit apoi despre fotografia de grup făcută la conferinţa de la Helsinki. O avea la loc sigur, împreună cu documente care confirmau data când fusese făcută.

Făcuse rost şi de datele când au fost terminate probele suplimentare pentru articolul meu din *Science* şi - *îţi vine să crezi sau nu?* – coincideau.

Datele coincideau.

Bernhard Thorell a râs, a râs, a râs.

Stătea lângă mine şi mi-a zis: „Aşa că, dragă Caroline, o să-mi aprobi teza şi asta o să se întâmple chiar în primăvară”.

I-am răspuns că aşa ceva n-o să se întâmple niciodată şi resimţeam cu tot trupul urletul pisicii.

Dar am făcut-o. Am făcut-o.

I-am aprobat teza.

M-am supus şi mi-e ruşine până în ziua de azi.

N-am spus nimănui toate astea, nici măcar ţie, Birgitta.

Dar acum trebuie s-o fac, pentru că s-a întors.

E aici şi de data asta vrea mai mult.

Vrea Nobelul, Birgitta. Vrea Premiul Nobel pentru Medicină pentru Medi-Tech şi cercetările lor în procesul de îmbătrânire, altfel mă dă de gol. I-am spus că de data asta nu mai merg. A fost ultima dată. Mai bine mă prăbuşesc.

Nu mă crede, îmi dau seama că nu mă crede. Pentru el alegerea e simplă şi are impresia că glumesc.

Dar se înşală. Amarnic.

Se înşală şi mi-a dat un ultimatum.

Facem anunţul în trei săptămâni, iar eu voi muri dacă cercetătorii de la Medi-Tech nu sunt câştigători.

Într-un mod spectaculos, mi-a spus. Ca pisica.

Dar aici e vorba de Alfred, de *testamentul lui Alfred Bernhard Nobel* şi slavă Domnului că există lucruri mai mari decât noi.

Annika a rămas cu ochii pironiţi în ecran, era ameţită şi-i era rău. Avea aceeaşi senzaţie ca atunci când se trezise - n-avea habar cât timp trecuse de când se apucase să citească.

Bernhard Thorell.

Fusese la seminar sâmbătă?

Probabil.

Cât era de important Nobelul pentru medicină pentru Medi-Tech?

A întins mâna după telefon şi a sunat-o din nou pe Birgitta Larsén.

— Am găsit arhiva Carolinei, i-a spus înainte ca Birgitta să aibă timp să spună ceva. A scris totul despre dezamăgirea ei şi despre persoana care-o ameninţa. Te rog mult, spune-mi ce s-a întâmplat sâmbătă...

— Despre cine-i vorba? Cine o ameninţa?

— Îmi spui ce s-a întâmplat sâmbătă şi-ţi trimit mailul Carolinei.

— Nu! Nu tu ai dreptul să iei decizii aici!

Nu i-a răspuns; a rămas cu ochii lipiți de ultimele rânduri din mail: *Dar aici e vorba de Alfred, de testamentul lui Alfred Bernhard Nobel și slavă Domnului că există lucruri mai mari decât noi.*

— Bine! Tu decizi. Sau îți închid telefonul, sau îmi spui ce s-a întâmplat sâmbătă după-amiază.

— E confidențial!

— Cum vrei! și i-a închis telefonul.

A stat tăcută pe scaun, ascultându-și zgomotele din cap și încercând să-și dea seama cât timp îi va lua Birgittei până-i va găsi numărul de telefon.

Un minut și 20 de secunde.

— Carrie mi-a spus mie despre arhivă. Cum poți face așa ceva? a întrebat ea. Era jignită și furioasă.

— Vreau totul. De la ședința Comitetului Nobel până la seminar și petrecere. Toate informațiile de care am nevoie ca să înțeleg ce s-a întâmplat. După ce-mi spui, îți trimit imediat mailul.

Birgitta Larsén a gemut demonstrativ.

— Nu pot să-ți spun tot ce s-a vorbit sâmbătă. E mult mai complicat.

— Ascult.

Încă un geamăt.

— Bine... Uite cum a fost.

S-a lăsat o tăcere lungă, de câteva secunde.

— Tot ce are legătură cu nominalizările la Premiul Nobel este făcut public după 50 de ani. Numele celor nominalizați, ce experți au fost consultați, tot ce s-a spus.

— Da.

— Comitetul Nobel e format din șase persoane: președintele, vicepreședintele, trei membri și secretarul Adunării Nobel.

— Asta știu...

— Te rog să ai răbdare, pentru ce-am să-ți spun acum trebuie să rămână secret încă 49 de ani. Anul trecut, Caroline a refuzat să semneze documentele de nominalizare pentru cercetătorii de la Medi-Tech, ca potențiali laureați ai premiului. Niciunul din ceilalți cinci membri n-a înțeles de ce, dar ea a refuzat categoric.

Annika a simțit că i se urcă sângele în cap.

— Care a fost contribuția lui Medi-Tech pentru a se califica la

nominalizare?

— Ţi-am spus, au descoperit o modalitate de a inhiba distrofia axonilor.

— A, da. Izvorul vieţii. Şi cât ar fi fost de important pentru ei să primească premiul anume pentru descoperirea aia?

— Un Premiu Nobel? În termeni financiari? Pentru Medi-Tech?

A tăcut şi şi-a cântărit cuvintele câteva secunde.

— E ciudat că pui tu întrebarea asta, pentru că Ernst tocmai încercase să facă o socoteală. El era persoana din institut care se ocupa de treburi din astea. Şi a făcut socoteala că recunoaşterea internaţională şi marketingul pe care le-ar fi obţinut *izvorul vieţii* făceau aproximativ 50 de miliarde de dolari, poate de două ori pe-atât.

Cincizeci de *miliarde* de dolari.

Trei sute cincizeci de *miliarde de coroane*, a gândit Annika. Oare sumele astea chiar existau?

— Teoretic vorbind, Medi-Tech ar fi trebuit inclus în raportul preliminar. Caroline a fost însă de neclintit. A spus clar că-şi dă demisia dacă Sören continuă să facă presiuni pentru includerea lor.

— Ai fost de faţă?

— Normal că nu - am fost aleasă în Comitet de-abia anul ăsta. Mi-a spus Carrie.

— Şi sâmbăta trecută?

— Foarte ciudat, dar a fost o situaţie similară, pentru că Medi-Tech a fost propus din nou, bineînţeles de aceeaşi persoană, de Sören Hammarsten.

Ernst s-a pus pe picioarele dinapoi de la bun început şi a refuzat să-i pună pe listă. Sören a fost furios, a început să acuze că procedura e coruptă şi că se fac jocuri ascunse. Ernst a explodat şi l-a făcut lacheu nenorocit direct în faţă. Îţi dai seama cum a fost. Ceilalţi membri aveau candidaţii lor pe care voiau să-i propună, toată lumea voia să înceteze scandalul, aşa că înţelegi ce-a ieşit.

— Şi pe urmă...?

— După şedinţă, toţi din comitet s-au dus la seminar şi noi ne-am dus direct la bufet. La seminar a apărut şi Lars-Henry, care fusese de faţă anul trecut, dar care era exclus acum. N-am avut cum să-l oprim, pentru că seminarul era deschis tuturor.

— A început să facă scandal?

— Nu, şi-a ţinut gura în timpul prelegerii, după aia, însă, s-a dus la bufet şi a început să bea. Regula e că fiecare participant are dreptul la un pahar de vin gratuit, după care trebuie să plătească. Banii lui Nobel finanţează premii, nu petreceri în grădina institutului.

— Şi...?

— Ei, până la urmă a avut o serie de discuţii cam aprinse - a devenit chiar prea gălăgios.

— I-a spus ceva şi lu' Bernhard Thorell?

— Da, s-a luat şi de el şi i-a spus o groază de...

— Ceva strict personal, direct?

— I-a spus că ştia ce-i poate pielea, c-ar face orice să pună mâna pe-un Nobel. I-a mai zis să fie atent, că n-o să scape aşa uşor, pentru că el, Lars-Henry, ştia ce făcuse cu animalele, Caroline îi povestise despre pisică, îl văzuse, era întruchiparea răului...

— Chiar aşa i-a spus? Că-i spusese Caroline despre pisică?

— Lars-Henry era foarte apropiat de Caroline, i-a replicat Birgitta, cu o anume iritare. Omul nu era aşa înainte ca ea să moară. Trebuie că i-a spus o grămadă de chestii care...

— E posibil ca Bernhard să fi aflat că Ernst a fost cel care s-a opus includerii Medi-Tec pe listă?

— Nu, te îndepărtezi mult prea mult de realitate.

— Birgitta, există vreo posibilitate ca Bernhard să fi obţinut informaţii despre ce s-a discutat la şedinţă? E posibil ca vreo persoană să fi vorbit?

Profesoara a rămas tăcută câteva secunde.

— A vorbit o vreme cu Sören, dar pentru nimic în lume, Sören n-ar...

— Ai acces la mail? O să primeşti un mesaj de la Caroline în câteva secunde.

— Am Inbox-ul deschis pe ecran.

Annika a trimis mailul cu titlul „Alfred Bernhard” la adresa profesoarei.

— A! Uite, a venit, ia zis Birgitta. Vrei să-l citesc?

— Aştept la telefon.

— Ambiţii literare, a bombănit femeia.

— Hai, citeşte.

La celălalt capăt al firului, respiraţia femeii se auzea din ce în ce mai tare.

N-a scos niciun cuvânt după ce a terminat de citit.

— I-ai spus ceva lui Bernhard care putea să-l enerveze sau să-l facă să se simtă nesigur?

— Ce vrei să zici? a întrebat-o profesoara, cu vocea răgușită.

— Știa care sunt animalele tale, nu-i aşa? I le-ai arătat şi le-a omorât. Ce i-ai spus?

— Nimic, am avut o discuţie, aşa, în general.

— Despre îmbătrânire, despre cercetările Medi-Tech?

— Da, printre altele.

— Dacă ai citit mailul cu atenţie, Caroline şi-a recunoscut dezamăgirea, a adăugat Annika, răbdătoare. Dar n-a vorbit deloc despre tine. Ești curată. Vrei să trimit mailul la poliţie?

Birgitta a început să plângă încet.

— Da, a șoptit în cele din urmă. Da.

Annika a deschis mailul din nou şi i l-a trimis lui Q.

Când şi-a luat copiii de la grădiniţă, obrajii îi ardeau şi mâinile îi tremurau. Toate se plătesc pe lumea asta şi, dacă tot devenise atât de importantă, era cazul să mai şi plătească.

Locul de joacă era pustiu, un singur leagăn scârţâia în vânt.

A intrat şi a găsit-o pe Lotta jucând un joc cu Ellen şi cu Kalle. Ceilalţi copii plecaseră.

— Bună, dragilor, s-a aplecat şi i-a luat în braţe pe amândoi. Iar aţi rămas ultimii?

— Cred că mai sunt Linda şi câteva fetiţe, în colţul cu păpuşi. Ai avut o zi lungă? a întrebat-o, cu un zâmbet.

Annika a ridicat din sprâncene.

— Dacă ţi-aş spune, nu m-ai crede.

— Ellen şi-a terminat geanta, a adăugat Lotta şi s-a ridicat în picioare. Vrei s-o iei acasă, Ellen?

Fetiţa a dat din cap.

— Mă duc să ţi-o aduc, a zis şi s-a îndreptat spre sala de croitorie.

Annika s-a aplecat spre Kalle şi i-a mângâiat bandajul, care se cam murdărise.

— A fost OK azi? l-a întrebat cu voce joasă.

Băiatul a aprobat din cap.

— Dar Ben şi Alex au trebuit să plece acasă şi Alex a făcut pe el.

Annika a simţit obrajii arzându-i.

— Doamne!

— Am râs cu toţii de el, i-a spus Kalle, bucuros. I-am zis că-i pişăcios!

Annika l-a a apucat de braţ, puţin mai tare decât intenţionase s-o facă.

— Kalle, să nu te mai aud că-i spui aşa lui Alex! Şi niciunui alt copil! Ţie ţi-ar plăcea să-ţi zică pişăcios?

— Dar a fost rău! a replicat băiatul, îmbufnat.

— Ştiu, dar asta nu-nseamnă că trebuie să te porţi la fel.

În timp ce-i ieşeau vorbele din gură, şi-a dat seama de ipocrizia ei grosolană.

— Mami, mi-e foame, a miorlăit Ellen.

— Bine, hai să mergem!

Tocmai începuse emisiunea preferată a copiilor şi i-a lăsat să se ghemuiască pe canapea, în timp ce s-a apucat să pregătească masa. A tăiat nişte legume, câteva fileuri de curcan, într-o cratiţă a pus la fiert orez cu iasomie. A scos o conservă de lapte de cocos, nişte chilii, sos de peşte şi puţin coriandru tăiat mărunt. Cât s-a încins uleiul în wOK, a aşezat masa repede, a pus şerveţele şi lumânări.

Nu muncea atât de mult chiar tot timpul. De obicei, reuşea să ajungă acasă şi să pregătească masa, chiar şi atunci când lucra.

S-a mai învârtit, nervoasă, prin bucătărie, încercând să termine totul înainte de venirea lui Thomas, a şters bufetul, a îndesat gunoiul în coş.

Bărbatul a intrat pe uşă tocmai când Annika a luat tigaia de pe foc.

— Bună, i-a zis ea, cu o voce mică. Ai venit la ţanc - masa-i gata într-un minut.

Thomas şi-a lăsat servieta lângă uşă şi a intrat în bucătărie încălţat. Nu i-a aruncat nicio privire, s-a dus direct la congelator şi a scos două îngheţate.

— Ce faci? Tocmai puneam mâncarea!

I-a întors spatele fără un cuvânt şi s-a dus la copii.

— Kalle, Ellen, le-a spus cu voce joasă, dar ea l-a auzit, l-a auzit foarte bine. Vă rog să vă duceţi în camerele voastre puţin. Uite, luaţi câte o îngheţată şi vă duceţi sus cât stau eu de vorbă cu mami.

— Dar n-avem voie să mâncăm îngheţată înainte de masă, a zis Ellen.

— Azi e voie, i-a răspuns Thomas, iar Annika privea tăcută cum copila desfăcea cu grijă ambalajul.

— Mersi, tati, i-a spus şi Kalle, după care l-a îmbrăţişat rapid şi a luat-o pe scări, după sora lui.

A stat cu spatele la Annika până ce copiii, cu Ludde şi Poppy şi cu toată lumea au dispărut sus. Rămăsese înţepenită, cu tigaia în mână, privind fix la umerii lui. Thomas s-a întors încet.

Ochii, Doamne, *ochii*! Sunt injectaţi şi înguști - e alt om! A făcut un pas în spate, din instinct, a atins bufetul cu călcâiul.

— Ce-i? Ce s-a întâmplat?

A făcut câţiva paşi spre ea; i-a citit tristeţea în ochi, era vorba de tristeţe. Dumnezeule bun şi mare, ce se întâmplase?

— Ce-ai făcut? a întrebat-o Thomas pe un ton aspru.

— Poftim?

Era vorba de copii, de ce le spusese lui Benjamin şi lui Alexander?

S-a oprit în faţa ei, i-a luat tigaia din mână şi a pus-o pe blatul de granit, vărsând sosul de cocos.

— De câtă vreme ştiai?

Oh, nu, nu *asta*.

— Despre ce să ştiu?

— De Sophia, a spus el foarte calm.

Inima îi bubuia în piept.

— De ce n-ai spus nimic? a întrebat-o abia şoptit.

Îşi strângea şi-şi desfăcea pumnii, ca şi cum voia să-şi pun îi sângele în mişcare.

Annika i-a întors spatele.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti!

— *Termină cu minciunile!* a strigat şi a apucat-o de umeri şi a întors-o cu atâta forţă, încât era să cadă.

— Oh! a apucat să scoată şi i-a privit faţa roşie şi schimonosită.

— De câtă vreme mă minţi şi *te prefaci*? Cum dracu' ai putut *să-mi*

faci aşa ceva? a strigat Thomas.

A simţit cum i-a explodat furia în gât cu atâta forţă, încât abia mai respira.

— *Eu?* a ţipat ea, răguşită. Cum am putut eu să-ţi fac aşa ceva *ţie*? Eşti nebun? Eşti un *nenorocit* dezgustător!

A strigat cuvintele cu atâta forţă, încât saliva i-a zburat din gură şi l-a stropit pe faţă. A făcut un pas spre ea, dar s-a oprit şi şi-a lăsat mâinile să-i cadă pe lângă corp.

— Aha! Deci ăsta era motivul!

— Ce? a întrebat Annika, ameţită din cauza lipsei de oxigen.

— Deci asta e părerea ta despre mine! De asta nu te mai atingi de mine. De asta căsnicia noastră a devenit o glumă proastă, în care nu facem decât să *decorăm casa şi să plantăm flori în grădină.*

I-a întors din nou spatele, şi-a aruncat mâinile în aer şi umbla prin încăpere ţipând.

— Am trăit tot timpul într-o minciună nenorocită! M-am comportat ca cel mai mare cretin din lume, am crezut că ceea ce văd era adevărat! Am încercat să te sprijin, să te apreciez, să-ţi dovedesc că-mi pasă de viaţa idilică pe care ai vrut s-o creezi...

S-a apropiat de el şi i-a dat o palmă, nu prea tare, doar să-l facă să tacă din gură.

— Eşti un rahat egoist şi răsfăţat, asta eşti! i-a strigat Annika şi, spre surprinderea ei, vocea îi era calmă. Eu te iubesc, copiii te iubesc, ai un serviciu unde eşti apreciat, tocmai am cheltuit şase milioane pe o casă pentru tine, găseşti masa pusă şi tu ce faci? Te plângi! Stai cu fundu-n sus, te vaiţi mereu, îţi găseşti scuze tot timpul şi acum ce faci? Dai vina pe mine!

— Da, sigur, ai impresia că tu ştii toate răspunsurile, i-a răspuns Thomas şi Annika a văzut că-i tremurau mâinile. Ai impresia că voi le ştiţi pe toate, tu şi prietenii tăi de la ziar.

Şi-a privit lung soţul, furia lui prost mascată, şi deodată a cuprins-o un dispreţ total.

— Da, eşti deştept. Ca şi cum ziarul are ceva de-a face cu faptul că m-ai înşelat.

Era atât de furios, că abia putea vorbi.

— Cât eşti de deşteaptă, a reuşit să articuleze. De exemplu, Berit - a

scris azi o grămadă de căcaturi despre care habar n-are. Eşti la fel ca ea...

— Nu-i adevărat!

— ...chiar crede toate minciunile pe care le-a scris despre teroristul ăla iordanian? Pe bune, chiar crede tot ce scrie?

Omul ăsta chiar crede că este victima aici, şi-a dat ea seama şi a simţit cum furia i se transformă în uimire.

Stă aici, în faţa mea, foarte pătruns, convins că-i victimă.

— Eşti incredibil! Tu eşti ăla care-a futut în dreapta şi-n stânga, dar trebuie să ne fie milă de tine.

Thomas a dat din nou din mâini, i-a întors spatele, şi-a trecut degetele prin păr, după care s-a întors din nou cu faţa la ea.

— Tu nu greşeşti niciodată cu nimic! i-a strigat el. M-ai minţit şi te-ai prefăcut şi m-ai dus de nas luni întregi. Aşa faci mereu. Tu trebuie să hotărăşti cum arată lumea şi, dacă e cineva căruia nu-i place, e-un cretin.

Annika şi-a încrucişat braţele pe piept şi a pufnit dispreţuitor.

— Hai că te-ai transformat într-un arogant nenorocit, i-a răspuns, rezemându-se de bufetul din bucătărie.

A făcut un pas mare spre ea şi a ridicat mâna.

Şi-a adunat toate puterile să nu se mişte şi să nu clipească.

— Excelent! Hai, dă-i drumu', pocneşte-mă! Asta-i tot ce mai lipsea.

— Familia regală daneză. Prinţul, prinţesa şi copilul lor. A fost cât pe-aici să-i arunce-n aer şi să moară şi el, în timpul vizitei Marinei Americane, în februarie trecut.

— Îndrăzneşte numai să dai!

A lăsat braţul jos.

— A omorât copii, Annika. S-a antrenat în Pakistan şi-n Afganistan. Versiunea oficială e că şi-a ajutat părinţii la ferma lor din Iordania, când, de fapt învăţa despre explozibili undeva, pe lângă Khyber Pass. Avem dovezi, Annika. Sunt lucruri pe care nu le ştii. Atât de multe lucruri de n-ai habar!

— Vai, cât eşti de important! Trebuie să fiu impresionată, nu?

Thomas arăta de parcă stătea să plângă.

— Nu mi-ai dat niciodată vreo şansă. De ce n-ai spus un cuvânt?

Annika a înghiţit şi şi-a frecat fruntea cu palma. Camera se învârtea

în jurul ei.

— Cum ai aflat? l-a întrebat, simţindu-se secătuită dintr-o dată. Te-a sunat?

— Bineînţeles că m-a sunat. Mi-a cerut să ne vedem din nou.

Annika a pufnit în râs, cu o violenţă care i-a sfredelit creierul.

— Dumnezeule, e lamentabil!

— Plec la ea acum.

A amuţit şi totul în jurul ei s-a făcut tăcere. L-a privit lung, i-a privit gulerul cămăşii pe care-o călcase, barba pe care-o putea simţi, parcă, umerii lui laţi şi părul răvăşit.

— Dacă pleci acum, dacă pleci acum nu te mai întorci niciodată.

S-a uitat la ea cu ochii îngustaţi, injectaţi, nişte ochi morţi, total necunoscuţi.

— Bine, a spus, s-a întors pe călcâie şi a plecat.

L-a urmărit cum păşeşte pe parchet, cum îşi ia servieta, cum deschide uşa. S-a oprit o secundă, a ridicat capul spre ploaia cenuşie, a trecut peste prag; uşa s-a închis în urma lui, fără să privească înapoi măcar o dată.

A pus mâncarea pe masă. Le-a spus copiilor să stea jos şi să mănânce. Le-a turnat lapte, le-a pus orezul în farfurie şi a reuşit chiar să înghită câteva furculiţe.

— De ce ţipaţi? a întrebat-o Kalle, iar ea a închis ochii.

— Suntem obosiţi.

— Dar tati unde-i? a întrebat Ellen.

— A trebuit să se ducă înapoi la serviciu.

Copiii n-au prea mâncat nimic, pentru că-şi stricaseră pofta de mâncare cu îngheţata. Nu i-a obligat să mănânce. Cât timp a strâns masa şi a pus vasele în maşina de spălat i-a lăsat să se uite la un film.

Toate mişcările îi erau sacadate, parcă era într-un film pe repede înainte. Avea impresia că nu trăieşte în aceeaşi realitate.

— Mami, sunt obosit, i-a zis Kalle.

S-a aşezat pe canapea şi l-a luat în braţe.

— Poate-i de la lovitura la cap. Ce-ar fi să ne culcăm mai devreme?

— Vreau să dorm cu tine, a spus Ellen, ghemuită lângă ea.

— Şi eu! şi Kalle s-a ghemuit în partea cealaltă.

Își ținea copiii strâns, cu amândouă brațele și se chinuia să n-o pufnească plânsul.

— Bine, dormiți amândoi cu mine. E-n ordine?

— Și tati? a întrebat Ellen.

— E loc și pentru el, i-a răspuns Annika; i-a luat de mână și i-a ridicat în picioare. Hai, mergem!

S-au așezat cu toții în patul cel mare, a stat cu ei mult, le-a citit, le-a povestit, au sporovăit în șoaptă, i-a strâns în brațe.

Măcar am copiii. N-are cum să mi-i ia.

După ce-au adormit, a tras perdelele și a ieșit din cameră. A închis ușa încet și s-a dus să se uite în camerele lor.

Ellen era atât de creativă, se frământa și făcea câte ceva toată ziua; toate lucrușoarele din jurul ei purtau amprenta energiei incredibile și a poftei de viață.

Kalle era mai rezervat, își aranja lucrurile în ordine alfabetică, își punea toate mașinuțele în șiruri.

A făcut puțină ordine în camerele lor, a adunat haine, desene și creioane; s-a aplecat să adune un cotor de măr și un băț de înghețată și a simțit cum o cuprinde disperarea, i s-a furișat pe la spate și n-avea cum s-o oprească.

Thomas. O, Doamne, pe bune că te iubesc, îmi pare rău, îmi pare așa de rău!

A sunat telefonul, a dat drumul cărții de colorat și a fugit în jos pe scări. El e, el e!

Cât suntem de tâmpiți! Cum ne stricăm viața fără să ne gândim! Bineînțeles că le putem rezolva pe toate, avem mult prea multe de pierdut.

A apucat receptorul și și-a ascultat propria voce, cât putea fi de fericită:

— Alo!

— Ce-ai făcut? era o voce de femeie.

Cine...?

— Alo...? a repetat.

— Sunt mama lui Benjamin. Ce-ai făcut? Mi-ai amenințat *copilul* că-l omori?

Oh, asta era. A strâns din ochi și a dus o mână la frunte.

— Da, a şoptit. Da, aşa am făcut.

Femeia era gata să explodeze.

— Eşti complet nebună? Ameninţi *copilaşi* cu moartea?

— Da. Şi ştii de ce?

— Ar trebui *să te-nchidă la balamuc.* Cum dracu' de eşti *liberă*?

— Băiatul tău l-a aruncat pe fiul meu de la doi metri înălţime, de pe instalaţia de căţărat de la grădiniţă. I-au pus copci şi are un hematom. Au trebuit să-i facă o tomografie, să se asigure că n-are hemoragie la creier. Băiatul tău putea să mi-l omoare, iar ţie şi lui bărbatu-tău puţin v-a păsat.

— Nu-i acelaşi lucru. Nu se compară cu ameninţarea ta.

— Nu, i-a răspuns Annika, prăbuşindu-se pe un scaun. Nu se compară, nu-i la fel de rău. Dar ştii ce-i foarte rău?

Linişte la celălalt capăt al firului.

— Ce?

— Ce-i foarte rău e că am de gând s-o fac. Şi vreau să cred că dacă băiatul meu i-ar fi făcut aşa ceva oricărui alt copil, părinţii lui ar fi reacţionat la fel.

— Nu te cred, i-a zis femeia, care acum părea mai mult surprinsă decât furioasă.

— Ba să mă crezi. Şi vreau să sper că te înţelegi suficient de bine cu copilul tău ca să-i explici că a greşit rău de tot. Ştiu, am greşit când l-am ameninţat, îmi dau seama foarte bine. Dar nu glumesc. Dacă se mai atinge de Kalle, nu răspund pentru ce fac.

— Eşti femeie-n toată firea, trebuie să fii un exemplu bun, a continuat femeia, pe un ton mult mai puţin agresiv.

— Spune-mi, te rog. Ce-ai fi făcut dacă băiatul meu l-ar fi lovit atât de rău pe-al tău, încât să trebuiască să-i facă o tomografie computerizată?

Femeia a tăcut o vreme.

— Probabil c-aş fi făcut la fel.

— Bine. Mulţumesc.

A închis telefonul şi a simţit cum se prăbuşeşte lumea peste ea.

Pisica era prinsă într-un instrument stereotactic, din ochiul lui Lars-Henry Svensson ieşea un cui, *mi-ai ameninţat copilul cu moartea?*

Braţul ridicat al lui Thomas, gata s-o lovească, bandajul de pe

fruntea lui Kalle, rugămintea mută a lui Bosse, lângă maşina ei, *dacă pleci acum, nu te mai întorci niciodată.*

S-a ridicat cu greu de pe scaun, s-a împleticit până la baia de lângă uşa de la intrare şi a vomat.

Tu trebuie să hotărăşti cum arată lumea şi, dacă nu-i place cuiva, acela e-un cretin.

A omorât copii, Annika.

Gâfâia şi se ţinea de vasul de toaletă. Sângele care-i pulsa în tâmple şi durerea de cap.

Trebuie să vorbesc cu cineva, nu pot să stau aici, aşa.

S-a dus încet în dormitor, a deschis uşa cât a putut de încet. Le-a ascultat respiraţiile. Dormeau adânc.

O să vină acasă. Tati o să vină acasă.

S-a uitat pe geam. La Ebba era lumină. Înseamnă că venise de la Dalarna.

Pereţii casei se prăbuşeau pe ea - dar dacă nu vine?

Ce să facă? Să stea să-l aştepte?

S-a întors la capătul scărilor, a intrat în camera lui Ellen, a ieşit, s-a dus în camera lui Kalle, a ieşit.

Copiii nu păţesc nimic dacă lipseşte doar puţin şi seduce la Ebba?

Poate revine Thomas?

Nu pot să stau degeaba.

A redirecţionat apelurile de pe telefonul fix către mobil, a verificat dacă mobilul mai are suficientă baterie, l-a pus în buzunar şi s-a îndreptat spre uşa de la intrare.

Se lăsase întunericul, deşi era începutul verii. Norii atârnau pe cer ca şi când ar fi fost din beton umed.

Suburbiile sunt mizerabile pe o vreme ca asta, a gândit. Culoarea dispare cu totul şi lasă în loc doar nuanţe de cenuşiu. În oraş e altceva, e loc pentru toată lumea, străzile şi pieţele sunt locuri publice, unde prezenţa cuiva nu devine apăsătoare. Aici totul devenea mai strict şi mai înghesuit, deşi era mult mai mult spaţiu.

Ce mi-a venit să mă gândesc la aşa ceva acum? Tocmai într-un moment ca ăsta îmi fac griji despre pace şi armonie între vecini?

De parcă i-ar fi auzit gândurile, Wilhelm Hopkins i-a ieşit în faţă, pe

drum. Arăta cu mâna la o maşină-sport, roşie, parcată în faţa casei ei.

— Ajunge! M-am săturat! i-a strigat el. E ultima dată. Chem poliţia!

Nici măcar nu l-a privit.

Volvoul Ebbei era parcat la locul lui. Fântâna era oprită şi cuşca câinelui, goală.

Annika a urcat treptele de la intrare şi a sunat; sunetul soneriei s-a auzit în casă, dincolo de uşă. Francesco n-a lătrat şi nu se auzeau paşi. Ecoul soneriei s-a stins; a coborât înapoi în grădină şi a privit împrejur.

Maşina scotea zgomote slabe, probabil că mersese mult şi acum motorul se răcea. Ferestrele de la parter şi de la etaj erau luminate; a revenit la uşă şi a sunat din nou.

Niciun răspuns.

A privit de-a lungul drumului.

Hopkins nu se mai vedea.

Şovăitoare, s-a rezemat de uşă şi a bătut în sticla vitraliului.

— Ebba...? Ebba, eşti acasă?

Poate vrea să fie lăsată în pace. Poate că a condus mult şi acum e-n cadă şi n-are chef să ude toată casa ca să deschidă uşa...

Din casă s-a auzit un zgomot, ca şi cum ar fi căzut un obiect.

Annika s-a oprit pe trepte.

— Ebba! a strigat, ţinând butonul soneriei apăsat. Ebba!

S-a întâmplat ceva?

Uşa s-a deschis de perete, iar ea s-a dat câţiva paşi înapoi, speriată.

— Doamne, a zis, privind în hol.

Era gol.

— Ce...? a adăugat, păşind în casă. Ebba, hei?

A mai făcut câţiva paşi şi a privit în sus, pe scară.

Uşa s-a trântit în urma ei. A sărit, speriată şi s-a întors.

Bernhard Thorell era lipit de perete. În mână avea un revolver cu ţeavă lungă şi-i zâmbea.

— Ia te uită, cine-i aici! Doctoranda noastră. Ce drăguţ! Hai, intră!

Inima i s-a oprit pentru o secundă. L-a privit, cu ochii mari, fără să-i zâmbească.

— Ce dracu' cauţi aici?

— Oh! Acum îmi aduc aminte, i-a răspuns el, dându-şi capul într-o parte. Eşti ziaristă, nu? Una din ăia care pun întrebări şi-şi bagă nasul

unde nu le aparţine.

Annika a privit împrejur.

— Nu există expresia asta în suedeză. Unde-i Ebba?

— O, e bine mersi acasă. Treci în living!

A făcut un gest cu revolverul spre bibliotecă şi Annika a făcut câţiva paşi spre uşile duble, fără să piardă arma din ochi. Thorell a împins-o cu brutalitate şi ea s-a dat cu capul de cadrul uşii.

A strâns din dinţi, nevrând să-i dea satisfacţia s-o audă ţipând. Bărbatul a înaintat spre ea şi următoarea lovitură a trimis-o direct în bibliotecă. S-a împiedicat de ceva şi a aterizat în faţa şemineului.

S-a ridicat într-un cot să vadă de ce se împiedicase.

Francesco, sau mai bine zis, ce rămăsese din el. Câinele fusese împuşcat în cap, de curând, probabil. Covorul persan era plin de sânge proaspăt şi de creier.

N-a spus nimic şi s-a ridicat în picioare.

Ebba era ghemuită pe canapea, într-un şuvoi de lacrimi. Stătea cu bărbia pe genunchi şi-şi strângea gleznele cu mâinile. Nu s-a uitat la Annika, privea fix la căţelul de pe jos.

Annika s-a oprit, nu ştia ce să facă.

Thorell era un sadic nenorocit, care se bucura la cel mai mic semn de durere. Probabil că plânsul Ebbei îl făcea fericit.

Pisica ţintuită, cuiul prin ochi.

Au început să-i tremure genunchii - Dumnezeule, asta le aştepta şi pe ele? Avea de gând să le omoare şi să le mutileze?

Fără frică. Fără tristeţe. Fără durere.

S-a întors către bărbatul care era directorul general al companiei de farmaceutice.

— N-am glumit când te-am întrebat - ce dracu' cauţi aici?

Thorell, care între timp străbătuse camera, se afla acum la capătul celălalt, lângă fereastră; a dat din cap în semn de apreciere.

— Te rog du-te şi aşază-te lângă miorlăita aia. Mulţumesc. De fapt am venit să iau ceva, şi a arătat cu revolverul spre portretul lui Beatrice Cenci.

Annika a traversat încăperea încet, fără să-şi ia ochii de la el.

— O caut de multă vreme. Am ratat-o la licitaţia de la Sankt Petersburg de acum trei ani şi de atunci încerc să aflu unde s-a dus. Ai

reuşit s-o ţii bine ascunsă.

A dat din cap către Ebba şi a zâmbit.

Annika s-a aşezat lângă Ebba şi a luat-o de mâini; erau de gheaţă. Femeia n-a dat niciun semn de recunoaştere. Îşi privea în continuare câinele.

— Ce-ţi pasă atât de tare de un tablou vechi?

— Nu tabloul sau rama mă interesează. O vreau pe Beatrice.

— A fost o criminală, a continuat Annika. De ce te interesează?

Pentru o secundă, trăsăturile frumoase ale bărbatului au fost întunecate de o grimasă de enervare.

— Nu ştiţi nimic despre Beatrice, a zis Thorell şi a ridicat arma spre ele. Ştiţi doar că şi-a omorât tatăl, pe Francesco Cenci, dar n-aveţi habar ce a folosit drept armă.

Annika nu i-a răspuns.

Bernhard a lăsat arma jos şi a continuat, pe un ton mai calm:

— Două cuie. I-a bătut unul în ochi, până în creier şi pe celălalt în gât, până în măduvă.

A simţit că i se face greaţă.

— Am crezut că i-a turnat plumb topit în urechi şi că i-a scos dinţii, i-a zis ea.

Bernhard Thorell a început să râdă cu poftă; ochii frumoşi îi străluceau.

— Ai căutat prea mult în testamentul lui Nobel. *Nemesis* nu e o descriere faptică a vieţii şi morţii lui Beatrice - piesa spune mult mai multe. De fapt, e o meditaţie despre vinovăţia umană şi despre pedeapsă, despre puterea bisericii şi păcatele tatălui.

Annika l-a privit lung. Testamentul lui Nobel, puterea bisericii şi păcatele tatălui.

De ce oare începuse omul ăsta să omoare la fel ca Beatrice Cenci?

Ce-l făcuse să se identifice atât de mult cu ea?

— Ştii cum au făcut-o să mărturisească? a întrebat-o Thorell. Ştii ce fel de torturi folosea Vaticanul?

Annika şi-a aţintit ochii pe covor.

— I-au tăiat părul, au dezbrăcat-o de toate hainele şi i-au legat mâinile la spate. După aia au ridicat-o în aer, de mâini. Poţi să-ţi imaginezi? O vezi înaintea ochilor? O vezi atârnând acolo, goală,

subţire, cu sâni aşa de mici? Au ridicat-o mai sus, mai sus, până a ajuns cam la doi metri deasupra pământului; au lăsat-o să cadă, dar nu de tot, atunci i-au ieşit braţele din încheieturi. Şi şi-a pierdut cunoştinţa.

Bernhard a râs.

— Nici aşa n-au reuşit s-o facă să mărturisească. Doar când au fost aduşi fraţii ei în camera de tortură şi au dat totul de gol, atunci a renunţat. Nu mai avea rost să lupte.

A închis ochii; prin minte îi umbla un gând, era ceva ce-i spusese el - sau Berit?

Soare, căldură, iarbă.

Am păstrat ferma de la Roslagen după accidentul părinţilor...

— Poate te-ntrebi de unde ştiu toate astea. Poate crezi că le-am inventat. Deloc.

Îşi ţinea ochii închişi în continuare.

Redacţia, Berit cu o cană de cafea în mână, firimituri în colţul gurii.

Simon Thorell, un mare capitalist în anii 1970, a făcut bani mulţi. A murit împreună cu nevastă-sa într-un accident de maşină în Alpi, dacă-mi aduc aminte bine. O poveste tragică...

— Alexandre Dumas, a continuat el. A scormonit prin toate însemnările de la procesul lui Beatrice. Toate sunt descrise cu lux de amănunte în *Crime celebre, volumul I, partea a 2-a.* Capitolul se cheamă *Familia Cenci.*

Puterea bisericii. Păcatele tatălui. Toate, descrise în testamentul spiritual al lui Nobel.

A deschis ochii şi l-a privit drept în ochi.

— Vezi o legătură între tine şi Beatrice. Te fascinează pentru că ai făcut acelaşi lucru. Ţi-ai omorât tatăl, la fel ca ea.

Thorell a ridicat din sprâncene şi a zâmbit.

— Le-ai umblat la maşină, aşa c-au murit într-un accident. Cum ai făcut?

— A fost un accident atât de *tragic*!

— Cum de-ai ştiut ce să faci? Erai un copil.

Thorell s-a ridicat şi s-a dus la tablou. I-a deschis caseta de sticlă şi a privit fascinat la figura femeii-copil.

— Şaisprezece ani, a zis, mângâind tabloul cu privirea. Aveam şaisprezece ani, cam de vârsta ei.

Dumnezeule, e un monstru, a gândit Annika.

— Ce-ai făcut la frâne? l-a întrebat, forţându-se să pară calmă.

Bărbatul s-a întors spre ea şi a făcut un semn spre stradă, cu revolverul.

— Ai văzut Jaguarul de afară? Ăla roşu? Model din 1963 - l-am refăcut până la ultimul şurub. L-am primit de la unchiul meu la paisprezece ani. Am tăiat cablul de frână de la maşina tatii în câteva secunde.

Îşi simţea bătăile puternice ale inimii şi şi-a înfipt unghiile în palme pentru a încerca să se calmeze.

— De ce? De ce-ai făcut-o?

Thorell a privit-o şi în secunda aia a ştiut. Bineînţeles, era atât de simplu.

— Tu eşti convins că Alfred Nobel a scris despre tine, nu-i aşa? Eşti convins că testamentul literar al lui Nobel este de fapt povestea vieţii tale.

Bărbatul şi-a lăsat capul pe un umăr, o asculta cu atenţie.

— Tu chiar crezi că eşti Beatrice. Tatăl tău era bogat şi puternic, la fel ca Francesco şi ţi-a făcut ceva rău, nu-i aşa? Te-a violat, la fel ca tatăl lui Beatrice.

Bernhard Thorell a ridicat revolverul spre ea şi a văzut cum îi tremură mâna.

— Greşeşti, a adăugat Annika, privindu-l fix. Nu eşti nicidecum Beatrice Cenci, n-ai cum să fii ca ea. Nimeni n-o să scrie o piesă despre tine. N-o să fii tu cel care răzbună inocenţa pierdută şi dreptatea călcată în picioare.

— Oh, aici greşeşti, a zis el, lăsând revolverul în jos.

— Nu, pentru că există dreptate. Aici şi dincolo de mormânt.

Thorell a râs, amuzat, dar Annika a simţit o umbră de nesiguranţă în râsul lui.

— Şi nici n-o să iei vreodată Premiul Nobel. Ţi-e clar, nu?

Zâmbetul i s-a şters de pe faţă şi a făcut câţiva paşi spre ea.

— Caroline a făcut tot ce-a putut ca să nu-l iei anul trecut şi Ernst la fel, anul ăsta. Iar de-acum înainte, la închisoare n-o să-l poţi primi.

Bărbatul a râs din nou, de această dată dispreţuitor.

— Şi cine o să mă prindă? Tu?

O secundă mai târziu, uşile duble au fost date de perete; zgomote şi voci au invadat încăperea, venind dinspre bucătărie. Thorell şi-a mutat privirea de la cele două femei, îndreptând arma spre hol şi spre bucătărie, în cadrul celor două uşi au apărut poliţişti în echipament de asalt, toţi cu armele automate îndreptate spre Bernhard Thorell.

— Aruncă revolverul! a strigat unul dintre ei.

Ebba a început să plângă şi mai tare.

Thorell îi privea pe poliţişti cu oroare.

— Da' ce dracu-i asta?

— Lasă arma jos şi fă doi paşi în spate, i-a repetat poliţistul.

— N-am făcut nimic! Ce-aveţi de gând?

Poliţiştii au început să avanseze, pas cu pas, şi Bernhard a ridicat mâinile.

— Bine, bine, îl pun pe masă, e OK aşa?

Şi-a lăsat capul într-o parte şi le-a zâmbit poliţiştilor.

Să fie al dracu', a gândit Annika. Are impresia că poate să-i păcălească şi pe ei.

— E o mare neînţelegere, am venit doar să iau un tablou.

I-au pus cătuşe şi l-au scos din încăpere.

Când a ajuns în uşă, s-a oprit şi a privit-o pe Ebba cu tristeţe în ochi.

— Trebuia să-ţi dresezi câinele mai bine. Cred că s-a căcat pe el.

După plecarea lui Thorell, a rămas cufundată în canapea, incapabilă să se ridice. Ebba, însă, a mers până la Francesco împleticindu-se. S-a prăbuşit lângă câine şi l-a luat în braţe.

Câţiva poliţişti în civil au intrat în încăpere, apoi au ieşit. Vorbeau prin staţii cu cei de afară; erau multe zgomote pe linie, aşa că Annika n-a reuşit să înţeleagă ce-şi spuneau. Auzea doar plânsul Ebbei, dar era incapabilă să-i ofere vreun ajutor.

Inspectorul Q a intrat în cameră, s-a oprit în uşă şi a privit în jur.

— Eşti OK, curajoaso?

Annika a dat din cap în tăcere.

Inspectorul s-a dus lângă şemineu, a îngenuncheat lângă Ebba şi i-a şoptit ceva. Apoi a ajutat-o să ajungă la canapea, unde s-a prăbuşit lângă Annika.

— Cum s-a întâmplat? a întrebat ea, şi şi-a auzit vocea răguşită.

Încă avea un gust amar în gură, îi rămăsese de mai devreme, când a

vomitat.

— Salvarea e pe drum, a zis Q, privind-o pe Ebba. Ţi-a făcut şi vreun rău fizic?

Ebba a negat din cap.

— Eşti în stare de şoc, aşa că vreau să mergi la spitalul Danderyd, să-ţi facă un control, a adăugat el, ţinând-o de mână. Înţelegi ce spun?

Femeia a dat din cap.

— De unde-ai ştiut? l-a întrebat Annika, dar Q i-a făcut semn să aştepte.

— Poţi să-mi spui ce s-a întâmplat? a întrebat-o pe Ebba.

Femeia şi-a dres glasul şi a inspirat adânc.

— A... a sunat la uşă, a început ea, cu vocea tremurândă; privirea-i fugea de la Annika la Q. I-am dat drumul în casă. Mi-a zis că voia să se uite la tabloul meu, portretul lui Beatrice Cenci, făcut de Guido Reni.

A dat din cap.

— De unde ştia că am tabloul ăsta?

Annika şi-a privit mâinile.

— Eu i-am spus. Îmi pare rău.

Ebba a privit-o câteva secunde.

— Bineînţeles că i-am spus că nu se poate, n-aveam de gând să i-l dau. Atunci l-a împuşcat pe Francesco. Mi-a zis că mă împuşcă şi pe mine dacă nu-l ascult. După aia a sunat soneria.

— Eu eram, a intervenit Annika, privindu-l pe Q.

— Te cheamă Ebba? a întrebat-o Q şi a pus mâna pe braţul ei. Ştii ce, acum te trimitem la spital şi noi o să avem grijă de câinele tău cât lipseşti; când te-ntorci vreau să mai stăm de vorbă despre ce s-a întâmplat în seara asta. E OK?

S-a întors spre Annika.

— Tu eşti OK? Te-a lovit, eşti rănită?

Femeia a negat din cap.

— Copiii mei dorm acasă, vizavi. Trebuie să mă duc la ei.

— Stai puţin, a rugat-o Q.

— Încă un lucru, şi Annika s-a întors spre Ebba. Tu erai cu maşina luni pe strada Barnhusbron?

Ebba a privit-o, înspăimântată.

— Cum?

— Mi s-a părut că te-am văzut luni la volanul unei maşini pe Barnhusbron.

— Luni? Dar eram la Johan şi la Tina. Ţi am spus, ai uitat?

Annika s-a ruşinat.

— Mi s-a părut că te-am văzut, probabil c-am greşit.

Ebba a privit-o şi a încercat să-i zâmbească.

— Nu-ţi face griji. N-a fost vina ta. Mă bucur foarte tare c-ai venit în seara asta.

A făcut o pauză.

— Şi nu-ţi face griji din cauza celorlalţi vecini. Or să se liniştească.

Q a condus-o la ambulanţă.

Annika a rămas pe canapea, în timp ce doi poliţişti au venit şi l-au luat pe Francesco. S-au purtat foarte blând cu bietul animal mort.

— Vrei să mergi şi tu la spital? a întrebat-o Q când a revenit în cameră.

A negat din cap şi şi-a scuturat părul din ochi.

— Acum spune-mi ce cauţi aici?

— Vecinul vostru ne-a chemat.

Annika a clipit de câteva ori.

— Wilhelm Hopkins? a întrebat, uimită? De unde ştia că Thorell e aici?

— Vecinul vostru a sunat la biroul de urgenţe să reclame o maşină parcată ilegal, după spusele lui. Avea numărul de înmatriculare notat şi i l-a dat operatoarei.

Annika şi-a rezemat capul de perna canapelei şi a închis ochii.

— Cum aţi intrat în casă?

— Uşa nu era încuiată. Am primit mailul de la tine, sau, mai bine zis, de la Caroline. Ştiam că Thorell fusese în Djursholm când a fost ucis Ernst şi în Fågelbrolandet în seara morţii lui Lars-Henry, aşa că-l aveam sub urmărire încă înainte de primirea relatării de la Caroline.

Annika simţea cum i se învârte capul.

— De unde ştiaţi? De unde ştiaţi unde fusese?

Q nu i-a răspuns şi atunci a ridicat capul şi i-a întâlnit privirea.

— Telefonul mobil, bineînţeles. Câteodată criminalii sunt proşti. În ambele ocazii a sunat de pe telefonul lui. Că veni vorba de criminali proşti, FBI tocmai a ridicat aseară din San Diego un mijlocitor de

servicii violente. Omul își ștersese hardul și era convins că n-avea ce să i se-ntâmple. Trei ore jumate mai târziu, băieții i l-au refăcut și așa a apărut și numele lui Bernhard, printre altele. A folosit banii companiei ca să plătească serviciile Pisicuței de două ori.

Din nou Annika a strâns din ochi.

— Adică vrei să-mi spui că voi, de fapt, îl căutați pe Bernhard Thorell?

— Pe el și mașina lui, pentru care ofițerul de serviciu tocmai primise o alertă națională. Ți-e clar că omului nu i-a venit să creadă când prietenul nostru vigilent de pe Vinterviksvägen i-a citit același număr de înmatriculare.

Annika a izbucnit în râs, dar a fost un râs trist.

Deci Wilhelm Hopkins i-a salvat viața, într-un fel.

Cât de absurd!

— Dar de unde știai unde suntem?

— Trebuie să recunosc că într-o comunitate ca asta oamenii stau cu ochii pe vecini. Domnul Hopkins știa cu exactitate unde ești. Dar spune-mi, ce căuta Bernhad Thorell aici?

— Voia tabloul ăla. Era convins că el seamănă cu Beatrice Cenci, care a reușit să-și răzbune inocența pierdută și dreptatea călcată în picioare.

L-a privit pe Q și-i venea să plângă și iar să plângă.

— A fost violat de tatăl lui și pentru asta l-a omorât.

— N-am știut, a răspuns Q.

Annika a rămas cu privirea ațintită în tavan.

— Celelalte crime au fost din cauza banilor, a continuat ea. Un Premiu Nobel pentru Medicină i-ar fi adus companiei cam 50 de miliarde. Medi-Tech ar fi devenit una dintre cele mai mari producătoare de farmaceutice din întreaga lume. Știi, copiii mei dorm acolo, și a făcut un semn spre casa ei. Hai, putem să facem interogatoriul mâine?

Q a privit-o preț de câteva secunde, apoi a dat din cap.

— Are cine să aibă grijă de tine? Thomas e acasă?

A zâmbit printre lacrimi.

— Da, bineînțeles, Thomas o să aibă grijă de mine. O să scriu ceva pentru ziar și-ți trimit și ție o copie. Fără interdicție, da?

— Da, dar oricum ştiu c-o să faci ce vrei tu.

A ieşit din casă, a luat-o pe iarbă, a intrat la ea. S-a dus sus şi a găsit copiii dormind în patul dublu din dormitor. A închis uşa şi s-a prăbuşit pe coridor.

Joi, 3 iunie

Probabil c-a adormit, pentru că la un moment dat era noapte şi de jur împrejur era linişte. S-a ridicat, vinovată şi dezorientată; s-a dus să vadă ce fac copiii.

Ellen dormea cu degetul în gură, i l-a scos încet, fără s-o trezească. A mângâiat-o pe păr şi fetiţa a sforăit uşor. Kalle dormea adânc, cu gura deschisă şi scotea sunete mici din gât.

Se-ntoarce, a gândit ea. Tati se-ntoarce acasă, la noi.

Nu suporta gândul unei alte posibilităţi. Şi-a îndepărtat durerea în singurul mod cunoscut - s-a dus în birou şi a deschis calculatorul.

Şi a scris - a scris despre tot, despre şantajul asupra Carolinei, despre secretul ei, defectele ei, despre ce a spus Bernhard, reacţiile Ebbei, propriile concluzii şi venirea poliţiei.

Apoi a trimis textul către două persoane: lui Q şi lui Jansson. Titlul e-mailului era: *Vă rog, notaţi: interdicţie de dezvăluire!*

Era treaba lor ce făceau cu el.

A închis calculatorul şi a rămas privind pe geam. Noaptea de vară era albastră, bătea un vânticel, dar era cald. La Hopkins mai era lumina aprinsă - în bucătărie şi la subsol. Casa Ebbei era în întuneric; probabil nu revenise de la spital.

N-o să fiu în stare să adorm, a gândit; ochii o usturau de oboseală.

S-a dus la baie şi s-a oprit în uşă, privind fix la cadă. Era goală şi curată; frecase emailul cu o piele de cămilă. De-acum înainte, nicio moartă nu mai avea ce căuta aici.

A respirat adânc, respiraţia s-a transformat într-un oftat şi acesta a devenit un hohot de plâns.

O să vină înapoi. Trebuie să vină. Doamne, Te rog fă-l să se-ntoarcă la mine!

S-a prăbuşit pe scaunul de toaletă, cu capul în mâini, ascultându-şi respiraţia greoaie. Pulsul îi zvâcnea în urechi, braţele îi tremurau.

Am nevoie de tine. Te iubesc. Iartă-mă.

— N-am vrut, a şoptit.

A plâns cu capul în mâini până n-a mai avut de unde plânge, până ce casa s-a cufundat în linişte, iar ea era complet goală pe dinăuntru.

A mai stat puţin şi în cele din urmă s-a ridicat, ameţită şi secătuită.

Lucrurile se vor aranja. Într-un fel sau altul, se vor aranja.

A întins mâna după periuţă şi a descoperit că se terminase pasta de dinţi. Aşa că s-a spălat pe dinţi cu apă, apoi s-a spălat pe faţă cu săpunul ei cel scump şi şi-a periat părul. Şi-a privit ochii în oglindă, erau umflaţi şi îndepărtaţi. S-a aplecat mai mult peste chiuvetă, până ce lumina de deasupra i-a aruncat umbre foarte întunecate pe faţă.

A închis ochii, a ieşit dintre umbre şi a privit de jur împrejurul băii.

Curată şi strălucitoare, cu un miros antiseptic de cloramină.

A stins lumina şi a ieşit în coridor. Întunericul a învăluit-o, a respirat şi s-a relaxat.

Depinde de mine. Sunt în stare s-o fac dacă încerc. Nu poate fi cine ştie ce rău.

Era la jumătatea coridorului când s-a auzit bubuitura. Sunetul a ajuns la ea ca prin vis, ireal şi depărtat; n-a speriat-o, a fost surprinzător, o lovitură puternică, urmată de o ploaie de cioburi de sticlă.

Ce dracu'...?

A mai făcut câţiva paşi spre scări şi din faţă a lovit-o o pală de vânt; fereastra mare, de lângă uşa de la intrare se căsca goală în noapte. A mai făcut câţiva paşi, după care a înţeles ce s-a întâmplat şi a apucat-o groaza. Cineva i-a spart fereastra în toiul nopţii, cineva a venit la ea acasă şi i-a spart fereastra cea mare...

Inima i-a luat-o razna şi a început să respire ca după un marş forţat; a coborât scările câte două deodată şi a ajuns în mijlocul cioburilor tocmai când a doua bubuitură a zguduit casa. S-a oprit în loc. Era

deasupra ei. Fereastra din camera lui Ellen.

A luat-o din nou la goană pe scări, a dat de perete ușa camerei și tocmai în momentul ăla a zburat ceva pe geam, ceva închis la culoare, greu și dreptunghiular, cu o coadă mică, strălucitoare.

A înţeles despre ce e vorba înainte ca obiectul să atingă podeaua.

O sticlă mare, plină de lichid, înfundată cu o cârpă care ardea. Un cocteil Molotov.

A închis ușa, în timp ce sticla s-a spart și a luat foc. S-a clătinat, dădea din mâini în toate părţile și auzea vuietul focului, de partea cealaltă a foii subţiri de lemn. Dumnezeule, nu poate fi adevărat. În secunda următoare s-a spart geamul camerei lui Kalle și o cărămidă a aterizat în patul băiatului. A văzut-o acolo, în pat, a știut că trebuie să se ducă spre ea, dar corpul nu i se mișca, n-o asculta; și-a dat seama de faţa schimonosită cu care privea geamul făcut ţăndări, aceeași sticlă grea zburând prin încăpere, aceeași coadă luminată - sau era altă sticlă - să fi fost mai multe?

În clipa în care sticla a lovit peretele de la capul patului, flacăra a ajuns până la tavan. Benzina s-a evaporat instantaneu, flacăra a luat-o pe urmele ei, s-a aruncat asupra perdelei cu mașinuţe, a cuprins cărţile cu poze de pe raftul de la IKEA.

Privea flăcările, incapabilă să se miște; a simţit dogoarea atingându-i părul și faţa și instinctiv s-a dat câţiva pași înapoi; s-a lipit de ușa dormitorului.

Copiii. Dumnezeule, copiii!

A reușit să deschidă ușa, s-a împleticit înăuntru și a închis ușa în urma ei. Ca prin ceaţă a văzut formele sub cuvertură, afară, hai, afară, acum!

Fumul era cel mai periculos, fumul ucide, cel puţin nu flăcările la început. A aruncat o privire spre ușă și a văzut gazul ucigaș care deja se strecura prin fanta îngustă. S-a aruncat pe pat și a tras cuvertura de pe Ellen.

— Copii!! a ţipat și a aruncat cuverturile pe jos, lângă ușă; le-a călcat în picioare ca să blocheze spaţiul de sub ușă, apoi a revenit lângă pat.

— Ellen! Trebuie să fugim de-aici! a strigat și a ridicat fetiţa din pat.

Copilul a privit-o cu groază, ameţită de somn. A luat-o în braţe și a fugit la fereastră, cu trupul mic și transpirat sub pijama.

— Ellen, e un incendiu, i-a şoptit, respirând cu greu. Am să te ajut să ieşi şi când ajung jos, te rog să te duci lângă gard şi să ne aştepţi acolo, pe Kalle şi pe mine! Da?

Copila a început să plângă tare.

— Mami, mami, nu, mamiii...!

S-a desfăcut din strânsoarea braţelor ei şi a lăsat-o jos, lângă fereastră. S-a întors la pat şi a tras cuvertura de pe Kalle.

— Kalle! a strigat şi l-a scuturat cu o mână, iar cu cealaltă a tras cearşaful de pe pat. Kalle, du-te şi stai lângă Ellen, casa a luat foc!

Băieţelul s-a ridicat în şezut, clipind des, cu părul răvăşit. Bandajul alb îi lucea în întuneric. De cealaltă parte a uşii, focul se auzea din ce în ce mai puternic.

— Kalle, treci aici!

S-a întors la fată, i-a legat cearşaful în jurul taliei, în timp ce fetiţa ţipa - nu voia s-o lege, voia să vină tati; a fugit la uşă. Annika a prins-o la timp şi o ţinea sub braţ.

— Ellen! Ascultă-mă bine, Ellen, o să murim dacă nu faci ce-ţi spun!

Kalle începuse să plângă şi el, tot trupul mic i se zgâlţâia. Annika a văzut o pată întunecată care i se întindea pe pantalonii de pijama. Făcuse pe el.

— Mami, mami! a strigat băiatul. Mami, nu vreau să mor!

Nu-s în stare, i-a trecut prin minte pentru o secundă.

O să murim aici, e imposibil.

Într-un colţ de creier a ştiut că ăla nu era gândul cel bun, că totul depindea de ea, că trebuia doar să preia controlul şi să-şi ia copiii cu ea. Ca de obicei.

S-a îndreptat spre fereastră, a aşezat fetiţa lângă fratele ei şi i-a luat pe amândoi în braţe.

— OK, uite cum facem, le-a zis cât de calm a putut. Începem cu tine, Kalle, că tu eşti băiat mare şi ştiu că eşti în stare s-o faci, n-o să fie greu. Eu o să-ţi leg cearşaful ăsta în jurul burticii, o să fie ca o frânghie, şi după aia îţi dau drumul pe terasă. Pe urmă, te rog să aştepţi cuminte acolo şi s-o ajuţi pe surioara ta, când o să coboare şi ea. Bine?

— Nu vreau să mor, a zis el printre lacrimi.

— Kalle, i-a spus Annika şi i-a ridicat bărbia cu degetul, privindu-l direct în ochi. Ascultă-mă, Kalle, trebuie să m-ajuţi acuma. Eşti băiat

mare şi te rog s-o ajuţi pe sora ta atunci când îi dau drumul jos. Mă auzi? Sora ta e încă mică şi are nevoie de ajutor.

— Nu sunt mică!

A mângâiat-o pe obraz şi a încercat să zâmbească.

— Ai dreptate. Crezi că poţi să mă ajuţi să-l coborâm pe Kalle?

A dat din cap, nerăbdătoare; uitase de lacrimi.

Băiatul privea neîncrezător, în timp ce Annika îi lega cearşaful albastru în jurul taliei.

Oare sunt în stare s-o fac? Dacă-l scap?

Fumul începuse să se strecoare în încăpere şi cuverturile de lângă uşă se aprindeau.

— Hai! a spus şi a deschis geamul. Sunteţi gata?

A reuşit să-i zâmbească, deşi buza lui inferioară începuse să tremure din nou; băiatul a mai făcut un pas spre uşă. Annika l-a ridicat repede şi l-a aşezat pe pervaz, l-a întors apoi cu faţa spre grădină. A trecut cearşaful pe după cerceveaua geamului şi i-a făcut un vânt uşor copilului. A urmat o smucitură scurtă, apoi ţipătul îngrozit al copilului, care a alunecat jumătate de metru; a reuşit să oprească alunecarea copilului.

Dar dacă scapă din strânsoare? A dat drumul frânghiei improvizate puţin câte puţin, până când s-a terminat tot cearşaful.

Nu se putea apleca să vadă cât de jos ajunsese băiatul.

— Kalle, eşti jos?

Niciun răspuns.

— Mai e?

În continuare, niciun răspuns.

Trebuia să rişte. A desfăcut cearşaful de pe bara ferestrei şi după câteva zeci de centimetri l-a auzit atingând terasa.

— Kalle? Eşti bine?

Copilul stătea ghemuit pe terasă şi privea în casă.

— Mami! Arde bucătăria!

În dormitor, fumul era cenuşiu şi gros. Cuverturile de lângă uşă ardeau în toată regula.

— Kalle, îi dau drumul lui Ellen acum şi am nevoie să mă ajuţi când ajunge jos, bine?

Fără să mai aştepte vreun răspuns, s-a aplecat spre Ellen.

— Acum e rândul tău. Kalle e jos şi te aşteaptă. Nu-i aşa că-i bine?

Fetiţa a dat din cap şi a aşteptat răbdătoare ca Annika să-i lege celălalt cearşaf în jurul pieptului; femeii îi tremurau degetele. A aşezat-o pe pervaz şi a făcut acelaşi lucru şi cu ea.

Smucitura a fost mai slabă de data asta, Ellen era mult mai uşoară. I-a dat drumul pe ultimul metru.

Uşa din spatele ei s-a aprins. Căldura a lovit-o din spate şi i-a şters orice urmă de logică. S-a urcat pe fereastră şi s-a aruncat. S-a rostogolit în aer, tocmai în momentul în care încăperea din spatele ei lua foc.

A aterizat pe masa de pe terasă.

Picioarele au atins centrul mesei, ceea ce i-a trimis o undă de durere în oase, în muşchi, în piele şi-n nervi. A căzut în patru labe şi era să se prăbuşească în cap, dar s-a agăţat de un scaun din faţa ei.

Lumea s-a oprit în loc. A strâns ochii şi a respirat adânc.

Durerea nu era aşa puternică. S-a aşezat în capul oaselor, şi-a întins picioarele. Părea că nu avea nimic rupt.

Copiii?

S-a dat jos de pe masă şi s-a îndreptat încet. O dureau oasele bazinului.

Kalle şi Ellen stăteau împreună, le-a văzut feţele cu ochii mari, priveau peste marginea terasei.

— Aţi păţit ceva? i-a întrebat şi s-a îndreptat spre ei cu grijă, neîncrezătoare că nu avea nimic rupt. V-aţi lovit când aţi căzut?

Au scuturat amândoi din cap, vântul nopţii le ciufulea părul.

Din cauza căldurii, în spatele ei a explodat o fereastră; o ploaie de cioburi a zburat în toate direcţiile; s-a aplecat instinctiv şi şi-a acoperit copiii.

— Haideţi, hai să ne îndepărtăm.

Copiii au urmat-o, în pijamale, prin iarba umedă de rouă, spre casa Ebbei. În depărtare se auzeau sirene, un cor de salvări, iar în casele din jur au început să se aprindă lumini.

Atunci l-a văzut.

Tot corpul i-a îngheţat, dar în acelaşi timp a simţit adrenalina alergându-i în sânge şi au început să-i tremure braţele.

Stătea în spatele gardului şi privea în grădina ei. N-a observat-o, pentru că-şi lungea gâtul să se uite înspre etaj; ţopăia în sus şi-n jos,

sperând să vadă mai bine.

— Uite! a spus Kalle şi a arătat cu degetul spre Hopkins. Uite-l pe prostul nostru de vecin.

Annika i-a făcut semn să tacă şi s-au ghemuit cu toţii în întuneric.

Nu trebuie să afle că trăim. Nu ne-a văzut ieşind şi-acum crede că i-a reuşit.

Încet, cu picioarele goale, s-au strecurat peste drum, în curtea Ebbei.

— De ce ne-a luat casa foc, mami? a întrebat Ellen.

A încercat să-şi găsească vocea, şi-a muiat buzele.

— Nu ştiu, iubirea mamii, câteodată casele iau foc.

Buza fetiţei a început să tremure.

— Dar unde-i tati?

— Tati e la serviciu. Lucrează târziu în seara asta.

— V-aţi certat, a spus Kalle scurt.

— Unde-i Poppy? Mami - Poppy şi Ludde? Mami, sunt în foc?

A început să plângă cu disperare şi a încercat să fugă înspre casă.

Nu pot sta aici. Nu pot sta aici cu doi copii, să vadă cum le arde casa. Nu pot să-i las să vadă cum vecinii ne dau foc la casă şi după aia stau prin tufişuri şi aşteaptă să ne vadă arşi de vii.

— Poppy, îl vreau pe Poppy...

Annika avea mobilul în buzunar.

L-a scos şi a verificat ecranul. N-o sunase nimeni. N-o sunase nici Thomas. Niciun SMS.

L-a sunat pe Thomas, dar avea telefonul închis şi a intrat mesageria vocală. Ce-ar putea să-i spună? Cum să înceapă?

A închis şi a sunat la compania de taxi.

Nu avea niciun ban la ea şi pe urmă, unde se putea duce?

A privit înapoi, spre casă.

S-au spart şi ultimele ferestre. Ardea fiecare cameră. Sirenele erau foarte aproape, dar pompierii nu mai aveau ce face. Nu peste mult timp se va prăbuşi şi acoperişul.

Voia să plângă, dar se simţea paralizată. Voia să ţipe, dar era mută.

Copiii s-au strâns şi mai tare lângă ea; ştia că n-ar fi trebuit să mai stea.

Ei fuseseră ţinta. În camerele lor au fost aruncate bombele. Probabil că au fost trei cocteiluri Molotov, unul la baza scărilor şi câte unul în

camerele copiilor.

Nimic în dormitorul lor.

Ştia c-o să mă duc să-i salvez. N-am fi avut nicio şansă să ieşim. Trebuia să murim.

Era ceva personal.

Răzbunare, pentru simplul fapt că trăiau acolo.

Wilhelm Hopkins a ieşit din ascunzătoarea din spatele gardului şi s-a îndreptat spre intrare. S-a oprit şi s-a şters cu grijă pe picioare înainte de a intra în casă.

O să plăteşti pentru asta! Chiar dacă-i ultimul lucru pe care-l fac, o să plăteşti.

Un taxi se apropia încet şi câteva minute mai târziu a oprit în faţă la Ebba.

Annika s-a prăvălit pe bancheta din spate, cu copiii în braţe şi i-a dat şoferului adresa Annei Snapphane.

— Să dea dracu', a zis şoferul, privind cu ochii mari casa în flăcări, de peste drum. A sunat cineva la pompieri?

În aceeaşi secundă, prima maşină de pompieri a intrat pe Vinterviksvägen şi a oprit în dreptul casei.

— O să te rog să m-aştepţi jos, pentru că n-am niciun ban la mine şi o să mă duc sus, la prietena mea. E vreo problemă?

Şoferul a privit-o în retrovizor.

— Nu prea merge.

A închis ochii şi şi-a lăsat capul pe spate.

— Aia-i casa mea, care arde. Te rog.

Bărbatul a băgat în viteză şi a trecut pe lângă toate maşinile care se îndreptau spre Vinterviksvägen. A trecut pe lângă maşinile de pompieri şi salvări; noaptea albastră era sfâşiată de girofaruri.

În curând, noaptea va lua sfârşit, a gândit ea.

Taxiul a mers de-a lungul apei, spre oraş. Spre vest, cerul era încă întunecat, dar în spatele ei începuse să fie luminat - de altceva decât de incendiu. În curând avea să răsară soarele.

— Şi cum a început incendiul? a întrebat-o taximetristul.

— Nu prea am chef de vorbă, crede-mă.

Stătea acolo, cu copiii ghemuiţi lângă ea, le mângâia părul şi

pijamalele. Alunecarea monotonă a maşinii i-a legănat până au adormit.

S-a asigurat că dormeau adânc şi a scos telefonul din buzunar.

Q a răspuns pe linia directă, după primul apel.

— Speram că n-o să te mai aud cel puţin câteva ore.

— Mi-a luat foc casa. Cineva i-a dat foc. Cocteiluri Molotov în camerele copiilor.

Inspectorul a rămas fără grai. Annika a auzit foşnet de hârtii.

— Eşti bine? a întrebat-o după o pauză lungă.

— Am scos copiii prin spate, i-am coborât pe fereastră, cu cearşafuri.

— Casa poate fi salvată?

— Nimic. S-a dus.

Bărbatul a oftat.

— Când le faci, le faci în stil mare…

— Ştiu cine-i de vină. Wilhelm Hopkins, bătrânul de-alături, ăla care v-a sunat să vă spună despre Thorell. Stătea în boscheţi şi ne urmărea când am ieşit din casă. El a pus focul.

— Ce te face să crezi asta?

Şi-a dat părul din ochi şi a realizat că era plină de funingine.

— Tot încearcă să scape de noi de când ne-am mutat acolo. O ia pe scurtătură prin curtea mea şi mi-a distrus florile cu maşina de tuns iarba.

— Asta nu înseamnă că-i gata să vă omoare pe toţi.

— A încercat să scape de noi din prima zi. A săpat…

A tăcut deodată, incapabilă să mai continue.

— Treaba asta e legată de mine, e ceva personal. E cineva care a vrut să-mi facă cel mai mare rău posibil. Întâi a spart fereastra de la intrare şi a dat foc scărilor, ca să nu putem coborî. După aia a spart ferestrele de la camerele copiilor, am văzut cu ochii mei cărămida care a căzut în patul lui Kalle; la urmă a aruncat bombe cu benzină prin geamurile sparte. În camerele copiilor. *Camerele copiilor!*

A început să plângă încet.

— Mai am încă o grămadă de treabă cu Bernhard. Vino aici după ce reuşeşti să dormi puţin. Vorbim mai mult atunci.

— Bine.

A încercat să-l sune pe Thomas.

În continuare aceeaşi situaţie - intra mesageria.

Vă rugăm lăsaţi un mesaj după semnalul sonor. Beeep.

A respirat de câteva ori în liniştea telefonului, se uita la luminile caselor, care se scurgeau pe geamul maşinii, apoi şi-a dres glasul. Trebuia să-i spună ce s-a întâmplat, trebuia să-i spună că Ellen şi Kalle erau bine.

Pentru că nu fusese acolo. *Nu era acolo*.

A trebuit să se descurce singură. O părăsise şi a trebuit să scoată copiii şi să iasă din casă de una singură.

Taxiul a trecut de vechiul hotar al oraşului, la Roslagstull şi s-a îndreptat spre centru.

A închis telefonul.

Pisicuţa păşea spre controlul de paşapoarte respirând încet, cu mâinile transpirate. *Detesta* ţara asta nenorocită. Până şi aeroportul avea un aer arogant: gol, elegant, deosebit de eficient. *Arlanda,* ce fel de nume de căcat mai era şi ăsta? Era un mod greşit de a scrie *Air Landing*?

A încercat să gândească raţional. Şi-a dat seama că nu aşezarea geografică fusese problema. Ca de obicei, avea de-a face cu ea. A încurcat reperele, nu cu mult, suficient să strice totul.

De vină sunt oamenii de acolo.

Poliţiştii din ţara asta nu sunt normali. Stau în birourile lor mici, îşi văd de sarcinile lor mici şi nenorocite, ca şi cum ar fi buricul pământului. Nu se dau înapoi când vine vorba să folosească o tehnologie complicată şi controversată. Treaba devine al dracu' de enervantă!

Şi mai sunt şi împuţiţii ăia de cetăţeni, care nu încalcă legea niciodată şi care se spionează unul pe altul. Mişună peste tot, notează tot, cu grijă şi conştiincios, îi sună pe poliţiştii ăia dulci şi prietenoşi ori de câte ori văd ceva *suspect.* Ce rataţi! Până şi la dracu-n praznic, dacă-şi plimbă câinele, se opresc şi dau telefon să raporteze ceva! Nu le e greaţă de viaţa lor?

Cel mai rău a fost cu eroina, cu zâna aia mică, ziarista aia minunată! Cât de conştiincioasă! Cât de organizată în toate detaliile! Îngrozitor de

scrupuloasă!

Deci au reuşit s-o identifice. Bine! Multe din straturile protectoare s-au dus dracului; din fericire, nu toate. Prejudiciul era mare, dar nu ireparabil.

Coada de la controlul de paşapoarte se mişca încet şi sporadic. A oftat, a lăsat jos bagajul de mână şi şi-a pipăit cutiuţa din buzunar. (Se asigura că avea cutiuţa la îndemână ori de câte ori avea de-a face cu vreo autoritate.)

Micuţa ziaristă. Ei bine, n-o să mai scrie nimic, de-acum înainte!

A încercat să-şi regăsească satisfacţia calmă după o treabă făcută ca lumea, dar, dintr-un motiv necunoscut, nu putea.

Moartea prin incendiere era mult sub demnitatea ei. Era un instrument grosolan şi pe care nu te puteai baza.

De data asta însă, a funcţionat perfect, cocteiluri Molotov care au aterizat drept în pătuţurile copiilor. A stat şi a ţinut casa sub observaţie până au apărut pompierii. Uşa de la intrare nu s-a deschis nici măcar o singură dată, nimeni n-a sărit pe geam din camerele copiilor. Nicio ambulanţă n-a venit să ia drăguţii de puişori intoxicaţi cu fum.

Aşa ţi-a trebuit, nenorocito!

Chiar şi aşa, nu se putea calma.

Nu avea niciun motiv de îngrijorare. Documentele ei ruseşti erau cât se poate de bune, mă rog, cât putea fi de bun un paşaport fals, folosit o singură dată. N-avea niciun motiv să creadă că ar fi făcut cineva legătura între identitatea rusă şi cea reală.

Hai, calmează-te.

Apartamentele de pe Costa del Sol îi fuseseră confiscate, la fel şi vila din Toscana (dar aia nu conta, nu i-a plăcut niciodată, italienii erau la fel de constipaţi ca suedezii). Întoarcerea la ferma familiei, de lângă Boston, ieşea din discuţie. Conturile din băncile elveţiene erau la locul lor, la fel ca şi camera închiriată de la pensiunea din Bekaa Valley. Libanul era o ţară foarte frumoasă. Dacă se gândea bine, acolo a fost cea mai fericită. Nu avea de ce să-i pară rău, absolut deloc.

I-a venit rândul. Şi-a aranjat ochelarii pe nas şi a băgat paşaportul prin fanta cabinei de sticlă. Zâmbea şi încerca să pară plictisită.

Hai, mai repede, să-i dăm drumul.

Poliţista de dincolo de sticlă i-a inspectat paşaportul, l-a privit cu

atenţie, şi-a trecut degetele peste fotografie, apoi a tastat ceva în calculator şi Pisicuţa a simţit cum îi creşte pulsul. Şi-a lins buzele şi a înghiţit.

Mişcă-te mai repede, lua-te-ar dracu'!

Femeia a privit-o cu grijă, atentă, şi a deschis paşaportul mai bine, îndoindu-l. *Fii atentă!* a vrut să-i spună. *E nou!*

— E vreo problemă? a întrebat, într-o engleză stricată.

Poliţista a ignorat-o, vrăjitoare arogantă. A ridicat receptorul şi a format un număr scurt, după care a aşteptat. Şi-a ridicat din nou privirea şi Pisicuţa a simţit cum privirea femeii îi trecea prin tot corpul, ca nişte raze X, până în străfundul hăului unde-şi ascundea sufletul. Femeia a zis ceva în receptor, în păsăreasca lor de vikingi, a aşteptat câteva secunde, apoi a închis. S-a sculat în picioare, a împins scaunul sub birou şi a ieşit din cutie prin uşa laterală. Pisicuţa a urmărit-o atent cu privirea, venea direct spre ea, iar ea nu se putea mişca, nu avea nici cel mai mic imbold să fugă.

— Domnişoara Houseman? i s-a adresat poliţista, oprindu-se în faţa ei şi apucând-o de cot. Domnişoară Frances Houseman, sunteţi amabilă să veniţi cu mine?

Îi ştiau adevărata identitate, îi aflaseră miezul - Frances, după prima femeie în guvernul Statelor Unite.

A băgat mâna în buzunar şi a deschis cutiuţa.

— Ar fi trebuit să-l ascult pe tata, a zis.

A găsit pastila şi a băgat-o în gură.

Trebuia să mă mărit cu Grant, a gândit şi a muşcat capsula de cianură.

Mulţumiri

Acesta este un roman, o operă de ficţiune integrală.

Dar folosesc un mare număr de lucruri reale atunci când îmi construiesc baza unei povestiri imaginare.

Institutul Karolinska, de exemplu, există şi funcţionează foarte bine. În anul 2005 a fost cotat de *Times Higher Education Supplement* (THES) drept a patra universitate din domeniul biomedical din lume, după Harvard, Cambridge şi Oxford.

Cu toate acestea, nici MEM, Departamentul de epidemiologie medicală şi biologie moleculară, nici FBF, Departamentul de fiziologie şi biofizică, nu există în institut. Ele sunt creaţia integrală a imaginaţiei autoarei, dar modul lor de funcţionare este foarte similar cu al instituţiilor de profil din lume.

Chiar dacă Adunarea Nobel şi Comitetul Nobel, organisme ale Institutului Karolinska, funcţionează, tehnic vorbind, în maniera descrisă în roman, doresc să subliniez că nu le-am urmărit practicile de lucru şi nu am pretenţia că le-am descris activitatea de o manieră corectă din punct de vedere faptic.

Nu există nicio clădire albă, modernă, la capătul străzii Berzelius, în Solna. Am schimbat locul unei clădiri din campusul Huddinge, de la institut, mutând-o în Solna.

Redacţia *Kvällspressen* nu există nici ea, deşi are o serie de caracteristici comune multor organizaţii media în care am lucrat de-a lungul anilor.

Pe de altă parte, evident că Alfred Nobel a existat, la fel ca şi fratele lui, Emil, ca şi Beatrice Cenci, sau Bertha von Suttner şi Sofie Hess.

Tot ce am scris despre ei în acest roman, despre viaţa şi moartea lor, se bazează pe fapte istorice.

Portretul lui Beatrice Cenci, pictat de Guido Reni, sau posibil de fiica acestuia, Elisabetta Sirani, există şi el, dar nu într-o colecţie particulară în Djursholm, ci la Galleria Nazionale d'Arte Antica din Roma.

Povestea tristă a dramei *Nemesis,* tragedie în patru acte, scrisă de Nobel, este redată şi ea cu acurateţe. Un singur exemplar original al lucrării s-a păstrat până în zilele noastre şi se găseşte la Arhivele Naţionale din Stockholm. Existenţa celorlalte două exemplare, pe care Nathan Söderblom le-a salvat din incendiu, rămâne incertă.

Testamentul spiritual al lui Nobel poate fi cumpărat şi citit de toată lumea. A fost pus la dispoziţia celor interesaţi în 2003, într-o ediţie

publicată de Esperantoförlaget, din Stockholm.

La 10 decembrie 2005, la comemorarea morţii lui Nobel, a avut loc premiera mondială a piesei, jucată la teatrul lui Strindberg, Intima Teater, din Stockholm.

Atât actorii, cât şi piesa au avut parte de o primire deosebită din partea criticii.

Poetul Alfred Nobel şi-a primit recunoaşterea publică, ce-i drept, cu 109 ani prea târziu.

N-aş fi putut scrie această carte fără ajutorul unor persoane extrem de răbdătoare. Vă mulţumesc tuturor, din suflet!

Cecilia Björkdahl, doctorandă la Institutul Karolinska, pentru vizitele de cercetare, verificarea faptelor şi introducerea mea în rutina laboratoarelor (şi pentru că i-ai permis Ebbei Romanova să-ţi împrumute din cercetări!). N-aş fi reuşit fără tine, Cilla!

Åsa Nilsonne, profesor de fiziologie şi autor, pentru sprijinul în găsirea contactelor, pentru discuţiile despre motivele crimelor şi pentru întreaga lume a cercetării în care m-a introdus.

Thomas Bodström, fost ministru de Justiţie, pentru posibilitatea de a urmări activitatea ministerului, cât şi pentru faptul că mi-a facilitat înţelegerea mecanismelor de geneză şi de implementare a legislaţiei.

Brun Ulfhake, profesor de anatomie la Institutul Karolinska, care m-a însoţit în laboratoarele de cercetări pe animale.

Alexandra Carlberg, ghid oficial al Primăriei din Stockholm, care mi-a arătat multe zone ale clădirii, inclusiv lifturile şi intrările pentru marfă.

Angajaţii ziarului *Expressen* din Stockholm, care mi-au permis să le stau în cale, mai ales Kerstin Thornström, redactor-şef adjunct, şi Anders Fallenius, redactor la departamentul investigaţii.

Carolina Ekeus, secretar de presă al Comitetului Naţional al poliţiei suedeze, pentru ajutorul acordat în înţelegerea interdicţiei de publicare şi a legislaţiei referitoare la libertatea de exprimare, conform capitolului 23, paragraf 10, al Legii de procedură judiciară.

Jan Guillou, scriitor, pentru desluşirea diferitelor tipuri de arme şi a ariei lor de folosire.

Jonas Gummesson, scriitor şi producător pentru TV4, pentru

informaţiile despre modul de luare a deciziilor în politică.

Dan Boija, inspector-detectiv la unitatea de crime violente a Poliţiei din Stockholm, pentru că mi-a explicat procesul de creaţie al unui portret-robot.

Anders Sigurdson, superintendent de poliţie la Poliţia din Stockholm şi şeful securităţii pentru dineul Nobel din anul 2005, pentru că mi-a explicat natura procedurilor de securitate şi distribuirea responsabilităţilor pe perioada festivităţilor legate de Premiul Nobel, care au loc la Stockholm, în fiecare an la 10 decembrie.

Margareta Östman, chimist la Inspectoratul Naţional pentru Substanţe Chimice, pentru că m-a lămurit asupra caracteristicilor diverselor produse inflamabile şi pentru discuţiile despre cea mai bună modalitate de a incendia o casă.

Erik Marklund, expert în autoturisme şi fratele meu, pentru informaţii despre scoaterea din funcţiune a sistemului de frânare al unei maşini.

Niclas Salomonsson, agentul meu literar şi angajaţii de la agenţia Salomonsson din Stockholm, pentru tot efortul lor.

Bineînţeles: Emily Bestler şi Kate Cetrulo, de la Emily Bestler BoOKs, şi Paul Olsewski, David Brown şi toţi ceilalţi de la Atria - pentru sprijinul şi munca depusă. Sunteţi cei mai buni!

Şi în cele din urmă, Tove Alsterdal, scriitoare şi editoare, cea care citeşte prima absolut tot ce scriu. Dacă nu ţi-ai fi instalat cabaretul în vechiul laborator al lui Nobel, în Vinterviken, romanul de faţă nu ar fi fost scris niciodată.

Am găsit un mare sprijin în cărţile *Alfred Bernhard Nobel,* de Kenne Fant (Norstedts), *Vem älskar Alfred Nobel?* (Cine-l iubeşte pe Alfred Nobel?), de Vilgot Sjöman (Natur och Kultur), cât şi pe sute de site-uri.

Ca de obicei, orice greşeală sau eroare care s-a strecurat îmi aparţine

CUPRINS